

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

Hearts ON AIR

L.H. COSWAY

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirikitaplarsohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
<https://t.me/cevirigilleryorum>

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi.

HEARTS ON AIR

L.H. COSWAY

HAVADAKİ KALPLER

L.H. COSWAY

İçindekiler

[Çalma Listesi](#)

[Yazar Bülteni](#)

[Tanıtımı](#)

[Destansı Bir](#)

[Gece](#)

[Bölüm 1](#)

[Bölüm 2](#)

[Havadaki](#)

[Kalpler](#)

[Önsöz](#)

[Önsöz Bir.](#)

[İki. Üç.](#)

[Dört.](#)

[Beş.](#)

[Altı.](#)

[Yedi.](#)

[Sekiz.](#)

[Dokuz.](#)

[On.](#)

[On bir. On iki.](#)

[On üç. On dört.](#)

[On beş.](#)

[On altı. On](#)

[yedi.](#)

[On sekiz.](#)

[On dokuz.](#)

[Yirmi.](#)

[Yirmi bir. Yirmi](#)

[iki. Yirmi üç.](#)

[Yirmi Dört.](#)

[Yirmi beş.](#)

[Yirmi Altı.](#)

[Yirmi yedi.](#)

[Yirmi Sekiz.](#)

[Sonsöz](#)

[Yazar Hakkında 'L.H.](#)

[Coswayin Kitapları](#)

[Sneak Peek: Yeni Dizi!](#)

[L.H. Cosway'in KALPLER Serisi](#)

Telif Hakkı© 2017 L.H. Cosway Smashwords

Baskısı.

Tüm hakları saklıdır.

Kapak tasarımı RBA Designs tarafından
yapılmıştır.

Making Manuscripts'te Marion Archer tarafından düzenlenmiştir.

Dalitza M. tarafından yapılan İspanyolca
çeviriler

Bu bir kurgu eseridir. Yaşayan veya ölmüş kişilerle olan benzerlikler tamamen tesadüfidir. Bu kitabın hiçbir bölümü yazarın yazılı izni olmaksızın herhangi bir şekilde kullanılamaz veya çoğaltılamaz.

Çalma Listesi

Yazarın *Hearts on Air* için hazırladığı çalma listesine [buradan](#) göz atabilirsiniz.

Yazar Bülteni

L.H. Cosway'in tüm haberlerini, yeni çıkan kitaplarını, ayrıcalıklı kitaplarını ve etkinliklerini takip etmek için [BURADAN](#) yazar bültenine kaydolun.

Giriş

H Trevor ve Reya'nın ön hikayesi olan *Destansı Bir Gece*'yi okudunuz mu?

Cevabınız evet ise, lütfen *Hearts on Air*'e devam edin. Hayır ise, lütfen okumaya devam edin.

Havadaki Kalpler'e devam etmeden önce *Bir Destansı Gece*'yi okumanız şiddetle tavsiye edilir.

DESTANSI BİR GECE

Bir Kalp Hikayesi

L.H. COSWAY TARAFINDAN

BÖLÜM I

Gözlerimi açtığımda onu gördüğümde sokakta *Wrecking Ball*'un "ironik" bir cover'ını söylüyordum.

Trevor Cross, en iyi arkadaşlarımdan biri/varlığımın felaketi, bacaklarını bir dükkânın çatısının kenarından sarkıtmış oturuyordu. O benim en iyi arkadaşımdı çünkü etrafımda olması gereken en komik ve eğlenceli insanlardan biriydi. Ve varlığımın felaketiydi çünkü nedense benimle birlikte olmaktan hoşlanan hiperaktif bir cankurtarandı. Onunla uğraşmak bazen bir mayın tarlasının etrafından dolaşmaya çalışmak gibi geliyordu. Şarkı söylerken sözleri değiştiriyordum ve fark edip etmeyeceğini merak ediyordum.

Yıkım topu gibi geldin.

Bu Trev'in T'si. *Yıkıcı. Bağımlılık yapıcı. Büyüleyici. Sinir bozucu.* Asla sınırlandırılmayacak kadar enerji dolu. Bazen beni mahvederdi. Diğer zamanlarda beni geliştirdi. İlişkimiz karmaşıktı. Yine de, hiç öpüşmemiştik bile.

Sık sık böyle habersiz gelmeyi severdi. Rutin işlerimi ezbere biliyordu, yani isterse beni her zaman bulabilirdi. Salıdan cumartesiye kadar her öğleden sonra iş yapardım ve akşamları

özel piyano dersleri verdim. Genellikle Cumartesi geceleri bir kulüpte çalışıyordum, Pazar ve Pazartesi günleri izinliydim. Her hafta oldukça istikrarlı bir gelir elde etme eğilimindeydim.

Trevor yüzünde ciddi bir ifadeyle beni izliyordu, başı sanki düşüncelere dalmış gibi bir tarafa eğikti. Beni daha önce sayısız kez şarkı söylerken dinlemişti, bu yüzden bugün neyin farklı olduğunu gerçekten anlamadım.

Çoğu zaman iki Trevor'dan birine sahip olurdum. Gösterişli, ağzı bozuk, sidikli olan normalde yanındayken ortaya çıkarken, daha ciddi, içe dönük, düşünceli olan sadece ikimiz olduğumuzda ortaya çıkıyordu. Eğer onun daha sade yönünü tanımasaydım, muhtemelen bu kadar uzun süre arkadaş kalamazdık. Bir insan ancak bu kadar hiperaktiviteyi .

Yaklaşık iki buçuk yıl önce, o sırada Trevor'ın kardeşi Lee ile gizli bir ilişki yaşayan kız arkadaşım Karla aracılığıyla tanıştık. Trev tanıştığımız ilk geceden itibaren bana yapıştı, beni büyüledi, güldürdü, kendimi dünyanın en önemli ve ilginç insanı gibi hissettirdi. Yaptığı şeyin bu olduğunu öğrenmiştim. Onun canlılığı kendinizi daha iyi bir versiyonunuz, gerçekte olduğunuzdan çok daha heyecan verici biri gibi hissetmenizi sağlıyordu.

Şarkıyı bitirdiğimde Trev zahmetsizce çatıdaki yerinden aşağı atladı; bu, yıllarını parkura adanmasıyla geliştirdiği bir beceriydi. Karşıdan karşıya geçerken cebinden bir lolipop çıkardı, ambalajını yırttı ve ağızına attı.

"Bu zevki neye borçluyum?" Bana ulaştığında sordum.

Yaramaz mavi gözleri ışığı öyle bir yakaladı ki neredeyse başka bir dünyaya aitmiş gibi göründüler. Lolipodu emmek için acele etmedi, sonra yüksek bir sesle çıkardı.

"Sadece en sevdiğim kızı kontrol etmeye geldim. Bu şarkıyı daha önce söylediğini . Seni hiç Miley hayranı sanmamıştım," diye sırtarak beni kışkırttı.

"Elbette öyleyim. Taylor'dan daha cesur," diye cevap verdim ve klavyemi toplamak için hareket ederken gülümsedim. Ben sehpayı katlamaya çalışırken Trev öne çıktı ve ellerimi itti.

"Ben . Biri parayı çalmaya çalışmadan önce gidip parayı al. o."

"Tamam, teşekkürler," dedim ve dışarıda bıraktığım şapkayı almaya gittim.

yoldan geçenlerin para için. Her şey toplandıktan sonra Trev klavye kılıfını kaldırdı ve bana yolu göstermemi işaret etti.

", seni eve bırakayım."

"Birileri bugün çok yardımsever hissediyor. Neyin peşindesin?" Şüphelenerek sordum.

Sanki kırılmış gibi elini kalbine götürdü. "Bir adam sırf canı istediği için en iyi arkadaşına yardım edemez mi?"

"Evet, bir erkek yapabilir. Öte yandan siz, her zaman kolunuzda bir şeyler varmış gibi görünüyorsunuz."

Yavaş bir nefes verdi, bakışları yüz hatlarımın üzerinde tembelce dolaştı, göğsüme indi ve sonra tekrar yukarı çıktı. Göğüslerime bakmasına alışmıştım. Bu onun için olağan bir şeydi. Ve ben doğuştan büyük bir çiftle doğduğum için, Trev gibi birinin onları süzmemesini sağlamak kaybedilmiş bir savaş gibi görünüyordu. Ellerimi uzun bordo elbisemde gezdirdim, kendimi mahcup hissediyordum. Normalde yaptığı gibi beni hafifçe süzmüyordu. Bugün daha ateşli bakıyordu ve bu beni geriyordu.

İşte size bir itiraf. Trev'le ilk tanıştığımda ona umutsuzca aşık olmuştum. Yani, bana aşık olmayacak yirmi iki yaşında bir kız gösterin. Trev uzun boylu, siyah saçlı, açık renk gözlü, atletik kaslı ve harika bir mizah anlayışına sahipti. Ayrıca, asla kısa boylu değildi.

cazibe ya da iltifatlarla. Tüm bunlar devasa bir aşk geliştirdiğim anlamına geliyordu. Tek istediğinin arkadaşlık olduğunu bilmiyordum.

Benim için daha açık olmalıydı, ama o zamanlar kafam bulutların üzerindeydi. Trev bana benzeyen kadınları tercih etmezdi. O minyon ve sarışın kadınları severdi, bense hiç öyle değildim. Her neyse, benimle romantik olarak ilgilenmediğini anlamam birkaç ayımı aldı. Ondan sonra durumla barıştım ve hayatıma devam ettim. Artık yumurtalarını Trevor Cross sepetine koymaması gerektiğini bilen yirmi dört yaşında bir kadındım.

Ama bugün... bugün bana daha önce hiç bakmadığı bir şekilde bakıyordu ve bu beni tuhaf hissettiriyordu. Çok sıcak ve kaşıntılı, gerçekten kaşıntılı.

Lolipopunu emmeye geri dönerken alışılmadık bir şekilde sessizdi.

Ona baktım. "Neyin var senin?" "Hiçbir şey."

"ama. Tuhaf davranıyorsun. Her zamankinden daha garip."

Bir elini kot pantolonunun cebine soktu. "Sanırım biraz huzursuzum. Çılgınca, heyecan verici bir şeyler yapmak istiyorum. Bugün Cuma ve yarından sonraki güne kadar Lee's'de vardiyam yok. Dışarı çıkıp biraz eğlenmeye ne dersin? Tedbiri elden bırakmayalım."

Onun coşkulu el hareketine sevgiyle gülümsedim. "Nasıl yani?"

"Mesela..." durdu, devam etmeden önce bir an düşündü, "Tamam, şuna ne dersin. İkimiz de bütün gece dışarıda kalmak için anlaşalım ve daha önce hiç yapmadığımız en az üç şeyi yapmadan eve gidemeyelim."

Ona şüpheli bir bakış attım. "Bilemiyorum. Sanırım sizin heyecan anlayışınız benimkinden çok daha aşırı."

Dönüp önümde durdu ve ben olduğum yerde durdum. "Ya sana istemediğin hiçbir şeyi söz verirsem? Reyrey, benimle bir macera yaşa. Pişman olmayacağını biliyorsun."

Bu konuda pek emin değildim. Yine de, birkaç dakikalık tereddütten sonra, özellikle bana Reyrey dediğinde, o çocuksu sırtıtışına karşı koyamayarak teslim oldum. Bundan nefret ediyordum ama aynı zamanda gizliden gizliye hoşuma da gidiyordu. "Tamam. Yapacağım."

"Evet! Tamam, şimdi tek yapman gereken bunu resmileştirmek için lolipodu emmek," diye meydan okuyarak bana uzattı, sonra da göz kırptı. "Bu çilekli. En sevdiğin."

Bunu yapmayacağımı düşündüğünü biliyordum, bu da onun yanıldığını kanıtlamak istememe neden oldu. Bana uzattığı lolipodu itmek yerine parmaklarının arasından aldım, ağzıma attım ve uzun uzun emdim.

Dudaklarımdan çıkardığımda ona arsız bir sırtıtış attım. "Mmm, lezzetli."

Trev'in ağzı açık kaldı ve ben de onu şaşırttığım için çok sevindim. Meydan okurcasına kaşlarını kaldırdım, yorum yapmasını bekledim ama tek yaptığı sanki daha önce ne kadar büyüleyici olduğunu hiç fark etmemiş gibi ağzıma bakmak oldu. Tüylerim diken diken oldu ve cesurca yaptığım hareketten pişmanlık duymaya başladım.

Bir adım daha yaklaştı, göz kapakları kapalıydı ve sessizce sordu, "Bunun için muhtemelen bir tokat yiyeceğimi biliyorum, ama o lolipodu emdiğin gibi sikimi emmeyi daha önce hiç yapmadığın şeylerden biri olarak kabul eder misin?"

Şimdi şaşıрма sırası bendeydi. Ve kıpkırmızı olma. Ve vücudumun her santiminde tüylerim diken diken oldu. Geçmişte de bana böyle şeyler söylemişti ama hep şaka yollu olmuştu. Bugün o kadar emin değildim. Eğer evet dersem, gerçekten devam edecekmiş gibi hissettim. Ve bu

En iyi arkadaşıma oral seks yapma görüntüsü zihnime kazınmışken normal nefes almak zordu. Sertçe yutkunarak başımı salladım ve "İyi denemeydi ama sanırım pas geçeceğim." diyerek rahat bir ifade takındım.

Trev kolunu omuzlarıma doladı, sonra eğilip kulağıma fısıldadı: "Oyunbozan."

Nefesinin tenime nasıl çarptığını ve sesinin içimi nasıl ürperttiğini görmezden gelmeye çalıştım.

Binama vardığımızda, kapı giriş sisteminden fobumu geçirmek için onun önüne geçtim. Üç yüz metrekarelik bir stüdyo dairede yaşamak zaman zaman boğucu ve moral bozucu olabiliyordu ama bütçeme uygun olan tek şey buydu. Üniversitedeyken bir ev paylaşımında yaşıyordum ve ister inanın ister inanmayın, bu aslında bir adım daha ileriydi.

Yaşamak için şarkı söylemek istiyordum ve başka bir şey yaparsam mutsuz olacağımı biliyordum, bu nedenle fedakarlık yapmam gerekiyordu.

İlk başta Trev'i buraya getirmeye utanmıştım çünkü bina eski ve biraz küflüydü ve bu kadar küçük bir yerde yaşadığınızda tüm eşyalarınız bir şekilde sergileniyordu. İnsanları yatak odanıza getirmek gibi bir şeydi. Garipti. Çok yakın.

Trev'i uzak tutmak kaybedilen bir savaştı ve sonunda beni yıprattı. Aslında burayı seviyordu, rahat olduğunu düşünüyordu. Ama bunun nedeni muhtemelen üç erkek kardeşiyle birlikte tek bir odada uyuduğu küçük bir belediye evinde büyümüş olmasıydı. Muhtemelen benim evimin geniş olduğunu düşünüyordu.

Her neyse, pek bir şey olmasa da evi güzel tutmaya ve onunla gurur duymaya çalıştım. En azından başımı dik tutabilir ve küçük evimle gurur duyabilirdim.

İçeri girer girmez Trev yatağıma uzandı. telefonunu cebinden çıkardı, muhtemelen Facebook veya

Ben de eşyalarımı yerleştirip banyoda makyajımı tazelemeye gittim. Döndüğümde hâlâ telefonuyla uğraşıyordu. Bir an için onu içime çektim, çünkü onun yatağında bu kadar rahat yattığını görmek her zaman ilginçti.

Elbette, benden hoşlanmadığı gerçeğiyle barışmıştım ama onu çekici bulmaktan kendimi alamıyordum. Öyleydi işte. Bir erkeğe göre çok da güzeldi. Dudakları dolgun ve kırmızı, kirpikleri uzun ve koyu, teni soluk ve kusursuzdu. İspanyol kökenli olduğum için ben onun tam tersiydim: koyu renk gözlü ve bronz tenli. Belki de bu yüzden onun görünüşünden hep bu kadar etkilenmişim.

Yanına çöktüm ve "Neye bakıyorsun?" diye sordum.

Görebilmem için ekranı çevirdi ve ben de yüzümü buruşturdum. "Bir yeraltı partisi mi? Bana emin değilim."

"Ama terk edilmiş eski bir metro istasyonunda düzenleniyor. İkimiz de daha önce bir metro istasyonunda rave'e gitmedik. Bunu yapmalıyız."

Omuz silktim ve biraz düşündüm. Rave müziğinin büyük bir hayranı değildim ama dans etmeyi severdim. Belki de o kadar kötü olmazdı. "Tamam o zaman. Gideriz ama sen de benimle gelmelisin. Böyle şeylerde yalnız kalmaktan nefret ediyorum."

Trev bana ciddi bir bakış attı. "Tabii ki seninle kalacağım. Seni tek başına bırakmam. Bu güvenli değil."

Samimiyeti beni biraz daha az temkinli hissettirdi ve ona minnettar bir gülümseme verdim. Bu kadar yakinken kokusunu alabiliyordum ve istemsizce boynunu koklamak için eğildim.

"Az önce beni mi kokladın?" diye sordu eğlenerek.

Bunun ne kadar tuhaf olduğunu fark ederek gözlerimi kırptım. "Evet, özür dilerim. Bu yeni kolonya mı?"

"Acqua di Gio. Beğendin mi?" "Gerçekten severim."

Sırıttı. "Güzel." Eğilerek burnunu boynuma yaklaştırdı ve derin derin içine çekti. Bu hareket midemin sıkışmasına ve göğsümün çırpınmasına neden oldu. Bir an için dudaklarının tenime değdiğini bile hissettim.

"de o kadar kötü kokmuyorsun."

"Teşekkürler."

Göz kırptı. "İyiliğinin karşılığını vermekten yanayım. Gitmeden önce yapman gereken başka bir şey var mı?"

Başımı salladım ve beni yataktan kaldırdı. Ben daha ne olduğunu anlamadan metroya binmiş, bilinmeyen bir yere doğru gidiyorduk.

"Rave için çok erken, bu yüzden önce gidip bir şeyler yiyelim diye düşündüm."

"İyi fikir. Açlıktan ölüyorum."

Trev şeytanca sırıttı ve bunun her şeyin görüldüğü gibi olmadığı anlamına geldiğini biliyordum ama onu sorgulamamaya karar verdim. Nedense onun tedbiri elden bırakma fikrini gerçekten benimsemiş gibi hissettim. Ne de olsa yeni şarkılar için malzemeye ihtiyacım vardı. Belki de bu yeni deneyimler gecesi mükemmel bir ilham kaynağı olabilirdi.

Evet, Tanrı olsun, önümüzdeki birkaç saat boyunca Trevor Cross'un rehberim olmasına izin verecektim. Yirmi dakika sonra beni insanların karanlıkta yemek yemek için para ödediği bir restorana götürdüğünde neredeyse bu kararımdan pişman olacaktım.

"Neden biri bunu yapmak istesin ki? Yemeğimi *görebilmek* isterim, kör olduğum için kucağıma düşmesini değil."

"Karanlıkta daha şehvetli oluyor," dedi Trev, sesini kasıtlı olarak boğuklaştırarak. "Göremediğinizde diğer her şeye odaklanmak zorundasınız; sese, kokuya, tada."

Konuşma şeklinin farkındalığıyla kaskatı kesildim. Bugün neden bu kadar tuhaf davranıyordu? "Seni şehvetli biri olarak görmemiştim."

"Hey, bu çok aşağılayıcı. Tabii ki öyleyim. Yoksa yatakta nasıl bu kadar iyi olabilirim?"

"Ben bu konuda bir şey bilmiyorum. Korkunç olabilirsin," dedim, resepsiyonda bir masanın boşalmasını beklerken onu kışkırtmaktan kendimi alamadım. Etrafıma baktığımda, burada çoğunlukla çiftlerin olduğunu fark ettim, bu da beni biraz utangaç hissettirdi.

Trev cebinden telefonunu çıkardı ve rehberinde gezinmeye başladı. "Bunu bırakmamın imkanı yok. Eski sevgililerimden birini arayalım ve büyüklük iddialarımı doğrulamasını isteyelim, olur mu? Lila'ya ne dersin?"

Telefonunu elinden aldım. "Asla olmaz. Lila'yı hiç sevmediğimi biliyorsun. Beni ."

Trev kaşlarını salladı ve telefonu geri aldı. "Neden? Kiskandın mı?"

"Hayır, kıskanmadım. Onun senin kız arkadaşın olmasıyla hiçbir ilgisi yoktu. O sadece...garipti. Bana hep, , sanki benden hoşlanıyormuş gibi bakardı. Ayrıca, hiç sütyen giymezdi. Sütyen takmayan kadınlara güvenmem. Bu doğal değil."

"*Tam tersine,*" diye *karşı* çıktı Trev. "Bence bunun son derece doğal olduğunu göreceksiniz. Hatta bir ara sen de denemelisin."

Ona alaycı bir bakış attım ve o da kıkırdadı, "Tamam, belki toplum içinde olmaz. Seninki gibi bir göğüsle bu biraz müstehcen olabilir."

Kollarımı göğsümde kavuşturdum. "Vay canına, teşekkürler." "Bu bir iltifat Reya."

Gözlerimi devirdim. "Her neyse."

"Her neyse, Lila sana senden hoşlanıyormuş gibi baktı çünkü seni hayal ediyorum. İki da sallandığından hiç bahsetmemiş miydin?"

Ağzım açık kalınca gerildim. "Um, hayır, ." Trev'in eski kız arkadaşının benden hoşlandığı fikri yüzümü kızarttı. Hiçbir fikrim yoktu.

"Beni sürekli seni üçlü sekse ikna etmeye çalışıyordu. Ona bunun *oldukça* unutulmaz bir akşam olacağını ama kurallara aykırı söyledim."

"Kod mu?"

"Arkadaşlık kuralı. Dostlar birbirlerine özel yerlerini göstermezler. Tabii ortak soyunma odalarında çıtırçıplak dolaşmayı seven ucubelerden biri değilseniz."

Güldüm ve başımı salladım. "Doğru. Arkadaşların etrafında özel bir yer yok. Mantıklı."

Trev'in gözleri bana bakarken parıldıyordu, belli ki sohbet konusu hoşuna gitmişti. Çoğu insanı kıvrandıran şeyler hakkında konuşmayı severdi. Anal seks ya da bir aile üyesi tarafından porno izlerken yakalanmak ya da düzenli olarak mastürbasyon yapmanın sağlıklı olup olmadığını düşünmek gibi.

Şık giyimli bir kadın bize yaklaştı, şef garsondu ve bizi karanlık restorana soktu. Trev'in koluna yapıştım, bir an için kör olmuştum. Onun yerine elimi tutup parmaklarımızı birbirine geçirdiğinde beni şaşırttı. Bu hareket yanaklarımı ısıttı.

Masaya oturduğumuzda gözlerim karanlığa biraz alışmıştı. Bir garson gelip menüyü okudu ve ben limonlu tavuk ve tatlı patates dilimini seçtim, çünkü en az dağınık seçenek gibi görünüyordu.

O gittikten sonra Trev'e "Bu çok tuhaf," dedim. "değil mi? Masanın her yerinde muhtemelen lekeler varmış gibi hissediyorum ve çatal bıçak takımı da kirli olabilir."

"Bu kadar anal olmayı bırak," diye azarladıktan sonra uzanıp dizimi sıktı. Mekânın düzenini tam olarak kestiremiyordum ama Trev hemen yanıma oturmaya karar vermişti.

İçimi çektim ve özür diledim. "Özür dilerim. Temizlik hastası olduğumu biliyorsun."

Dizimi bıraktı ve neredeyse dokunuşunu özleyecektim. "Bu gece sınırlarımızı zorlamakla ilgili. düşün. En rahatsız edici deneyimler en unutulmaz anıları yaratır. Bu gece anılar biriktiriyoruz Reya Cabrera. Heyecan verici değil mi?"

Onun coşkusuna güldüm. "Sanırım."

Şimdi de kalçama bir tokat attı. "İşte ruh budur."

Garson içeceklerimizle geri döndü ve dürüst olacağım, beyaz şarabımın bir kısmını elbisemin önüne döktüm. Restorandan ayrılmadan önce kurumasını umuyordum. Trev ve ben tüm deneyim boyunca güldük ve kıkırdadık, bu da buna tamamen değdi. Bir noktada beni beslemesine izin vermem için beni ikna etti ve ne yediğimi tahmin etmek zorunda kaldım. Tatlı siparişi verdiğinde, benim duymamam için garsona fısıldamakta ısrar etti.

"Bu beze mi?" "Evet."

"Ve krema."

"Uh huh."

"Ve coulis. ! Eton Mess."

". Şimdi geri sana yedirme ödülünü kazanıyorsun," diye ilan etti ve onu zar zor rağmen sırtıttığını biliyordum. İtiraz edemeden bir kaşık daha dudaklarıma yaklaştı ama yeterince hızlı değildim ve yarısı çenemden aşağı döküldü. Kendimi muhallebi yiyen üç yaşında bir çocuk gibi hissettim.

Trev içeri dalıp çenemden düşen tatlıyı dünyanın en normal şeyiymiş gibi yaladığında irkilerek bir çığlık attım.

Tekrar ediyorum. O. Yaladı. Yaladı. Tatlıyı. Yaladı. Benim. Çenemden. Bir an donup kaldım ve sonra ağızımdan "O da neydi?" diye kaçırdım.

Bir süre sessizlik oldu. "Az önce restorana bir köpek girdi. Görmüyor musun? Çık dışarı, seni pis it!"

"Trev, o bir köpek değildi."

"Hayır mı?" Sırıtişını hissedebiliyordum. "Hayır, o senin ağzındı."

Ellerini havaya kaldırırken karanlıkta bir hareket gördüm. "Tamam, beni yakaladın. Seni yaladım."

Bu basit ifade karşısında içimden bir ürperti geçti. "Neden?"
"Boşa gitmesini istemedim."

Bunu önemli bir şey değilmiş gibi söyledi. Neden her şeyden bu kadar etkilenmiyordu ki? Bir kez olsun telaşlanmasını ya da bir parça gerginlik göstermesini diledim. Ama hayır, soğukkanlı olan oydu. Gergin olan *bendim*. Muhtemelen o anda ne diyeceğimi bilemememin nedeni de .

Telefonunu çıkardı ve ekran yüzünü aydınlattı. Mesajlarını kontrol etmeye karar verdiğine sevinmişim çünkü sakinleşmek için birkaç dakikaya ihtiyacım vardı. Trev benim arkadaşımdı, daha fazlası değil. Onunla ilgili tüm güzel fikirlerimi yıllar önce yıkmıştım. Öyleyse neden midem kendi kendine ters dönmeyi bırakmıyordu? Tek düşünebildiğim ağzının çenemde nasıl hissettirdiği idi. Bu bana filmlerde erkeklerin kadınları öpüşünü hatırlattı, çenelerini, dudaklarının kenarlarını, sanki tüm yüzlerini tüketmek istermiş gibi ağızlarına alırken doyamıyorlardı.

Dalgın düşüncelerim göğsümün kızarmasına ve kalçalarımın titremesine neden oldu. Gerçekten sevişmeye ihtiyacım vardı. En son neredeyse beş ay önce seks yapmıştım ve bu bir erkek arkadaşım ile bile olmamıştı. Konserlerimden birinde tanıştığım bir adamla tek gecelik bir ilişki yaşamıştım ve adam *rahatsız edici* bir şekilde Trevor'a benziyordu. farkına varmak beni ayak parmaklarıma kadar utandırdı, çünkü bayram edeceğini biliyordum.

Trev telefonunu cebine geri koydu. "Lee ve Karla ne kadar da yalaka piçler," diye söylendi.

Başımı ona çevirdim. "Ha?"

İç çekti. "Portekiz'deki tatillerinin bitmek bilmeyen fotoğraflarını paylaşıyorlar. Hepsi aşk dolu. Beni hasta ediyor."

"Birin sesi acı geliyor. Trevor Cross'un aşk hayatında bir tür kırılma mı oldu acaba?"

"Hayır, olmadı. Sadece yirmi dört-yedi kez yüzüme vurulmasına ihtiyacım yok."

"Aman Tanrım, çok acımasısın. Kardeşlerinin yuva kurması seni rahatsız ediyor mu? Lee'nin Karla'sı var, Stu'nun Andie'si var, hatta Liam bile ciddi görüldüğü bir kızla görüşmeye başladı. Belki de seks dışında gerçekten vakit geçirmek isteyeceğin birini bulmayı düşünmelisin," diye ima ettim.

"Sen varken bunu neden yapayım ki?" diye sordu, gayet makul bir soruymuş gibi. O anda yüz ifadesini görebilmeyi gerçekten diledim, çünkü ciddi olup olmadığını anlayamıyordum.

Alay ettim. "Umarım bu bir şakadır."

"Peki ya değilse?" diye meydan okudu. Tanrım, ciddiydi.

"Öncelikle, sonsuza kadar buralarda olmayacağım. Bir gün bir erkekle tanışacağım, aşık olacağım, evleneceğim ve çocuklarım olacak. Canın ne zaman gelip görmen için müsait olmayacağım." "Neden olmasın? Diyelim ki evlendin, ki bu pek olası değil, ben yine de senin arkadaşın olacağım. Hâlâ birlikte olabiliriz."

.

Beni göremese de ona bakakaldım, söylediklerinin "olası değil" kısmına takıldım. "Neden olası değil?"

Trev iç çekti. "Son iki yılda seni sadece bir erkek arkadaşınla gördüm, Charles ya da adı her neyse."

"Charlie," diye düzelttim, sesim gergin çıkıyordu.

"Evet, Charlie. Ve çok uzun sürmedi. Her neyse, bekârken daha mutlu görünüyorsun. Bu yüzden bu kadar iyi anlaşıyoruz. Birbirimize benziyoruz."

"Birbirimize hiç benzemiyoruz. Ve ben daha mutlu bir bekar değilim, çok az insan öyledir. Kimse hayatının geri kalanında yalnız olmak istemez," dedim ona kızarak.

"Reya..."

"Hayır, siktir git Trev. Bazen tam bir pislik olabiliyorsun," dedim ve masadan kalkarken dizimi çarptım. Karanlıkta yemek yemek ne aptalcaydı. Ne saçma bir fikirdi. Restoranın içinde el yordamıyla ilerledim ama çıkış yolunu bulmam çok uzun sürdü. Sonunda dışarı çıktığımda derin bir nefes aldım, Trev'in sonsuza kadar bekâr kalacağını ima etmesi beni hâlâ öfkeliyordu. Ne sik kafalıydı.

Bugün duygularımın neden bu kadar yüzeye yakın olduğundan emin değildim, çünkü ona karşı genellikle kendimi kaybetmezdim ve sabrımı gerçekten zorladığı zamanlar da olmuştu. Sanırım bu kadar sevecen davranmasının, bana dokunmasının, çenemdeki tatlıyı yalamasının nedeni buydu. Bu bana hiç de hoş olmayan anlık fikirler verdi.

Kapı açıldı ve Trev dışarı çıktı. Beni görmeden önce sağa sola baktı. Sonra ellerini ceplerine soktu, utangaç görünüyordu.

"Özür dilerim. Haklısın. Pisliğin tekiydim. Lütfen benden nefret etme."

Bir nefes verdim. "Senden nefret etmiyorum. Sadece söylediklerin beni yanıltıyor. Ailen her zaman yanında olduğu için muhtemelen anlamıyorsun ama hayat bazen benim için çok yalnız olabiliyor. Senin gibi aileme yakın değilim ve günün sonunda eve gittiğimde bana eşlik edecek bir grup kardeşim yok. Sahip olabileceğim tek şeyin bu olduğu fikri iç karartıcı, bu yüzden beni kız kurusu bir hayata mahkum etmen beni çok kızdırdı."

Trev'in kaşları birbirine yaklaştı ve yüz hatlarına yoğun bir ifade yerleşti. Sonra bir elini yüzünde gezdirdi ve küfretti. "Lanet olsun."

Kendimden utandım ve konuyu değiştirmek istedim. "Bak, bunun için endişelenme. Bu kadar sinirlenmemeliydim. Sadece... gelecekte konuşmadan önce düşünmeye çalış."

Trev bana doğru bir adım attı ve ellerini omuzlarıma koydu. "Hayır, üzülmemekte sonuna kadar haklısın. Söylediğim çok boktan bir şeydi ama yalnız olduğunu fark etmemiştim. Her zaman çok... birlikte görünüyorsun. Mutlu."

"Mutluyum ve hayatımı seviyorum, ama onu paylaşacağım biri olsaydı daha da çok severdim." Gözlerimin içine bakmadan yere baktım.

"Bir gün olacak, söz veriyorum. Ama bu arada, küçük dairende üzgün ve yalnız olduğunu düşünmek hoşuma gitmiyor. Eğer böyle hissedersen, gel birkaç gün bende kal. Stu taşındığından beri bizim evde daha fazla yer var ve herkes senin burada olmanı seviyor."

Omuzlarıma masaj yapmaya devam ederken "Tamam," diye fısıldadım. "Reya, bana bak."

Yukarı baktım. "Ne dedin?" "Çok güzelsin."

"Kapa çeneni."

"Hayır, ciddiyim. Sen ciddisin. Akli başında her erkek seninle birlikte olmak için sol taşığını verir."

Ama sen değil, beynim araya girdi. Kapa çeneni, beyin!

"Ve sen yeteneklisin. Ve komiksin. Ve etrafta olmak çok güzel. Ve seni ilk kez şarkı söylerken duyduğumda yemin ederim sertleştin."

Göğsüne vurdum. "."

"Ben yaptım. Karla'ya sor. O da oradaydı. Sanırım onu ömür boyu korkutmuş olabilirim."

Güldüm ve o da beni kucakladı. Kucağına gömüldüm, tadını çıkardım, çünkü bugünlerde çok az insan bana sarılıyor. Küçükken annem bana her zaman sarılırdı ama artık sarılmıyor.

"Cidden, sen harikasin, bu yüzden kimsenin sana aksini söylemesine izin verme. En iyi arkadaşın olması gereken benim gibi aptalların bile" dedi, ağzı saçlarımdaydı. Kokusunu içime çekme fırsatını değerlendirdim. Bunu kimseye itiraf etmezdim ama en sevdiğim kokuydu.

"Tamam, sana inanıyorum," dedim ve birbirimizden ayrıldık.

Trev sıırttı. "Şaşırtıcı olmak hakkında mı yoksa talihsiz ereksiyonum hakkında mı?"

Yüksek sesle güldüm. "İkisi de."

Gülümseyerek birbirimize baktık. Trev restorana dönüp "Kahretsin" diye mırıldanana kadar uzun bir an sürdü.

Kaşlarımı çattım. "Sorun nedir?"

O da bana baktı. "İkimiz de ödeme yapmadan çıktık."

"Kahretsin! Tamam, geri dönüp açıklayalım."

Trev elimi tutarak ilerlememi durdurdu. Ona baktığımda gözlerindeki muzip parıltıyı fark ettim. "Hayır, bunu aklından bile geçirme."

"Hadi ama. Daha önce hiç yemek yemedin ve kaçmadın ve ister inan ister inanma, ben de yapmadım. Bu ikimiz için de yeni bir şey. Hadi yapalım şunu."

Ona sertçe baktım. "Trevor, *hayır*."

Omzumun üzerinden baktı. "Reya." "Ne?"

"Hey, siz ikiniz!" diye bir ses geldi.

"Kaçın!"

Elimi çektiğinde kalbim küt küt atmaya başladı. Korkudan mı, adrenalinden mi, yoksa bir restorandan ödeme yapmadan çıktığım için tutuklanmama isteğinden mi bilmiyorum ama koştum. Koşabildiğim kadar hızlı koştum.

Adamın bağırışları azalana ve metro istasyonuna geri dönene kadar bacaklarım beni taşıyacaktı. Bir vagonda oturana kadar nihayet sakinleşebildim. Yine de kendimi çok kötü hissediyordum ve masamızı bekleyen kızın adını öğrenmeye ve yemek için ona isimsiz olarak para göndermeye karar verdim.

"Şimdi nereye gidiyoruz?"

Trev dudak büken bir ses çıkardı. "Bekle ve gör, meraklı kaltaklar. Bu bir sürpriz."

Yarım saat sonra umumi tuvalete inen merdivenlerin önünde durduk. Evet, beni yanlış duymadınız. *Umumi bir tuvalet*. Basamakların üzerinde "Bayanlar ve Baylar" yazan bir tabela vardı.

"Yüce Tanrım, burada ne yaptığımızı bilmek istiyor muyum?" diye sordum. "Eğer bir yabancıyla A.) uyuşturucu almak ya da B.) toplum içinde ahlaksızlık yapmak için buluşacağımızı söylersen, seni sonsuza dek arkadaşlıktan çıkarmak zorunda kalacağım, Amin."

"Bu kadar drama kraliçesi olma. Buna bayılacaksın," diye azarladı Trev ve arkamda durdu. Omuzlarımın her birini kavradı ve beni merdivenlerden aşağı indirdi. İhtiyatlı bir adımla ilerledim, küçük bir bara benzeyen yere adım atmadan önce birkaç şüphe anı yaşadım. Duvardaki eski banyo fayanslarına rağmen sevimli sayılırdı. Arkadaşıma bakmak için arkamı döndüm. Göz kırptı. "Eminim daha önce hiç umumi bir tuvalette içki içmemişsinizdir."

"Bu delilik. Bunun burada olduğunu nasıl bilmezdim?"

Trev burnunun kenarını eğdi. "Londra'nın en iyi saklanan sırrı."

Alay ettim. "Londra'nın bundan daha iyi sakladığı sırları olduğunu ummalıyım, aksi takdirde kesinlikle tarafını hayal kırıklığına uğratiyor."

"Oh, çok daha fazlası var, endişelenme. O bizim Londra'da ketum bir aşüftedir," dedi Trev.

Gölüşerek barın yanına oturduk ve ben kokteyl menüsüne göz attım. "Bence ikimiz de yeni bir içki denemeliyiz."

"İyi fikir," dedi Trev elini tezgâha vurmadan önce. "Barmen! Bize menünüzdeki en güçlü kokteyllerden ikisini getirin."

Barın arkasındaki adam bir bardağı kurulamak için bulaşık bezi kullanırken Trev'in maskaralıklarına sırttı. "Cosmo içmek istiyorsan, istemen yeterli. Eminim buradaki sevgili bayan arkadaşın için daha azını düşünmeyecektir."

Arsızlığı karşısında küçük bir nefes aldım ve ona yukarıdan aşağıya baktım. Eğer sakallı hipsterlardan hoşlanıyorsanız çok seksiydi. Trev gözünü bile kırpmadı.

"İnanın bana efendim, Cosmo isteseydim sipariş ederdim. Bayan arkadaşım benim tüm erkeksi özelliklerimin farkında."

Ona baktım ve bir kaşımı kaldırdım. "Öyle miyim?"

"Geçen yaz, Camber Sands'de, mayomu değiştirirken havlumu çok uygunsuz bir şekilde kaydır ve senin oldukça keyifli bir şekilde gözlerini almanı sağladı."

Yüzümün kızardığını saklamak için elimden geleni yaptım, çünkü bu doğrudu. Trev'in erkekliğini tüm ihtişamıyla görmüştüm ve bu sadece bir bir şey olsa da, onun iyi donanımlı olduğunu anlamam için yeterliydi.

"Keyifli olduğu henüz teyit edilmedi."

Trev yaklaşırken gözleri parlıyordu. "Bu bir meydan okuma mı?" Nefesi tenime çarptı ve hemen bir konu değişikliğine ihtiyacım vardı. Barmene döndüm.

"Peki, herhangi bir içki öneriniz var mı?"

Bunu düşünerek dudaklarını büzdü. "İkinizden biri hiç Zombi'yi denedi mi?"

"Kulağa oldukça ürkütücü ve uçuk geliyor. İki tane alacağız," diye duyurdu Trev.

"Dur . Önce içinde ne olduğunu bilmek istiyorum."

"Üç farklı rom, misket limonu suyu, falernum, angostura bitters, pernod, nar ekşisi, tarçın şurubu ve greyfurt suyu." Barmen listedeki her bir malzeme için parmağını kaldırdı.

Yüzümü buruşturdum. "Açıkçası bunun kulağa iğrenç mi yoksa lezzetli mi geldiğine karar veremiyorum."

Trev dirseğiyle beni dürttü. "Sadece deneyip öğrenmen gerekecek."

Bana anlamlı anlamlı baktı ve bunun bu gecenin neyle ilgili olduğuna dair sessiz bir hatırlatma olduğunu biliyordum. Yeni deneyimler. Doğru. "Tamam, ama ülser olursam beni sağlığıma kavuşturmak için hemşirelik yapacaksın."

Trev genişçe gülümsedi. "Evet, ki! Hemşire üniforması içinde harika görünüyorum.

Kolalı beyaz benim rengim."

Birkaç dakika sonra barmen içkilerimizi koydu ve ben de benimkini kaldırıp önce bir kokladım. Kesinlikle etkiliydi. Belirsiz bir yudum aldığımda yaktı ama iyi bir şekilde. Trev uzun bir yudum aldıktan sonra bir kahkaha attı.

Barmen bana küçük bir sırıtış attı. "Peki, sen ne düşünüyorsun?"

"Sanırım sonradan edinilen bir tat," diye cevap verdim ve kıkırdadı, ifadesi benden hoşlanıp hoşlanmadığını merak etmeme neden olacak şekilde ısındı. Beni yanlış anlamayın, sırf arkadaş canlısı oldukları için her erkeğin kendisinden hoşlandığını düşünecek türden bir kadın değildim. Ama çoğumuzun gibi benim de izleyicilerim vardı. Beni çekici bulan belli bir tür erkek vardı ve Bay Barmen'in de onlardan biri olduğunu düşünmeye başlamıştım.

"Ben Ash, bu arada," dedi ve elini barın diğer bana doğru uzattı. Onunla tokalaştım, bu sırada Trev'in dikkatinin farkındaydım.

"Reya."

"Ben de Trevor," diye bitirdi arkadaşım. "Artık hepimiz ilk isimle hitap ediyoruz. Ne kadar muhteşem." Eğer yanılmıyorsam, bir arkadaşımın

Ses tonunda biraz kızgınlık vardı.

Ash başıyla onu onayladıktan sonra dikkatini tekrar bana verdi. "Reya, buralarda mı yaşıyorsun?"

Cevap vermek için ağzımı açtım ama daha tek kelime edemedim Trev araya girdi. "Söyle bana, Ashington..."

"Ben Ashley."

"Bu her şeyi çok daha iyi yapıyor. Söylesene, çalışırken hep başka erkeklerin kız arkadaşlarına mı sarkarsın, yoksa bu tek seferlik bir şey mi?"

Ash bir kaşını kaldırdı. "Kız arkadaşın mı?" "Hayır, ama..."

"Peki o zaman, bu sorunuza yanıtlıyor."

"Hayır, öyle değil. Tek bildiğin, evli ve üç sevimli çocuk sahibi olabileceğimiz."

Ash sırıttı. "Çılgınca bir tahminde bulundum." "Öyle mi?"

Trev'e baktım, tüm bu düşmanlığın geldiğini anlamamıştım. Bana bir gün bir erkekle tanışıp aşık olacağımı söylemişti ama aradan bir saat bile geçmemişti ki burada vajina blokajı yapıyordu. Ash'e bakarken onu dirseğinden dürttüm.

"Garip davranmayı bırak."

"Garip davranmıyorum. Sadece bu genç adamın alçakça niyetini sorguluyorum."

Bununla alay ettim, çünkü Ash'in Trev'den birkaç yaş büyük olduğu açıktı. Ash onunla ilgilenmek yerine tezgâhın altına uzanıp bir kalem aldı, sonra da peçeteye bir şeyler karalamaya başladı. Peçeteyi önüme koydu ve ben de telefon numarasını görmek için aşağıya baktım.

"Dışarı çıkmak istersen diye," dedi ve bakışlarını bana çevirmeden önce Trev'e bir bakış attı. İnsanlara hizmet etmeye gittiğinde

Barın diğerk ucunda, dikkatimi en azından utangaç görünme nezaketini gösteren arkadaşşıma çevirdim. İçkisini kaldırdı ve bir yudum aldı. Kollarımı kavuşturdum ve başımı öne eğdim. Raf boyunca sıra sıra dizilmiş içki şişelerini inceliyormuş gibi yaptı. Boğazımı temizledim.

"Bunun neyle ilgili olduğunu açıklamak ister misin?"

"Seni kurtarıyordum. Bir barmenle çıkmak istemezsin, Reyrey. Bir sürü sürtük var."

"Peki sen nereden biliyorsun? Tüm dünyadaki tüm barmenlerle tanıştın mı?"

"Ben de payıma düşeni aldım. Gerçi Yunanlılar açık ara en sürtükleri. Geçen yıl arkadaşlarla Santorini'ye gittiğimizde, her gece yeni bir hatunla birlikte olan bir barmen vardı. Orada çok sayıda turist vardı, bu yüzden hedef açısından zengin bir ortamdı, ama yine de."

"Ash bana Yunanlı gibi görünmüyor."

"Hayır, tam bir serseriye benziyor."

"Trev!"

"Ne? Doğru olduğunu biliyorsun. Her neyse, ortalıkta dolaşan bu sakallı trendinden bıktım. Sanılanın aksine, her erkeğe sakal yakışmıyor.

Bunun onlara otomatik olarak yakışıklı statüsü verdiğini düşünüyorlar.

Üzgünüm ama sakallı inek gibi görünüyorsun. Ya da sakallı şişman bir herife. Ya da sakallı koca burunlu bir herife."

"Vay canına, bu konuyu gerçekten kafana takmışsın. Bu bir Kendin yetiştiremediğin için mi?" Onu kışkırtarak sordum. Trev'in sinirlendiği nadiren olurdu, bu yüzden onu kızdırma fırsatından yararlanıyordum.

"Sakal bırakabileceğimi isterim. Sadece yapmamayı tercih ediyorum. Ayrıca, bu muhteşem yüzü kim örtmek ister ki?"

Kokteylimden bir yudum alırken sırtarak, "Hmmm, beyefendi çok fazla itiraz ediyor gibi görünüyor," .

Bana ciddi bir bakış fırlattı. "Bu da başka bir meydan okuma mı?"

"Öyle olmasını ister miydin?"

Uzun bir iç geçirdi. "Hayır. Bak, tek söylediğim sana değer verdiğim. Ve senin ne kadar harika biri olduğunu takdir etmeyen bir pislikle çıkmanı istemiyorum."

İtiraf etmeliyim ki bu iltifattan ve sesindeki vahşetten çok etkilendim. "Evet, endişelenmene gerek yok. Zaten ondan hoşlanmıyorum."

Trev şimdi gülümsedi. "İyi bir zevkin olduğunu biliyordum."

"Her neyse, sadece kıskandığını kabul et. Romantik anlamda kıskandığını söylemiyorum. Sahiplenme anlamında kıskandığını söylüyorum. Biriyle çıkma fikrimden hoşlanmıyorsun çünkü buşu anda olduğu gibi senin emrine amade olamayacağım anlamına geliyor. Kabul etmeyebilirsin ama bana ihtiyacın var, Trev. Etrafında olmama alıştın."

Konuşmamı bitirdim ve uzun bir süre bana baktı, yavaş, tembel bir gülümseme dudaklarını süsledi. Bu gülümseme midemde tuhaf etki yarattı. "Peki, haklısın. Senin yanımda olmandan hoşlanıyorum ve kimsenin seni elimden almasından hoşlanmıyorum. Sen benim en iyi arkadaşımsın. Sensiz ne yapardım bilmiyorum."

"Ha! Biliyordum."

Elini yüzünde gezdirdi. "Beni, en yakın arkadaşı tüm zamanını yeni bir erkek arkadaşla geçirmeye başladığında onu kıskanan o psikopat kızlardan birine dönüştürdün."

"Bu senin kişiliğini tam olarak özetliyor ve benim henüz bir erkek arkadaşım bile yok."

"Aynen öyle. Biriyle görüşmeye başladığında tam bir tavşan kazanı olacağım. Hatta muhtemelen Jennifer Anniston'ın Brad'le ilk görüşmeye başladığında yaptığı gibi, onun seviyeli olduğundan emin olmak için özel bir dedektif bile tutacağım."

Şaşırmış bir şekilde kıkırdadım. "Bunu nereden biliyorsun ki?"

"TMZ okuyorum," diye yanıtladı esprili bir şekilde.

"Öyle olsaydı şaşırmazdım."

"Yalan söylemiyorum. Şimdi iç bakalım. Bir sonraki varış noktamıza ulaşmak istiyorsak harekete geçmeliyiz."

BÖLÜM II

Sadece bir kokteyl olmasına rağmen, partiye doğru yol alırken kendimi kesinlikle hissediyordum. Trev eski metro istasyonunun girişini kapatan korkuluklardan tırmanmama yardım etmeye başladığında her şeyin teknik olarak yasal olmadığını anladım. Bana destek olmak için eğildi ve garip bir homurtu sesi çıkardı. Utanmak yerine durumdan mizah çıkarmaya karar verdim.

Trev beni kaldırmak için yoğun bir çaba sarf ederken kıkırdayarak, "Sandıktaki en hafif kereste parçası ben değilim," dedim.

"Evet, ama hepsi göğüslerde ve kışta," diye arsızca karşılık verdi. Korkulukların tepesine çıkmayı başardım ama elbisem sivri bir metal parçasına takıldı. Bacağımı salladığımda, kayarak siyah pamuklu iç çamaşırimi tüm dünyanın görebileceği şekilde ortaya çıkardı. Tüm dünya derken Trevor Cross'u kastediyorum. Ben aceleyle elbisemi aşağı çekerken kaşlarını salladı.

"Güzel iç çamaşırı," dedi sırıtarak.

Bakışları iç çamaşırimın çizgilerini izlerken nabzım hızlansa da rahat olmaya çalıştım. "Sen bir de benimkileri görmelisin.

özel günlerde giymek için. Bu günlük külotları utandırıyorlar."

Şimdi sırtışı bir sırtışa dönüştü. "Jartiyer kemerli kırmızı dantelli çifti mi kastediyorsun? Onları çoktan gördüm."

Donup kaldım, çünkü jartiyerli kırmızı dantelli bir iç çamaşırı takımım vardı ama Trev'e hiç göstermemiştim. "Ne?"

Mavi gözleri karanlıkta parlıyordu. "Duşta işinin bitmesini beklerken bir çocuk ne yapabilir ? Kendimi bir şekilde eğlendirmem gerekiyordu."

"Aman Tanrım! Şu anda bir çitin tepesinde mahsur kalmış , seni hemen öldürürdüm."

"Ben meraklı biriyim Reya. Meraklı erkeklerin yanında iç çamaşırı çekmeceni açık bırakmamalısın," diye tersledi.

Parmağımı havada ona doğru salladım. "Sana ait olmayan çekmecelere bakmamalısın, iç çamaşırı ya da başka bir şey."

"Şimdi bunun neresi eğlenceli?"

Ona kaşlarımı çattım ve diğer taraftan aşağı atlamak için döndüm. "Bazen sana bile katlanamıyorum." Kendimi destekleyerek bir hamle yaptım ama Trev'in sesi beni durdurdu.

"Bekle! Sana yardım edeceğim."

Bir ışık hızıyla parmaklıklardan yukarı sıçradı ve diğer tarafa geçti. Benim yaptığım felaketle kıyaslandığında bu kesinlikle zarif bir hareketti. Trev uzandı ve kalçalarımı kavradı. Bu basit dokunuşla her yerim titredi ve ona baktım. Aramızda bir an geçti ve bakışları karardı.

"Atla. Seni yakalayacağım," dedi, sesi alışılmadık derecede sertti.

Bakire olsaydım bu çitin beni çoktan kızlığımdan edeceğine dair bir yorum yapmak istedim ama bakışlarına kendimi fazla kaptırmıştım. Çiti ittim ve tıpkı onun gibi

Trev beni yakalayacağına söz verdi. Güçlü kolları belimi kavradı ve göğsüm onunkiyle aynı hizaya geldi. Dikkatim ağzına yöneldiğinde nefes alışım hızlandı. Dilinin dudaklarını ıslatmak için dışarı çıkmasını izledim ve benden küçük bir ses kaçtı. İnleme ile ciyaklama arasında bir yerdeydi ve Trev'e bir şeyler yapıyor gibiydi.

Ne olduğunu anlamadan beni çitlere yaslamıştı ve tüm bedenlerimiz birbirine yapışmıştı. Onun kokusunu tekrar alabiliyordum ve bu sefer sarhoş ediciydi.

Tek duyabildiğim şehrin cılız sesleri ve ağır nefes alışverişlerimizdi. Ne yapacağımı bilmiyordum, onun ne yaptığını bilmiyordum ve az önce içtiğim ölüm kokteyli yüzünden kafam bulanıktı. Sonunda boynumu eğip ona baktım ve gördüklerim karşısında hayrete düştüm.

Şehvet.

Saf, ağır, katıksız şehvet. Trevor

Cross beni istiyordu.

Bu hangi alternatif evrendi?

Konuşmak için ağzımı açtım. "Sen ne..."

"Sevişmeliyiz," dedi ve ben irkildim.

"?" "Beni

duydunuz."

"Trev, bugün beni görmeye gelmeden önce içiyor muydun? Çünkü geldiğinden beri garip davranıyorsun ve-"

"Sadece bir olacağını görmek istiyorum," dedi nefes verirken. "Trevor," diye mırıldandım, sesim uyarıyla titriyordu.

"ama, bunu düşündüğünü kabul etmelisin."

Hiçbir şey söylemedim ve ilk kez karamel tenime şükrettim, çünkü o anda ayak parmaklarıma kadar kızarmıştım.

"Bu bakışı biliyorum. Utanıyorsun ama utanmana gerek yok. Belli ki bunu düşünmüşsün. Ben erkeğim, sen kadınsın, ikimiz de bekâsız ve kan bağımız yok. Bunu birkaç kez düşündüm. Aslında birkaçtan fazla."

Bir insanın çileğe dönüşmesi mümkün olsaydı, çilek olacağımı biliyordum. Konuşma konusu beni hem büyüledi hem de son derece rahatsız etti. Çünkü Trev eylemi düşünmüş olsa da duyguyu düşünmediğinden emindim. Ama ben düşünüyordum. Onu çekici buluyordum, evet, ama aynı zamanda ona karşı hislerim de vardı. Bastırmayı başardığımı sandığım duygularım bu gece tekrar su yüzüne çıkmıştı.

Aramıza biraz mesafe koymak için ellerimi göğsünde birleştirdim ama o beni bırakmadı. "Sen bir erkeksin. Elbette bunu düşünmüşsündür. Kadınlar farklıdır. Biz fiziksel olmaktan çok duygusalız."

"Bu saçmalık. Seksi en benim kadar seven kadınlar tanıyorum."

"Evet ama ben onlardan biri değilim. Benim için seks her zaman duygularla ilgilidir."

Bakışları yüzümde gezindi ve beni ne kadar yakından incelediğini görünce utandım. "Yani demek istiyorsun ki, duygu beslemediğin erkeklerle seks yapmıyorsun."

Başımı salladım. "Evet, aynen."

"Yani bu mükemmel. Bana karşı bir şeyler hissediyorsun, bu yüzden seks yapabiliriz."

"Ben-"

"Yanlış anlıyorsun. Yarın ölsem cenazemde ağlar mısın?"

"Tabii ki."

"Ben de seninkini görsem hüngür hüngür ağlardım, yani görüyorsun, birbirimize karşı hislerimiz var. Biz arkadaşız, tabii ki var."

"Evet, önemli olan kelime "arkadaş". Eğer seks her şey değişir ve ben seni kaybetmek istemiyorum."

"Beni kaybetmezsin. Söz veriyorum."

Hayır, ama beni kaybedersin. Çünkü Trev'le yatarsam, ona geri dönülmez bir şekilde aşık olacağımı kesinlikle biliyordum. Bağlanmak işe yaramazdı, çünkü bir labirent dolusu bağ vardı. En azından benim tarafımda vardı.

Başımı salladım. "Bunu neden istiyorsun ki? Eminim bu yatabileceğin düzinelerce kız vardır."

Trev başını kaşıdı, yüzünde düşünceli bir ifade vardı. "Gülmeyeceğine söz verir misin?"

"Gülmeyeceğim, söz veriyorum."

"Son zamanlarda kadınlarla sorun yaşıyorum. Özellikle de cinsel dürtülerimle ilgili bir sorun yaşıyorum. Ne zaman bir kıızı becermeye çalışsam, bir türlü hissetmiyorum. Onun yerine sürekli seni düşünüyorum."

Nefesimi içime çektim, kalbim iki kat hızlı atıyordu. "Benim hakkımda mı?"

Elini omzuma götürdü, sıktı ve sonra elini kolumdan aşağı kaydırıldı. "Evet, hani şu göğüs dekoltesi dışında her şeyi kapatan uzun, dökümlü elbiseleri giyişin gibi. Onların altında nasıl görüldüğünü hayal ediyorum. Ya da seni şarkı söylerken izlediğimde, gözlerini açıp bana bakmanı istiyorum. Bazen bununla nefes alamıyormuşum gibi hissediyorum."

Sözleri karşısında tüylerim diken diken oldu, çünkü eskiden benim de onu aynı şekilde düşündüğümü bilmiyordu. Eğer kanepede yakın oturuyorsak, yere atıp öptüğünü hayal ederdim. Ya da elime dokunduğunda onu tutmasını, teması en ufak bir şekilde uzatmasını isterdim. Ne yazık ki bu duyguları yaşıyordu.

İki yıl geç kalmıştım, çünkü tüm bunları yaşamış ve diğerk ucundan çıkmıştım. Oraya geri dnememedim. Akıl sağılığım için bunu yapamazdım.

"Seninle yatamam, Trev. zgnm ama ."

Vücudunu tekrar benimkine yasladı. Sert kıvrımları ve hatları bir şekilde yuvarlak kıvrımlarıma mükemmel bir şekilde uyuyordu. Fısıldarken ağız kulağıma eğildi, "Bunu hissetmiyormuş gibi davranma. Nasıl olacağını hayal et. Yıllardır biriken tüm bu gerilim sonunda bir çıkışa sahip olacak. Eminim aklımı başımdan alırdın. Eminim *destansı* olurdu."

Alçak sesle, boğuk bir tonda söylediğı sözler karşısında titredim, bir an için şehvet dolu bir sisin içinde kayboldum. *Yıllardır birikiyordu.* Bunca zamandır onu istediğimi biliyordu da, her ne boktan sebeple olursa olsun bunu görmezden mi gelmişti? Tüm gücümü toplayıp sonunda ondan uzaklaştığımda öfke yüzeyin hemen altında kaynıyordu.

"Sen bir pisliksin," diye tükürdüm ve müziğinin geldiğı yöne doğıru yürümeye devam ettim. Merdivenlerden aşığı indikçe sesleri ve eğlenen insanların seslerini daha fazla duyabiliyordum.

"Reya, ne oluyor?" Trev beni yakalayıp kolumdan tutarak seslendi.

"Beni yalnız bırak. Bir ikiye ihtiyacım var."

"Neden birdenbire bu kadar sinirlendin?"

Bunun zerine dönüp ona baktım. "Kızgınım çünkü az önce kendini ele verdin. Bunca zamandır senden hoşlandığımı biliyordun ama yine de beni oyalamaya devam ettin, senden daha çok hoşlandığımı bildiğinin halde bana arkadaşlık kırıntıları verdin."

Trev nefesinin altında küfretti. "Bundan daha karmaşık." Neşesiz bir kahkaha attım. "Ah, tabii."

Arkamı dönerek platforma girene kadar merdivenlerden inmeye devam ettim. Her yer insanlarla doluydu, derme çatma bir bar kurulmuştu.

ve diğerk tarafta bir dans pisti vardı. Bazı insanlar dans ederken, diğerkleri içki içip konuşuyor ya da seslerini duyurmak için bağıırıyorlardı.

Hoparlörlerden bangır bangır müzik sesi geliyordu ve içimde bir kararlılık oluşmuştu. Artık güç bendeydi. Onca yıl yatıp kalkmak Trev'i sonunda gözlerini açıp önünde duran şeyi görecek kadar bıktırmıştı.

Kırık bir kalbe bakarak ve onun tipi olmadığım gerçeğiyle yüzleşerek geçirdiğim onca geceden sonra öylece yuvarlanıp beni almasına izin veremezdim.

Bu gece bir adam bulacak ve onunla seks yapacaktım. Benim için hiçbir şey ifade etmeyen bir adam bulacaktım, tıpkı Trev'in benim yerime seçtiği tüm o kızların onun için hiçbir şey ifade etmemesi gibi. Ona kendi ilacının tadına baktıracaktım.

Bardan bir duble votka aldım ve hızlıca geri içtim, sonra bir tane daha istedim. Yolun karşısında Trev kalabalığın arasında ilerliyordu, gözleri benim üzerimdeydi. Başka tarafa baktım, ikinci içkimi yuttum ve dans pistine yöneldim. Döner vücutların arasında kendimi kaybettim ve kısa süre sonra uzun boylu sarışın bir adamın dikkatini çektim. Bir süre yanımda dans ettikten sonra ellerini kalçalarımaya koydu ve müzik eşliğinde birlikte sallandık.

Bir saniye kadar sonra biri elimi tuttu ve beni adamdan uzaklaştırdı. Şikâyetlerinin belli belirsiz farkındaydım ama sonra Trev'in kokusu duyularımı istila etti ve odaklanabildiğim tek şey o oldu. Tanrım, neden onunla ilgili her şey bu kadar sarhoş ediciydi?

Beni platformun yarı özel bir köşesine çekerken votka bana sertçe çarptı. Durduğunda ona baktım. Onu hiç bu kadar çelişkili görmemiştim. İncinmiş ve bir şekilde dehşete düşmüş görünüyordu ve önceki kararımaya rağmen tek yapmak istediğim ona sarılmak ve iyi hissetmesini sağlamaktı. Dürtümü bastırmaya çalıştım.

"Ne?" Müziğin ağırlığını bastırarak söyledim.

Sadece bana baktı ve dudağını kanayana kadar çiğnedi. "Tanrı aşkına, ben eve gidiyorum."

Arkamı döndüm ama beni yakaladı, kollarını belime doladı ve sırtımı önüyle aynı hizaya çekti. Ağzını kulağıma götürdü ve "Bende DEHB var!" diye bağırdı.

İtiraf karşısında sarsıldım, sonra kaşlarımı çatarak kollarında iki büklüm oldum. Buna ne demem gerekiyordu? Trev başını tuvalete doğru eğdi, ben de onu takip ettim. Orası daha sessizdi, böylece daha rahat konuşabilirdik.

Onu inceledim ve alışılmadık bir şekilde utanmış görünüyordu. "Az önce DEHB olduğunu mu söyledin?"

Başımın üstündeki duvara baktı. "Şu TV programını yapmak için ben ve çocuklarla nasıl bağlantıya geçildiğini biliyor musun?"

Başımı salladım. Trev, birkaç serbest koşucu arkadaşıyla birlikte bir süredir televizyon anlaşması yapmaya çalışıyordu. Aslında onunla ilk tanıştığım andan beri bu fikir aklındaydı. Kısa süre önce Youtube videolarıyla bir televizyon yöneticisinin dikkatini çekmişlerdi. Şimdi de farklı şehirleri dolaşıp parkur gösterileri yapacakları bir TV şovu çekmenin lojistiği üzerinde çalışıyorlardı. Henüz kesinleşmemişti ama yine de onun için heyecan verici bir fırsattı. "Evet, ne dersin?"

"Ön hazırlıkların bir parçası olarak psikolojik değerlendirmeden geçmemiz gerekti. Bilirsiniz, hepimizin psikolojik olarak birkaç ay boyunca bir tur otobüsünde birlikte seyahat edecek kadar dengeli olduğumuzdan emin olmak için. Çocukluğumdan beri teşhis edilmemiş DEHB rahatsızlığım olduğu ortaya çıktı ve bunun için ilaç almaya başlamamı istiyorlar."

"Ah, Trev," diye nefes aldım, vahiy karşısında şok olmuşum. "Neden bana söylemedin?"

"Utanmıştım. Karla'ya söylemeni istemedim, o da Lee'ye söyleyecekti ve o zaman herkes benim bu aptal durumumu fark edemeyecek kadar fakir büyüdüğümüz için kendini bok gibi hissedecekti. Lee bu konuda sadece kendini hırpalayacaktı."

Uzandım ve kolunu sıktım. "Trev, onlara anlatmalısın. Bununla tek başına başa çıkamazsın ve ailen de sana yardım etmek isteyecektir. İsteyeceklerini biliyorum."

Şimdi bana baktı. "Hayır, onların yeterince var. Sana anlatmamın tek nedeni davranışlarımı anlamamı istemem. Seni hiçbir zaman alamamamın nedenini bilmeni istiyorum." Sol şakağına dokundu. "Kafayı yemiştım."

Bakışlarımı kısmıştım. "Kafadan kontak değıldın. Kendin hakkında böyle konuşma. Bir rahatsızlığın vardı ve bu kadar yoksun bir çocukluk geçirmemiş olsaydın bunun için tedavi görürdün. Bu senin suçun değil, Trev."

Onu kucaklamak için çektim ve o da isteyerek sarıldı. Zihnım haberlerle dolup taşıyor, onunla ilgili pek çok şey birden anlam kazanıyordu. Kendini kontrol etme sorunları, kısa dikkat süresi, yüksek riskli davranışlara olan ihtiyacı. Bunların hepsi, sahip olduğu ve hiç bilmediğı bu şeye bağılıydı.

Orada uzun bir süre durduk ve ona bunun onun hatası olmadığını söylememin gerçekten işe yaradığını hissettim. Bunu ona söyleyecek birine ihtiyacı vardı ve ben de bunu yapan kişi olduğum için mutluydum. Vücudu adeta benimkinin içinde eridi ve ancak biri bize çarptığında birbirimizden ayrıldık

"Kahretsin, üzgünüm," dedi adam, plastik bardağının üstünden bira fışkırıyordu.

Başımı kaldırdım, tam ona sorun olmadığını söyleyecektim ki sözlerim ağızımdan kaçtı. *O adamdı*. Birkaç yıl önce tek gecelik ilişki yaşadığım adam.

Aylar önce, neredeyse Trev'in ikizi olan kişi. Tanrım, bu gece daha da garipleşebilir miydi?

"Reya! Hey, ?"

Trev'in beni izlediğini hissettim ama bakışlarına karşılık veremedim. "Vinnie, merhaba, seninle burada tanışmak ne güzel."

"Siz ikiniz birbirinizi tanıyor musunuz?" Trev sordu ve ben de ona bir göz attım. Vinnieye yukarıdan aşağıya bakıyor, çoğunlukla yüzüne odaklanıyor ve benzerlikleri açıkça fark ediyordu.

Öldür beni şimdi.

"Pek sayılmaz," dedim Vinnie'ye sertçe bakarak.

Ne yazık ki sarhoş olduğu çok belliydi, bu yüzden bu kadar içten cevap verdi. "Birkaç ay önce beynini nasıl siktiğimi unuttun mu Reya?"

Hiç bu kadar kaplumbağa olmayı dilememiştim, böylece kabuğumun içine girip bir daha çıkamayacaktım. Trev bir an için kaskatı kesildi, sonra yüzüne şeytani bir ifade yerleştirdi. "Öyle mi? Görünüşe göre onun için pek de unutulmaz olmamış. Bok gibi yatmış olmalısın, dostum."

Vinnie kaşlarını çattı. "Hey, siktir ."

"Tanrım, nasıl şaka yapılacağını öğren." Trev gözlerini devirdi.

Vinnie ikimizin arasına baktı ve sonra uzaklaşmaya başladı. "Her neyse. Buna değmez."

O gider gitmez Trev'in dikkati bana yöneldi ve yüzünde öyle bir sevinç ifadesi vardı ki, onu hemen istedim.

"Tek kelime etme," diye sert bir ifadeyle uyardım.

Bir sırtış yavaşça ağzının içinde şekillenmeye başlarken dudağını ısırırdı.

"Ciddiyim, Trev," diye devam ettim, iliklerime kadar utanmıştım. O biliyordu. Vinnie'yle yattığımı biliyordu çünkü *ona* benziyordu. Kendini beğenmiş ifadesinin her yerinde bu yazıyordu.

Ağzını açtı ama önce ben konuştum. "Hayır, duymak istemiyorum, o yüzden ne söyleyeceksen kendine sakla."

"Ama -"

"Trevor!"

"Reya, hadi ama, o bana tıpatıp benziyor. Bu konuda konuşmamazlık edemeyiz."

Arkamı döndüm. "Bir içki daha alacağım."

Yine beni yakaladı, daha önce olduğu gibi kollarını belime doladı, ancak bu sefer benim farkındalıkla karıncalandı. "Tamam, sen kazandın," diye nefes aldı. "Bunun hakkında konuşmayacağız. Gel benimle dans et."

Karşı koyamayarak beni dans pistine götürmesine izin verdim, ama tüm zaman boyunca elini bırakmadı. Ritimle hareket ederken kollarını belime sıkıca doladı. İlk başta elleri yerinde kaldı, ama sonra müzik bizi ele geçirmeye başladığında beni ters çevirdi, böylece sırtım tekrar onun önüne geldi. Avuçları kalçamdan karnıma doğru kayarak hafifçe okşadı ve sıcaklığın tüm vücuduma yayılmasına neden oldu. Bana dokunma şekli kasıtlı gibiydi. Erotik hissettiriyordu, özellikle de etrafımız insanlarla çevrili olduğu için. O anın belli bir anonimliği vardı. Burada kimse bizi tanımıyordu. Her şeyi yapabiliydik ve sadece ikimiz bunu bilebilirdik.

"İyi hissediyorsun," diye kulağıma boğuk bir sesle bağırdı.

Kalçalarımı salladım, arka tarafım ona sürtündü ve pantolonundaki sertliği hissettiğim anda sertleştiğini anladım. Onu hissettiğimde nefesimi içime çektim. Tahrik olmuştu. *Benim yüzümden* tahrik olmuştu. Bütün bu gece, sonunda istediğim her şeyi elde ettiğim bir rüya gibi gelmeye başlamıştı. Bu her şey *Trevor*'dı.

Karnımdaki eli durakladı ve bu sefer avucunu içime bastırarak beni ereksiyonuna karşı tuttu.

Oh, *Tanrım*.

Harika hissettiriyordu. Bir anda zihnim beni dans pistine götürdüğü, domalttığı, elbisemi yukarı ittiği ve içime daldığı görüntülerle . Müzik kesilmeden ve birkaç kişi bağırmaya başlamadan hemen önce onun inlediğini duyduğumu sandım. Boynumu büktüm ve birkaç üniformalı polisin platforma girdiğini gördüm. *Hay aksi.*

Trev tek kelime etmeden elimi tuttu ve ikimiz de ters yöne koşmaya başladık. Tenimde boncuk boncuk ter vardı ve sarhoş insanların izdihamı partiden kaçarken ayaklar kalacakmışım ya da daha kötüsü ezilerek ölecekmişim gibi hissediyordum.

Artık tüneldeydik, rayların üzerindeydik, polis bizi kovalarken arkamızda el fenerleri parlıyordu. Raylarda ilerledikçe hava daha da karardı ve kısa bir süre için tüm hattın terk edilmiş ve kullanım dışı olması için dua ettim, çünkü aksi takdirde her an bir tren gelebilirdi ve biz de .

Ayaklarım ağrıyordu. Tren raylarında koşmak için doğru ayakkabıları giymiyordum. Ayrıca Londra Metrosu'nda yaşayan fareleri düşünmemeye de tüm kalbimle çalışıyordum. İlerideki ışıkları görebiliyordum ve işleyen bir istasyona yaklaştığımızı biliyordum. Elli ila yüz kişiydik ve hepimiz perona tırmanmaya başladığımızda bir sonraki treni bekleyenler şaşkınlıkla nefeslerini tuttular. Trev önce benim güvenli bir yere yardım etti, sonra da kendini karo zemine attı.

Gözlerimiz buluştuğunda nabzım hâlâ doksan atıyordu. Onun gözleri adrenalinle parlıyordu, benimkilerde ise korkunun azaldığından emindim. Elbette, eğer tutuklansaydık belki Karla bizi bundan kurtarabilirdi, ama yine de. Sadece bir partiye katıldığım için sabıka kaydı almak istemiyordum. Gidebileceğimiz bir sürü yasal parti vardı.

Trev tekrar elimi tuttu ve istasyondan aceleyle çıktık. Biletini gişeden yeni geçirmiş adamın arkasına geçtim.

ve ona fark ettirmeden dışarı çıkmayı başardı. Trev ise bir olimpiyat sporcusu gibi bariyerin üzerinden atladı. Bunca zaman sonra bile onun atletik yeteneklerine alışamamıştım.

Sokağa çıktığımızda ikimiz de sessizdik, hâlâ nefes almaya çalışıyorduk. Saat neredeyse sabahın biriydi.

"Ucuz ," dedim sonunda.

Trev başını salladı. "Biliyorum. Bu arada özür dilerim. Polislerin ortaya çıkacağını bilmiyordum. Bütün geceye gölge düşürdüler."

"En azından bir deneyim oldu."

Önce bana, sonra iç içe geçmiş ellerimize baktı, düşünceli bir ifade yüz hatlarını süslüyordu. Hafif bir mırıldanma sesi çıkardı ve başparmağını bileğimin iç kısmında ileri geri sürtmeye başladı. Bunun beni nasıl titrettiğini göstermemeye çalıştım. Dans ederken bana nasıl dokunduğu ve ne kadar *sert* davrandığı beni hâlâ heyecanlandırıyordu.

"Bir soru sorabilir miyim?" Omuz silktim.

"Tamam..."

"Neden için Vinnie denen adamı seçtin?"

İrkildim, bana bunu sormasından nefret ediyordum. Neden bu işin peşini bırakmıyordu ki? "Oh Trev, hadi ama, lütfen, bunu tartışmayacağımıza söz vermiştin."

"Elimde değil. Bilmem gerekiyor." doğru dönerek beni olduğum yerde durdurdu.

Sinirli bir nefes çektim. "Zaten biliyorsun. Lütfen bana . yeterince utanıyorum."

Ben dikkatle yere bakarken elini şefkatli bir tavırla yanağımdan aşağıya doğru kaydırды. "Reya, lütfen."

Gözlerimi kapattım ve "Onunla yattım çünkü bana seni hatırlatıyordu" fısıldadım.

Havanın ondan kaçtığını görmek yerine duydum. Sanki... *güm*. Birkaç dakika geçti ve gözlerinin içine bakamayacak kadar korkmuştum. Sonunda konuyu değiştirdi ve beni rahatlattı.

"Bu gece senin kanepende yatmamın sakıncası var mı? Senin evine benimkinden daha yakınız ve ben harap durumdayım."

Başımı salladım ve ona gergin bir bakış attım. "Elbette. Daha önce milyonlarca kez kalmadın değil ya." Bu doğrudu, sayısız kez bizde kalmıştı. Tek fark, bu sefer sadece birkaç saat önce sevişmemizi önermesiydi. Bu kesinlikle duruma yepyeni bir gerilim katmıştı.

Daireme vardığımızda sadece yatağıma uzanıp uyumak istiyordum ama aynı zamanda çok heyecanlıyım. Trev istasyondan ayrıldığıımızdan beri gözlerini benden ayırmıyordu ve onun ilgisi kollarımdaki küçük tüylerin diken olmasına neden oluyordu.

"Ben duş alacağım. Dolaptan fazladan yastık ve battaniye alabilirsin," dedim ve küçük banyomun içine daldım. Ilık su beni biraz rahatlattı ama pijamalarımı giyip dışarı çıktığımda Trev hâlâ uyanık bir şekilde yatağımda yatıyordu.

Gözleri lazer ışını gibiydi.

Kanepeye baktım ve teklif ettiğim battaniye ve yastıkları almadığını fark ettim. Bakışları vücudumda aşağı yukarı gezinirken saçlarımı kurulamak için ayağa kalktım. Bacaklarım çıplaktı ve şortum dünyanın en dar şortu olmasa da yine de kendimi çok çıplak hissediyordum.

"Güzel pijamalar."

Gözlerimi devirdim. "Kapa çeneni ve yatağımdan kalk. Uyumak istiyorum."

"Bir saniye buraya gel," diye fısıldadı, sesi boğuk bir törpüydü.

Tanrım, onun gözlerindeki sekse karşı koymam için bana irade ver.

Konuyu kapattığını sanmıştım ama belli ki . Hala benimle sevişmek istiyordu. Yüzünün her yerinde bu yazıyordu. Soru şuydu, karşı koyacak kadar güçlü müydüm?

"Sen tanıdığım en güzel , bunu biliyor musun?" diye devam etti, gözleri bana odaklanmıştı.

"Zombi konuşuyor."

"Hayır, değil. Gel buraya," diye karşı çıktı ve uzanıp elimi tuttu. Beni yatağa çekti, böylece sırtım onun önüne gelecekti, beni tutarken vücudum kalçalarının arasında beşik gibi duruyordu.

"T-trev -"

"Benim için şarkı söyle," diye fısıldadı, elleri kollarımda aşağı yukarı geziniyor ve tüylerimi diken diken ediyordu.

"Ne?"

"Benim için şarkı söyle. Sesine takıntılıyım."

Bu alçak iltifat beni ürpertti. Tenimin onun dokunuşu altında nasıl çakıllandığını fark ettiğinden emindim.

"Ne söylememi istiyorsun?" . "Herhangi bir şey."

Bir an düşündüm, sonra gözlerimi kapattım ve sessizce London Grammar'ın "Strong" şarkısının girişini mırıldanmaya başladım. Bu şarkıya bayılıyordum, muhtemelen bana hep Trev'i hatırlattığı için. Sesim odayı doldurdu ve ben şarkı söylerken Trev bana dokunmaya devam etti. Eli iç uyluğuma gidip okşadığında, beni yaktığında biraz kekeledim. kadar tahrik olmuşum ki patlayacak gibi hissediyordum.

Trev huzurlu görünüyordu, derin ve düzgün nefes alıyordu ve ben şarkı sözlerine kendimi kaptırmıştım. Şarkının sonuna yaklaşırken bizi ters çevirdi ve aniden onun altında kaldım.

"Gözlerini aç."

"Açamam."

"Neden?"

"Nedenini
biliyorsun."

"*Lütfen.*"

Beni *memnun* eden şey onun *memnuniyeti* oldu ve sonunda gözlerimi açtım. Uzun zamandır tüm şeytanlıklarımı Trev'e açıklamıştım ama yine de hatırlatılması beni yaraladı.

Başını eğdi, kalçalarını hareket ettirmeye başlarken göz temasını hiç kesmedi. Yüzündeki sıcaklık ve anlayış, anlık acının yerini tahrik olmaya bırakmasına neden oldu. Pijamamın altına iç çamaşırı giymemiştım ve her şey çok fazlaymış ve yeterli değilmiş gibi hissediyordum. Aramızda sadece birkaç kumaş parçası vardı ve her bir duyum daha da artmıştı.

"olurdu..." Trev düşünceli bir şekilde mırıldandı, sanki bu sözleri yüksek sesle söylemek istememişti.

İçime sertçe bastırduğında inledim ve bu ona bir şeyler yaptı. Hareketlerini durdurdu ve yüzümü kavradı. Ağzımı alıp tüylerimi diken diken eden, kemiklerimi eriten bir öpücük kondurduğunda zaman ağır çekimde ilerliyordu. Dili dilimin üzerinde kayarken ve ben ona açıldığım da etten ve ihtiyaçtan başka bir şey değildim. Ben de onu öptüğümde çılgına döndü; ağzı, dili ve elleri her yerdeydi.

"Trev..."

"Sana ihtiyacım var Reya, sadece bu gece için. Bana sadece bu geceyi ver ve sonra beni tutmak isteyip istemediğine karar verebilirsin."

Sözleri kalbimin sıkışmasına neden oldu. Onu tutmak isteyip istemediğime mi karar verecektim? Elbette onu istiyordum. Bazı günler, kendime inkar etmeye çalışsam bile, tek istediğim oymuş gibi hissediyordum.

"Tamam. Bu gece," diye nefes aldım ve başından yukarı çekmeye başladım.

Göğsünün ve karın kaslarının tonlanmış, kesik hatlarını gördüğümde seksim zonkladı. Bir çeşit azgınlık sesi çıkarmış olmalıyım, çünkü o

Tişörtümü tutup kaldırırken .

"Benim sıram," diye fısıldadı ve üstüm gittiğinde ve sadece sütyenimle kaldığımda kendimi mahcup hissettim. Düz bir karnım ya da kadınsı bir altılı paketim yoktu. Yumuşak ve yuvarlak hatlıydım ama kadınsıydım ve geçmişte birlikte olduğum erkekler vücudumu takdir ediyor gibiydi. Yine de Trev'in benim vücut tipimdeki kadınları tercih etmediğinin açıkça farkındaydım. Daha önce benim gibi bir kadınla birlikte olup olmadığını merak ediyordum.

"Tanrım," diye yemin etti, elleri göğüslerimin üst kısımlarını okşuyordu.

Etrafıma uzandı ve sütyenimi arkadan çözdü. Sütyenim serbest kaldı ve hayatımda hiç bu kadar utangaç hissetmemiştim.

"Mahvoldum. Beni başkaları için mahvedeceksin, Reya Cabrera."

Şimdi üzerimde geziniyordu, ben nefesimi tutarken bakışları beni yutuyordu. Ağzını meme ucuma götürüp emmeye başladığında boğazının derinliklerinden sert bir inilti yükseldi.

Tamam, belki de gördükleri hoşuna gitmiştir.

Ben her iki omzunu kavrarken o da göğüslerimi ilgiyle okşadı. Sonra başını kaldırdı ve hınzır bir sırıtış ağzını şekillendirdi.

"Trevor," diye nefes aldım, neredeyse uyarırcasına.

Vücudumda aşağı doğru ilerlemeye devam etti, sonra parmaklarını şortumun bel bandına geçirdi. Sadece birkaç ustaca hareketle tüm giysilerim gitmiş ve ona karşı çıplak kalmıştım. Beni bir kez yaladı ve bir zevk çığlığı attım. Bu kadar uzun süre sadece arkadaş olarak kaldıktan sonra, bu kadar tahrik olmasaydım onun önünde bu sesleri çıkarmanın müstehcen olacağından emindim. O anda hiçbir şey umurumda değildi. Sadece bana dokunmasını, beni yutmasını, beni boşaltmasını istiyordum.

Beni tekrar yaladı, bu sefer daha baskılı bir şekilde ve kalçalarım omuzlarının etrafında kenetlendi.

"Ooooh," diye inledim, ağızıyla beni çalıştırmaya devam ederken ellerim göğüslerime gitti.

Aşağı baktım ve onun uzun, kalın aletini eline aldığını, beni orgazma ulaştırırken kendi kendine mastürbasyon yaptığını gördüm. Ellerin oraya gitmesine engel olamaması, beni yemesinin onu *bu* kadar tahrik etmesi fikri heyecan vericiydi. Klitorisimi emdi, sonra aşağı indi, dili bir saniyeliğine içime kaydı. Yumuşak, ıslak ve harika hissettirdi. İnledi ve içimi bir titreme kapladığında sarsıntısı hızlandı. Yaklaşmıştım. İkimiz de .

Boşaldığında kalçamı bir ıslaklığın kapladığını hissettim, seksime doğru inerken vücudu hareketsizdi. Beni dillemeyi bırakmadı ve kısa süre sonra parmakları girişimi buldu. Daha önce hiç hissetmediğim bir şiddetle içeri daldılar, çılgınca girip çıkıyorlardı. Çıkardığı sesler sanki beni parmaklarından daha fazlasıyla beceriyormuş gibi hissettiriyordu. Daha yeni boşalmış olmasına rağmen çok tahrik olmuştu.

Orgazmım sert ve hızlı bir şekilde geldi. Kalçalarımı kavrarken, dili uzmanlık eğitimi ya da bir tür doğal beceri gerektirdiğinden emin olduğum bir şekilde klitorisime çarparken, zevk içimde paramparça oldu.

"Bu çok güzeldi," diye homurdandı ben uçtuğum yerden aşağı süzülürken.

Beni kollarının arasına aldı, yerimizi değiştirdi ve yorganı bedenlerimizin üzerine çekti. Nedenini bilmiyordum, belki de orgazmın etkisindeydim ama güldüm.

"Hayır," . "*Destansı* bir şeydi."

Trev de güldü ve kollarını bana doladı. Gözlerimi kapattım ve yabancı bir huzur duygusunun üzerime çökmesine izin verdim. Buna alışık değildim, gerçek ve güçlü duygular beslediğim bir adamla yatakta yatmaya alışık değildim.

"Sana öyle olacağını söylemiştim," diye cevap verdi ve gözlerim kapalı olmasına rağmen sırtıttığını görebiliyordum.

Sabahın ne getireceği hakkında hiçbir fikrim yoktu, ne tür denemeler ve sıkıntılar olabileceği hakkında hiçbir fikrim yoktu, ama şimdilik sadece anın tadını çıkaracaktım. Bu tuhaf, güzel, kusurlu, öngörülemez adamlarla kurduğum bağın tadını çıkaracaktım.

Ve kalbimin derinliklerinde bunun kısa sürede unutamayacağım bir gece olduğunu biliyordum.

BITTI.

HAVADAKİ KALPLER

Kalp Serisi #6

L.H. Cosway tarafından

Önsöz

D *Kulak okuyucular,*
Çoğu zaman şarkıları dinleriz ve arkasındaki hikayeleri asla
bilmeyiz.

Bu bir şarkının hikayesi.

Mutluluk gözlerinizdeki ışıltıdır.

Elinin dokunuğu.

Göğsümün içinde

çırpınan kelebek

kanatları.

Ve tıpkı tüm bu şeyler gibi,

geçici, gidiyor.

Queenie, "Merhaba Mutluluk. Güle
güle."

Önsöz

2 yıl önce.

(Çalan bir telefonun sesiyle uyandım.

Trev'in çıplak göğsü sırtıma yapışmış, kolları beni sımsıkı sarmıştı. Hâlâ uyuyordu ama gürültü kısa sürede onu da uyandırdı. Kıpırdandı ve şifonyerimin üzerindeki telefonunu almak için yanımdan uzandı. Sesi uykudan boğuklaşmış bir şekilde cevap verirken bilinçsizmişim gibi davrandım.

"Öyle mi?"

"Siktir git."

"Siktir. *Defol.*"

"Hayatta olmaz, yalan söylüyorsun. Şu anda benimle dalga mı geçiyorsun?"

Yataktan fırladı ve çılgınca odada volta atmaya başladı. Bunun üzerine doğrulmak için hareket ettim. Saçlarımın dağınık olduğundan ve makyajımın yüzümün yarısına kadar bulaştığından emindim. Dün gece aramızda olanlar hâlâ biraz gerçek dışı geliyordu. En iyi arkadaşım ile bir şeyler yapmıştım, seks değil ama cinsel *şeyler*.

Battaniyeyi sıkıca üzerime çekerken kalbim göğsümde çırpınıyordu. Dışarıda, sabah yağmurunun pıt pıtları pencereye vuruyordu. Karnımda heyecan vardı ama başka bir şey de vardı.

Özbilinç. Trev dün gece bana ne kadar güzel olduğumu, beni ne kadar çok istediğini, o andan itibaren aramızda olacakları benim seçmem gerektiğini söyleyerek çok romantik davranmıştı. Günün soğuk ışığında hâlâ aynı şeyleri hissedip hissetmediğini merak ediyordum.

Adımlarken döndü, gözleri benimkilere geldi. Parlak, umut ve olasılık doluydular. Bana sanki tüm hayalleri gerçekleşmiş gibi baktı ve endişelerim bir anlığına dağıldı.

"Tamam, bir saat içinde orada olacağım. Görüşürüz o zaman," dedi ve telefonu kapattı. Elini yüzünde gezdirdi ve her şeyi anlamaya çalışıyormuş gibi birkaç kez gözlerini kırptırdı. Yatağa atladı ve beni omuzlarımdan yakaladı.

"Buna inanamayacaksın," diye haykırdı, her parçası harcanmamış enerjiyle parıltıyordu.

"Ne? Ne?" Kocaman gülümsemesine rağmen gergin bir şekilde sordum. "Şovumuza yeşil ışık yakıldı."

Nasıl cevap vereceğimi bilemeden ağzım açık kaldı. Birkaç hafta önce Trev, kendisi ve serbest koşu grubu hakkında bir reality şov yapmak isteyen bir televizyon yöneticisiyle temasa geçmişti. "Ciddi misin?"

"Ciddiyim. Televizyona çıkacağız," diye neredeyse bağıırıyordu ve ben duyduklarıma inanamıyordum. Trev yıllarca bir televizyon anlaşması için uğraşmıştı ama bu hep boş bir hayal gibi gelmişti.

Gurur ve mutluluk içimde kabarırken öne ve onu kucakladım. "Aman Tanrım, Trev, bu çok büyük bir şey. Senin adına çok mutluyum."

"Rüya görüyormuşum gibi hissediyorum," diye fısıldadı ve beni sıkıca kavradı. "Ama değilsin. Bu gerçek," fısıldadım.

Kalbim onun için gururla doldu, aynı zamanda yavaş ve sinsi bir düşünce aklıma girdi. Trev bana rüyası gerçek olmuş gibi bakmıyordu. Onun hayali telefonda gerçekleşiyordu; ben sadece o sırada odada bulunuyordum.

oluyor. Bu onun için büyük bir gündü ve dün gece aramızda olanlara rağmen - sevincime ve nihayet zamanımızın geldiğini hissetmeme rağmen - en iyi arkadaşı olarak tepki vermem gerekiyordu. En iyi arkadaşım televizyona çıkacaktı.

Trev dudaklarıma bir öpücük kondurdu ve tekrar yataktan kalktı. "Kanal 4'teki çocuklarla buluşmam gerekiyor ama öğle yemeği için bir araya gelebilir miyiz?" derken kıyafetlerini çıkarmaya başladı.

Başımı salladım. "Tabii ki. Git." Kanal 4. Vay be. Bu gerçekten büyük bir olaydı.

Giyinmeyi bitirdikten sonra öne geldi ve yanağımı okşadı, ardından dudaklarıma hafif bir öpücük daha kondurdu. "Dün gece inanılmazdı. Sen de harikaydın. Sonra görüşürüz."

"Evet, sonra görüşürüz," diye nefes aldım o kapıdan çıkarken.

Yastıklarına geri yaslandım ve tavana baktım. Trev için bir şeyler oluyordu. Heyecan verici şeyler. Bunun bizim için, yeni başlayan ilişkimiz için neye benzeyeceğini hayal etmeye çalıştım. Onun kayası olabilirdim, hayat çok stresli hale geldiğinde onu topraklayan kişi olabilirdim. Ona yük olmayacaktım ama desteğe ihtiyacı olduğunda yanında olacaktım. Onun başarısından nemalanmaya çalışmadan sevgi dolu bir kız arkadaş olma sanatını mükemmelleştirdim.

İşler sarpa sararsa başının altındaki yumuşak yastık ben olurdum.

Kendimi bunun kolay, çocuk oyuncağı olacağına ikna etmek için başımı salladım ama yine de, bu işi yürütmek için elimizden gelenin en iyisini yapmamıza rağmen, dünyanın Trev ve beni parçalayacağına dair o belirgin, rahatsız edici, korkunç duyguya kapıldım.

Ve ikimizin de bunu durdurmak için yapabileceği bir şey yoktu.

*Bana en üst raftan bir tane ver. Bu acının
pahalı bir şeye ihtiyacı var. Çünkü kalbim
çok ucuz.*

Biraz bozuk paran var mı?

Herkes satın alabilir.

Queenie, "Top Shelf Bottom Love"

Bir.

ŞİMDİKİ GÜN.

R "Like a G6" şarkısını hatırlıyor musun?
Bugünlerde ne zaman Trev'in hayatına bir göz atsam
Kafamda duyduğum buydu.

Fazlalık.

Zenginlik.

Gençlik çılgınlığı.

Evet, kıskanıyordum ama bunu asla itiraf etmezdim. Ayrıca, kıskançlığım kalp kırıklığımdan çok daha ağır basıyordu. Bunca zaman sonra onu unutmuş olmam gerekirdi ve bir süreliğine unuttuğumu *düşünmüştüm*. Ama . Trevor Cross gibi adamlar hayatta kez gelir. *Ben bir kez yaşadım*. Aşk tekrar bulsam bile, elimden alınmadan önce kısa bir an için yaşadığım şeyin yanına bile yaklaşamayacağını biliyordum.

İki yıl önce, birlikte olmak için ilk adımları atmıştık ama sonra onun televizyon fırsatı geldi ve birkaç ay sonra sanki yabancıymışız gibi hissettik. Belki de yeterince mücadele etmedim. Ya da belki o etmedi. Yine de araya çok fazla başka şey girdi ve romantizmimiz söndü. Gözyaşları, kavgalar ve drama ile epik bir şekilde başarısız olmadı, ancak mümkün olan en epik olmayan şekilde. Mesafe ve şöhret açtı,

Ve ne yazık ki, hak iddia etmek için gereken güvene sahip değildim.

O kendi şovuydu ve şovu da kendisiydi. Başardığı her şeyle gurur duyuyordum ve yoksul bir çocukluk geçirdiği düşünülüyordu, para ve başarının ne kadar önemli olduğunu biliyordum. Kendini güvende ve kontrol altında hissetmek için buna ihtiyacı olduğunu biliyordum. Ama yine de en iyi arkadaşımı gerçekten özlüyordum ve bunu yürütmenin bir yolunu bulabilmeyi .

Restoranın barının üstündeki televizyonda ona baktım. Cidden, bu kadar çok yayınlanması onun için bir tür hastalıklı işkence olmalıydı. Karla ve Lee'yi bekliyordum. Öğle yemeğinde bir şeyler içmek ve bir şeyler atıştırmak için . Trev düz ekran televizyonda, bir kanepede rahatça uzanırken, o ve *Running on Air'deki* diğer yıldız arkadaşlarıyla şımarık sarışın bir sunucu röportaj yapıyordu.

Daha önce de gördüğüm bir tekrardı ama yine de izlemeden edemedim. Röportaj, Trev'in eski kırmızı bir telefon kulübesinin tepesinde durduğu şovun bazı görüntülerine kesildi. Sokaktan geçen insanlar merakla ona bakıyor, bu delinin neden bir telefon kulübesinin tepesine çıktığını merak ediyorlardı. Trev'in yüzü hınzırca bir gülümsemeye ikiye ayrıldı, sonra da taklalar atarak yere düştü. Sunucu başka bir soru sorarken program röportaja geri döndü. Sesi beni her zaman içine çekerdi. Telefonumu çıkardım ve bazı şarkı sözlerini not aldım.

Her ekranda senin yüzün.

Bir ayna. Bir

hatırlatma.

Gülümsemeye

devam edin.

Büyüleyici olmaya devam et.

Gözlerin çok çekici.

Masanın diğer tarafındaki tabure hareket edene kadar şarkı sözlerine dokunmaya devam ettim ve yukarı baktım. Karla ve Lee önümde duruyordu.

Ben. Gülümsedim. Onları son gördüğümde bu yana en az iki hafta geçmişti. Çok uzun zaman.

"Hey, siz ikiniz," dedim arkadaşşıma sarılmak için ayağa kalkarak.

"Reya, harika görünüyorsun. Kilo mu verdin?" Karla neşeyle sordu ama zoraki bir soru gibiydi. Tuhaftı.

Ona bir bakış attım. "Biraz, çoğunlukla stresten kaynaklanıyor."

Kaşlarını çattı. "Lexie bana kulübün kapandığını söyledi. Bu berbat bir şey."

"Biliyorum, ama başka bir şey bulacağım. Selam, Lee."

"Selam bebeğim, seni görmek güzel," dedi ve ben de ona hızlıca sarıldım. Tam uzaklaşırken arkasında tanıdık bir şekil gördüm ve zaman . Kalbim bir kez sert ve yüksek sesle çarptı ve boğazım kurudu.

Trevor.

Karla'nın zoraki tezahüratını şimdi anlıyordum. Bakışlarım göbeğinden yüzüne doğru ilerlerken şaşkın bir nefes aldım. O kadar geniş gülümsedi ki neredeyse odayı aydınlatacaktı. Bu gülümseme beni çok etkiledi.

Onun burada ne işi vardı?

Ve neden bana ay ve yıldızları asmışım gibi gülümsüyordu?

Vücudumdaki her gözenek farkındalıkla sıkılaştı. Boğazım daraldı. Ciğerlerim çok fazla havayla doldu. İki yıl boyunca yollarımız kesişmekten kaçınmıştı ve şimdi o buradaydı. Ona bakarken bile kalbim duracakmış gibi hissediyordum.

Kendine gel, sürtük.

Derin bir nefes aldım ve *beklenmedik görünüşün umurumda değil gülümsemesini yapıştırdım.*

"Trev, uzun oldu."

"Çok uzun," diye yanıtladı. "Merhaba Reya."

Sesinde farklı bir şey vardı, boğuk bir olgunluk. Elbette televizyonda duymuştum ama yüz yüze farklıydı. Sanki . . . Bilmiyorum, erkeklik.

"Hey," diye nefes aldım.

Aradan uzun bir süre geçti ve biz sadece birbirimize baktık. Benim açımdan son derece garipti ama o sinir bozucu bir şekilde rahat görünüyordu. Lee boğazını temizlediğinde gözümü kırıştırdım ve başka tarafa baktım.

"Yemek yiyecek miyiz, miyiz? Açlıktan ölüyorum."

Döndüm ve Trev konuştuğunda yerime oturmak için hareket ettim, "Ne?

Sarılmayacak mıyım?"

Bakışlarımı ona dikgergin bir sessizlik oldu. İfadesi açık ve dostçaydı, bu da onun rastgele görünüşünden rahatsız olmayı zorlaştırıyordu. Derin bir nefes aldım ve kendime buradaki temel amacın rahat davranmak olduğunu hatırlattım. Eve gider gitmez güzel, özel bir çıldırma yaşayabilirdim. Ama şimdilik sakın olmalıydım.

Bir kaşımı kaldırdım. "Hayır, ."

"Ah, soğuk," dedi Lee kardeşini hedef alan bir sırıtışla.

Trev bana dikkatle baktı. Yutkundum. Sonra bir adım öne çıkıp beni kollarının arasına alarak beni şaşkına çevirdi. Sertçe nefes aldım ve Karla bana özür dileyen bir bakış attı. Bütün bunlar ona haber verilmeden yapılmış olmalıydı, çünkü Trev hakkında ne hissettiğimi biliyordu. Vakti olsaydı beni uyarırdı. Ona *bu konuda endişelenmemesini* söyleyen bir bakış attım ve dikkatimi Trev'in hâlâ bana sarılıyor olmasına verdim.

Güzel. Tanrım.

Kokusu. Ev gibi

kokuyordu.

Beni *aşk* gibi kucakladı.

Ama hayır, hepsi kafamın içindeydi. Hormonlarım bana oyun oynuyordu. Söz konusu o olduğunda beni hep yoldan çıkarırlardı. Yavaşça uzaklaştım ve yerime oturmaya gittim. Trev masada bize katılmayıp yerinde durunca ona baktım. İfadesini düzelterek benimkinin yanındaki koltuğa oturmadan önce yüz hatlarında kısa bir çelişkili ifade gördüm.

Guh. Neden bu kadar yakın oturmak zorundaydı? Ve neden buradaydı ki? Rastgele bir hayranının göğüslerini imzalıyor ya da ne bileyim, on katlı bir binadan kemiklerini kırmadan atlayabileceğine dair bahse giriyor olması gerekmez ? En iyi arkadaş olduğumuz zamanlarda ne yapacağı belli olmayan biriydi ama dizide gördüğüm kadarıyla vahşiliği daha da artmıştı.

"Peki, burada iyi olan ne?" diye sordu.

Sessiz kaldım ve Lee'nin cevap vermesine izin verdim. Belki de onunla mümkün olduğunca az iletişim kurmak en iyisiydi. Böylece her zaman yaptığı gibi bir şey çalamazdı.

Sevgim.

Gülümsemel

erim.

Kalbim.

"Tavuk benim favorim. Gerçi bifteklerini de seviyorum" diyor Lee.

Masanın karşısındaki Karla'ya baktım ve sessiz bir sohbet gerçekleştirdik.

Burada olduğu için

üzgünüm. Üzülme.

Keşke seni uyaracak zamanım

olsaydı. Biliyorum.

Trev vücudunu bana doğru çevirmeden önce, "Sanırım ben biftek alacağım," dedi. "Ee Reya, nasılsın?"

Bir omzumu kaldırdım. "İyi. Güzel."

Garson siparişlerimizi almak için geldiğinde Trev bir şey söylemek için ağzını açtı. Tavuk parmesan ve bir kadeh şarap daha isterken onun dikkatini sabit bir şekilde görmezden geldim. Buna kesinlikle ihtiyacım vardı.

"Sophie ve çocuklar nasıl?" Karla ve Lee'ye sordum. "Yakında uğrayıp ziyaret etmem gerekiyor."

"Harikalar. Geçen hafta Billie'nin doğum günüydü, biz de ona evde küçük bir parti verdik," diyor Karla.

Kaşlarımı çattım. "Kaçırdığım için üzgünüm. Ona gecikmiş bir hediye almam gerekecek."

"Zahmet etmeyin. Zaten bir yığın eşyası var," diye araya girdi Lee. "Ona başka bir şey verersen çocuk şımarır."

"Kulübün kapanması da neyin nesi?" Trev rastgele sordu ve ona hitap etmekten başka çarem yoktu. Şansıma, geldiklerinde Karla'nın bundan bahsettiğini duymuştu.

Boğazımı temizlemek için öksürdüm. "Geçen yıl Club Echoda bir rezidansım vardı ama kapanıyorlar. Çalışma saatlerimin çoğunu alıyordu, bu yüzden çalacak başka bir yer aramaya başlamam gerekiyor."

"Bu çok boktan. Artık çalmıyor musun?"

"Eskisi kadar sık değil."

Kaşları birbirine çatıldı. "Neden olmasın?"

"Onu sorgulamayı bırak, Trev," dedi Lee, sesinde bir uyarı vardı. O da geçmişimizi biliyordu ama Karla'nın kişisel duygularım hakkında ne kadarını açıkladığından emin değildim.

"Evet," dedi Karla. "Zaten hepimiz seni sorgulamalıyız. *Running on Air* ile ilgili neler oluyor? Eğlence haberlerinde üçüncü sezonun hâlâ onaylanmadığını gördüm."

"Gerçekleşiyor. Yakında açıklayacaklar. Aslında iki hafta içinde yeni bölümleri kaydetmeye başlayacağız. Biraz karışıklık oldu

Callum ve Leanne arasında yeni bir şey yok, ama şimdi ateşkes yaptılar, böylece her şey yoluna girdi."

"Leanne'i seviyorum," dedi Karla gülümseyerek. "Alınma ama o benim favorim. Callum'la ne zaman birlikte sahneleri olsa gözlerimi televizyondan alamıyorum."

Trev bakışlarını şakacı bir şekilde daralttı. "Bunu söyleyemezsin. Sadece ben senin favorin olabilirim. Ben ailedenim."

"Ama Leanne çok havalı. Eğer dünyada başka bir kadın seçebilseydim, bu o olurdu."

Trev bir elini göğsüne götürdü. "Beni yaraladın, kardeşim."

"Egonuz iyice yerleşmiş. Bunu aşacaksın," dedi Lee, garson dönüp içkilerimizi önümüze koyarken.

"Evet, evet, ben bencil bir pisliğim, vesaire, vesaire," diye kestirip attı Trev, dikkati bana dönmüştü. "Diziyi izliyor musun Reya?"

Cevap vermeden önce şarabımdan bir yudum aldım. "Bazen." Her zaman.

Tek kişilik. Bölüm.

"Gruptan bir favoriniz var mı?"

"Hmm, muhtemelen Paul. Çok tatlı biri," dedim ve Trev'in ifadesi bir anlığına donuklaştı. Gözümü kırpsaydım bunu kaçırabilirdim. Onu söyleyeceğimi mi sanmıştı? Yalan bile söylemiyordum. Paul grubun en genciydi ama bence aynı zamanda en samimi olanıydı. Kalbini koluna takardı ve ne zaman bir kız arkadaşı olsa ona bir prenses gibi davranırdı. Hayır, bir kraliçe. Paul kadar iyi ve nazik bir erkek bulabileceğimden emin değildim.

"Kızılara karşı bir ilgin olduğunu hiç bilmiyordum," diye alay etti Trev, önceki hayal kırıklığı tamamen kaybolmuş, maske tekrar yerine oturmuştu.

Lee bana göz kırptı. "Bu bizim ortak noktamız." Karla dirseğiyle onu dürttü ve gözlerini devirdi.

"Ne?" Sırıttı. "İkimiz de fark ettiğim ilk şeyin saçların olduğunu biliyoruz."

Başını salladı ve dikkatini tekrar Trev'e verdi. "Callum ve Leanne'in bu seferki kavgası ne hakkındaydı? Yakında bir araya gelmezlerse yemin ederim öleceğim."

Balık tutmasına şaşırmadım. Karla ilk bölümden beri diziye bağımlıydı, beş ana yıldız arasındaki dinamiğe takıntılıydı. Elbette ben de öyleydim ama bunu asla itiraf etmezdim. Callum ve Leanne arasında da başından beri bir aşk/nefret ilişkisi vardı. Onlara takıntılı olmamak çok zordu. Zamanın yarısında öpüşmelerini istiyor, diğer yarısında ise Leanne'in Callum'a hak ettiği tokadı atmasını diliyordunuz.

O siyah kalpli kötü çocuktü. Hepimizin nefret etmeyi sevdiği biriydi.

Trev elini yüzünde gezdirdi ve bir iç geçirdi. "Ben olsam bu konuda nefesimi tutmazdım. Aralarındaki her şeyin televizyonda yayınlanmadığını ve ilişkilerinin oldukça gergin olduğunu söyleyelim."

"Oh, hadi ama. Böyle bir şey söyleyip de detay vermemek olmaz," diye yakındı Karla. "Bana her şeyi anlatmazsan bu gece uyuyamayacağım."

Lee ve ben birbirimize benzer bir eğlence ifadesiyle baktık. Bu tür bir fangirling onun karakterine hiç uymuyordu ama konu *Running on Air*'e gelince saplantı haline gelmişti. Günlerini saçma sapan bir polis çavuşu olarak geçirdiği düşünöldüğünde bu çok sevimliydi.

Trev ellerini havaya kaldırdı. "Üzgünüm kardeşim ama bu benim anlatacağım bir hikâye değil."

Karla kollarını kavuşturdu ve sinirli bir şekilde ofladı. "Ah, çok adaletsizsin." "Yaşayacaksın," dedi Trev, eğlenerek.

"En azından bana bir şey vermek zorundasın," diye çekindi.

Trev bir iç çekti ve ciddi bir bakışla onu süzerken yüz ifadesi ciddileşti.

"Onun hakkında kötü konuşmamam gerektiğini biliyorum ama konu Leanne olunca Callum'un kafası kışına o kadar girmiş ki ağaçları göremiyor." "Ben de o yollardan geçtim."

Yüzünü bana döndüğünde gözleri çok yoğundu. Sesimi bulmakta zorlandım.

Bizi mi kastediyordu?

"Onunla oldukça yakın olduğunuzu sanıyordum," dedim merakımı dizginleyemeyerek.

"Öyleyiz. Bu, arkadaşımın ne zaman götlük yaptığını göremeyeceğim anlamına gelmez."

"Kendini çok beğenmiş biri gibi görünüyor. Ama bazen sen de öyle oluyorsun," diye yorum yaptı Karla.

"Kahretsin, teşekkürler." Trev kıkırdadı, ruh hali biraz hafiflemişti.

Gözlerini kıstı ve gülümsedi. "Ne demek istediğimi biliyorsun."

Yine de Karla haklıydı. Trev ve Callum dizideki en güçlü iki karakterdi ve her ikisinin de kendilerine dair çok yüksek görüşleri vardı. Tüm kadın hayranlar onlara hayrandı. Leanne grubun havalı, belalı kızıydı. Paul bebektir. James baba figürüydü, en yaşlı ve en sorumlu olanıydı ve mümkün olduğunda hepsini hizada tutan kişiydi.

"Peki sonraki bölümleri nerede çekiyorsunuz?" Lee birasını kaldırarak sordu.

Trev muhtemelen etrafta bizi dinleyen biri olup olmadığını kontrol etmek için omzunun üzerinden baktı ama mekân çok kalabalık değildi ve iki yanımızdaki masalar boştu. "Bu sefer Avrupa'ya gidiyoruz. Fikir, beşimizin birkaç ülkeyi Interrail ile geçmesi ve büyük şehirlerde gösteriler yapması."

"Vay canına, kulağa heyecan verici geliyor," dedi Karla, gözleri ilgiyle parlıyordu.

"Evet, Birleşik Krallık'taki çoğu yeri tüketmişiz gibi geliyor, bu yüzden biraz değişiklik yapmak iyi olacak. Brüksel'de başlıyoruz, sonra Paris, Bordeaux, Madrid ve son bölümler Barselona'da olacak."

"Çok iyi vakit geçirecekmişsiniz gibi görünüyor," dedi Lee.

Gerçekten öyleydi ve kendimi kıskanmaktan alamadım. Sadece birazcık. İşte Trev, benden sadece bir yaş büyüktü ve dünya onun ayaklarının altındaydı. Bense hâlâ aynı eski kulüplerde çalışıyor ve on yaşındaki çocuklara aynı eski piyano derslerini veriyordum.

"Tüm bu mekânlarda çekim yapmak ve tüm oyuncularını ve ekibi otellere yerleştirmek oldukça pahalı olmalı," diye yorum yaptım.

Trev'in dikkati bana yöneldi ve dirseği bir anlığına benimkine çarptı. Daha fazla çarpışmayı önlemek için kolumu vücuduma yaklaştırdım.

"Evet ama ilk iki sezon o kadar iyi geçti ki bütçemizi artırdılar. Ve otellerde kalmıyoruz, çoğunlukla kendin pişir kendin ye dairelerinde kalıyoruz."

"Beşiniz de aynı dairede mi kalacaksınız?" diye sordu Karla. "İşte bunu görmek zorundayım."

Trev ona bir sırıtış attı. "Çok ilginç olacak." "Drama olacak, bunu biliyorum," diye devam etti en iyi arkadaşım.

Trev kıkırdadı. "Muhtemelen, ama ben bunun dışında kalıyorum. Nicole'den ayrıldığımdan beri kendimi dramasız bir hayatla yeniden tanıştırmaktan keyif alıyorum."

"Hey, bunu sen istedin," dedi Lee. "Onu görür görmez deli olduğunu ."

Trev ve kız arkadaşı ayrılmışlar mı? Bu benim için yeni bir haberdir. Öte yandan, bir kız arkadaşı olması bile yeni bir haberdir. Dizide onu hep bekar olarak gösteriyorlardı ama belki de bu

hayranların ilgisini çekti. Ne zamandır birlikteydiler? *Lee , Karla da biliyor muydu?*

Karla'nın bunu benden kasıtlı olarak sakladığını düşünmek aslında biraz acı veriyordu ama bunu ona karşı kullanmayacaktım. Bu sadece kalbimi korumak içindi, tıpkı onun gibi, bu onun hakkında sevdiğim ve takdir ettiğim bir şeydi. Yine de en çok acıtan neydi? Arkadaşlığımız boyunca Trev'in bir ilişkiyi üç ya da dört aydan fazla sürdürdüğünü hiç görmemiştim. İki yıl önce o telefon görüşmesini yapmadan önce, daha fazlası olmamızı istiyordu. Ama sonra, onun için görünmez oldum. Beni takip etmişti, ama masada başka teklifler varken -şüphesiz, çok kolay bir şekilde- unutulmuştum.

"Evet, dersimi zor yoldan öğrendim," dedi Trev, sesi beni dolambaçlı, iç karartıcı düşüncelerimden çekip çıkararak.

Bir an sessizlik oldu ve ben yine bu kız arkadaşı merak ettim. Ne yapmıştı da ders almıştı? Merakım ve bunu dile getirememem çıldartıcıydı.

Garson yemeğimizi getirdi ve yemek yerken sohbet etmeye devam . Hayal kırıklığına uğradığım için Trev'in özel hayatı hakkında daha fazla konuşmadık. Hayal kırıklığına uğramamalıydım elbette. Onun hakkında şey bilmek istememeliydim. Ama genellikle benim için kötü olan şeyleri istemeye eğilimliydim, bu da hayatımın hikayesiydi aslında.

Öğle yemeğinin sonunda Trev hesabı ödemeyi teklif etti. Lee ile birkaç dakika tartıştılar ama sonunda o kazandı. Kendi hesabımı ödeyebileceğimi söylemek istedim ama onun varlığından dolayı hâlâ biraz kafam karışıkı. Onunla tartışmak istemedim. Sadece eve gitmek istiyordum, böylece kendime söz verdiğim o özel çıldırma seansını yapabilecektim.

Restoranın dışında kucaklaşırken Karla "Seni görmek harikaydı," dedi. "Salı akşamı hâlâ geliyor musun?"

"Bunu kaçırmazdım," dedim ve Lee'ye veda etmek için döndüm.

Trev'e baktığımda düşünceli bir şekilde bana bakıyordu. Onun bu yeni, daha sakin halini eskiden çok iyi tanıdığım vahşi, kaygısız çocukla bağdaştırmak zordu. Değişmişti ve ne kadar direnmeye çalışsam da merak ediyordum.

"Eve yürüyor musun?" diye sordu. Karla ve Lee çoktan gitmeye başlamışlardı. Kendimi kapana kısılmış hissettim.

"Evet."

"Seninle yürüyeyim."

Başımı salladım. "Buna gerek yok." Bakışları keskinleşti. "Ben istiyorum."

"Trev, geliyor musun, gelmiyor musun?" Lee sokağın biraz aşağısından seslendi.

"Hayır, Reya'yı eve bırakacağım. Evde görüşürüz."

Lee başıyla onayladı ve Karla bana özür dileyen bir bakış daha gönderdi. Bunu istemeyeceğimi biliyordu. Bilmediği şey ise bir parçamın bunu istediğiydi. Aptal, mazoşist bir parçam.

"Tamam, ama uzak değil," dedim ve yürümeye başladım. Trev yanımda adım atmaya başladı.

"Hâlâ eskisi gibi aynı dairede mi yaşıyorsun?"

"Evet."

"Ama sen oradan hep nefret ederdin," dedi profilimi inceleyerek.

Önüme baktım ve neşesiz bir kahkaha attım. "Evet, bazen alabildiğimizi almak zorundayız." Ona alaycı bir bakış atmak için durakladım. "Herkesin televizyon parası yok."

"demek istemedim." Nefesinin altında küfretti. "Tanrım, her şeyi berbat ediyorum. Sadece şu anda hayatının nasıl olduğunu anlamaya çalışıyorum. Konu sen olunca Karla bana hiçbir şey anlatmıyor."

Bunu duyunca rahatlamıştım ama yine de hayatımda güvendiğim insanlardan biriydi. "Belki de bunun nedeni

Anlat. İki yıl içinde senin için çok şey olmuş olabilir Trev, ama çoğumuz için durum böyle değil. Benim hayatım hemen hemen eskisi gibi, sadece orada burada birkaç küçük değişiklik oldu."

"Mesela?" diye sordu ve beni bu kadar yakından incelemesinden rahatsız olmaya başladım. Sanki mikroskop altındaymışım gibi hissediyordum.

"Dediğim gibi, artık pek çalmıyorum. Kulüplerde çalmayı tercih ediyorum, daha az pislik bağırp hakaret . Çileğe alerjim olduğunu keşfettim, o yüzden artık yemiyorum. Oh, ve telefon servis sağlayıcımla BT'den Three'ye geçirdim. Yani, bilirsiniz, artık tamamen başka bir insanım."

Trev'in ağzının kenarları bir gülümsemeye kıvrıldı. "Kimseyi kandırmıyorsun Reya Cabrera. Bahse girerim çok daha heyecan verici şeyler yaşamışsındır, sadece bana söylemek istemiyorsun ve bu yeterince adil. Bana güvenmiyorsun. Aramızdaki şeylerin nasıl sona erdiği . . . Bunun için her gün kendimden nefret ediyorum."

Ona şüpheyle baktım, çünkü buna inanmakta biraz zorlanıyordum. Madem her şeyden bu kadar nefret ediyordu, o zaman neden ayrı kaldığımız iki yıl boyunca bunu telafi etmeye çalışmamıştı?

"Bak, bu konuya girmeyelim," dedim, bir tavırla.

"Özür dilemek istiyorum."

"Gerçekten gerek yok."

"İstediğimi söyledim

Reya."

"Trev, gerçekten yapmak zorunda değilsin. Lütfen. Bu geçmişte kaldı. İkimiz de hayatlarımıza devam ettik. Ben artık çilek yemiyorum, sen de, şey, sen-"

"Ben," diye başladı Trev, "yıllar önce olmam gerektiği gibi terapideyim." Yürümeyi bıraktım ve yüzümü ona döndüm. "Öyle mi?"

Derin bir nefes verdi.

"Öyleyim." "Ne kadar zamandır?"

Parmaklarını saymaya başladı. "Aşağı yukarı altı ay."

Bir nefes üfledim. "Vay canına."

Yüz ifadesi yoğunlaştı. "Bu bir öğrenme eğrisi oldu."

Başımı salladım ve ona baktım, aklım başka yerlerdeydi. İki yıl önce bana DEHB olduğunu ve tedaviye başlayacağını itiraf etmişti. Yıllarca teşhis konulmamıştı. O zaman onun için kalbim acımıştı ve o duyguyu hatırlıyorum. Tedaviye başlaması pek de planladığı gibi gitmedi ama onu suçlayamazdım. Aynı anda eline çok fazla şey verilmişti ve bazen yetişkinler de çocuklar gibi şımarık olabiliyordu.

Trev'in bakışları gözlerimden burnuma, oradan da dudaklarıma . Soğuk hava boynumu öptü ve ürperdim, ama daha çok bana bakış şeklinden ürperdim. Birdenbire, bana o şekilde baktığı başka bir zamana geri .

İki.

GEÇMİŞ.

sarhoştu.

Ortalıkta bedava içki olunca böyle oldu. Trev'in TV programının yeşil ışık almasını kutlamak için bir partideydim ve biraz hava almak için dışarı çıkmıştım. Arkadaşımla zar zor baş başa kalabildim... erkek arkadaşım? Aramızda tam olarak neler olup bittiğinden hâlâ emin değildim.

Konuşacak vaktimiz yoktu, diye düşündüm acı acı.

Birkaç gün önce gelen o telefonda beri içinden çıkılmaz bir kasırgaya kapılmıştı. Öğle yemeği planlarımızı iptal etmek zorunda kaldı ve bu parti o zamandan beri onu ilk kez gördüğüm andı. Arkadaşları ve sektörden insanlar etrafını sarmıştı, ben de kendimi eğlendirmeye karar verdim. Her şey yakında sakinleşecekti.

Umuyordum.

Yoğun sigara içme alanındaki bir duvarın yanında dururken arkamdan bir ses fısıldadı. "Siktir, seni özledim."

Tanıdık kollar beni sardı ve ben de dönüp ona baktım. "Kim öldü ve seni Justin Bieber yaptı?" Ben devam ederken kıkırdadı, "Bu arada ben de seni özledim."

Trev sıırıttı ve bu alt katımda bir şeyler yaptı. "Sen sarhoşsun."

"Bana eşlik edecek tek şey Prosecco olunca böyle oluyor işte," dedim ve yakasıyla oynadım. "Herkes senden bir parça istiyor." Surat astım. Surat asmak, sarhoş olmasaydım ölürlen görülebileceğim bir şey değil, bilginiz olsun.

Trev beni duvara yaslariken, "," diye mırıldandı. Kaşlarımı kaldırdım. "Öyle mi olacak?"

"Tabii ki. Neden olmasın ki?"

"Sen kendini benim gördüğüm gibi görmüyorsun," dedim. "Bir kez televizyona çıktığında, diğer insanlar da bunu görecek. Çok ünlü olacaksın, Trev. Daha da kötü olacak."

"Olmayacak. Bundan emin olacağım," dedi kararlı bir şekilde.

Ona inanmak , gerçekten. Ama gözlerindeki ateşli heyecan aksini söylüyordu. Bunu seviyordu, ilgiyi seviyordu. Balonun güzeli olmak Trev'in uğruna yaşadığı şeydi ve bunun durumunun bir belirtisi mi yoksa kişiliğinin bir parçası mı olduğunu anlayamıyordum.

"Söz mü?"

"Söz veriyorum," diye fısıldadı elleri kışımı avuçlamak için aşağı inerken. Devam ederken sesi hâlâ alçaktı. "Seni *çok sert* becereceğim."

Kalçalarım onun cinsel vaadi karşısında içgüdüsel olarak sıkıştı. Benimle bu kadar açık konuşması çok yeniydi ve baş döndürücü bir etkisi vardı. Onun büyüüne kapılmıştım, o kadar ki beni dinleyen biri var mı diye etrafa bakma zahmetine bile girmedim.

Gözlerinin içine bakarak, "Yap o zaman," diye kışkırttım.

Elleri daha aşağılarda dolaştı, mini elbisemin eteklerinin altına girerek kalçalarım boyunca dans etti. Sıkıca yutkundum, tahrik olmuşum ve bakışlarımla ona meydan okudum. Meydan okumayı kabul etti ve bir saniye sonra parmakları iç çamaşırımın içindeydi, ıslaklığım boyunca iz sürüyordu.

"Tanrım." Trev yüzünü boynumun kıvrımına indirdi. "Seninle işim bittiğinde kendi adını hatırlamayacaksın," diye uyardı ve sonra eli gitti. Kimse fark etmeden elbisemi tekrar yerine yerleştirdi ve bir adım uzaklaştı. "Gevezeliği bitirmem için bana otuz dakika ver, sonra seninkine gideriz, tamam mı?" Sesi boşuktu.

Kızardım ve kirpiklerimin altından ona baktım. "Tamam."

"Seni öpmeyi çok istiyorum ama öpersem duramayacağımı biliyorum," dedi, bir yandan da uzaklaşıyordu. Başımı salladım ve o da kulübün içine geri döndü. Bir banka çöktüm ve diğer parti müdavimlerinden birinden bir sigara aldım. Sigara içen biri ama yine de yaktım. Uyarılmışlığımı giderecek bir şeye ihtiyacım vardı. Gerçi nikotinin neden böyle bir yeteneği olduğunu düşündüm, size söyleyemem.

Otuz dakika geçti ama Trev ortaya çıkmadı. Bir saatten fazla bir süre sonra kulübün içinde dolaşıp onu aradım. Sonunda onu şık giyimli insanlarla çevrili bir kabinde buldum. Televizyoncular, yani benim için yabancılar. *Ama onun için yeni hayranlar.* Trev'le göz göze gelmeyi başardığımda en azından özür dileme nezaketini gösterdi.

Biraz ayılmıştım ve kendimi yorgun hissediyordum, bu yüzden telefonumu çıkardım ve bir mesaj attım.

Erteleyelim, tamam mı? Yarın seni görmeye gelirim.

Şimdi eve gidiyorum.

O mesaj attığında ben çoktan taksiye binmiştim.

Çok özür dilerim Reyrey. Bunu telafi edeceğim. Ciddiyim.

Cevap verme zahmetine girmedim çünkü çok meşgul olduğunu biliyordum. Onu yarın görecektim ve her şey farklı olacaktı.

Evet, yarın her şey farklı olacaktı.

Üç.

"Eğer geri dönebilseydim, değiştireceğim çok şey olurdu."

Evimin hemen aşağısındaki sokaktaydık. Trev'e veda etmeliydim, onu görmenin güzel olduğunu söylemeliydim, her ne kadar öyle olmasa da. Kafa karıştırıcı, acı verici ve en de heyecan vericiydi.

"Bunu söylemene gerek yok. Her ne olduysa olması gereken oldu. İlişkimizin yürümemesi gerekiyordu, hepsi ," dedim ve yüz hatlarının taşa dönüşmesini izledim. Aynı fikirde değilmiş gibi görünüyordu ve çenesi titriyordu.

Tekrar yürümeye başladım ve o da beni takip etti. "Biriyle görüşüyor musun?" diye sorduğunda henüz binama varmıştık.

Bu soru kalbimin yanmasına ve avuçlarımın terlemesine neden oldu. "Biri vardı ama ..."

Başını hevesle eğdi. "Ama?"

"O bitirdi," diye cevap verdim, yalan söyleme zahmetine girmeden. "Aptal piç."

Hafifçe güldüm. "Aslında oldukça zekiydi, Westminster'da arşivci olarak çalışıyordu."

"Akıllı insanlar da aptal olabilir, biliyorsun," dedi Trev.

Elimi kapıya koydum ve ona bakmak için boynumu eğdim. "Doğru, ama David için durum böyle değildi. O her yönden zekiydi. Sadece ona istediğini veremiyor gibiydim." Sözlerimi yarıda kestim çünkü çok fazla şey anlatıyordum. *Ne yapıyorsun Reya?*

"Ne istiyormuş?" Trev büyülenmiş gibiydi.

"Hepimiz ne istiyoruz?" Ben de sordum. "Aşk."

"Onu sevmedin mi?"

Başımı salladım. "İstedim." "Seni seviyor muydu?"

"Yaptığını söyledi ama bilmiyorum. Ona hiçbir zaman doğru gelmedi." İçimi çektim ve kapımı açtım. Bu konuşmayı bitirmem gerekiyordu. "Sanırım çizim tahtasına geri döndüm. Bugün seni görmek güzeldi. Umarım çekimlerle ilgili her şey yolunda gider."

"Şimdiden veda mı ediyorsun?"

Arkama döndüğümde gözlerindeki o eski parıltıyı tanıdım. Bazen bunu kullandığının farkında olup olmadığını bile merak ederdim. Bu ona her zaman istediğini veren bir şeydi ama benim üzerimde işe yaramazdı. Bugün değil. Artık değil.

"Korkarım öyle. Bir saat dersim var ve gitmeden önce halletmem gereken bir yığın çamaşır var."

Trev yalan söyleyip söylemediğimi anlamaya çalışır gibi bana baktı. Yalan söylemiyordum ama önümde boş bir gün olsaydı bile onu içeri davet etmezdim. Dairem çok küçüktü ve böylesine dar bir alanda olmak sadece istenmeyen duyguları arttırırdı. O kadar uzun süre beni inceledi ki, sihirli bir şekilde olduğu yerde donup kaldığını düşündüm.

Yutkundu ve bir an için gözlerini kaçırdı. Konuşmadan önce yüzünden birkaç düşünce geçti. "Tamam, o zaman yarın buluşmayı ayarlayabilir miyiz?"

Bir kaşımı kaldırdım. "Neden?"

Yüz ifadesi çok açıktı. "Çünkü seni tekrar görmek istiyorum."

Onu inceledim, oyununun ne olduğunu anlamaya çalıştım. Eğer bir oyun varsa . Belki de gerçekten sadece beni görmek istiyordu. Ne de olsa benimle arkadaşlık etmekten her zaman hoşlanmıştı ve bunun tersi de geçerliydi. Yine de yutkundum ve bakışlarına karşılık vererek, "Yarın da meşgulüm," dedim.

Cevabım karşısında gözlerinde kısa süreli bir mutsuzluk parıltısı belirdi. Yüzeyin hemen altında bir çatışma vardı ve benimle tartışacağı hissine kapıldım. Ama sonra, sanki zihnindeki dürtüyü bastırmış gibi, "Pekala, belki seni daha sonra yakalarım," dedi.

Başımı salladım ve içeri girmek için döndüm. Onun sözleri beni durdurdu. "Bu arada çok güzel görünüyorsun."

Hareket etmedim.

"Seni restoranda gördüğümünden beri bunu söylemek istiyordum."

Hâlâ hareket etmiyor ya da yüzümü ona dönmüyordum ve o da uzun bir iç geçirdi.

"Sanırım bunu hak ettim."

Daha fazla dayanamadım ve anahtarımı kapıya soktum. Dairemin içinde güvende olana kadar ağlamama izin vermedim. Cildim aynı anda hem soğuk hem de sıcak hissediyordum ve gözeneklerim kaz sivilceleriyle dolmuştu. *Ağrım vardı.* Ona karşı hâlâ ne kadar çok şey hissettiğimi tüm açıklığıyla fark ettim. Bu kötü bir şeydi. Kötüden de kötüydü. Tehlikeliydi. Çünkü biraz daha zorlarsa, savunmam kırılacaktı. Manevralarla hayatıma tekrar girecekti ve ben de ona aşık olma ve yıkılma döngüsünü .

Kirli çamaşırlarımı başladım ama aklıma gelen sözler yüzünden bir sürü çamaşırın yere düşmesine izin verdim. El yordamıyla bir kâğıt kalem buldum ve unutmadan önce onları karalamaya başladım.

Sen geri gel.

Benim sırtım

yukarıda.

*Sen kapıyı açmaya
çalıştın, ben kapattım.
Bana eskisi gibi bakıyorsun Ama
aslında aynı değil Farklısın,
değişmişsin
Ve tüm gücüme rağmen
nedenini bilmek istiyorum
Kapıyı açmak istiyorum*

Kalemi bıraktım ve dudağımı ısırdım. Ağzımdan dökülen kelimeler beni endişelendiriyordu, çünkü çoğu zaman bilinçaltım bilincimden daha çok şey biliyordu. Defalarca tekmelenen bir köpek gibiydim, ama kalbim ne kadar acıdığını hatırlayamayacak kadar vefasızdı, bu yüzden her seferinde koşarak geri geldim, dilim dışarıda, kuyruğum sallanıyordu.

İki gün geçti ve Trev'i bir daha görmediğim için rahatladım. Salı günü Karla'nın evinde kızlar gecesi için hazırlanıyordum. Orada olabileceğinden endişelendim ama kendime bugünlerde Thames Nehri kıyısında gösterişli bir çatı katında yaşadığını hatırlattım. Casa Cross'ta olması pek olası değildi.

Rahat gri bir tayt, mor bir kaşkorse ve uzun, örgü bir hırka giydim. Ayrıca UGGS'imi, yani taklit UGGS'imi giydim çünkü o ayakkabılar pahalıydı. Sahte olmalarına rağmen yine de sahip olduğum en rahat ayakkabılardı. Eğer birisi dışarıda terlik giymemi engelleyecek bir şey yaparsa, ben buna varım.

Metroyla Hackney'e gittim ve saat yedi buçukta Karla'nın evine vardım, kolumda içinde şarap ve çikolata olan plastik bir alışveriş torbası vardı, çünkü *tabii ki*. Alexis ve Karla çoktan içmiş gibi görünerek kapıyı açtılar.

"Reya, buraya gel. Seni ne kadar sevdiğimi daha önce söylemiş miydin?" Alexis beni kucağına çekerken mırıldandı.

Kıkırdadım ve çekildim. "Hayır, ama çekinme."

"Evet, seviyorum. seviyorum," diye devam etti dramatik bir el hareketiyle.

Karla güldü. Alexis kadar neşeli değildi, henüz değil. "Bu onun iki aydır evden dışarı çıktığı ilk gece," dedi. açıkladı.

"Evet ve bunun tadını çıkarıyorum," diye ekledi Alexis. Zamanının çoğunu alan küçük bir oğlu vardı, bu yüzden istediği için onu suçlamadım. Ortağı King, bu gece küçük Oliver'la ilgileniyor olmalıydı.

Beni Trev'in kuzeni Sophie ve kardeşi Stu'nun ortağı Andie'nin ellerinde şarap kadehleriyle oturdukları oturma odasına götürdüler. Herkes benden çok öndeydi.

"Merhaba hanımlar," diye selamladım çantamı Karla'ya uzatırken. "Daha fazla malzeme."

Mutlu bir şekilde başını salladı ve ben de kanepede Andie'nin yanına oturdum. Birisi *Vikinger*'in DVD'sini koymuştu, malum sebeplerden. Dizinin büyük bir hayranıydım çünkü mitolojimi kılı, kaslı yağmacılarla birlikte seviyordum.

"Geçen gün için özür dilerim," dedi Karla, pencerenin yanındaki koltuğa otururken. "Henüz özür dileme fırsatım olmadı ama yemin ederim Trev'in öğle yemeğimize gelmesini hiç planlamamıştım. Bir anda ortaya çıktı ve Lee seninle buluşacağımızı söyler söylemez hayır cevabını kabul etmedi.

Onu başından savdım. "Sorun değil. Onun nasıl biri olduğunu biliyorum. Bunun için endişelenme."

"Onu uzun zamandır görmedin, değil mi?" dedi Andie, nazik kahverengi gözleri üzerime dikilerek.

"Hayır. Neredeyse iki yıldır yapmadım. Tuhaftı," diye itiraf ettim. *Bu beni neredeyse paramparça ediyordu.*

"Eminim," dedi Alexis. "Küçük piç seni böyle pusuya gerektiğini bilmeliydi."

"Hey!" Karla itiraz etti. "kişi benim küçük kayınbiraderim."

"Evet, Reya'ya ne kadar kötü davrandığını sen de benim kadar iyi biliyorsun. Yıllarca onun en iyi arkadaşıydı. Sonra biraz şöhret kazanır onu sıcak patates gibi bıraktı."

Göğsümdeki o tanıdık yanma bana saldırdı. Alexis'in çakırkeyif olduğunu ve sadece aklından geçenleri söylediğini biliyordum ama yine de hatırlatılması canımı yaktı.

"Onu bırakmadı. İkisi de ilişkilerini bitirmeye karar verdi," diye düzeltti Karla.

"Bu doğru mu?" Andie yumuşak bir sesle sordu. Belli ki en nazik olan oydu.

Konuşurken göğsümü ovuşturdum. "Evet, sayılır. Onu neredeyse hiç göremiyordum ve işler yolunda gitmiyordu, bu yüzden bir gün ara vermeyi önerdim."

"Bunu sen mi önerdin?" Alexis haykırdı. "Bunu bilmiyordum."

"Çünkü bu seni ilgilendirmez," dedi Karla.

"Söyle bakalım," diye devam etti, geniş bir el hareketi yaparak.

Karla ona sert bir bakış fırlattı ama garip bir şekilde bu konuda konuşmaktan çekinmedim. Son iki gündür çözülmemiş duygularla kaynayan bir kazandaydım ve onları dışarı çıkarmak istiyordum. Yalnız yaşamamanın dezavantajı genellikle buydu. İçini kimse yoktu.

"Trev'de DEHB olduğunu herhalde artık biliyorsunuzdur," diye başladım. Başta ailesine söylemeye direnç göstermişti ama çoğu şey gibi sonunda her şey ortaya çıkmıştı. "Uzun süre teşhis konulamadı, çünkü ailenin nasıl büyüdüğünü biliyorsunuz." Duraksadım ve Sophie'ye baktım ama çocukluğundan bahsetmemden rahatsız olmuşa benzemiyordu. Trev ve kardeşleri, Sophie ile birlikte, çocukken sosyal hizmetlerden kaçmayı başarmış ve bunun yerine bir

Kendi başlarına hayatta kalmanın bir yolu. Bu yol araba çalmayı ve tehlikeli bir suçlu için çalışmayı içeriyordu ama bu başka bir günün hikayesiydi.

Tekrar elimdeki konuya odaklanarak devam ettim, "Bu yüzden her zaman çok hareketli biriydi, tespit edilmesi zordu. Dizide oynaması teklif edildiği sıralarda ve tedaviye başlamayı planlıyordu ama ... pek iyi gitmedi."

"Neden olmasın?" Alexis kaşlarını çatarak sordu.

Uzun bir nefes verdim. Karla ve Sophie zaten Trev'in durumundan haberdardı ama Alexis ve Andie için yeni bir şeydi. "İlaç almaya ve bir terapistle gitmeye başladı ama hapların ona hissettirdiklerinden nefret ediyordu. Birkaç hafta sonra ilaçları tamamen bıraktı. Birlikte çalıştığı herkes görmezden geldi çünkü Trev'in kafası iyiyken televizyonda harika görünüyordu. Eminim hepiniz onu izlemenin ne kadar büyüleyici olduğunu biliyorsunuzdur." Durakladım ve Karla'nın benim için doldurduğu şaraptan bir yudum aldım. "Her neyse, o zamanlar başka bir gezegende yaşıyor da olabilirdi. Ona ayak uyduramadım. Onunla birlikte olmak ama asla gerçek anlamda ona sahip olamamak acı veriyordu, anlıyor musun? Bu yüzden bitirmenin en iyisi olduğuna karar verdim."

"Peki Trevor bu konuda ne hissetti?" Andie sorguladı.

Yutkundum. "Kızdı ama sanırım bunun asla biliyordu. Bence yeni hayatını benim için feda edemeyecek kadar çok seviyordu."

Bir sessizlik çöktü. Sophie, "Kuzenim tam bir dangalak," diyerek sessizliği bozan kişi oldu.

"İyi değildi," dedi Karla, her zamanki gibi grubun annesi olarak. "Bunu biliyorsun Sophie. Şimdi daha iyiye gidiyor."

Söylediği şey ilgimi çekti. "mi?" diye sordum.

Gözleri bana kaydı. "Evet, değişiklik yapma konusunda çok kararlı. Onu hiç bu kadar kararlı görmemiştim. Yeni bir olgunluk var

ona. Eminim ögle yemeğinde fark etmişsinizdir."

". Sanırım bunun gerçek olup olmadığını merak ediyordum."

"Bu gerçek tatlım. Sana söylemedim çünkü onun hakkında konuşmaktan hoşlanmadığını biliyorum ama geçen yıl çok zor zamanlar geçirdi. Her şey kontrolden çıktı. Bu şekilde yaşamaya devam edemeyeceğini anladı."

"Ne oldu?" Alexis sordu ve sorduğuna sevindim. Bilmek için sabırsızlanıyordum ve gizemli kız arkadaşı Nicole ile bir ilgisi olup olmadığını merak ediyordum.

Karla'nın ağzı gergin bir çizgi oluşturdu. "Bu benim anlatacağım bir hikaye değil."

Harika, şimdi de ağzını sıkı tutuyordu. Trev ve yaptığı değişiklikler hakkında daha çok şey öğrendikçe, daha çok şey bilmek istiyordum. Ve Trevor Cross hakkında bir şeyler bilmek istemek belaya davetiye çıkarmak demekti.

"Ojeyi açmaya ne dersin?" Sophie önerdi. "Ben sıcak pembe havasındayım, kim benimkini sürmek ister?"

"Ben yaparım," diye gönüllü oldum, dikkatimi dağıttığı için mutluydum. İki saat ve dört şişe şaraptan sonra hepimiz neşeliydik ve hangi Viking'i daha çok görmek istediğimizi konuşuyorduk. Ancak ön kapının açıldığını duyduğumda kendime geldim. Tırnaklarım 'Mango Çılgınlığı' adlı bir renge boyanmıştı ve Lee, Stu ve Trev oturma odasına girdiğinde hissettiklerime uygun görünüyordu.

"Burası içki ve aseton gibi kokuyor. Siz hanımlar nasıl parti yapılacağını iyi biliyorsunuz," dedi Lee alaycı bir sırıtışla.

Dik oturdum ve gözlerim neredeyse anında Trev'inkilerle birleşti. Kapının yanında duruyordu, dikkati yüzüme dönmeden önce yavaşça formum üzerinde geziniyordu. Başıyla onayladı ama ben karşılık vermedim. Veremezdim. Ortaya çıkmasını beklemiyordum ve şimdi onun bir hanımefendi gibi başa çıkamayacak kadar çakırkeyiftim.

Stu Andie'nin yanına oturdu, yani ben kanepenin kenarına kaymak zorunda kaldım. Lee, Karla'nın yanına kayd ve Trev de hemen yanımdaki kolçağa tünedi. Kendimi destekledim ve sessiz kaldım. Diğerleri sohbet ederken ben de akılsızca bir şey yapmamaya ya da çalıştım. Trev'in dikkatinin üzerimde olduğunu hissedebiliyordum.

"Ee neler yaptınız bakalım?" Stu sordu.

"Yastık kavgası yapıp seks hikâyelerini mi paylaşıyorsunuz?" Trev alaycı bir şekilde önerdi.

"Evet, Trevor," diye iç geçirdi Karla. "Yaptığımız şey tam olarak buydu." "Hüsnükuruntu." Göz kırptı ve ellerini havaya kaldırdı.

"Maç nasıl geçti?" Karla sordu ve bir futbol maçını izlemeye gitmiş olmaları gerektiğini fark ettim.

Lee gururla "3-1 kazandık," cevap verdi ve şakağına bir öpücük kondurdu. Daha fazla ayrıntıya girdi ama ben, spor konuşulduğunda yatkın olduğum gibi, kaybettim.

Trev sessizce ayaklarımı göstererek, "Botlarını beğendim," dedi. "Teşekkürler," diye cevap verdim sertçe, gözlerine bakmadan.

"Noel Baba'nın giyeceğı bir şeye benziyorlar."

"Noel Baba'nın botlarının siyah olduğunu herkes bilir," diye cevap verdim ters bir şekilde.

"Doğru değil. Dünya onun kırmızı bir takım giydiğini sanıyor ama aslında orijinal kıyafeti yeşildi. Kahverengi çizme de giymiş olabilir."

"Konuşmaya devam et. Büyüledim," diye kestirip attım ve tuzlu bir sürtük gibi davrandığım halde yüz ifadesi mizahla ısındı. Benim huysuz hallerimden her zaman sapıkça bir zevk alırdı.

"Seni eve bırakmamı ister misin?"

Teklifi beni hazırlıksız yakaladı. "Hayır, sorun değil. Teşekkürler."

"Emin misin? Bugünlerde pek içki içmiyorum, bu yüzden şoför olmaya alışkınım."

Kaşlarımı kaldırdım ve ona bakmak için döndüm. "Sen değil misin?"

"Hayır. 'Bedenim bir tapınaktır' numarasını deniyorum." Giydiği uzun kollu tişörtü işaret etti. "Sence işe yarıyor mu?"

Alay etmeme engel olamadım. Trev her zaman yüzde sıfır vücut yağına sahip bir tip olmuştu. Denemesine bile gerek yoktu. Ona bakmaktan bu kadar keyif almasaydım, bunun beni hasta ettiğini söyleyebilirdim. Ben tam tersiydim. Sadece bir pastaya bakmam yetti ve beş kilo aldım. Obezite sınırının dışında kalmak için spor yapmam ve yediklerime dikkat etmem gerekiyordu. Kız kardeşim Paula, çocuk doğuran kalçalarım olduğunu söylerdi ama onlar pasta kalçalarıydı ve ikimiz de bunu biliyorduk.

Kız kardeşimin düşünceleri içimde farklı bir sızı yarattı ama bunu bir kenara itmek için elimden geleni yaptım. Ailemden herhangi biri aklıma girmeye çalıştığında bu her zaman hassas bir nokta olmuştur.

"Bu sorunun cevabını zaten bildiğinden oldukça eminim," diye cevap verdim sonunda. Sesimde niyet etmediğim bir keskinlik vardı ama yine de ortaya çıktı.

"Doğru, ama bazen söylenmesi güzeldir."

"Güzel, vücudun tam bir tapınak. Mutlu musun?"

"şarap eskiden seni daha uyumlu yapardı. şimdi ise sadece huysuzlaştırıyor."

"Belki de sorun şarap değildir," dedim ve koltuktan kalkarak odadakilere hitap ettim. "Hanımlar, çok güzeldi ama gitmem gerekiyor. Gelecek ay aynı saatte, tamam mı?"

Cevap beklemek yerine eşyalarımı odadan kaçtım. Biri kolumu yakaladığında çoktan kapıdan çıkmıştım. Döndüm ve Trev endişeyle bana baktı.

"Yanlış bir şey mi söyledim?" diye sordu, eli dirseğimde sıkıca duruyordu.

Bir nefes verdim ve başımı salladım. "Hayır, ben sadece Senin etrafında , Trev. Özür dilerim."

"Neden olmasın?"

"Nedenini biliyorsun."

Gözleri benimkiler arasında gidip geliyordu. Uzun bir süre beni bırakmadı ve sonra ağzından kaçırdı, "Bir şans daha istiyorum." Ne?

Bir kahkaha attım. "Kafan mı iyi senin?"

Gözlerini sıkarak kapattı ve şakaklarını ovuşturdu. "Kahretsin, yanlış söyledim. Romantik anlamda söylemedim. Arkadaşın olmak için bir şans daha istiyorum."

Kolumu çektim ve tekrar yürümeye başladım. "Şu anda bu konuşma için çok sarhoşum."

Bana kolayca yetiştı. "Eğer bu konuşmayı yapamayacak kadar sarhoşsan, eve kendi başına gidemeyecek kadar da sarhoşsun demektir. Seni ben bırakayım."

"Ben bir taksi

çağırayım."

"Reya."

Sesinin tonu arkamı dönmemi sağladı. "Ne?" Bana saçma sapan bir bakış attı. "Kaltaklığı bırak."

Kendimi tutamadım. Belki de alkolün etkisiydi ama bir kahkaha patlattım. Bütün bu durum çok saçmaydı. O Trev'di. Onu herkesten daha iyi tanıyordum ve burada bir çift şımarık çocuk gibi tartışıyorduk. Aslında hayır, ben şımarık bir çocuk gibi tartışıyordum. O şaşırtıcı derecede olgun davranıyordu.

"Peki. Beni eve bırakabilirsin," dedim ve caddede onun olabilecek kadar pahalı olan tek arabaya, siyah bir 4X4'e doğru yürümeye başladım, çünkü Londra'nın mücadele etmesi gereken çok fazla hantal arazisi vardı.

O bir şey söyleyemeden kapıyı açtım ve yolcu koltuğuna geçtim. Sürücü koltuğuna geçip motoru çalıştırdığında benim varsayımına alçak sesle kıkırdıyordu.

Arabayı daireme doğru sürmeye başladığında içimi çektim. "Sana karşı kaba davrandığım için özür dilerim. Bunca zaman sonra yanımda olman çok garip, özellikle de bu kadar başarılı olduğun düşünülürse. Kendimi başarısız gibi hissediyorum."

Kahretsin! Bunu neden söyledim ki? Belli ki bu gece çok fazla şarap içmiştim. Zihinsel olarak yüzümü buruşturdum ve ağzımı kapatması için sihirli bir bant diledim.

Trev kaşlarını çatarak önce bana sonra da yola baktı. "Başarısız olduğunu düşündüren ne? Daha da önemlisi, benim başarılı olduğumu düşündüren ne?"

Homurdandım ve içinde bulunduğumuz fiyakalı arabanın etrafında çok anlamlı bir el hareketi yaptım. Yakın zamanda kimse bana Yılın Klas Kadını ödülü vermeyecekti.

Trev'in dudakları bir gülümsemeyle kıpırdadı. "Güzel şeyler başarı anlamına gelmez. Benim kitabımda değil. Son bir yılda yaşadığım saçmalıkların yarısını bilseydiniz benimle bir saniye bile değiş tokuş yapmak istemezsiniz."

Onu yakından inceledim. "Geçen yıl ne oldu?"

Trev'in eli refleks olarak direksiyona sıkıştı. "Gerçekten bilmek istiyor musun?"

"Gerçekten istiyorum."

Nefes verdi ve cevap vermek için acele etmedi. "Dün eski sevgilimden bahsettiğimi hatırlıyor musun Nicole?"

Başımı salladım.

"Onunla yaklaşık on ay önce tanıştım. Başıma gelen en kötü şeydi. O zaman bunu bilmiyordum tabii."

"Tabii ki."

Dudakları tekrar kıpırdadı ve konuşmaya devam etti. "Dizinin büyük bir hayranıydı."

Ellerimi yüzüme götürdüm ve irkildim. "Bir hayranla ilişkiye mi girdin? Oh, Trevor."

Çenesi gerildi. "En iyi zamanım değildi, kabul ediyorum. Ama Nicole çok güzeldi. Modellik yapıyordu ama zekiydi de. Hınzır bir espri anlayışı vardı, bu da beni ona çeken ilk şeylerden biriydi."

Tüm sağduyuma rağmen bir lokma kıskançlık hissettim. Tamam, bir lokmadan daha fazlası. *Kapa çeneni.* "Tam bir paketmiş gibi görünüyor."

Neşesiz bir kahkaha attı. "Evet, her şeyiyle tam bir kaçık. Callum ona hâlâ Yoko diyor."

Kıkırdadım.

"İlk başta işaretleri görmedim ama uyarı sinyalleri veren küçük şeyler yapmaya başladı. Telefonumdaki mesajları kontrol ediyor, kabul etmediği sosyal medya durumlarını silmemi söylüyor, gerçek hayattaki arkadaşlarım olsalar bile kızlardan gelen arkadaşlık isteklerini neden kabul ettiğimi soruyordu."

Kendimi hazırladım, çünkü bunun nereye görebiliyordum. Aslında onun için üzülüyordum, ki bu yeni bir şeydi çünkü son iki yıldır Trev kafamın içinde kızdığım biriydi. Hayalindeki hayatı yaşayabilmek için beni geride bıraktığı için kıskandığım ve nefret ettiğim biriydi.

"Dahası da vardı ama her bir olaya tek tek girmeyeceğim, yoksa bütün gece burada olurduk. Bardağı taşıran damla, beni kendisini aldatmakla suçlaması ve evimi dağıtması oldu. Aldatmamıştım ama birisi benimle birlikte olmak isteyen bir kıza telefon numaramı vermişti. Nicole müstehcen bir mesaj buldu ve kendini kaybetti. İki gün sonra, müdürüm beni toplantıya çağırdı. Nicole elimizde bir seks kaseti olduğunu iddia etti ve internete koymakla tehdit etti. Bu, her şeyi mahvedecek bir şey değildi.

Eğer yapsaydı kariyerimi mahvederdi. Aslında, muhtemelen profilimi yükseltirdi, ama onun böyle bir şey yapması fikri midemi bulandırdı, anlıyor musunuz?"

"Tanrım, Trev, hiçbir fikrim yoktu ..." Nefes aldım.

Başını iki yana salladı. "Her neyse, parasını ödedim ve her şey kalktı. Bir videosu bile olmadığı ortaya çıktı. Bunu sadece benden intikam almak için yapıyormuş, oysa ben hiç aldatmamıştım."

Dürüst olmak gerekirse, onsuz daha iyiymiş gibi geliyordu. İçgüdüsel olarak uzandım ve elimi onun elinin üzerine koydum. Keskin bir nefes verdi ve gözlerimiz birleşti. İçime bir sıcaklık yayıldı ve hızla geri çekildim. Ona dokunmak kesinlikle iyi bir fikir değildi.

"Tüm o bok fırtınasından sonra bir değişiklik yapmam gerektiğini biliyordum. Hayatıma girmesine izin verdiğim kişiler konusunda daha seçici olmalıydım. Nicole son katalizördü, ama hepsi de benim onlara verebileceğim şeylerin peşinde olan bir dizi çılgın vardı. Hepsinden bıkmıştım. Ne dikkat et derler ya?"

Başımı salladım ama konuşmadım.

"Tam olarak istediğim şeyi aldım ve bunun *ihtiyacım* olandan milyonlarca kilometre uzakta olduğunu fark ettim. Şimdi kendimi çok daha iyi hissediyorum. Çok daha ayaklarım yere basıyor," dedi bir anlık sessizlikten sonra. Dairemin önünde durmuştuk. Gitmek istiyordum ama kalmak da istiyordum. Onunla konuşmak istiyordum, çünkü Nicole'ün hikâyesi korkunç olsa da onunla sohbet etmek güzeldi. Konuştuğumuzda sanki hiç zaman geçmemiş ve yeniden arkadaş olmuşuz gibi hissediyordum.

Trev arabadan indi ve kapımı açmak yanıma geldi. Dışarı çıktığımda yüzünde düşünceli bir ifadeyle beni kapıma kadar geçirdi.

"Oynayacak yeni bir kulüp buldun mu?" diye sordu ve sesinde merak ettiğim bir tereddüt vardı.

Başımı salladım. "Henüz değil. Yarın birkaç toplantım var, o yüzden edelim."

Dişlerini alt dudağının üzerinde gezdirdi ve konuşmak için ağzını açtı. Hiçbir kelime gelmeyince kollarımı kavuşturdum ve onu inceledim. "Ne oldu?"

"Söylemek istediğim bir şey var ama nasıl tepki vereceğinden emin değilim."

"O söyle ve ."

Gözleri sonsuz derecede kısıldı. "Asistanımız önümüzdeki hafta doğum iznine ayrılıyor."

"Tamam."

"Onun yerini dolduracak birine ihtiyacımız var ama Jo çok harika ve doğru kişiyi bulmak çok zor. Hiç laf dinlemiyor, biliyor musunuz? Geçici çalışanlarla görüşüyoruz ama yarısı kudurmuş hayranlar, diğer yarısı da kalifiye değil."

"Beşiniz arasında sadece bir PA mı var?" Nereye varmaya çalıştığını hâlâ anlayamadığım için .

"Hayır, iki kişi var. Çekimler bittiğinde, ikinci asistanımız Neil iş yükünü tek başına kaldıracak ama Avrupa için birine ihtiyacımız var. Tek bir kişi için çok yoğun olacak."

"Ah, doğru," dedim.

"Bence işi sana vermeliyiz," diye ağzından kaçırdı ve ben de bir elimi kalçama koydum.

"Ben mi?" diye alay ettim,
inanamıyordum. "Evet, sen.

Neden olmasın?"

"Ben bir müzisyenim, Trev, asistan değil."

"Evet, ama sen çabuk öğrenen birisin ve Jo gibi senin de bizden saçmalık duymayacağını biliyorum. Bizi koruyacak birine ihtiyacımız var.

gün boyunca her şeyin yolunda gittiğinden emin olursunuz ama akşamlarınız size ait olur. Bazı konserler ayarlayabilirsin. Bence yeni yerlerde çalmak senin için harika bir fırsat olur ve tüm masrafların ."

Yüzüne bir tokat mı atsam yoksa dudaklarından mı öpsem bilemeden ona baktım. Bu harika bir fırsattı. Bunu vurgulayın. *İnanılmaz* bir fırsattı ama hayattaki çoğu şeyde olduğu gibi bunun da bir bedeli vardı. Bedava bir Avrupa seyahati kazanmıştım ama her gün Trev'le, kalbimi kıracak kadar bana yaklaşan tek adamla birlikte olmak zorundaydım. Evet demem için çok fazla risk vardı.

Sadece bu da değil, arkadaş olmak için bir şans daha istediğini söyledi. Ve bunun romantik olmadığını özellikle belirtti. Onunla seyahat etseydim, ona yaltaklanan kızları ilk elden görürdüm. Seks yaptığı kadınları yakından ve şahsen görürdüm. *Buna neden evet diyeyim ki?*

"Çok nazik bir teklif, Trev, ama yapamam."

"Neden olmasın?" diye sordu ve bir adım daha yaklaştı. Onun temiz, erkeksi kokusunu alabiliyor olmamın bir faydası olmadı.

"Neden olmadığını biliyorsun. Ayrıca yarın yapacağım toplantılardan umutluyum. Kısa sürede yeni bir iş bulacağım."

Gözlerindeki hayal kırıklığı hissediliyordu, özellikle de ne kadar yakın olduğu düşünülduğünde. Ve bir şekilde kendimi suçlu hissettim. Geçmişimiz göz önüne alındığında, bu teklifi yapmak onun için kolay .

"Tamam, sadece sorayım dedim. Yarın için iyi şanslar," dedi ve kapımı açmak için arkamı döndüm. İçeri girdiğimde çoktan arabasına dönmüştü. Motoru çalıştırıp uzaklaştığını duymadan önce kapıyı kapatmamı bekledi.

Daireme girip pijamalarımı giyerken bile bu karşılaşma bana doğru gelmiyordu.

Üç yıl. Yollarımız ayrılmadan önce tam üç yıl boyunca en iyi ve bu sadece beni takip ettiği için daha fazlasına dönüşmüştü. Israrla. Ama şimdi? Şimdi çekip gitti. Gitti. Tıpkı iki yıl önce gittiği gibi. *Çok yaklaşmasan iyi olur Reya. O gittiğinde ve bir daha ikinci bir şans için rahatsız etmediğinde hayatta kalmazsın.*

Derin, istifa etmiş bir nefesle yatağa tırmandım ve yorganı üzerime çektim.

Dört.

TErtesi sabah erkenden kalktım. Görünüşüm için elimden gelenin en iyisini yaptım, en sevdiğim bordo eteğimi giydim ve krem rengi dantel bir üst ve siyah hırka. Dalgalı saçlarımı gevşek bukleler halinde şekillendirdim ve makyajım için fazladan zaman harcadım. Görüşmelerimde iyi bir izlenim bırakmak istiyordum.

Tam dışarı çıkıp çantamı omzuma attığım sırada bir arabanın durduğunu duydum. Kulüplerin çoğunun kendi piyanoları vardı, bu yüzden klavyemi taşımama gerek yoktu, bu da rahatlatıcıydı. Kapıma henüz varmıştım ki şaşkınlıkla durdum.

Onun burada ne işi var?

Trev elinde iki paket kahve fincanıyla arabasından çıktı ve onu görünce nefesim kesildi. Vücuda oturan beyaz bir gömlek ve gri bir pantolon giymişti ki bu, eskiden giydiği hırka ve kapüşonlulardan çok daha yetişkinceydi. Onun bu kadar yetişkin göründüğünü görünce biraz tuhaflaştım.

"Mükemmel zamanlama." Sırıttı. "Toplantılarınız için ayrılmadan önce sizi yakalayabileceğimi umuyordum."

Yanına yaklaştım ve bana kahvelerden birini uzattı. Aroması burnuma çarptı ve dayanamadım. Bir yudum aldım ve sıcaklığı tıpkı onun zamanlaması gibi mükemmeldi.

"Teşekkürler," dedim. "Ne ... burada ne yapıyorsun?" Trev'i herkesin tanıyabileceği kadar tanıyordum, bu yüzden gizli bir amacı olduğunda anlıyordum. Bu sadece ziyaret olsun diye yapılan bir ziyaret değildi.

"Sadece uğrayıp sana şans dilemek istedim," dedi ... tereyağı erimezmiş gibi.

"Ve?"

Teslim olurken çekici bir ifade takındı. "Peki. Ayrıca asistanlık işini kabul etmen için seni son bir kez daha ikna etmeye çalışmak istedim. Hayatının en güzel üç haftası olabilir Reya."

Başımı sallamaya başlamıştım bile. "Trev, biliyorsun ben-"

"Bak, bir düşün" dedi ve bana bir kağıt parçası uzattı. "Bugün daha fazla görüşme yapacağız. Adres bu. Saat beşten önce uğrarsan çeteyle tanışabilirsin. Belki onlar seni benden daha iyi ikna ."

Kağıdı aldım ve şehirdeki bir ofis binasının adresini bulmak için açtım. Gerçekten pes etmemişti. Kağıdı çantama attım, kullanmaya niyetim yoktu ama geri verirsem almayacağını biliyordum. Ellerini ceplerine soktu, bir nefes verdi ve bakışlarındaki belirsizliği ilginç buldum. Eskiden vücudunda belirsizlik diye bir şey yoktu. Aslında, her zaman önce davranan sonra düşünen bir insan olmuştu.

"Seni ilk toplantına bırakabilir miyim?" diye sordu ben onu incelerken.

İlk içgüdüm reddetmekti ama her zaman olduğu gibi onunla daha fazla zaman geçirme fırsatına karşı koyamadım. Bazı şeyler hiç değişmedi.

Başımı salladım. "Tabii. Camden'da."

Trev genişçe gülümsedi, o yakışıklı ifadeyle arabasını işaret ederken karnımı titretmeyi asla başaramadı. "Seni oraya götüreceğim.

kısa sürede."

BİRKAÇ SAAT sonra çantamdan adresi çıkardım, tavrım öncekinden çok farklıydı. Söylemeye gerek yok, umduğum kadar iyi geçmedi. Club Echo'da ne kadar iyi olduğumu hiç fark etmemiştim. Menajerlerden biri sahneye çıkarken daha seksi kıyafetler giymemi istedi, bir diğeri bana çok az bir ödeme yapmak istedi ve üçüncüsü de bana teklifte bulunarak, ortaya çıkarsam işi ima etti.

Eh, hayır.

Bazen, yetenekli olsanız bile, sırf bir konser alabilmek için kendinizi alçaltmanızı isteyen sürüngenlerden kaçamıyordunuz. Bu moral bozucuydu ve aynı zamanda birkaç saat önce asla düşünmeyeceğim bir şeyi şimdi düşünmemin nedeniydi.

Kafamda bir sürü zihinsel gidip gelme vardı. Trev'in teklifini kabul etmeli ve potansiyel olarak hayatımın en iyi birkaç haftasını geçirmeli miydim? Yoksa reddedip sonsuza dek pişmanlık mı duymalıyım? Pişmanlık duymayı sevmezdim ve kendimi evet demenin hayır demekten daha iyi olduğuna ikna ettim.

Bu mantıkla bile, Trev'in bana verdiği adrese taksiyle giderken ne yapacağımdan hâlâ emin değildim. Etkileyici yüksek binaya baktım ve kapının yanındaki isimleri taradım, içlerinden birinin Fielding Management & PR olduğunu fark ettim. Bu, Trev ve rol arkadaşlarının menajerliğini yapan ve yeri açıklayan şirketle aynıydı.

İçeri girerken avuçlarım biraz terledi. Güler yüzlü bir resepsiyon görevlisiyle birkaç kelime konuştuktan sonra beni 15^{inci} kattaki bir odaya yönlendirdi. Oraya vardığımda, bekleme alanındaki sandalyelerde bir avuç şık giyimli kadın ve erkek oturuyordu. Görebiliyordum

Kucaklarında tuttıkları özgeçmişlerinden asistanlık işi için yarıştıklarını söylüyorlardı; bazıları diğerlerinden daha gergin görünüyordu.

İhtiyacı olan birinden iş alacağımı düşününce içimi bir suçluluk duygusu kapladı ama benim de buna ihtiyacım vardı. Trev bana bu fırsatı sunana kadar ne kadar çok ihtiyacım olduğunu fark etmemiştim. Başka asla ziyaret etme şansı bulamayacağım şehirlerde yeni izleyiciler için çalma fikri, aylarca bayatlamış hissettikten sonra kendimi yeniden canlı hissetmemi sağladı. Bunu o kadar çok istiyordum ki bu beni korkutuyordu, çünkü anlaşmanın Trevor kısmıyla ilgili kafam hâlâ karışık.

Eğer buna evet dersem, hayatıma geri dönecekti. Bunun altından ya da üstünden geçmek mümkün değildi.

James'in odalardan birinden kafasını çıkardığını gördüm. *Running on Air* ekibinin en büyüğüydü ve nazik ama yakışıklı bir yüzü vardı. Kahve teni kusursuzdu, kahverengi gözleri duygulu ve derindi ve her zaman taklit edebilmeyi dilediğim bir tür ağırbaşlı sakinlikle kendini tutardı. Aynı zamanda inanılmaz bir serbest koşucuydu. O ve Callum, Trev dışında oyuncu kadrosunun daha önce tanıştığım tek iki üyesiydi ve bakışlarımız çarpıştığında beni tanıdığını biliyordum.

"Reya," dedi, bana doğru geliyordu, kollarını sarılmak için açmıştı. "Trev uğrayabileceğini söyledi."

"Evet, beni davet etti. Umarım sorun olmaz," diye cevap verdim hızlı ama sıcak bir kucaklaşmayla.

"Tabii ki öyle. İçeri gel," dedi ve beni odanın içine soktu.

Geniş ofis alanına adım attığımda müzik çalıyordu. Pencerenin yanında telefonla konuşan ağır hamile bir kadın ve masada dizüstü bilgisayarıyla çalışan siyah saçlı bir adam vardı. Trev ve Callum odanın iki ucundan birbirlerine basketbol topu atıp duruyor, Leanne ise bir kanepede oturmuş tabletinde geziniyordu.

Paul gülümseyerek bize doğru geldi ve kalbim küt atmaya başladı. Kızıl saçları ve masmavi gözleriyle gerçek hayatta daha da sevimliydi. "Kimsiniz?" diye sordu, sesi dostçaydı.

"Bu Reya," dedi James. "Trev'in eski bir arkadaşı."

"Jo'nun yerini dolduracak olan kişi mi?" Paul sordu, dikkati benim üzerimdeyken daha da mutlu görünüyordu. "Lütfen işi kabul et. Sana yalvarıyorum. Bir mülakata daha girmek zorunda kalırsam ölürüm."

"Bu kadar melodramatik olma," diye azarladı James. İşte o zaman Trev orada olduğumu fark etti. Topu Callum'a öyle bir fırlattı ki onu sersemletti ve odanın öbür ucuna doğru yürüdü.

"Reya, gelmişsin," dedi ışıldayarak ve beni kucakladı. Bugün bütün kucaklamaları ben almıyor muydum? Trev beni Leanne'e doğru yönlendirirken ilgiden biraz bunalmış bir şekilde geri çekildim.

"Leanne, bu benim arkadaşım Reya. Sana bahsettiğim kişi."

Tabletini bıraktı ve bana baktı. Kısa siyah saçları, parlak mavi gözleri ve yaydığı sertlikle çelişen güzel bir yüzü olan minyon bir şeydi. Ayağa kalktı ve rahat bir tavırla elini uzattı.

"Tanıştığımıza oldum Reya," dedi tokalaşırken.

"Ne? Tanıştırılmayacak mıyım?" Callum araya girdi ve Leanne gözlerini devirdi.

Sanırım bu ikilinin arası hâlâ güllük gülistanlık değildi, zaten hiç de öyle olmamıştı. Karla gibi ben de onların televizyondaki düşmanca, aşk-nefret ilişkisinden büyülenmiştim. İtiraf etmeliyim ki, buna gerçek hayatta tanık olmak biraz heyecan vericiydi. Leanne makyaj yapmazdı ve genellikle siyah kot pantolon, beyaz tişört ve deri botlardan oluşan bir üniforma giyerdi.

Buna karşılık Callum, kaslı ve mürekkepli bir vücuda ve reklam panolarına çıkmak için yaratılmış bir yüze sahip, yakışıklı bir kalp çarpıntısıydı. O bir

Kolunda çekici bir mankenle görebileceğiniz türden bir adam, vücudunda çekici bir kemik olmayan çift cinsiyetli bir erkek fatma değil. Sanırım düşmanlık buradan geliyordu. Belki de ikisi de birbirlerinden etkilendikleri gerçeğine içermişlerdi.

"Merhaba Callum," dedim. "Ben Reya. Daha önce birkaç kez karşılaşmıştık." Oyuncu kadrosunun açık ara en güzel üyesiydi ve bu da bir şey ifade ediyordu çünkü hepsi inanılmaz derecede yakışıklıydı. Callum'un açık kahverengi saçları, delici yeşil gözleri ve dediğim gibi, mükemmel tonda vücudunun her santimini kaplayan dövmeleri vardı.

"Doğru, evet, hatırlıyorum," dedi bana bir kez daha bakarak. "Sen şu piyanist kızsın. Bir süredir seni buralarda görmüyordum. ?"

"Beklenebileceği kadar iyi."

Daha sonra Trev beni hamile kadınla tanıştırmak için yönlendirdi, bu kadın Jo'ydu, yerime bakacak olan asistandı ve sonra da Neil, birlikte çalışacağım diğer asistandı.

"Seninle bir dakika özel olarak konuşabilir miyim?" Trev'e sordum, o da başıyla onayladı ve beni bir kapıdan geçirerek daha küçük, boş bir ofise götürdü. Kapıyı kapattı ve kollarını kavuşturdu.

"Ne ?"

Onunla yalnız olmak beklenmedik bir şekilde baş döndürücüydü. Gözleri kıyafetimde gezindi ve tekrar yüzüme döndü. Kendimden utanarak bir elimi buklelerimin arasından geçirdim ve derin bir nefes aldım. "Her şey çok hızlı geliyor."

Kaşlarını çattı. "İş için gelmedin mi?"

"Hayır, düşündüm. En azından bunu düşünüyorum. Görüşmelerim berbat geçti, burada olmamın en büyük nedeni de bu," diye itiraf ettim.

Yüz hatlarında bir eğlence titreşimi belirdi. "Demek son çare bu, ha? Gururum okşandı."

Koluna hafif bir tokat attım. " bu değil. Bunu reddetmek için aptal olmam gerektiğini biliyorsun, sadece bunun bizim için ne anlama geldiği konusunda biraz temkinliyim."

Trev bir an beni inceledi, vereceği yanıtı tarttı. "Sana tekrar arkadaş olmamızı istediğimi söylemiştim."

Ona ihtiyatla baktım. "Ve hepsi bu mu?"

Sorunun gerektirdiğinden daha uzun süre sessiz kaldı, yutkunurken boğazı düğümlendi. "Hepsi bu kadar."

Tanıdık bir hayal kırıklığı hissetsem de bir rahatlama kapladı. Bir zamanlar bana istediği her şeymişim gibi baktığı zamanlar olmuştu ama artık o zaman geçmişti ve bunu kabullenmem gerekiyordu. En azından bu şekilde, işi kabul etmeye karar verirsem mesafesini koruyacağını biliyordum. 'Arkadaşlık' etiketi benim için işleri kolaylaştıracaktı, gememem gerektiğini bildiğim bir güvenlik duvarı gibi.

"Tamam, yine de düşünmek için biraz zamana ihtiyacım var."

Trev bana şefkatli bir gülümseme verdi ve bir saniyeliğine st kolumu sıkmak için öne doğru uzandı. Bu anlık temasla karnımda endişeli kelebekler uuştu ama onları görmezden geldim. "O zaman gidip diğerleriyle konuşalım, olur mu? Belki bir karar vermene yardımcı olurlar."

Beni dışarı çıkardı ve "Size bir dakika ihtiyacım var çocuklar" diye seslendi.

Diğerleri kanepede toplanırken asistanlar Jo ve Neil çalışmaya devam ettiler. Onların karşısındaki tekli koltuğa oturdum ve sinirlerimin beni yenmesine izin vermemeye çalıştım. Avularımı ihtiyatlı bir şekilde eteğime sürttüm. Trev hâlâ sabahki kıyafetini giyyordu ve bu üzerimde tuhaf bir etki yaratıyordu. Ona baktığımda gözleri kalçalarımın kıvrımlarını izledi ve sonra yüzüme doğru yükseldi. Oturduğu yerde kıpırdandı ve arkadaşlarına hitap etmek için döndü.

"Jo'nun yerini dolduracak birini bulmanın ne kadar zor olduğunu hepiniz biliyorsunuz. Reya aile dostumuzdur ve ona kefilim. Sanırım biz

en azından biz çekim yaparken ona bu görevi vermeliyiz."

"Benim oyum ona," dedi James hemen.

"Benimki de," diye ekledi Paul çocuksu bir sırıtışla ve göğsümün titremesine neden oldu. Trev'in bana yaptığı gibi bir şey değildi ama yine de hoştu. David'den ayrıldığımdan beri takdir edildiğimi hissetmemiştim. Yine de ona olan tutkumu kontrol altına almam gerekiyordu çünkü bu beni sapık gibi hissettiriyordu. Paul benden beş yaş küçüktü.

"Ve benimki," dedi Leanne, bu beni şaşırttı çünkü daha önce biraz mesafeli görünüyordu. Yine de programda gözlemlediğim kadarıyla çoğu insana karşı böyleydi.

"Dur bakalım," dedi Callum. "İşi teslim etmeden önce onun hakkında biraz daha bilgi edinmek istiyorum."

Leanne bakışlarını ona dikti. "O Trev'in arkadaşı. Neden her zaman böyle bir pislik olmak zorundasın?"

"Çünkü sikimi seviyorsun," diye kabaca karşılık verdi Callum ve ben kaskatı kesildim.

"Tatlım, yine aşkla sempatiyi mi karıştırıyorsun?" Leanne mırıldandı. "Sikini sevmiyorum. Çok küçük olduğu için ona acıyorum, unuttun mu?"

"Leanne," diye uyardı Jo, hâlâ telefonla konuşuyor olmasına rağmen yorumuna kulak misafiri olmuştu. "Bu kadar yeter."

"Her neyse. O başlattı," diye homurdanan Leanne kollarını kavuştururken Callum ona muzaffer bir sırıtış fırlattı. Sadece bir asistan olduğu düşünüldüğünde Jo'nun bu kadar otoriter konuşmasına şaşırmıştım. Yine de otuzlu yaşlarındaydı, gruptan birkaç yaş büyüktü ve doğal bir otoriterlik havası vardı. Onun rolünü üstlenirsem ben de onun gibi olmak zorunda kalır mıydım? Bunu kaldıracabileceğimden emin değildim.

"Diziyi izliyor musun?" Callum dikkati bana dönerek sordu.

"Evet," diye cevap verdim, parmaklarımı kucağımda birleştirerek. "Trev'in dediği gibi, ben onun ailesinin yakın bir arkadaşıyım. Diziyi her zaman birlikte izliyoruz."

"Sence iyi mi?" diye devam etti ve Trev ona hoşnutsuz bir bakış fırlattı.

"Elbette," dedim kibarca. "Bence hepiniz çok yeteneklisiniz. Sizin yaptıklarınızı yapamayacağımı biliyorum. Bazı gösterileriniz düpedüz dehşet verici."

Bu onu biraz yatıştırmış gibi görünüyordu ve kazanmam gereken kişinin Callum olduğunu biliyordum. Çoğu insan onu grubun lideri olarak görüyordu, bir bakıma öyleydi de ama durum bundan daha karmaşıktı. Tüm hesaplara göre, Callum ve Trev en fazla güce sahipti ve Callum en iyi köpek gibi görünüyordu. Ancak Callum krala, Trev de kral yapıcıydı; onu öne iten, iplerini çeken, kulağına fısıldayan oydu.

Ve herkes kral yapıcıların krallardan çok daha fazla güce sahip olduğunu bilirdi. Belli ki tüm bunları düşünmek için çok fazla zaman harcamıştım,

gösteriyi izliyor ve grubun mekaniğini analiz ediyor. "Ah evet, peki şu ana kadar en çok neyi beğendiniz?"

Cevabımı düşündüm. "Paul o ofis binasının çatısından atlayıp pencere temizleme iskelesine indiğinde. İzlediğim süre boyunca kalbim boğazıma "

Paul küçük bir hareket yaptı ve bana bir gülümseme daha fırlattı. "Memnun etmeyi amaçlıyorum."

"Görev tamamlandı," dedim ve gülümsedim.

Trev'e baktığımda yüz ifadesi hafifçe buruşmuştu. Aramızdaki doğal uyumdan hoşlanmamıştı, bu çok açıktı. Paul'ün favorim olduğunu söylediğimi hâlâ hatırladığını söyleyebilirdim ama bundan bahsetmediğine sevindim. Bu garip olurdu.

Callum sonunda, "Tamam, sanırım gördüğümüz diğerlerinden daha kötü olamazsın," diye izin verdi ve Trev'in siniri gözle görülür biçimde arttı.

"Leanne'in duygularını tekrarlamak zorundayım, Cal. Hıyarlık etme."

Omuz silkti ve koltuktan kalkarak basketbol topunu tekrar almaya gitti.

James kapıya yönelirken, "Gidip bekleyenlere pozisyonun olduğunu haber versem iyi olacak," dedi.

Leanne sessizce Callum'dan bahsederken, "Gerçekleri görmeye ihtiyacı var," dedi. "Onun tavırlarından bıktım. Sanki hepimizden daha iyi olduğunu düşünüyor."

"Biliyorsun o hep böyleydi, biz televizyona çıkmadan önce de böyleydi," dedi Paul kolunu kızın minyon omuzlarına atarken.

"Mm-hmm," diye mırıldandı ama hâlâ mutsuz görünüyordu. Bu kadar küçük bir insanın vücudunda bu kadar gerginlik barındırmasının mümkün olduğunu bilmiyordum. Neredeyse mırıldanıyordu ve Callum'a olan düşmanlığının ardındaki tüm hikâyeyi merak etmeye başladım.

Kafamı kaldırdığımda Trev başımda duruyordu, elini uzatmıştı. Beni ayağa kaldırmasına izin verdim ve bir saniye boyunca birbirimize baktık.

"Kararını verdin mi?" diye sordu.

Boğazım kurudu ama içim hâlâ kararsızlıkla doluydu. "Henüz değil."

Bu meydan okuma karşısında gözleri biraz parladı. "Sanırım oyunumu geliştirmem gerekecek."

Beş.

"Sometimes Ben yaparım. olmak Sürüş etrafında ve
ŞEHİR ve Ben yaparım. bkz. İlginç bir bina ve
orada bir şeyler yapabiliriz."

Trev kameranın arkasındaki görünmeyen röportajcıya açıkladı.

Yatağımda uzanmış, dizüstü bilgisayarımda *Running on Air*'in kliplerini izliyor ve kahvaltıda bir paket tortilla cipsi yiyordum. Açıkçası, dışarı çıkıp market alışverişi yapacak vaktim yoktu. Trev'in teklifini kabul edip etmemeyi düşünmekle meşguldüm ve gezgin kalbimin evet demek istediğini inkar edemezdim. Yeni yerlere seyahat etmeyi seviyordum ama hiçbir gidecek param yoktu.

Ekranada Trev halka açık bir parkta bir duvarın üzerine oturmuş, dublörleri için nereden ilham aldığı anlatıyor.

"Sonra genellikle Cal'a giderim. Konuşuruz, lojistiği tartışırız, kafamda gördüğüm şeyin gerçekten mümkün olup olmadığını anlarız. Bazen çok riskli oluyor, ki bu da genellikle cazibenin yarısı oluyor. Diğer zamanlarda yapılabilir, bu yüzden grubun geri kalanına götürürüz."

"Neyin çok riskli olduğunu bilmek isterim," dedi röportajı yapan kişi.

Trev'in dudakları en yakışıklı şekilde kıvrıldı ve kalbim küt küt atmaya başladı. Bunca zaman sonra bile gülümsemesi beni hâlâ aynı şekilde etkiliyordu. İçimi sıcak, bulanık bir his kapladı. Röportaj, parktaki bir duvardan atlarken çekilen bir görüntüyle kesildi. Sonra başka bir duvara koştu,

üzerine tırmandı ve kendini kenarda dengeledi. Sonunda zahmetsizce yere kapaklandı.

Geçmişte benzer numaralar yaptığına tanık olduğum zamanları hatırladım ve bir nostalji acısı hissettim. Trev, hayatınızın en heyecanlı gecesini yaşamak üzere olduğunuzu hissettiren insanlardan biriydi. Sia'nın müziğinin kulağa nasıl geldiğini ya da yazın ortasında otoyolda ilerleyen ve destansı bir yolculuğa çıkmak üzere olan bir arabanın neye benzediğini hissettiriyordu.

Sanki düşüncelerim onu çağırmış gibi, telefonum bir mesajla titredi. Adını ekranımda görmek tuhaftı, ama daha da tuhafı numarasını hiç silmemiş olmamdı. Belki de içimdeki mazoşist, onun adını kaydırmak zorunda kaldığımda hissettiğim acı ve pişmanlıktan gizlice zevk alıyordu.

Meşgul müsün?

Lekeli camı ovuşturdum ve bir yanıt vermeyi düşündüm. Bu basit soru içimde bastıramadığım bir merak kıvılcımı çaktı. Eğer özgür olduğumu söylersem, ne önerecekti?

Pek sayılmaz. Neden?

ister misin? Spor salonundayım. Reya:

Oh, eğlenceli!

Başka bir mesaj göndermeden önce birkaç saniye geçti.

Reya: Umarım alaycılığım anlaşılmıştır.

Cevap mesajı yerine telefonum çalmaya başladı. Şaşkınlıkla sıçradım ve tereddütle cevap verdim. "Alo?"

Trev'in kendine özgü kıkırdaması hattan aşağı süzüldü ve bu lezzetli ses karşısında bir saniyeliğine gözlerimi kapattım. "Spor salonuna karşı olan tavrını unutmadım."

"Bu gerekli bir kötülük ve aidatımı ödüyorum ama kesinlikle mecbur kalmadıkça oraya gitmiyorum," diye cevap verdim ve sonra sesli bir şekilde ürperdim. "Ve kesinlikle için gitmiyorum. Bu tür

davranış sadece gerçekten," durakladım ve sesimin uygun bir şekilde dehşete *düştüğünden* emin oldum, "egzersiz yapmaktan *hoşlanan* insanlar içindir."

"Egzersizden nasıl keyif almazsınız? Size endorfin verir ve kendinizi iyi hissetmenizi sağlar."

"Kusurlu olmalıyım çünkü bana sadece huysuzluk hissettiriyor."

"Hâlâ Karla ile kung fu derslerine gitmiyor musun? O da egzersiz."

"Bu kung fu değil, Escrima. Ve kendini savunmadır. Bir amaca hizmet eder. Koşu bandında koşmak gösteriştense başka bir amaca hizmet etmez."

"Sağlığı unutmayın."

"Eh, o da var," dedim isteksizce.

Trev yine kıkırdadı. Lanet olsun ona ve o dayanılmaz sesine. "*Bu* spor salonunu görmedin Reya. En azından eğleneceğine söz veriyorum. , istediğini biliyorsun."

Dikkatimi dizüstü bilgisayarımdaki duraklatılmış videoya verdim. Trev eski kliplerini izlediğimi ve nostaljik hissettiğimi bilseydi, eminim ki rahat bir tatmin denizinde yüzüyor olurdu.

"Tamam, belki gelip bir bakarım. Ama sadece beni meraklandırдың için."

"Harika, adresi sana mesaj atarım," dedi Trev, sesi memnun görünüyordu.

"Bunu yap, ama aklım başımdan gitmezse tek sorumlusu sensin. Ciddiyim, duvarlardaki beyin maddeleri harika olsa iyi olur."

"Duvarlara *çıkacak* olman çok şaşırtıcı," diye karşılık verdi Trev, her zamanki gibi çıtayı yükseltmek için.

Cevap vermeyince belirsiz bir şekilde "Çok mu uzak?" diye sordu.

İçimdeki gülümsemeyi duymaması için sesimi nötr tuttum. "Bunun cevabını zaten biliyorsun. Birazdan görüşürüz."

Başımı sallayarak telefonu kapattım, eski şakalaşma ne kadar kolay döndüğümüzü görünce sinirlendim. Trev bana spor salonunun mesaj attı ve neyse ki dairemde sadece birkaç metro durağı uzaktaydı. Oraya vardığımda, ağır hizmet tipi çelik kapının yanındaki zile bastım ve içeri alınmayı bekledim. Kilit duyunca kapıyı iterek açtım ve büyük, etkileyici bir spor salonuna açılan koridorda yürüdüm. Trev eğleneceğimi söylerken yalan söylemiyordu.

Çeşitli yüksekliklerde duvarlar, asma çubukları, derme çatma çatılar ve hatta bir halfpipe ile donatılmıştı. Grubun becerilerini geliştirmelerine ve açık havada serbest koşu deneyimini simüle etmelerine yardımcı olmak için direkler, merdivenler ve diğer her türlü mekanizma vardı. Tam o sırada beşi de tur atıyordu ve ben şaşkınlıktan nutkum tutulmuş bir halde olduğum yerde kalakaldım. Leanne, Paul, Callum, James ve Trev, iyi yağlanmış bir makine gibi mükemmel bir senkronizasyon içinde duvardan asma bara ve çatıya sıçradılar. Sanki her biri diğerinin bir uzantısı gibiydi.

Dikkatim Trev'e yöneldi. Gri tişörtünde ter lekeleri vardı ve alnında nem lekeleri oluşmuştu. Saçları dağınıktı ve mavi gözleri her zamankinden daha parlaktı. Ama görünüş bir yana, gücünden etkilenmemek mümkün değildi. Kendini zahmetsizce bir çubuğun üzerine çekti, ardından vücudunu savurarak sanki hiçbir şey yokmuş gibi bir duvara indi. Duvar boyunca koştu, sonra bir merdivene atladı. Merdivenden yarım borunun tepesine tırmandı ve ardından kavisli merkezinden aşağı koştu.

Gözlerim, giydiği egzersiz şortunda açıkça görülebilen kalçalarının kas yapısını izledi; kolsuz tişörtünün ortaya çıkardığı kollarının ve omuzlarının güçlü, tonlu hatlarından bahsetmiyorum bile.

Biri elini yüzüme doğru salladığında yarı trans halimden gözümü kırıştıtarak çıktım.

"Reya, hey! Buraya geleceğini bilmiyordum," dedi Paul, nefes almaya çalışırken her zamanki gülümsemesini takınmıştı. Egzersizden dolayı dağılmış olan kızıl saçlarının alnından hafifçe sarkmasına hayran kaldım.

"Evet, Trev beni davet . Sizler harikasıınız."

Kendini küçümseyen bir omuz silkme hareketi yaptı. "Hepsi bir günlük iş. Üçüncü sezon için yoğun bir programımız var, bu yüzden en iyi durumda olmamız gerekiyor."

"Tahmin edebiliyorum."

Bana spekülâtif bir şekilde baktı. "Trev iş konusunda henüz karar vermediğinden bahsetmişti."

Yutkundum çünkü PA pozisyonundan bahsetmesini beklemiyordum. *Neredeyse* kararımı vermiştim. Evet demenin eşliğindeydim ama birinin beni havuzun derin ucuna doğru son kez itmesine ihtiyacım vardı. Çırpınıp batmam ya da yüzerek zirveye çıkmayı başarmam tamamen bana bağlıydı.

Boğazımı temizledim. "Doğru, evet. Sadece piyano ve derslerime bakacak birini bulmam gerekiyor," diye yalan söyledim. Yerime bakabilecek birkaç eski üniversite arkadaşı tanıyordum. Sadece Trev'in ve benim sarsıntılı geçmişimiz hakkında her şeyi ve ortaya çıkabilecek zorlukları anlatmak istemiyordum.

"Birini bulacaksın. Hadi, evet de. Sadece üç hafta ve her gün senin güzel yüzünü görmek ruh sağlığım için iyi olacak," diye devam etti Paul büyüleyici bir şekilde. *Benimle flört mü ediyordu?*

Gülümsedim. "Akıl sağlığınızın zarar görmesini istemeyiz."

Bunu söyledikten hemen sonra bir kol omuzlarımin yanına geldi; sıcak, terli, kaslı bir kol. Trev olduğunu anlamak için bakmama gerek yoktu. "Gelmişsin," dedi bana bakarak.

Nefes alıp verirken göğsünün inip takılmamaya çalıştım. "Evet, yaptım."

"Ee, ne düşünüyorsun?"

"Sanırım beyninin içi görünüyor olmalı," diye takıldım.

Paul, "Hayır, beyninin içi, içine birkaç sayfa *Playboy* atılmış *Car and Driver* dergisine benziyor," diye şaka yaptı.

Trev kıkırdayarak eğlendi. "*Food & Wine*'ı unutma. Bilirsin, gerçek yanında biraz da yemek pornosu severim."

"Bu durumda, Eva Mendes'in tek başına bütün bir pizzayı yediği o fotoğrafı görmene izin vermesem iyi olur. Kadın şirketimizi rezil etmeni istemiyorum," dedi Paul ve bana göz kırptı.

"Şu tek başıma bütün bir pizzayı yiyebilirim. Açlıktan ölüyorum," dedi Callum, Leanne ve James bize katılırken. Üstünde bir şey yoktu ve tüm o belirgin kaslara dövmelere bakmamak biraz zordu ama bakışlarımın gezinmesini engellemeyi başardım. Yanımda duran Leanne parmak uçlarına kalktı ve kulağıma fısıldadı, "Aferin kızıma. Ona bu zevki tattırma. Bunu bilerek yapıyor."

Sırıtarak ona baktım ve gözlerinde muzip bir pırıltı fark ettim.

Callum yatay bir barın altında durdu ve iki koluyla barı tutmak yukarı uzandı. Sonra son derece etkileyici barfiksler çekmeye başladı ama ben Leanne'in talimatlarına uydum ve onu görmezden geldim. Yüksek sesle esnedi ve ağzını sıvazladı.

"Görünüşe göre burada işimiz bitti. Yiyecek bir şeyler alıp eve gitmek ister misiniz? Erken bir gece için havamdayım."

Callum hariç herkese baktı ve bunun onu ne kadar rahatsız ettiğini görüp gülmemeye çalıştım. Bardan indi, soğuk bir duş almakla ilgili bir şeyler mırıldandı, sonra da salonun diğer tarafına doğru süzüldü.

"Ona bu şekilde işkence etmemelisin," dedi James. "Egosunun bunu kaldıramayacağını biliyorsun."

Leanne alaycı bir tavır takındı. "İyi olacak. Bu hafta her gün antrenmanlar sırasında yelek giydiğini bile görmedim. Bu kasıtlı ve bunu sen de biliyorsun."

"Ah, ne oyunlar oynuyoruz," diye iç geçirdi Paul. "Ben de duş alacağım."

Reya, bizimle yemeğe geliyor musun?"

Kolunu artık omuzlarıma dolamamış olan Trev'e baktım. Bir şeyler düşünüyor gibi görünüyordu ama ne olduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu. Dikkatimi Paul'e yönelttim. "Elbette. Eğer herkes için sorun değilse."

"Elbette sorun değil," diye cevap verdi Trev, Paul'ün fırsat bulmasına fırsat vermeden. "Seni neden davet ettiğimi sanıyorsun?"

Açık ve dostane ifadesi beni gülümsetti. "Bu durumda, ben varım."

Birkaç saat sonra, Trev ve serbest koşu arkadaşlarıyla gerçekten eğlenceli bir yemeğin tadını çıkardıktan sonra EVE VARDIM. Açıkçası en son ne zaman bu kadar güldüğümü hatırlamıyordum ve onlarla birlikte seyahat etmek için içimde bir heves dalgası oluştu. Bu sadece Trev'le ilgili değildi. Bu tüm grupla ilgiliydi. Onları çevreleyen atmosfer inanılmaz derecede çekiciydi. Bunun pek bir anlamı yoktu, çünkü sadece yirmi altı yaşındaydım, ama bir şekilde kendimi yeniden genç hissetmemi sağladılar. Hayata duydukları tutku ve her yönden eğlenceli olmaları, zamanımdan önce yaşlandığım gerçeğine ışık tutuyordu. Endişe ve korkulara o kadar boğulmuştum ki, nasıl genç olunacağını ve her günün tadını nasıl çıkaracağımı unutmuştum.

Bana bunu nasıl yapacağımı da öğretebileceklerini hissettim.

Kanepeme uzandım, telefonumu karıştırdım ve Trev'le daha önce paylaştığım mesajları getirdim. Normalde yaptığım şeyi yapmamaya karar verdim. Ya olursa ve olası yansımaları üzerinde durmayacaktım. Sadece o anda doğru hissettiğim şeyi yapacaktım. Yeni bir mesaj yazarken nabzım hızlandı.

Reya: Tamam, işi kabul ediyorum.

Birkaç dakika sonra Trev'cevabı geldi.

FANTASTİK! Harika vakit geçireceğinize söz veriyorum :-

D

Bir nefes verdim ve başımı bir minderin üzerine koydum.
haklıydı.

Altı.

A işi kabul eder etmez işler çok hızlı ilerledi. Jo ve Neil ile buluştum ve bana günlük çekimleri anlattılar.

ve benden ne isteneceğini düşündüm. Piyano öğretmenliği de yapan eski bir üniversite arkadaşımı aradım ve derslerimi üstlenmeyi kabul etti. Benim gibi o da alabileceği her türlü ekstra iş için mutluydu.

Ayrıca performans sergileyebileceğim yerleri araştırmaya ve bu konuda heyecanlanmaya başladım. Hafta sonuna kadar Paris için birkaç rezervasyonun yanı sıra Brüksel ve Barselona için de birer rezervasyon almıştım. YouTube'da videolarımın olmasının iyi yanı da buydu; insanlar müziğime kolayca göz atıp karar verebiliyordu. Konserler burada denediklerim kadar yüksek ücretli değildi, muhtemelen bu yüzden daha kolay elde edilebiliyorlardı, ancak peşinde olduğum şey paradan ziyade deneyimdi.

Her müzisyenin aynı şeyin bir varyasyonunu söylediğini biliyordum ama ben gerçekten para için çalmıyordum. Açıkçası, durum böyle olsaydı yıllar önce bırakırdım. Aslında süper zengin ya da ünlü olmak istediğimden de emin değilim. Rahat yaşamaya yetecek kadar param olduğu sürece mutluydum. Ama bundan da öte, insanlarla teker teker iletişim kurmayı seviyordum. Eğer çok ünlü olsaydım bunu yapamazdım.

artık. Ve sokakta tamamen anonim olarak yürüyebilmek hoşuma gidiyordu. O kadar özel bir insandım ki tanınmak beni çıldırtırdı.

Ünlü insanlardan bahsetmişken, önümüzdeki birkaç gün boyunca Trev'i pek göremedim. Biri geçici pozisyon için, diğeri de programın gerektiğinde benim görüntülerimi kullanmasını kabul eden sözleşmeleri imzalamak için tekrar ofise gitmem gerekti.

Bunu çok fazla düşünmedim, çünkü odaklanmam gereken beş ünlü serbest koşucu varken kimsenin bana dikkat edeceğinden şüpheliydim. Bir ya da iki kez arka planda görünebilirdim ama hepsi o kadar. Her neyse, gösteriyi ilk elden çekmenin bir şey olduğunu göreceğim için heyecanlıyım.

Trenle Brüksel'e gitmemize birkaç gün kalmıştı ki kapımın çalındığını duydum. Trev olabileceğini düşünerek kalbim çarptı ve yanaklarım kızardı. Ama kapıyı açtığımda karşımda sadece Karla vardı. Onu gördüğüme sevinmediğimden değil. Yüzündeki pek de neşeli olmayan ifade dışında mutluydum da.

"İçeri gel," dedim ve koltuğuma oturmaya gitti. Bir bacağını diğerrinin üzerine attı, yüzündeki kederli ifade yaklaşan yolculuk için duyduğum heyecanı azalttı.

"Lee bana Trevor'la birlikte Avrupa'ya gideceğini söyledi," dedi ellerini birbirine kenetleyerek. Karla'nın öyle doğal bir otorite havası vardı ki, o anda kendimi müdürün odasına çağrılmış gibi hissettim.

"Karla, sana söyleyecektim. Sadece-"

"Trev sana bir gülücük attı ve sen daha önce olan her şeyi unuttun mu?" diye sordu bilerek.

İçimi çektim ve onun yanındaki kanepeye çöktüm. "Hayır." "*Evet.*" "Son zamanlarda işlerin benim için zor olduğunu biliyorsun. Müzik zor bir iş ve bu fırsatı değerlendirmemek için deli olmak lazım. Biliyorum ki

Gündüzleri çalışacağım ama akşamları sahne alacağım. Şimdiden bir sürü konser ayarladım."

Uzun bir süre bana baktı. "Bütün mesele bu mu yani? Yeni şehirlerde sahne almak mı?"

"Elbette," diye sertçe cevap verdim. "Grupla birlikte olmayı da seviyorum. Eğlenceli bir grup. Başka ne hakkında olabilir ki?"

Karla'nın ifadesi alaycı bir hal aldığında sorduğum sorudan hemen pişman oldum. "Bunu bir cevapla onurlandırmayacağım." Durakladı ve bir nefes verdi. "Sadece iyi olacağından emin olmak istiyorum. Trev'in olumlu değişiklikler yaptığını biliyorum ama o hâlâ o Reya. Ya siz seyahatleyken kızlarla görüşmeye başlarsa? Bununla nasıl başa çıkacaksın?"

"Beni rahatsız etmez," diye yalan söyledim, hem kendime hem de ona. Yalan söylemeye devam edersem belki sonunda gerçeğe dönüşeceğini düşündüm. "Arkadaş olmaya karar verdik. Sadece arkadaş."

"Geçen sefer pek işe yaramamıştı."

"Artık daha yaşlıyız ve daha akıllıyız. En azından ben öyleyim. Bu sefer farklı olacak," dedim ve bunda ciddiydim. çıkarmaya ve Trev'e karşı platonik duygular dışında bir şey hissetmemeye kararlıydım. Bir zamanlar arkadaştık. Bunu tekrar yapabiliydik. Ayrıca, hem kişisel hem de profesyonel olarak bu fırsata ihtiyacım vardı ve bunu mahvetmeye hiç niyetim yoktu.

Karla bana baktı, sanki bana inanıp inanmadığına karar vermeye çalışıyordu. Sonunda çantasını karıştırdı ve bir kâğıt parçası çıkardı. "Al bakalım. Ziyaret edeceğin şehirlerdeki Escrima sınıflarının bir listesini yaptım. Belki pratik yapmak diye."

Gülümsedim ve jestinden etkilenererek ondan aldım. Bunun bana verebileceği en büyük lütuf olduğunu biliyordum. "Teşekkür ederim. Bunu hiç düşünmemiştim," dedim ve listeye baktım.

İlk arkadaş olduğumuzda, Karla bende bir şey görmüştü, gerçeğin bir anlık görüntüsünü ve kendimi nasıl savunacağımı öğrenmemi önermişti. Her zaman böyle anlayışlı olmuştu, muhtemelen onu bu kadar iyi bir kadın polis yapan da buydu. Escrima bir Filipin dövüş sanatıydı ve egzersiz ile kendini savunmayı birleştirmenin harika bir yoluydu. Bana yeni bir özgüven kazandırdı ve yıllardır onunla haftalık derslere katılıyordum.

İşe dönmeden önce bir süre burada kaldı. Toplanmaya başladım ve bu beklediğimden daha büyük bir görevdi. Sadece üç haftalık kıyafete ihtiyacım yoktu, aynı zamanda klavyemi ve diğer tüm ses ekipmanımı da getirmem gerekiyordu.

Brüksel'e trenle gideceğimiz sabah, hiçbir şey unutmadığımdan emin olmak için başsız tavuk gibi koşturuyordum. Trev benim ekipmanımın kamera ekibininkine eklenmesini ayarladı, böylece onları taşımak zorunda kalmadım.

Beni almaya geldiğinde kornaya basmasını bekliyordum ama onun yerine gelip kapıyı çaldı ve dışarıda bir taksi bıraktı.

"Selam," diye selamladım nefes nefese. "Neredeyse hazırım."

Kapının yanındaki yığını göstererek, "Bunlar senin çantaların mı?" diye sordu.

"Evet," diye yanıtladım, dairenin içinde dolaşıp her şeyin fişinin olduğundan emin olmak için kontrol ettim.

"Onları arabaya kadar taşıyacağım, acele etmeyin. Erkenciyiz."

Başımı salladım ve işimi bitirdikten sonra aceleyle taksiye bindim. Trev'in yanına geçtim ve yola koyulduk.

"Evet," diye başladım, Jo'nun e-postama gönderdiği tren tarifesini ve seyahat programını açarak. "Brüksel'e saat iki civarında varacağız ve herkesi kalacağımız yere götürmek için arabalar bekliyor olacak. Kamera ekibi için iki, oyuncular için de bir daire var,

Neil ve ben de dahil. Leanne ve ben bir odayı paylaşacağız, sen Callum'la yatacaksın, Paul ve James de aynı odayı paylaşacak. Neil'in kendine ayıracağı küçük bir dördüncü yatak odası var."

Sıcak bir el benimkine dokundu ve başımı kaldırıp baktım. "Sakin ol. Neil bize her şeyi zaten."

" şeyden çok kendim için. Bir şeyleri kafamda netleştirmek için yüksek sesle söylemeyi seviyorum."

Gülümsedi. "Biliyorum. Hatırlıyorum."

Aramızda bir an geçti ama hemen elimi çektim ve dikkatimi tekrar telefonuma verdim. "Jo her üç daireye de yiyecek teslim edilmesini emretti, bu yüzden onları almak için orada olduğumdan emin olmalıyım. Bugün ve yarının geri kalanı boş, ama siz Çarşamba günü ilk iş olarak çekime başlıyorsunuz. O gece için bir konserim var. Umarım sorun olmaz," dedim ona bakarak.

Yüz hatlarında ilgi belirgindi. "Elbette sorun değil. Ben de gelebilir miyim?" Yutkundum, diken diken oldu. "Tabii ki."

Kabulüm temkinliydi, çünkü geçmişte Trev ne zaman beni izlemeye gelse hep gergin olmuştu. Bu ikimizin de yıllarca görmezden geldiği, konuşmadığı bir şeydi ama cinsel imaların orada olduğunu kabul etmek zorundaydım. Ben sahnedeysen dikkatini benden hiç ayırmazdı. Şarkı söylerken gözlerimi nadiren açmama rağmen bunu biliyordum. Bu garip bir takıntımdı ve Trev buna takıntılıydı. Bakışlarımı yakalamayı başardığında bunu her zaman küçük bir zafer olarak görüyordu. Sanki bana baktığını hissediyordum, gözlerimi ona doğru çevirmem için bana meydan okuyordu.

Tren istasyonuna vardığımızda Neil biletleri dağıtmakla görevliydi, dolayısıyla bu konuda endişelenmeme gerek yoktu. Bir tür VIP salonuna alındık ve Trev'in yanına oturmuş, ona kahve uzatıyordum ki konuşmaya kulak misafiri oldum.

Callum yüksek sesle, "Seni bilmem ama ben bu gece dışarı çıkıp biraz göt alacağım," dedi ve Leanne'den sert bir bakış aldı. "Senin için sorun değil. Bir ilişkiniz yok," dedi James. "Ben önümüzdeki birkaç hafta Diana'yı deli gibi özleyeceğim."

"Turnenin son ayağı için Barselona'ya uçmuyor mu?" Trev başını bana doğru eğmeden önce sordu. "Diana onun nişanlısı."

"Oh," I dedi, hissetmek kötü için Onu. Bu gerekir olmak sert Bu şekilde ayrılmak.

Callum yüzünü buruştururken James, "Evet, ama bu iki buçuk hafta daha sürmeyecek," diye iç geçirdi.

"Sadece benimle dışarı çık. Diana asla bilmeyecek."

"İğrençsin," diye tükürdü Leanne ve oturduğu yerden kalkarak tuvaletlere doğru ilerledi.

"Ben sadece dürüstüm bebeğim," diye arkasından seslendi ve uzaklaşırken onu tersledi. Sırtışımı kâğıt kahve fincanımın arkasına sakladım. Onu henüz çok iyi tanımasam da Leanne ile iyi anlaşacağımdan şüpheleniyordum.

"Neden onu kıskırtmak zorundasın?" diye sordu Paul. "Bu hiçbir işe yaramıyor."

"Bu onu , değil mi? Bu benim için yeterli bir başarı."

Tanrım, Leanne'in onunla neden böyle bir sorunu olduğunu anlamaya başlıyordum. Pisliğin tekiydi. Yine de geçmişlerini bilmiyordum. Belki de öyle olmak için bir sebebi vardı.

"Cal, biraz sakın ol, olur mu?" dedi Trev ve Callum'un kendine olan güveni biraz sarsıldı. Nefesinin altında bir şeyler mırıldandı, sonra kötü bir köpek yavrusu olduğu söylenmiş gibi başını salladı. Bir an onu inceledim ama bir dakika önce takındığı ukala, kibirli gülümseme yerine yüzü dümdüz olmuştu. Kaşları çatılmıştı, sanki acı verici bir şey düşünüyormuş gibiydi. Böyle kederli bir ifadeye neyin sebep olabileceğini merak ettim.

Hoparlörlerden trenimizin kalkmakta olduğunu söyleyen bir anons geldiğinde dikkatim dağıldı ve herkes ayrılmak için kalkmaya başladı.

Trev'in dirseğine dokundum. "Gidip Leanne'i getireyim." "Tamam, trende görüşürüz."

Banyoya ulaştığımda boştu. Sadece bir bölmenin kapısı kapalıydı, ben de hafifçe vurdum. "Leanne, misin? Tren ."

Sonra küçük bir hırıltı duydum, "Bir dakika içinde orada olacağım."

Gitmem gerektiğini biliyordum ama tereddüt ettim. Sesinin cızırtılı tonundan ağladığından şüphelenmiştim. "İyi misin?" Nazikçe sordum.

Bir an sessizlik oldu ve sonra kapının kilidi açıldı. Dışarı çıktı, ellerini yıkamaya giderken bana bakmadı. "Ben iyiyim," dedi ve suyu açtı.

Yalan söylediğini biliyordum ama gerçeği öğrenmem için beni zorlayacak kadar yakın değildik. "Tamam, görüşürüz."

Konuştduğunda tam kapıya varmıştım. "Anlamamı beklemiyorum."

Topuğumun üzerinde döndüm. "Pardon?"

Sulu bir nefes verdi, gözlerinin kenarları kırmızıydı. "Sana karşı bir şeyler hissettiğin biri seni ve her şeyi tamamen hiçe sayarken onun yanında olmanın nasıl bir şey olduğunu anlamamı beklemediğimi söyledim."

Kalbim hızlı bir şekilde çarptı. O bilmiyordu ama ben bunun nasıl bir his olduğunu iyi biliyordum. "İkinizin de aldığınız kadar iyi verdiğinizizi düşünmüştüm. Spor salonundaki o gün onunla alay etmek hoşunuza gitmiş gibiydi."

Titreyerek nefes verdi. "Evet. Bazen kendimin en büyük düşmanı oluyorum. Her zaman beni kıskırtmak gibi bir yolu var, bu yüzden bir pislik gibi davranıyorum. O da bana öyle davranıyor ve bu döngü devam ediyor."

Bir süre bakışlarımı üzerinde tuttuktan sonra dikkatini ellerini yıkamaya verdi. Ben konuşmadan önce bir an sessizlik oldu, "Yanılıyorsun, biliyorsun. Aslında ben de seninkine benzer bir durumdaydım."

Mavi gözleri parladı. "Öyle mi?"

Başımı salladım ve kimsenin dinlemediğinden emin olmak için omzumun üzerinden baktım. "Trev ve benim eskiden bir şeyimiz vardı. Uzun süre arkadaştık, kısa bir süre daha devam etti ama sonra söndü."

"Bu onun hatası mıydı?" diye sordu ellerini mendille kurulayarak.

"Hâlâ çok emin değilim. Bazen kendimi suçluyorum İçten içe asla bağlanamayacağını bildiğim biri hakkında fikirler. Onun durumunu biliyorsun, değil mi?"

Başını salladı. "Evet. Her hafta terapiye gidiyor. Sözleşmemizde film ekibinin onun tedavisiyle ilgili herhangi bir konuyu tartıştığımız görüntüleri yayınlamasını engelleyen bir madde var."

Bu ilginçti. Ve iyiye işaret. Yine de film çekmek için üç hafta izin alması beni endişelendirdi. Belki de biz seyahatleyken bir terapistle buluşmayı ayarlamıştı. Dikkatimi tekrar Leanne'e . "Çok olgunlaşmış görünüyor ve terapi işe yarıyor olmalı çünkü o Callum kadar dikkatsiz olabiliyordu. Yani evet, nasıl hissettiğini anlıyorum. Eğer konuşmak istersen, önümüzdeki üç hafta boyunca aynı odayı paylaşacağız, bu yüzden bolca vaktimiz olacağından eminim."

Bu onun küçük bir gülümsemesine neden oldu ve başını sallayarak "Bu hoşuma gider" dediğinde beni şaşırttı.

Trene bindiğimizde, film ekibinin birkaç üyesinin çoktan kayıt yapmaya başladığını görünce irkildim. Çarşamba gününe kadar başlamayacaklarını sanıyordum ama yolculuğun görüntülerini yakalamak istemiş olmalılar. Görünüşe göre kimse trene bağlanmamıştı.

mikrofonlar, bu yüzden montaj ya da onun bir şey için kullanacaklarını tahmin ettim. O dikkatli cam mercekler yırtık kot pantolonum ve gri kazağımla beni kendime getirdi ama çabucak geçiştirdim. Önümüzdeki günlerde kameralara alışmam gerekecekti.

Trev düşüncelerimi okumuş olacak ki, "Merak etme. Eminim kamera seni seviyordur."

Güven vermesi beni hazırlıksız yakaladı, özellikle de son kısmı. Kaşlarımı çattım ve bavulumu almaya gittim. Birinci sınıf bölümündeydik, bu yüzden koltuklar normalden biraz daha süslüydü. Ayrıca daha sonrası için yemek menüleri de vardı. Çantamı koltuğumun üstündeki depolama rafına koymak için kaldırdığımda Trev arkamdan yaklaştı ve çantamı elimden aldı.

"Bırak beni," diye mırıldandı, sıcak bedeni sırtıma yaslanmıştı.

Yakınlığının bana hissettirdiklerini bir kenara ittim ve cam kenarında olmasına sevindiğim koltuğuma kaydım. Bir saniye sonra Trev hemen yanımdakine oturunca sinirlerim tepeme çıktı.

"Leanne ağlıyor gibi görünüyor," dedi kısık bir sesle. "O iyi mi?"

Önce ona sonra da arabanın etrafına baktım. Leanne iki sıra yukarıda oturuyordu, kulaklığı takılıydı.

"Biraz üzgündü ama bence iyi olacak. Callum'la onun yanında biraz daha nazik davranması konusunda konuşmalısın."

Bu durum ilgisini çekmiş gibi görünüyordu. "Callum'un ne konusunda söz hakkım olduğunu düşündüren nedir?"

Cevap olarak sadece kaşlarımı kaldırdım. da benim kadar orada gücü olduğunu biliyordu.

"Tamam. Onunla konuşacağım," dedi nefes verirken ve tavsiyemi dinlemesine şaşırdım. Bu durumda ben sadece bir çalışandım. Beni yatıştırmak gibi bir yükümlülüğü yoktu.

"Harap durumdayım," diye devam etti. "Dün gece pek uyuyamadım. Biraz kestirmemin sakıncası var mı?"

Başımı salladım. "Hayır. et."

Koltuğuna geri yaslandı, kollarını kavuşturdu ve gözlerini kapattı. "Tuvaleti kullanman gerekirse üstüme çıkmam yeterli. Söz veriyorum sorun olmaz," dedi, gözleri hâlâ kapalıydı ve ağzında bir sırıtiş vardı.

"Eminim yapmazsın," dedim ve başımı salladım. "Ama tuvalete gitmem gerekirse seni ."

Tek gözünü açtı ve kıkırdadı. "Oyunbozan."

Cilveli tavrını sorgulayabilirdim ama o her zaman böyleydi. İlişkimiz platonikken bile flörtözdü. Bu onun kişiliğine işlemişti. On sekiz ile seksen yaş arasında, etkilemenin bir yolunu bulamayacağı bir kadın olduğundan emin değildim.

Tren hareket etmeye başladı ve içimi bir heyecan dalgası kapladı. İşte bu kadardı. Yola çıkmıştık. Hayatımda çok fazla seyahat etmemiştim, sadece çocukken ailemi ziyaret etmek için birkaç kez İspanya'ya gidip gelmiştim. Annem ve babam onlu yaşlarının sonlarındayken Londra'da kendilerine bir hayat kurmak için Madrid'den göç etmişlerdi. Barselona'yı ziyaret etmeyi dört gözle bekliyordum çünkü oraya hiç gitmemiştim ama Madrid o kadar da değil. Orada çok fazla anı vardı ve anılar kafamın içinde annemin sesini duymama neden oluyordu.

Neden hiç doğruyu söylemiyorsun? Estás tratando de arruinarnos con tus mentiras.

NEDEN hiç doğruyu söylemiyorsun? Yalanlarınızla bizi mahvetmeye çalışıyorsunuz.

Düşüncelerim beni kararsız hissettiriyordu. Trev'in nefesi derinleşti ve şüphelendim. Not defterimi çıkardım.

küçük el çantası ve yazmaya başladı.

Gözlerinizi kapatın ve bir kelime seçin.

Kafanızda canlandırdığınız kişiyi tarif edin.

Onların kafasındakini değil.

Acele etme.

Acele etme.

Tómate tu tiempo

Korkmayın. Fazla düşünme.

Güçlü, iyi.

Gururlu, daha

iyi. Kusurlu,

evet.

Dürüst, her zaman.

Hepimiz yaratılmakta olan bir eseriz.

~~Bitirdiğimizde~~ bile asla gerçekten oluruz.

Trev'in sesi beni irkilttiğinde birkaç dakika daha bir şeyler karalıyordum. "Bakabilir miyim?"

Dondum kaldım, tüylerim diken diken oldu, sonra ona döndüm. "Bundan hoşlanmadığımı biliyorsun."

"Ama eninde sonunda onları söylediğini duyacağım. Neden sözleri okuyamıyorum?"

Defterimi kapatırken dudağımı kaşıyarak düşündüm. "Çünkü müziksiz kelimeler çok fazla açıklayıcıdır. Müzik onların sertliğine masaj yapar. Çoğu insan melodiyi dinlemekle o kadar meşguldür ki ruhunu açığa vurduğunu fark edemez."

Trev uzun, çok uzun bir süre bana baktı. "Yani şarkı sözlerini okuduğumda bir sırrı keşfetmiş gibi oluyorum ama seni çalarken izlediğimde müzikten gözlerim kamaşıyor ve gerçeği duyamıyorum öyle mi?"

Omuz silktim ve başka tarafa baktım, şimdi kendimi utangaç hissediyordum. "Onun gibi bir şey."

"İnsanları büyüleyen sadece müzik değil, biliyorsunuz. Sizsiniz."

Tekrar ona baktım ve elini uzatıp bir tutam saçımı kulağımın arkasına sıkıştırdı. Nefes aldım ve hafifçe uzaklaştım. "Ne demek istiyorsun?"

"Seni sahnede izlediğimde hep büyülenmişimdir," diye itiraf etti ve nefesim kesildi. "Sahnede giydiğin o uzun, dökümlü elbiselerin içinde çok asil ve düzgün başlardın, sırtın dik, göğsün ileride olurdu. Sonra çalmaya başlardın ve yavaş yavaş çözülürdün. Bir şarkının sonunda saçlarınız tokasından düşer, bir sonrakinin sonunda elbisenizin askıları omuzlarınızda gevşerdi. Çok gerçekçiydin. Beni öldürdün. Herkesi büyüledin ve bunun nedeni de farkında olmaman."

Söyleyecek sözüm yoktu, nasıl cevap vereceğimi bilemiyordum. Motorun alçak gürültüsü ve saran diğer yolcuların gevezelikleri arasında böyle bir şey söylemesini hiç beklemiyordum.

"Bana yağ mı çalışıyorsun? Brüksel'e vardığımızda Leanne ile paylaşmak yerine süpürge dolabında mı uyuyacağım?" anın yoğunluğunu, dürüstlüğünü kırmaya ihtiyaç duyarak sordum. Bana çok fazla şey hissettiriyordu.

Utanmış olduğumu tahmin eder gibi gülümsedi ve "Hayır, ama asistanlık görevinin bir parçası olarak iç çamaşırlarımı ihtiyacım olabilir" diye karşılık verdi.

Kaşlarımı . "Sadece iç çamaşırın mı? Ne kadar da özel."

"Kıyafetlerimi Neil'e yaptıracağım ama kirli çoraplarımın şerefini sana saklayacağımı düşündüm," dedi ve göz kırptı.

"Çok hoş," diye kıkırdadım.

"Şuna ne dersin, sen benimkini yaparsan ben de seninkini yaparım." "Oh, romantik."

"Sadece senin için Reyrey," dedi, eski evcil hayvan ismimi kullanarak. İki yıldan uzun bir süredir ilk kez kullanıyordu ve kendimi çelişkili hissettim.

Yine de, birlikte daha fazla zaman geçirdikçe eninde sonunda olacaktı.

Dünya vızır vızır geçerken bir an pencereden dışarı baktım. İki saat içinde başka bir ülkede olacaktık. Yabancı bir yerde olacaktım ve tanıdık olan tek şey Trevor olacaktı. Hazırlanmalıydım, kendimi çelikleştirmeliydim. Trev Cross bal gibiydi. Doğal olarak onun tatlılığına kapılmıştım ama fazla yakınlaşmaktan da çekiniyordum. Arkadaş kalmamız gerekiyordu. Onu hayatımda bir arkadaş olarak istiyordum, çünkü diğer her şey bir yana, onu özlemiştim. Ama artık daha akıllıydım. Daha önce onun ihmali yüzünden yaralanmıştım.

Eskiden olduğu gibi onun cazibesi karşısında eriyip gitmezdim.

Yedi.

GEÇMİŞ.

S Perşembe konserleri en iyi parayı veriyordu ama bu gece çalmak istemiyordum. İptal etmeme iki saniye kalmıştı ki kendimi tutmaya zorladım. Trev sadece meşguldü. Bütün hafta ondan haber alamamamın sebebi buydu. Sebep bu olmalıydı.

Yanaklarıma biraz pudra sürdüm, gözlerimi yoğun bir şekilde siyahla kapladım ve uzun mor bir elbise giydim. Kolsuzdu ama kalçalarımı güzelce sarıyor, her zaman çok dikkat ettiğim yerlerimi örtüyordu. Trev bu yüzden mi aramıyordu? Beni çıplak görmek onu soğutmuş muydu?

Hayır, olamaz. Eğer öyle olsaydı, o zaman bu kadar .
. . memnuniyetini sözlü olarak ifade etti.

Kulübün sunucusu setimi anons etti ve sahneye çıktım, yüzümde siyah bir peçe vardı, sahne adım "Queenie" sol koluma altın rengi bir kalemle yazılmıştı. Temizlemesi zor mu diye belli belirsiz merak ettim. Kalabalık sarhoşça da olsa tezahürat yaptı ve ben de klavyemin başına oturdum. Peçeyi dikkatlice geri çektim ve çalmaya başladım.

Kendimi rahat hissetmem hep birkaç şarkı sürerdi. Ama sonra, sesim ve enstrümanımla bir olduğum o mükemmel an geldiğinde, havada süzülüyormuşum gibi hissettim. Başladım

Setimin son şarkısı, birkaç gün önce kaleme aldığım yeni bir şarkıydı. Adı "Tamamen Eksik" idi.

Parmaksız elim Sözsüz

şarkım

Benim dünyamda olmadığında böyle hissediyorsun.

Kom-kom-kom-tamamen eksik.

Görme yetisi olmayan GÖZLERİM

Sessiz sesim

Sen etrafta olmayınca böyle oluyorum. Kom-kom-kom-tamamen eksik.

Neşeli piyano şarkısı benim kederli şarkı sözlerimle çelişiyordu. Üzerime bir ürperti çöktü ve gözlerimi açtım. Kalabalığın ortasında Trev duruyordu. Parlak mavi bakışları ışığı yakaladı ve parladı. Yarı iblis, yarı melek gibiydi. İstediğim ama asla elde edemediğim her şey. Tuşlara daha güçlü vurdum, ter omurgamın ortasından aşağı süzüldü ve içimde donuk bir ağrı kabardı.

Onun varlığı, aramadığında ne kadar acı çektiğimi unutturdu. Bana daha önce olan her şeyi unutturdu. Hissettiğim tek şey, tek bir duyguya indirgenmiş andı.

İstiyorum.

Bu temel bir içgüdüydü, kontrol edemediğim bir içgüdü. Setimi bitirdim ve kalabalık ıslık çalıp alkışlarken ayağa kalktım. Sahne arkasına girip küçük soyunma odama doğru tökezlediğimde, bir damla bile alkol almamış olmama rağmen kendimi sarhoş hissediyordum. Kafam sisliydi. Midemin çukurunda huzursuz bir his vardı, sanki şeytan sonsuz zevk vaadiyle beni çağırıyor, elini tutmamı istiyordu.

Trev'in yaklaştığını hissettim, altıncı hissim onun geldiğini biliyordu, sonra soyunma odasının küçük köşesini koridordan ayıran perdeyi geri çekti. Yüzümü temizlemek için bir makyaj mendilini kaldırırken parmaklarım titredi. Gözlerim ona kaydı ama konuşmadım.

"Hey," diye nefes aldı. Saçları dağınıktı ve giysileri buruş buruştu. Gözlerinin altında uykusuz gecelerden kalma torbalar vardı.

"Zor bir gün müydü?" Sessiz ve sakın şekilde sordum, oysa içimde sinirli, ürkek ve *gergindim*.

Perdenin önünden geçti ve perdeyi çekerek bizi sahte bir mahremiyet peleriniyle örttü. Kulübün gürültüsü, sağa sola gidip gelen ayak sesleri hâlâ duyulabiliyordu. Elini yüzünde gezdirip derin bir nefes verişini izledim. Geldi ve tuvalet masasının kenarına oturdu.

"Zor *bir hafta*," diye cevap verdi, dikkati benim üzerimde geziniyordu. yüzüme ve göğüs dekolteme kadar indi. Karnımda çırpınan tüylü kanatlar gibi içimde bir arzu titreşti.

"Bunun hakkında konuşmak ister misin?"

Yüz ifadesi yumuşadı ve bana gerçek Trev'in, korkuları, umutları ve hayalleri olan Trev'in nadir bir anı hediye edildi. "Pek sayılmaz."

"Tamam."

İç çekti. "Sadece, televizyondakiler dizinin sadece üçümüzle yeterince güçlü olacağını düşünmüyorlar. Diğerlerinin de seçmelere katılmasını istiyorlar. Callum bu konuda tepkili." Durakladı ve gözlerini devirdi. "Egosunun ne kadar hassas olabileceğini biliyorsun. Spot ışıklarını paylaşmak umurumda değil, sadece başkalarının gelip paradan pay almasını istemiyorum. James konuda diplomatik davranmaya çalışıyor ama onun da sessizce kızgın olduğunu biliyorum."

Çoğu insan bunun tam tersi olduğunu düşünse de Trev'in spot ışıklarından çok parayı önemsemesine şaşırmadım. Çocukken o kadar fakirdi ki para onun için maddi şeylerden daha önemliydi. Güvenlik, emniyet demekti. Bir asla başka birinin merhametine kalmamak demekti.

"Sizler birçok serbest koşucu tanıyorsunuz. En iyi anlaşılanınızı düşündüklerinizi seçin ve onları aday olarak gösterin." "Evet, belki," dedi ve ben eşyalarımı başlarken sessizleşti. Fiziksel bir dokunuş gibi hissettirecek kadar güçlü bir sıcaklıkla beni izledi. Makyaj çantamı almak için yanına uzandığımda tenim boncuk boncuk oldu. Elimi tuttu, başparmağı bileğimin narin iç kısmına süründü. Yukarı bakarken boğazım daraldı.

gözleriyle tanış.

"Seninkine dönebilir miyiz?" diye sordu boğuk bir sesle.

Konuşmak için ağzımı açtım, sonra tereddüt ettim. İlk düşüncem evet demekti ama bunun yerine "Neden bütün hafta beni aramadın?" diye sordum.

Trev kaşlarını çattı, sanki ben yapıyormuşum gibi. "Sana söyledim, işler çığırından çıktı."

Kaşlarım kalktı. "Beş dakikalık bir telefon görüşmesi için çok mu çılgınca?"

"Sana söylemiştim. Sonsuza kadar böyle olmayacak. Şu anda her şey çok hızlı ilerliyor."

"Doğru," dedim, içimi bir huzursuzluk kapladı. Büyü bozuldu, öfkem arttı. Beni günlerce görmezden gelip sonra da ortaya çıkabileceğini ve ne istersek yapacağımı düşünmesine kızmışım. Henüz doğru dürüst seks yapmamıştık ve bunun beklentisi aramızdaki havada ağır ağır asılı duruyordu. Bu ikimizin de umutsuzca istediğı bir şeydi, bunu biliyordum ama belki de onun niyeti benimki kadar saf değildi. Bir haftalık sessizlikten sonra habersizce ortaya çıkmak

kullanılmaya çok benziyor. Ben bundan daha değerliydim. Onun ganimet çağrısı olmayacaktım, ya da bu her ne .

Çantamı ve klavye kılıfımı kaptığım gibi koridora çıktım. Trev de peşimden geliyordu.

"Seni önemsemediğimi düşünüyorsun," dedi düşüncelerimi tahmin ederek.

"Hayır. Beni önemseddiğini biliyorum. Sadece yeterince önemsemiyorsun. Senden dünyaları istemiyorum, Trev. Fazla bir istemiyorum, sadece biraz saygı istiyorum."

Beni bileğimden yakaladı ve eşyalarımı almaya çalıştı. "Bırak onları ben taşıyayım."

Bırakmayı reddettim ve yüzümü ona döndüm. "Buraya sadece seks istediğin için geldin. Kabul et bunu."

Trev'in yüz ifadesi bir anda inançsızlığa dönüştü. "Gerçekten böyle mi düşünüyorsun?"

"Ne düşünmemi bekliyorsun? Benimle birlikte olmak istediğini söylüyorsun ama bana hâlâ bir arkadaşınmışım gibi davranıyorsun. Bir kız arkadaşına böyle davranamazsın, yakınından bile geçemezsin."

Bana doğru ilerledi, göğsü göğsüme çarptı ve bana baktı. Üzerinden yayılan yoğunluk neredeyse korkutucuydu. "Öğret bana o zaman," diye fısıldadı.

Nefesimi tuttum. "Öğretilabilir olduğundan bile emin değilim. Bir kız arkadaşına nasıl davranacağını bilmiyorsun çünkü kimse senden bir şey talep etmedi. Kimse sana doğru davranmanı söylemedi, çünkü ne kadar yakışıklı olduğun gözlerini kamaştırıyor. Varlığınızla onları onurlandırdığınız için kendilerini kutsanmış hissetmekle meşguller. Ben öyle biri olmayacağım. Birlikte olduğun diğer kızlar gibi beni ezip geçmene izin vermeyeceğim."

Konuşmamı bitirdikten sonra kendimi biraz garip hissettim, sanki zihinsel olarak podyumdan inmeme gerekiyormuş gibi. Trev bir şey söylemedi.

tek kelime etmedi ve ifadesi okunamaz haldeydi. Ne düşündüğünü anlayamadım. Yavaşça uzanıp çantamı ve aldı. Her iki eşyayı da yere bıraktı ve yüzümü ellerinin arasına aldı. Beni duvara doğru itmeye başladığında yutkundum. Samimi bir bakışla beni hizaya getirirken omuzlarım soğuk betonla buluştu.

"Özür dilerim," dedi. "Haklısın. Az önce söylediğin her şey doğru, ama bilerek böyle davranmıyorum. Bazen değil."

İçimde bir suçluluk duygusu hissettim. Güvenilir olmasını zorlaştıran kişisel sorunları olduğunu biliyordum ama bunları henüz tam olarak anlamamıştım. Bırakın oturup hassas konulara girmeyi, telefonda bile zar zor iletişim kurabildiğiniz birini anlamak zordu. Ona ihtiyatla baktım. "Bunu gerçekten mi söylüyorsun, yoksa barış adına benimle aynı fikirde misin?"

"Hayır. İnsanlar beni sadece güzel olduğum için seviyor. Sana inanıyorum." "Kastettiğim bu değildi ve bunu sen de biliyorsun," diye iç geçirdim.

Başparmağını alt dudağımın üzerinde gezdirdi ve titredim. Sesi bir fısıltıya kadar alçaldı. "O zaman ne demek istedin Reya?"

"Demek istediğim, insanlar görünüşünüz ve karizmanız nedeniyle sizden bazı şeyleri yapmanızı beklemiyor. Sadece etrafınızda olmaktan mutlular. Ve bu sizin suçunuz değil. Sığ oldukları için onların suçu. Ben de sığ olmamaya çalışıyorum."

Trev eğilip dudaklarıma yumuşak bir öpücük kondururken gülümsemeye başladı. "Seni bu yüzden seviyorum," diye fısıldadı ve ikinci kez tamamen hareketsiz durdu. "Sen tanıdığım en dürüst insansın."

Geri çekildim ve ona baktım, göğsümün içinde minik akrobatlar ters taklalar atıyordu. "Az önce ne dedin sen?"

Sekiz.

T o daire inanılmazdı. Bir çatı katıydı ve balkonu büyük bir pazar meydanına bakıyordu. Ve hatta Beni mimariden başlatın. Kesinlikle çok güzel.

Herkes kendi odalarına yerleşirken bir hareketlilik vardı. Leanne ile paylaştığım odayı henüz kontrol etme fırsatım olmamıştı çünkü Neil ve ben önümüzdeki günler için çeşitli düzenlemeler yapmakla meşguldük. Gerçi zaman zaman kendimi biraz gereksiz hissediyordum, sanki karanlıkta hareket ediyor ve onu yavaşlatıyordum. En azından o sabırlı biriydi. Her neyse, işleri çabucak öğrenmeye ve gerçekten bir işe yaramaya kararlıyım.

Trev ve Callum'un odasından gelen seslere kulak misafiri olduğumda ana banyoya giden köşeyi .

"Sadece biraz daha nazik olmaya çalış, tamam mı? Leanne'in sert görüldüğünü biliyorum ama bunun tek nedeni gerçekte ne hissettiğini saklaması. Daha önce yaptığın gibi saçma sapan şeyler söylediğinde bu onu üzüyor," dedi Trev.

"Ama her gün bana gök gürültüsü gibi bir yüzle bakıyor. Benden başka herkese iyi davranıyor. Benden başka herkesle *konusuyor*," diye karşı çıktı Callum. "Bu saçmalıklarla nasıl başa çıkmamı bekliyorsun?"

"Ah, bu senin hassas duygularını incitti mi, puding?" Trev alay etti ve Callum'dan bir homurtu duydum.

"Defol git."

Trev sesi ayılmadan önce kıkırdadı. "Ciddi olmak gerekirse, ikinizin barıştığını sanıyordum. Şimdi işler eskisinden daha da kötü görünüyor."

"Ateşkes isteğe bağlı değildi ki," diye yanıtladı Callum. "Barry öpüşüp barışmazsak şovdan atılacağımızı söyledi. Başka seçeneğimiz yoktu."

Barry onların müdürüydü. Gün boyunca etrafta gördüğüm orta yaşlı bir adamdı. Ya kamera ekibiyle birlikte diğer dairelerden birinde kalıyordu ya da bir oteldeydi.

"Yani siz ikiniz hiç konuşmadınız mı? Sadece el sıkıştınız, iyi davranacağınıza söz verdiniz ve hepsi bu mu?"

"Hemen ."

Trev nefesinin altında küfretti. "Onunla konuşmak zorunda kalacaksın. Bu akşam yemeğe çıktığımızda, belki onu bir kenara çeker ve havayı . Çekime başlar başlamaz kameralar gerginliği fark edecektir, bunu saklamakta iyi bir iş çıkardığınızı düşünseniz bile."

Kulak misafiri olmanın kötü bir şey olduğunu bilerek sessizce banyoya doğru ilerledim. Yine de itiraf etmeliyim ki Trev'in olgunluğu beni şaşırtmıştı. Onu hiç barışı koruyan bir tip olarak tanımamıştım. Aslında, o her zaman kaos isteyen insanlardan biri olmuştu.

Büyük banyonun kapısını kapattım ve işime koyuldum. Önümüzdeki birkaç gün boyunca bu alanı birkaç kişiyle daha paylaşacaktım ve bu da benim için bir deneyim olacaktı. James ve Paul'un odasında en-suite banyo vardı ama geri kalanımız bunu paylaşmak zorundaydı. Beni yanlış anlamayın, yeterince büyüktü, geniş bir duşakabini ve ayrı bir küveti vardı ama ben mahremiyetime alışmıştım.

Aslında, genel olarak yirmi dört/yedi saat insanların etrafında olmak zor olacaktı. Yıllardır yalnız yaşıyordum ve sık sık insanlarla birlikte olduktan sonra enerji toplamak için tek başıma zamana ihtiyacım olduğunu fark ediyordum.

diğerlerini uzun süreler boyunca. Söylemeye gerek yok, önümüzdeki birkaç hafta bir öğrenme eğrisi olacaktı.

Dışarı çıktığımda herkes ortak mutfak ve oturma alanında toplanmıştı. Meyve kasesinden bir elma aldım ve onlar akşam yemeği hazırlıklarını tartışırken musluğun altında yıkamaya gittim.

Neil telefonunda gezinirken, "Herkesin canı isterse yakınlarda birkaç et lokantası var," dedi.

"Peki ya gece kulüpleri?" Callum sordu. "Bence daha sonra dışarı çıkmalıyız. Yarın bir süre için tek izin günümüz, o yüzden bunu en iyi şekilde değerlendirmeliyiz."

Neil telefonundan başını kaldırmadan, "Bir arama yapacağım," dedi.

Tezgâhın yanına oturduğumda Trev yanıma geldi ve elmayı ısırarak diğerlerinin tartışmaya devam etmesini sağladı.

"Hey, biftek için iyi misin?" diye sordu, gözleri üzerimde geziniyordu.

Üstümün eteklerini çekiştirdim ve bir ısırık elma yuttum. "Aslında, sanırım evde kalacağım. Yorgunum."

Başını salladı, dikkatini benden ayırmıyordu. "Seninle kalmamı ister misin?"

Ona salladım. "Yok, ben iyiyim. Erken bir gece geçirme havasındayım."

Gözlerinin arkasından bir şey geçti. Hayal kırıklığı mı? "Tamam, fikrini değiştirirsen bana haber ver. Yirmi dakika içinde gidiyoruz."

Yatak odalarına giden köşede kayboldu ve ben nefesimi verdim. Odanın diğer ucuna baktığımda Leanne'in beni incelediğini fark ettim, kaşları çatılmıştı.

Neil, "Bir taksi çağırıyorum," dedi ve hepsi hazırlanmak üzere dağıldı.

Taburemden kaydım ve balkona çıktım. Serin gece havası tenimi öptü ve bir an için gözlerimi kapatıp sokaktaki insanların ve trafiğin alçak uğultusunu dinledim. Sesler dışarı sızdı ve donakaldım. Kapıyı açık bıraktığım için Leanne ve Callum'un özel konuşmalarını duyabiliyordum. Kulak misafiri olmak benim için beklenmedik bir eğlenceye dönüşüyor gibiydi. Gerçi bir dairede yedi kişi olduğumuz düşünülürse, bu kaçınılmaz olacaktı.

"Bir dakika konuşabilir miyiz?" Callum sordu. Şehrin üzerinden ufuk çizgisini süsleyen yıldızlara baktım. Kapıyı kapatmak istedim ama bunun çok açık görüneceğini biliyordum. Ayrıca merak ediyordum. Tamam, *meraklı* muhtemelen daha uygun bir kelimeydi.

"Ne hakkında?" Leanne karşılık verdi, sesi sertti.

"Tanrım. Her zaman bu ses tonunu kullanmak zorundasın." Callum küfretti ve konuşmasında kulağa farklı gelen bir şeyler vardı. Belki de yalnız oldukları içindi ama her zamanki ukala tavrı gitmişti.

"Ne istiyorsun Cal?" Kollarını kavuşturduğunu hayal edebiliyordum.

"Aramızdaki bu saçmalıktan bıktım. İkimiz de acıdan payımıza düşeni aldık ve sanırım artık yeter. Ateşkes ilan etmek istiyorum, bu sefer gerçek bir ateşkes."

Uzun bir sessizlik oldu. Leanne muhtemelen onun samimi olup olmadığını anlamaya çalışıyordu.

"Her bunu başlatan sensin. Ben sadece senin ağzından çıkan saçmalıklara tepki veriyorum."

"O zaman bu kadar saçmalamamaya çalışacağım."

İkisi de konuşmadı ve o kadar sessizdi ki, acaba gittiler mi diye düşünmeye başladım. Ama sonra Leanne şöyle dedi: "Eskiden birbirimize hep takılırdık ama dostça takılırdık. Ne oldu da birdenbire benden nefret etmeye başladın?"

"Ne biliyorsun." Sesi biraz çatallaştı.

Leanne'in iç çektiğini duydum. " bu değildi, sadece demek istediğim-" Biraz oldu, sonra "Senden nefret etmiyorum."

Daha fazla karıştırma. Bu beni o kadar meraklandırdı ki içgüdüsel olarak dönüp içeri baktım. Callum'un eli Leanne'in boynundaydı. Elini yukarı kaydırarak yanağını kavradı ve ben de nefesimi tutmak zorunda kaldım. Vay canına. Görmeyi beklediğim şey kesinlikle bu değildi.

Diğer elini kaldırdı ve boynunun diğer tarafını kavradı. Ona o kadar yoğun bakıyordu ki arkamı dönmek zorunda kaldım. Son derece özel bir ana tecavüz ediyormuşum gibi hissettim.

"Senden asla nefret edemem," dedi hırıltılı bir nefesle ve bu duyduğum son şey oldu. Balkona doğru ilerledim ve bir şezlonga oturdum. Şu anda orada öpüşüyorlar mı yoksa birbirlerinin kıyafetlerini mi yırtıyorlar diye aklımdan geçirdim. Aralarındaki kimya alışılmışın . Dizide bunun bir kısmını görmüştüm ama gerçek hayatla kıyaslanamazdı.

Elmamı yedim ve biri bana katılmak için dışarı çıkana kadar gece manzarasını seyrettim. Onu görmeden önce Trev olduğundan şüphelenmiştim. Yanıma oturdu ve kendime bir bakış atma izni verdim. Hızlı bir duş almış ve güzel bir tişört ile tasarımcı görünümlü bir kot pantolon giymiş gibi görünüyordu.

"Bu gece etkilemek için dışarıdayız, değil mi?" Alaycı bir şekilde sordum.

Sırıttı, gözleri parlıyordu. "Her zaman etkilemek için dışarıdayım. Gelmek konusunda fikrini mi değiştirdin?"

"Hayır, burada yiyecek bir şeyler hazırlayacağım. Gerçekten çok yorgunum." Trev cevabıma saygı duyuyor gibiydi ve ben devam etmeden önce sessiz bir an geçti, "Daha önce Callum'la konuştuğunu duydum."

"Öyle mi?"

"Ona Leanne'e karşı daha nazik olması gerektiğini söylediğin zaman. Çok naziktin."

"Bunu yapmamı sen istedin."

"Biliyorum, ama bunu yapmak zorunda değildin."

İfadesindeki bir şey yoğunlaştı. "Benden istediğin her şeyi yaparım Reya."

Bunu söylemenin tuhaf olduğunu düşündüm ve karnımın istenmeyen bir özlemle burkulmasına neden oldu. Onu geri ittim ve ona meraklı bir bakış attım. "Tamam."

Trev usulca güldü. "Seni , değil mi?" "Biraz," diye itiraf ettim.

Şehre doğru baktı. "Özür dilerim. Seni çok özledim. Gelmeye karar verdiğine hâlâ inanamıyorum. Burada olduğun için çok mutluyum."

"Neden?" diye sordum. Sordum, çünkü gerçekten bilmek istiyordum. Bensiz iki yıldan fazla zaman geçirmiş, beni bir kez bile arayıp sormamıştı. Madem beni bu özlemişti, neden iletişim kurmayı denememişti?

Cevap vermekte tereddüt etmedi. "Çünkü sen sahip olduğum en iyi arkadaşsın ve seni kaybetmek benim en büyük pişmanlığım, başıma gelen en kötü şey."

Nutkum tutulmuştu. Belki de onun hakkında yanılmıştım. Belki de iletişim kurmak istiyordu ama onu yine dışlayacağımdan korkuyordu. Numaramı defalarca aramış ama bir türlü cesaretini toplayıp 'ara' diyememiş olabilir miydi? Bu ona hiç benzemiyordu. Arkadaşken her şeyi bir anlık dürtüyle yapardı. Reddedilme ihtimalini düşünmek, artılarını ve eksilerini tartmak için hiç durmazdı. Sadece harekete geçerdi.

"Değişmişsin," diye nefes aldım. Kendimi çok karmakarışık hissediyordum. "Bu iyi bir şey mi?" diye sordu.

"Artık gerçek bir yetişkin gibisin," dedim sorusunu duymazdan gelerek ve yine güldü.

"Karşılaştırıldığında ..."

Kıkırdadım. "Daha önce olduğun kaotik, Peter Pan erkeği çocuğa kıyasla."

Gülümsemesi genişti. "Hey, o kadar da kötü değildim."

"Hayır, hiç de kötü değildin. Sadece farklıydın. Dediğim gibi, değiştin."

"Senin de var."

Bu beni şaşırttı. "Öyle mi?"

Uzandı ve yanağını hafifçe okşadı. "Bana farklı bakıyorsun. Bundan hoşlandığımdan pek emin değilim."

"Yani artık gözlerimde o yıldızlar yok mu?" Alaycı bir sırıtişla sordum.

Trev omuz silkti, hâlâ gülümsüyordu. "Belki. Bana dünyanın en harika insanıymışım gibi bakman hoşuma gidiyordu. O bakışlar için yaşırdım."

Bakışlarımı kısmıştım. "Yalan söylüyorsun."

"Ben . O büyük, masum kahverengi gözlerin çok şeffaftı. Bana kafayı takmıştın."

Onun bu yorumu beni utandırdı. "*Takıntılı* değildim." *Takıntılıydım.*

Dirseğiyle beni dürttü. "ama, bunun doğru olduğunu biliyorsun. Ayrıca, ben de sana takıntılıydım. Sadece bunu saklamakta daha iyiydim."

Gözlerimi devirdim. "Artık yalan söylediğini biliyorum."

"Reya, yalan söylemiyorum," dedi ve yüzünü bana dönerek iddiasına karşı çıkmam için beni cesaretlendirdi.

"Ne kadar?" "Ne

ne kadar?"

Boğazımdaki düğümü yuttum. "Ne zamandır böyle hissediyorsun?"

Birkaç saniye boyunca cevap vermedi. Onun yerine bakışları yanaklarımda, burnumda dolaştı ve dudaklarıma kondu.

Gözlerime kadar. "Seni ilk kez sahnede gördüğüm gecedən beri." Yüksek sesle, inanmayan bir kahkaha attım. "."

Tek kaşı kalktı. "Bahse girmek ister misin?"

"Elbette, çünkü kazanacağımı biliyorum. O gece beni daha az umursayamazdın. Ben anlık bir eğlenceydim."

İfadesi kendini suçlar gibiydi, sanki bana böyle bir izlenim verdiği için kendini suçlu hissediyordu ve gözlerimi kaçırmak zorunda kaldım. Bakışlarında çok fazla şefkat vardı. Çok fazla sessiz özür vardı. Bir saniye sonra kapı açıldı ve James başını dışarı çıkardı.

"Trev, taksi . Hazır mısın?" "Evet, bir dakika içinde oradayım."

James gitti ve biz yine yalnız kaldık. Dümdüz önüme baktım. Rüzgâr saçlarımı savurdu ve Trev bir tutamı parmaklarının arasına aldı. Kılımı bile kıpırdatmadım. Konuştuğunda sesi alçak ve hararetliydi. "Benim hakkımda hiç fark etmediğin bir şey var Reya: İnanılmaz poker suratım var. Çok umursadığım halde umursamıyormuş gibi görünebilirim. Gerçekten her hareketini izlerken dikkat etmiyormuşum gibi görünebilirim. Biliyorum. Çünkü ben de eskiden böyle yapardım."

Yutkundum ve o da ayağa kalkarak cam kapıya doğru ilerledi. "Birkaç saatliğine gidiyoruz. Bir şeye ihtiyacın olursa bana mesaj at."

Sadece başımı salladım ve sonra gitti. Kalbim hızla çarpıyordu. Elimi göğsüme götürerek yavaşlamasını diledim ama faydası olmadı. Trev'in söyledikleri beni eski anıları karıştırmaya ve gerçeğe dair ipuçları aramaya itti.

Gerçekten de benim ona aşık olduğum kadar o da bana aşık mıydı?

Dokuz.

W Herkesin gittiğini duyunca boş daireye geri döndüm. Trev'le konuşmadan önce kendimi bitkin hissediyordum, ama şimdi Tamamen uyanıktım. Kafam güzeldi. Beni böyle heyecanlandırmakta .

Etrafta dolaştım, her odada başımı eğip dikkatimi dağıtacak bir şey aradım. Hiçbir şey bulamayınca Leanne ile paylaştığım odaya girdim ve klavyemi kılıfından çıkardım. Üzerinde çalıştığım bir şarkıyla uğraştım, hangilerinin melodiye uyduğunu görmek için sözleri denedim.

Çarşamba gecesi için bir set listesi hazırlamak üzere şarkı üstüne şarkı ararken zamanın geçtiğini anlamadım. Heyecanlıydım. İlk kez Birleşik Krallık dışında bir konser verecektim. Beni izlemeye gelecek insanları merak ediyordum. Şarkılarım hakkında ne düşüneceklerdi? Sözlerim onlara bir şekilde dokunacak mıydı? Bir şey ifade edecek miydi?

Nedenini bilmiyordum ama insanların duygularını ifade etmelerini sağlamak bana hep çok önemli gelmiştir. Benim hissettiklerimi hissettiklerini bilmek istedim. Onlara gerçek ve güçlü bir şekilde ulaşmak istedim. Bazen sözlerimin binlere, hatta yüz binlere ulaşmasını diliyordum ama bunu yapmanın tek yolu ünlü olmaktı ve benim içe dönük yapım bu fikri tamamen reddediyordu. Şöhrete ulaşmak o kadar da kolay değildi.

Her neyse. Masaya yemek koyacak kadar param olduğu sürece her hafta belirsiz küçük gösterilerimi çalmaktan memnundum.

Bir süre sonra yatağıma kıvrıldım ve yüzüm kâğıda yapışmış halde uyuyana kadar şarkı sözlerini karaladım. Sesler ve ağır bir mesane sesiyle uyandım. Doğrulup gözlerimi ovuşturdum ve tuvalete gittim.

İşimi halledip fark edilmeden yatağıma dönmeyi denedim ama . Ben kapıma varmadan Paul koridordan geldi, yüzünde dostça bir gülümseme vardı.

"Reya, yemekte seni özledik. Bize katılmak istersen oturma odasında bir şeyler içeceğiz."

Hırkamı omuzlarıma daha sıkı geçirdim ve onun yanından koridora baktım. Kadın sesleri duyabiliyordum. Callum'un istediğı gibi bir kulübe gitmiş ve bazı kızları davet etmiş olmalılar. Bu kesinlikle içinde yer almak istediğim bir şey değildi, özellikle de Trev onlardan biriyle 'romantizm' yaşıyorsa. Ve özellikle de benim aşırı seksi taytım, tişörtüm ve hırkamla.

"Sanmıyorum-"

Ben cümlemi tamamlayamadan Paul elimi tuttu ve beni harekete doğru çekti. Parmaklarını benimkilerin arasından geçirip sıkışığında kalbim küt küt atmaya başladı. Ona baktım ve gözlerinde nasıl hissettiğimi bildiğinden ve empati kurduğundan şüphelenmeme neden olan bir şey vardı. Ama eğer bu doğruysa, neden beni aslanın inine çekiyordu?

Paul beni James'in yanındaki kanepelerden birine oturmaya götürdü. Callum diğer kanepedeydi, bir yanında çekici bir esmer, diğer yanında ise Leanne ve Neil vardı. Leanne, Neil ile derin bir sohbeta dalmıştı ama acaba Callum'u ve yanındaki kızı görmezden gelmeye mi çalışıyordu?

Küçük bir aşk koltuğunda iki kız daha oturuyordu, ikisi de çekiciydi ve daracık kıyafetler giymişlerdi. İkisi de Trev'e değerli bir sığır eti ya da değerli bir ilişki gibi bakıyordu. Trev balkona açılan kapının yanında durmuş telefonla konuşuyordu. Gözleri kısa bir an için benimkilerle buluştu ve dikkati Paul'ün benim elime yöneldi. İçgüdüsel olarak elimi ve kucağıma çektim. Yüzünde derin bir kaş çatma ifadesi belirdi.

"Reya, bizimle gelmeliydin. Harika bir geceyi kaçırdın," dedi Callum neşeyle, esmer baştan çıkarıcı elini göğsünde gezdirirken.

"Gece henüz bitmemiş gibi görünüyor," dedim.

Sırıttı, bir bardak viskiyi dudaklarına götürdü ve şehvetle mırıldandı, "Biraz da şansla."

Leanne, Neil ile sohbet etmeye devam ederken Callum'un her sözünü dinliyormuş gibi kaskatı kesilmişti.

"Restoran nasıldı?" Konuyu değiştirerek sordum. Callum bu sefer nasıl bir oyun oynuyorsa, onu şımartmak istemiyordum. Doğrusu, özellikle de daha önce Leanne ile aralarında geçen konuşmaya kulak misafiri olduğumda, bu davranışı beni dehşete düşürmüştü. Belli ki aralarında bir şeyler vardı ve adam potansiyel bir tek gecelik ilişkiyi Leanne'in yüzüne vuruyordu. Bu kirli bir taktikti, zalimceydi ve bu kadar düşük seviyelere inen insanları sevmezdim.

"Harika," diye yanıtladı James. "Uzun zamandır yediğim en iyi yemek."

Trev'le ikinci kez göz göze geldiğimde, Paul ve benim ne kadar yakın oturduğumuza gibiydi. Telefon görüşmesini bitirip telefonunu cebine sokmasını ve bize doğru gelmesini izledim. Tek kelime etmedi ama Paul yine de kıpırdadı ve aramıza girmesine izin verdi. Sahip olma duygusunu bu sessizce ifade edebilmesi ilginçti. Benim üzerimde söz hakkı yoktu, artık yoktu ama yine de Paul'le yakınlaşmamız fikrinden hoşlanmadığını söyleyebilirdim.

Kolunu kanepenin arkasına dayamıştı, omuzlarımdan sadece bir iki santim uzaktaydı ve sıcaklığını hissedebiliyordum. "İçki ister misin?" diye sormak için eğildiğinde Kelimelerin midemin doğru cızırdadığını hissettim.

"Hayır, teşekkür ."

"Seni uyandırdık mı?" diye devam etti, sesi alçak ve samimiydi.

"Evet, ama endişelenme."

"Onlara müziğin sesini kısımlarını söylememi ister misin?" "Hayır, sorun değil."

İsimsiz kızlardan biri Belçika aksanıyla "Bu şarkıya bayılıyorum!" diye bağırdı, oturduğu yerden zıpladı ve kalçalarını salladı. Bunun erkeklerin dikkatini çekme çabası olduğunu düşündüm. Kendimi rahatsız olmadığımı ikna ettim. Buraya kimsenin dikkatini çekmek için gelmemiştim. Trev'in bile.

Leanne kaşlarını kaldırdı ve gözlerimiz bir an için birleşti. İkimiz de bu durumdan pek hoşnut değildik. Aynı odayı paylaştığımız için yatağa gitmek isteyip istemediğini soracaktım ki Callum konuştu.

"Strip poker oynamaya ne dersin? Kazanan iki bin dolar alır."

"Peki iki bin doları kim koyuyor?" James kayıtsızca sordu.

"Hepimiz birkaç yüzlük atabiliriz," diye cevap verdi Callum, sanki çok açılmış gibi, sonra gözlerini Trev'e dikti. "Var mısın?"

Trev başını salladı. "Biraz yüzlüğüm olmadığını biliyorsun. En azından buna erişimim yok."

"Oh, ama. Eminim bir araya getirebilirsin."

"Üzgünüm dostum. Çıplak bir poponun pantolonunu çıkaramazsın. Teknik olarak konuşursak, meteliksizim."

Onu incelemek için döndüm. "Paranıza erişemiyor musunuz?"

Trev dişlerini alt dudağının üzerinde gezdirerek bir süre vereceği cevabı düşündü ve sonunda, "Hayır. Dürtü kontrol sorunları."

Bu biraz belirsizdi.

"Bir Ferrari aldı ve yönetim kendini kaybetti. Ona hesaplarına kilit koyması gerektiğini söylediler," diye açıkladı Paul. "Geçen yıl Nicole'ün doğum günü için elmas bir kolye almak istememiş miydin?"

Eski sevgilisinden bahsedince kaskatı kesildim, kulaklarım Trev'in cevabını duymak için diken diken oldu.

"Aslında bu muhtemelen benim olmayan tek kötü harcama fikriydi."

"Bunu o mu istedi?" Callum gülerek araya girdi. "Onun yüzsüz olduğunu hep biliyordum."

"Ayrıldıktan sonra onda kalmasına izin verdin mi?" diye sordum. Elmasların fiyatı hakkında hiçbir fikrim yoktu, sadece genellikle binlerce, hatta yüz binlerce olduğunu biliyordum.

"Geri almam pek mümkün değildi. Hediye . Her neyse, şimdi haftalık ödeneğimin üzerinde bir şeye erişmek istersem, parayı boşaltmak beş gün sürüyor. Böylece bir anda bir şeyler satın alamıyorum. Şimdiye kadar işe yaradı. Yaklaşık bir gün sonra, oturma odama koymak için som altından bir Güney Amerika jaguarı heykeline gerçekten ihtiyacım olmadığını fark ediyorum," dedi biraz da kendini küçümseyerek.

"Yine de biraz gangsterce olurdu." Paul kıkırdadı, tam o sırada kapı çalındı.

"Bu pizza olacak," dedi Neil, cevap vermek için.

"Hepiniz daha yeni yemek yemediniz mi?" Grubun etrafına bakarak sordum, hâlâ Trev'in harcama sorunları hakkında endişeleniyordum. Daha önce hiç böyle olduğunu görmemiştim ama o zamanlar o da benim kadar fakirdi. Sahip olmadığı parayı harcayamazsın.

"O üç saat önceydi," dedi Leanne. "Yakında bunların yemek yemeyi hiç bırakmadığını öğreneceksin. Sürekli bir beslenme çılgınlığı gibi."

"Hey! Bizler büyüyen çocuklarız. Sizin gibi küçük insanlar bizim iştahımızı anlamıyor," dedi Paul şakacı bir şekilde.

"İştahım var," diye karşılık verdi Leanne. "Sadece bir fil gibi yemiyorum."

Neil kutuları içeri taşıyıp sehpanın üzerine koyar koymaz erimiş peynirin kokusunu aldım. Midem homurdandı. Öğle yemeğinden beri bir şey yememiştim.

"Bir şey yemedin, değil mi?" dedi Trev. Beni aç yüzümü gördüğünde tanıyacak kadar iyi tanıyordu.

Başımı salladım ve kutulardan almak için öne doğru eğilirken gülümsedi. Kutuyu açtı ve içindeki peynirli, domatesli güzellikleri işaret etti. "Al bakalım."

Bir dilim aldım ve tadının güzelliği karşısında inleme isteğime direnerek bir ısırık aldım. Bakışlarımı yana kaydırdığımda Trev'in dikkatle beni izlediğini gördüm. Hem utancımdan hem de pizzadan yutkundum ve ondan yayılan sıcaklığı görmezden gelmeye çalıştım.

İsimsiz Belçikalı kızlar da dahil olmak üzere herkes yemeğe daldı. İçlerinden biri Trev ile benim aramdaki kanepeye kaymaya çalıştı ama Trev onu durdurmak için elini uzattı.

"Yer yok, tatlım."

Kirpiklerini ona doğru kırıştırdı. "Kucağında yer var ..." "Hayır, sen iyisin."

Onun kayıtsızca ilgisiz cevabına bir kahkaha attım. olsa, ben odada olsam da olmasam da Trev onu kollarını açarak kucağına alırdı. Ondaki bu değişim rahatsız ediciydi ama iyi anlamda. Callum araya girip, "Gelip benimkine oturabilirsin bebeğim. Ne kadar çok o kadar iyi."

Leanne ona bir gülümseme fırlattı ve kucağındaki diğer kadına katılmak üzere yanaştı. Hem Leanne hem de Neil koltuktan kalktı ve

Neil onu teselli etmek istercesine kolunu Leanne'in omuzlarına doladı. Onun nasıl hissettiğini çok iyi biliyordum, çünkü sadece birkaç yıl önce ben de tam olarak onun durumundaydım ama beni teselli edecek bir Neil yoktu.

Callum göz açıp kapayıncaya kadar kızları kucağından itti ve peşlerinden gitti. "Siz ikiniz nereye gidiyorsunuz?"

"Onu rahat bırak," dedi Neil, yüzünü ona dönerek. Neil uzun boylu bir adam değildi, Callum gibi kaslı da değildi ama Callum'un açık erkekliğine denk, sessiz bir gücü vardı.

"Sana söz hakkın olduğunu düşündüren nedir?"

"ama dostum. Yeterince şey yaşadı."

"Onun yaşadıkları seni ilgilendirmez," diye dişlerini sıktı Callum.

Trev'e baktım ve onun da koltuğunun ucunda her an olaya dahil olmaya hazır olduğunu gördüm. Yarına kadar apartmana kamera yerleştirilmeyecek olmasına sevinmişim, yoksa TV yapımcıları bu dramı şov için yem olarak kullanabilirdi. Onlarla daha bir gün bile geçirmemişim ama garip bir şekilde kendimi grubu önemserken buldum. Callum'u bile. İki yıl önce Trev'in ta kendisiydi, bu yüzden davranışlarının altında yatan sorunlar olduğunu biliyordum.

"Neil haklı. Beni rahat bırakmalısın," dedi Leanne, sesi biraz titrek çıkıyordu. Bu duygusal diziden tanıdığım metanetli, belalı hatunu uzlaştırmak zordu. "Ben yatmaya gidiyorum," diye devam etti ve yatak odalarına doğru döndü.

Callum onun peşinden gitti ve Neil onu omzundan tutarak durdurmaya çalıştı. Trev oturduğu yerden fırladı ve bir anda iki adamın arasında kaldı. "Bu seriye kavga ederek başlamayalım, olur mu?"

"Ben sadece Leanne'e yardım etmeye çalışıyorum," dedi Neil, kararlı bir şekilde.

"Ben de onunla bir dakika konuşmak istiyorum," dedi Callum ve dönüp Leanne'in peşinden yatak odalarına doğru yürüdü. Neil ve Trev de onun peşinden gittiler ama bir saniye sonra bir kapının çarparak kapandığını duydum.

"Çık dışarı!" Leanne bağırdı. O ve Callum tartışmaya başladılar ama kapalı kapı konuştuklarını bastırdı.

"Her zaman midir?" Paul'e sordum.

Sessiz bir iç geçirdi. "Her zaman değil. Son birkaç aydır daha kötüydü."

"Evet, en iyi arkadaşınla yatarsan böyle olur," dedi James, sesi yorgun geliyordu. Sözleri beni derinden etkiledi.

Tabii ki yaptılar.

En iyi arkadaşınla yatmanın her şeyi nasıl mahvedeceğini çok iyi biliyordum.

On.

GEÇMİŞ.

"Seni seviyorum," dedi Trev, gözleri parlayarak.

İçimde birbiriyle çelişen duygular savaşıyor, hepsi aynı anda dikkat çekmek için mücadele ediyordu. Şaşkınlık. Korku. Endişe. Heyecan. Endişe. Doğruyu söylese bile bunun çok uzun sürmeyeceğinden korkuyordum. Her zaman çok değişkendi, her zaman çok öngörülemezdi. İsteddiği şeyler bir andan diğerine değişebilirdi. Hissettiği duygular bir anda değişebilirdi.

"Beni öylece bırakma Reya," diye yalvardı ve onu hiç bu kadar savunmasız görmemiştim.

"Beni seviyor musun?" tutabilmek için elimden geleni yaparak fısıldadım.

Başını salladı ve elleri yanaklarımdan aşağıya, boynumdan omuzlarıma doğru süzüldü. "En çok seni seviyorum."

Şaşkınlık içinde başımı yavaşça bir o yana bir bu yana hareket ettirdim. "Bunu kabul etmek çok zor."

Dudakları sıcak, şefkatli bir gülümsemeyle kıvrıldı. "O zaman etme."

En seni seviyorum.

Eğer bu doğruysa, neden ben onun listesinde hep en sondaymışım gibi geliyordu? Neden her geçirdiğimiz zamandan daha öncelikliymiş gibi geliyordu? Trev parmaklarını arasından geçirdi, diğer eliyle çantamı ve çantamı kaldırdı ve beni kulüpten çıkardı.

"Nereye gidiyoruz?"

"Seni eve götürüyorum," diye cevap verdi.

Tartışmadım, çünkü çok yorgundum ve duygularım bu hafta zaten meşhur bir sıkıntı yaşamıştı. Trev bir taksi çağırdı ve o şoföre adresimi söylerken ben de taksiye bindim. Pencereden şehrin parlayan ışıklarına, insanlarla dolu caddelere bakarken ince bir çiseleme siyah taksinin camlarını süslüyordu. Uzanıp camdaki buğuya bir kalp çizdim ve kalbimin neden hep bu kadar kararsız olduğunu merak ettim. Birinin dürüst olup olmadığını anlamak neden bu kadar zordu? Sorun ben miydim yoksa o mu? Karmakarışık geçmişim beni güvenilmez biri mi yapmıştı?

Trev elimi ağzına götürdü ve bileğimin iç kısmına bir öpücük kondurarak beni endişeli düşüncelerimden uzaklaştırdı. Ön kolumun iç kısmına öpücükler kondurmaya başlarken bakışlarımı üzerinde tuttu. Gözlerindeki seksi bakış karşısında nefesim kesildi, büyülenmişim, tekrar onun büyüüne kapılmışım.

Daha yakına kaydı ve elbisemin askısını omzumdan aşağı çekti. Ağızını boynumun çukuruna getirip yaladığında , dudakları güneye doğru bir yolculuk yapıyordu. Küçük bir iç geçirdim ve şoför yüksek sesle boğazını temizledi. Birbirimizden ayrıldık ve kayışımı tekrar yerine çektim. Trev beni o kadar etkilemişti ki ceketimi kulüpte bırakmışım.

Sabah onu almak için aklıma bir not aldım ve dikkatimi geçen caddeye verdim. Trev'e kalsa, şoförlü ya da şoförsüz, muhtemelen bu taksinin arkasında sevişiyor olacaktık.

Daireme vardığımızda ücreti ödedi ve eşyalarımı içeri taşımakta ısrar etti. Aklımın yarısı ona eve gitmesini söylemekteydi, ama diğer yarısı kazandı. Azgın yarısı. Bütün hafta yokluğu için ona ne kadar kızsam da, kalbim ve bedenim

Özellikle de kulüpte söylediklerinden sonra.

Anahtarımı kapıya sokmaya çalışırken ellerim titriyordu. Birkaç başarısız denemeden sonra Trev parmaklarımı kendi parmaklarının arasına aldı.

"Bırak beni," diye mırıldanarak anahtarı aldı.

Kapıyı açmasına izin verdim ve bir dakika sonra dairemin içindeydik. Bir stüdyo olduğu saklanacak bir yer yoktu. Kanepemin yanında durdum ve Trev'in eşyalarını yatağımın ayak ucuna izledim. İşini bitirdiğinde uzun bir süre birbirimize baktık. hava çatırdadı ve fokurdadı.

Sanki her şey hala açık uçluymuş gibi hissediyordum, sanki o da benim onu sevdiğimi söylememi bekliyordu. Onu seviyordum, onu yıllardır seviyordum ve bunun onun beni sevdiğinden çok daha uzun bir süre olduğuna emindim. Sadece söylemekten çok korkuyordum. Bir kez ortaya çıktığında, geri dönüşü yoktu. Beni vurması için ona bir kurşun uzatmış gibi hissediyordum ve bu kadar savunmasız olamazdım.

Sonunda konuştuğunda yüzünde gergin bir ifade vardı. "Elbiseni çıkar."

Yutkunurken tenim çok gerginleşti. Artık onda bir heyecan vardı. Ona bir şeyler gelmişti ve özlem içinde kalçalarımı sıktım. Beni yutmak istiyor gibi görünüyordu. Ancak, garip bir nedenden ötürü, içimde garip bir meydan okuma ihtiyacı vardı.

"Hayır."

Burun delikleri alevlendi ve yüz hatlarında küçük bir gülümseme belirdi. "Al. Çıkar. Çıkar."

"Yap beni."

Bakışları vücudumda aşağı inip yukarı gözleri karamel gibi yumuşak ve samimi bir hal aldı. "Benim için çıkar, Reya."

Ne bu ses tonuna ne de sesinin adımı okşayışına karşı koyabildim. Ellerimi koltuğumun kayışlarına götürürken karnım titriyordu.

ve sütyenim ortaya çıkana kadar aşağı çekti. Bronz ve dantelliydi. Trev odanın diğer tarafında durmuş beni izlerken yüksek sesle nefes verdi. Bakışlarına karşılık verdim ve elbisemi ayak bileklerimden yere düşene kadar indirmeye devam ettim.

Bana bakışında kendimi cesur hissettiren bir şey vardı. Seksi. Güçlü. Daha önceki erkek arkadaşlarımda hiç böyle hissetmemiştim. Seks her zaman bir amaç için bir araçtı. Orgazm sonrası gerçekliğin soğuk ışığında sizi garip ve utanmış hissettiren hızlı bir rahatlama. Trev farklıydı. Bana kendimi elektrikli hissettiriyordu, sanki bir uçurumun kenarından aşağı gibi, ama yere çakılmadan önceki her saniyenin tadını çıkaracaktım.

Mantıksız ve tehlikeliydi. Ölümcül, gerçekten. Ama yine de her seferinde atladım.

"İç çamaşırların da," dedi, sesi tahrikle kalınlaşmıştı. "Her şeyi çıkar."

Kendimi oyuna çok kaptırmıştım. Durmak için hiç umut yoktu. Odadaki her molekül arzu dolu, yüklü hissediyordu. Sessizce, yavaşça sütyenimin indirdim, sonra arkasını açmak için uzandım. Elbisemle birlikte yere düştü ve meme uçlarım hava vurur vurmaz boncuk boncuk oldu. Trev yüksek sesle nefes verdi, gözleri aşağıya doğru inmeden önce göğüslerimi, karnımı ve kalçalarımı izledi. Tek kelime etmesine gerek yoktu. Ne istediğini biliyordum.

Yerdeki diğer eşyalarım kadar yavaşça hareket ederek külotumu çıkardım. Trev'in bakışları her yutarken uzun bir an geçti. Kendimi hiç bu kadar tahrik olmuş, *bu* kadar *canlı* hissetmemiştim.

-Hayatım boyunca.

"Yatağa uzan," dedi sonra. "Ellerinin ve dizlerinin üzerine."

Kemerini çözmeye başladığında karnım titredi, hareketleri kendinden emin ve emindi. Yatağa doğru adım attığımda nefes alış verişim kesik kesik ve düzensiz bir hal aldı.

"Yüzünü benden çevir," diye etti, doğrudan bir emirdi bu.

Midem alt üst oldu. Dört ayak üzerine düşene ve tamamen ona maruz kalana kadar istediğini yaptım. Onu görememem, sadece soyunurken kumaşın çıkardığı yumuşak sesleri duyabilmem duyarlılığımı daha da arttırdı. Bana bu şekilde bakması, her yerimi içine alması fikri kalçalarımı titretti.

Bir saniye sonra sıcak bir el kalçama dokundu, kaburgalarımın üzerinden göğsümü avuçlamak için yukarı doğru hareket etti. Üzerime eğilip dudaklarını omurgamın dibine bastırırken inledim. Diğer eli bacaklarımın arasına kayd, parmakları ıslak kıvrımlarıma dokundu. Bir nefes tısladı ve eli beni terk etti. Biraz hareket oldu ve sonra sikiinin sıcaklığını hissettim.

Panikledim ve tam fısıldadığı anda gerildim, "Endişelenme. Prezervatif takıyorum. Bunu sana asla yapmam Reya."

Göğüs ucumu sıkıdığında rahatlardım ve inledim, eli saçımı yumruk yapmak için yukarı kayd. Başımı çevirecek kadar çekiştirdi, gözlerim loş odada onunkilerle buluştu. Biraz daha çekiştirdikten sonra arasına daha sıkı bir şekilde yerleştiğinde bir acı hissettim. Yavaşça içime doğru iterken göz temasını hiç kesmedi. Bu istila karşısında haykırdım. Seks yapmayalı uzun zaman olmuştu ve sıcaklık tenimi hafif bir ter tabakasıyla kaplamıştı.

Bakışlarımı hiç bırakmadı, kalçaları kışkırtıcı bir ritimle hareket ediyor, girip çıktıkça enfes bir kreşendo oluşturunuyordu. Bu sert, acımasız bir sevişmeydi ama bir yanımda romantik bir yanı olmasa da seviştiğimizi hissediyordu. Trev'in parmakları karnıma yayılmış, itişler acımasızca hızlanırken beni yerimde tutuyordu.

Eli klitorisimi bulana kadar aşağı doğru hareket etti ve ovmaya başladı. Yüksek sesle inledim ve saçımı çekiştirdi, keskin bir patlamaya neden oldu

Kafa derimden acı fışkırıyordu. Yetenekli eliyle ortaya çıkardığı yoğun, artan zevkle karıştı. Aleti içimdeki her mükemmel noktaya çarptı ve klitorisimi ustaca manipüle etmesiyle birleşince keskin, nefessiz bir çığlıkla boşaldım.

"Kahretsin, inanılmaz hissediyorsun, çok mükemmel," diye inledi ve vücudu hareketsiz ve gergin hale gelene kadar daha sert itti. Boğuk bir küfürle boşaldığında sıcaklığını hissettim, dişleri boynumu ısıırıyordu.

Orgazmı yatıştığında ürperdim ve beni yatağa çekti. Ben sırtüstü uzanmış, doymuş bir haldeyken, o yorganı üzerimize çekmek için geri çekti.

"Sen de hissettin mi?" diye fısıldadı ama cevap veremeyecek kadar bunalmıştım. Neyi tam olarak emin olamadığımdan bahsetmiyorum bile. Kafam doğru düşünemeyecek kadar bulanıktı.

"Hissettin mi Reya?" diye tekrar fısıldadı.

"Mm-hmm," diye mırıldandım uykulu bir şekilde, beni yorganın altında kaşıklarken. Eli kalçamda tembel daireler çizdi ve gözlerim kapandı. "olabileceğini hiç bilmiyordum" diye huşu içinde devam ettiğini duyduğumda bilincimi kaybediyordum.

Trev arkamda sessizce horlarken sabah ışığı beni uyandırdı. Oda seks kokuyordu... evet, seks kokuyordu. Bir önceki gecenin olayları hafızama hücum etti, elastik bir bant bağırsaklarımın etrafında sistematik olarak gevşeyip sıkılaştı. Her şey hakkında karışık duygular içinde olduğumu söylemeye gerek yok.

Bir yandan Trev bütün hafta beni görmezden gelmişti ve ben onu cezalandırmak yerine tam da istediği şeyi vermiştim. Bir kadın için zayıf, ciğeri beş para etmez bir bahaneydim. Ama öte yandan, bana aşık olduğunu itiraf etmişti. Trev gibi bir adam aşkını itiraf ettiğinde dayanmak zordu. Kalbiniz erirken, beyniniz teslim olmamanız için anlamsızca çığlık atıyordu.

ayaklarının dibinde. Kalbiniz onun aşkının gerçek olduğunu söylüyordu, ama beyniniz buna geçici bir hayal diyordu.

Yani evet, karışık duygular.

Yataktan çıktım ve banyoya yöneldim, kafamı boşaltmak için bir duşa ihtiyacım vardı. spreyin altına girdiğimde hâlâ ne hissettiğimden emin değildim. Yıllar boyunca Trev'in sonunda duygularını itiraf ettiği sayısız senaryo hayal etmişim ve şimdi bu gerçekleştiğine göre bir tür ölçülemez hayal kırıklığı yaşıyordum.

Belki de aşta o kadar çok şanssızlığa uğramıştım ki artık onun aşkının gerçek olduğuna inanamayacak kadar alaycıydım.

Banyo kapısı açılıp Trev içeri girdiğinde saçıma şampuan köpürtüyordum. Bir önceki geceden kalma çıplaklığıyla arkamdan sözsüzce duşa girip kollarını belime doladığında gözeneklerim sıkıştı.

"Hey," diye mırıldandı, tüm çıplak vücudu sırtıma bastırıyordu. Gerçeküstü hissediyordum. Trev ile duşta çıplaktım. En iyi arkadaşım ile duşta çıplaktım.

"Günaydın," diye karşılık verdim, sessizce .

Trev kıkırdadı, sesi boğuk bir törpü gibiydi. "Bana karşı utangaç olma Reya. Daha yeni başladım."

Sert aleti omurgamın dibine bastırdı. Tamamen tahrik olmuşum ve içime girmesi için can atıyordum. Yine de prezervatif olmadan yapamayacağını biliyordum ve prezervatiflerin duşta ne kadar işe emin değildim. Hiç denemedim.

"Seni tekrar becermek istiyorum," dedi, ağzı kulak mememdeydi. Ben eriyen bir azgınlık birikintisine dönüşene kadar yaladı ve emdi. "Bilirsin, düzgünce günaydın de," diye devam etti.

Bunu ben de istiyorum. Her şeyden çok.

"Duş almaya çalışıyorum," diye geveleyerek cevap verdim.

"O zaman yardım edeyim."

Elleri çıplak, ıslak tenimde gezinirken sessizleştirdim. Hiç tereddüt etmeden, ağrıyan, ihtiyaç duyduğum her santimetrekaremi keşfetti. Duş jeli şişesini aldı ve avucuna biraz sıktı, sonra ellerini omuzlarıma, sırtıma ve göğüslerime masaj yapmak için ovmadan önce köpürttü.

Sonunda bacaklarımın arasına eğilip sürtünmeye inledim. Kalçaları kırımın yumuşak yastığına sürtünürken içgüdüsel olarak ereksiyonuna karşı hareket ederek omurgamı dikleştirdim. Neredeyse aynı boşaldık. Ondan sadece birkaç saniye gerideydim.

Cinsel olarak birbirimize neden bu kadar uyum sağladığımızdan emin değildim. Belki de birbirimizi çok uzun tanıdığımız içindi. Orada bir rahatlık vardı, diğerinin ihtiyaçları ve ritimleri hakkında içsel bir bilgi.

Duştan çıktığımızda uyumaya geri dönmeye hazırdım - cinsel olarak bitkin düşmüştüm. Bir bornoz giydim ve Trev'e kurulanması için bir havlu uzattım. Onu banyoda bıraktım ve kahvaltıda ne var diye bakmak için dışarı çıktım. Telefonu çalmaya başladı ve ceplerini aramak için ceketini aldım. Elim plastik bir şeyle karşılaştı ama bu onun telefonu değildi. Çekip çıkardığımda bir kavanoz hap buldum. Kendimi durduramadan gözlerim etiketi taradı. Stratterra adında bir ilaçtı ama tanıyamadım.

Trev telefonunun sesini duymuş olmalı çünkü banyodan çıktı. Elimdeki şeyi görünce durdu, ağzında ince bir çizgi oluştu. Arayan her kimse telesekretere aktarılmış olmalı çünkü çalma sesi kesildi.

"Burnumu sokmuyordum. Telefonunu arıyordum," diye beceriksizce geveledim ve o da gelip hapları benden aldı. Kutunun oldukça dolu olduğunu fark ettim.

"Seçici noradrenalin geri alım inhibitörleri," dedi sessizce, gözleri kısık. Kafam karışmış bir şekilde kaşlarımı çatmıştım. "Ha?"

"Haplar. Yaptıkları şey bu. Sorunlarımla başa çıkmama yardımcı olmaları gerekiyor."

Oh. Farkına vardım ve kendimi çok kötü hissettim. Bu Trev'in DEHB ilacıydı, dengede kalmasına yardımcı olan küçük mavi ve sarı haplar. Onu inceledim, duruşundaki tedirginliğe dikkat ettim.

"Tekrar özür dilerim. Burnumu sokmadığımı söylerken ciddiydim." Göğsüme iğne battı; mazeret kulağa çok ezik geliyordu.

Trev elini havada , utangaç görünüyordu ki bu onun için nadir görülen bir durumdu. "Evet. Onları almayı bıraktım, bu yüzden zaten bir önemi yok."

"Durdun mu? Neden?" Endişeyle sordum.

"Kafamı . Migren ve onları aldığım da uyuyamıyorum."

"Ah," dedim, midemde bir endişe düğümü kıvrılıyordu. Dün konserime geldiğinde ne kadar yorgun görüldüğünü hatırladım. "Bu hiç iyi değil."

"Hayır, değil. Hâlâ onların üzerinde olsaydım dün gecenin yaşanmayacağı gerçeğinden bile."

Kaşlarımı çatıttım, tam olarak anlamamıştım.

Gözlerini benimkilere dikmeden önce yere baktı, tavrındaki her şey rahatsız ediciydi. "Yan etkilerden biri de onu kaldıramamak. Hayatımın geri kalanını böyle geçireceğimi düşünüyorlarsa defolup gidebilirler. Eğer diğer herkes böyle hissediyorsa, lanet olsun onlara."

Yaklaştım ve elini aldım. Trev bana ilaç kullanmaya başlayacağını söylediğinde, safça bunun

tüm sorunları için mucizevi bir tedavi olacağını düşündüm. Yan etkileri ya da ilaçların herkesi nasıl farklı etkilediğini düşünmedim. Sırf dünyanın geri kalanı daha iyi hissetsin diye daha da kötü acı çekiyor olabileceğini fark etmedim. İçten içe ölürken, insanları şekilde davranmak için.

"Herkes böyle hissetmiyor Trev ve eğer haplar seni bu şekilde etkiliyorsa, onları kullanmamalısın. Doktorunuzla seçenekleriniz hakkında konuşun, belki farklı bir tedaviye geçmenizi sağlayabilir."

Mavi gözleri benimkilere kaydı ve birdenbire ne kadar büyük bir stres altında olduğunu gördüm. Artık o kadar çok beklenti vardı ki, kendi reality şovunun yıldızı olacaktı. Dünya onu didik didik edecek, hangi zayıf noktalarını bulabileceklerini görmek için her çatlağına mikroskopla bakacaktı. Ve Trev yüzeyde bir film yıldızının cilalı, yakışıklı çocuk görünümüne sahip olsa da, altında onu baskı altında boyun eğdirmek için bekleyen pek çok çatlak vardı.

Beni kollarının arasına aldı, o kadar sıkı sarıldı ki neredeyse nefesim kesilecekti.

"Her şeyi etmeme izin verme Reyrey," diye fısıldadı.

"Yapmayacağım," diye mırıldandım, isteğinin hararetinden etkilenmişim. Belki de kendini en büyük düşmanı, zihnini de üstesinden gelinmesi gereken en büyük zorluk olarak görüyordu. Onu geri sıkarak, sözlerimdeki ciddiyeti duyduğunu umdum.

"Söz veriyorum."

On bir.

"Bırakalım da kendi aralarında halletsinler," dedi Trev, Neil'i tekrar oturma odasına götürürken.

"Onu kendi yanına kilitledi. Bunu yapamaz," diye karşı çıktı Neil, duruşundaki tedirginlikle.

"Biliyorum ama şu anda konuşuyorlar. Onları biraz yalnız bırakırsak belki bir anlaşmaya varırlar."

Bundan pek emin , özellikle de Leanne ve Callum'un daha önce kalp kalbe konuştuklarını ve pek bir şey elde edemediklerini düşünürsek. Gerçi bunu söylerken, konuşmanın tamamına vakıf değildim. Ben dinlemeyi bıraktıktan sonra her şey söylenmiş olabilirdi ve onlar bu gece dışarıdayken her şey olabilirdi.

James bana iyi geceler dilerken Paul Belçikalı kızları topladı ve onları kapıya götürerek 'partinin' bittiğini açıkladı. Gerçi pek de parti sayılmazdı. Kovuldukları için çok mutlu görünmüyorlardı ama yaygara da yapmadılar. Neil kendi odasına gitti ve ben de Trev'e baktım.

"Görünüşe göre bu gece kanepede yatacağım." Kaşlarını çattı. "Neden?"

Yatak odalarını işaret ettim. "Benim odam dolu."

Çenesindeki bir günlük kirli sakalı kaşıdı. "Ah, doğru." Sessizleşti, bir dakika düşündükten sonra, "Benim yatağımı alabilirsin," dedi.

Teklif beni şaşırtmamıştı ama yorgun olmama rağmen yine de omuz silktim. Artık karnım pizza ile dolu olduğu için uyumaya geri dönmeye çok hazırdım.

"Merak etmeyin. Kanepe iyi olacaktır. Ayrıca, siz dışarıdayken ben zaten birkaç saat uyudum. Senin benden daha fazla uyumaya ihtiyacın var." Trev odanın öbür ucuna doğru yürüdü ve elimi tutarak beni koltuktan kaldırdı. "Benim yatağımı al Reya. Henüz içinde uyumadım bile, bu yüzden erkeklik organım hakkında endişelenmene gerek yok," diye alay etti. "Ayrıca, ben

"Callum geri dönmeye karar verene kadar burada uyuyun."

İtiraz etmedim, çünkü haklıydı. Yatakta uyumamıştı. Teknik olarak, henüz onun bile değildi. Çünkü evet, 'erkek mikropları' konusunda endişelenmesem de, çarşaflardaki kokusu konusunda endişeliydim. Bu üstesinden gelebileceğim bir şey değildi.

Yatak odasına girdiğimizde Trev yorganı geri çekti ve içeri girmemi işaret etti. Annelik taslamasına gözlerimi devirdim ve kıyafetlerimi çıkarma zahmetine girmeden altına girdim. Onlar zaten pijama yerine geçebilecek salon kıyafetleriydi.

Trev Callum'un yatağına girdi ve lambayı kapatarak odayı karanlığa . Hemen rahatlamadım, nefes alıp verdiğimin ve Trev'in sadece birkaç adım ötemde olduğunun farkındaydım. Birlikte geçirdiğimiz o geceye dair anılarım hâlâ kafamın içindeydi ve içimi burkuyordu. Geçmişe bakmak için zaman ayırdığınızda geçmişte kör olduğunuz şeyleri bu kadar net görebilmeniz komikti.

O zamanlar sadık olduğumu sanıyordum. Onun için orada olduğumu ve beni hafife aldığını düşündüm. Ama belki de

Hayal edebileceğimden çok daha fazla şey oluyordu. Belki de kimsenin göremediği bir şekilde acı çekiyordu.

"Trev," diye fısıldadım karanlık odada. "Öyle mi?" diye cevap verdi, sesi uykuluydu.

"Kişisel bir soru sorabilir miyim?"

"et," diye etti, biraz daha tetikteydi.

Kelimeleri çıkarmam birkaç dakikamı aldı. "Şimdi de ilaç mı alıyorsun?"

Bir tereddüt etti, sonra "Evet" dedi. "Öncekiyle aynı şey mi?"

Yanıtı . "Hayır, aynı şey değil." "Oh. Bu ... bu iyi."

Bir sessizlik daha çöktü.

"Neden soruyorsun?" diye merakla sordu.

"Dairemde geçirdiğin o geceyi ve ertesi sabah haplarını bulduğumu düşünüyordum," diye cevap verdim ve nefes verdiğini duydum. Hatırladığını biliyordum. Odadaki gerilim o kadar yoğunlu ki, neredeyse tüm gecenin karanlık tavana yansıyan olaylarını görebiliyordunuz.

"Keşke şimdi bildiklerimi o zaman da bilseydim," dedi üzüntüyle. "Şimdi ne biliyorsun?"

"Bir sürü ." "Ne gibi?"

Derin bir nefes daha. "Değişimin zaman aldığını biliyorum. Yardımcı olsa da paranın bir şeyleri düzeltmediğini biliyorum. Ve şöhretin hiç bitmeyen partilere giden altın bir bilet olacağını düşünürken ayak bileklerinize dolanan bir zincir olabileceğini biliyorum."

Buna hafifçe güldüm. "Partilerin hiç bitmediği zaman iç karartıcı olduğunu söylerler."

"Onlar' kim?" diye sorduğunda sesindeki gülümsemeyi duyabiliyordum.

"Tamam, *onlar* söylemiyor. *Ben* , çünkü doğru."

"Çünkü partilerden nefret ediyorsun," dedi Trev.

"Partilerden nefret etmiyorum," diye düzelttim onu. "On altı kişiden fazla insanın olduğu partilerden nefret ederim, unuttun mu? Bu tam bir bilim."

"Ah evet," diye kıkırdadı Trev, sesi midemin tam ortasına çarptı. "On altı kişi kuralı, şimdi hatırladım. O sayı konusunda her zaman çok titizdin."

"Daha fazlası olursa ilginç bir sohbet yapamazsınız. Sadece etrafta dikilen ve müzik çok yüksek olduğu için zaten duyamayacakları sıradan şeyler hakkında kafa sallayan bir grup insana dönüşüyor."

"Biliyor musun, yüksek sesli müzikten neden nefret ettiğini hiç anlamadım. Sen bir müzisyensin. Sevmen gerekirdi."

"Yüksek sesli müzik iyi müzik anlamına gelmez. Bazen en iyi şarkılar sessiz olanlardır."

Trev, "Son birkaç dizesini fısıldadığın şarkıyı hatırlıyor musun?" demeden önce kısa bir sessizlik oldu. Beni hep ürpertirdi."

Sözleri midemde bir kaynamaya yol açtı. Hangi şarkıdan çok iyi biliyordum. "Açıl," dedim, sesim yumuşaktı.

"Evet, o şarkı. söylüyor musun?"

"Bazen."

"Çarşamba günü konserinde söylemelisin," diye mırıldandı sessizce. "Tekrar dinlemeyi çok isterim."

"Olabilir."

"Umutla yaşayacağım," dedi biraz da hüzünle.

Konuşmadım, gergin hissediyordum, çünkü sessiz konuşmamızda çok samimi hissettiren bir şey vardı.

"Tamam, sanırım biraz uyumalıyız, yoksa bütün gece ayakta olacağız," dedi Trev sert bir sesle. Bugünlerde konuşmalarımızın çoğu mayın tarlası gibiydi. Kişiselden, arkadaşça olana, tekrar kişisel olana, çok yakın olana ve sonra da garip olana doğru değişiyorlardı.

"İyi geceler," diye fısıldadım ve yorganı üzerime sımsıkı çekerek arkamı döndüm.

"İyi geceler, Reya."

Ertesi sabah gözlerimi kırıştırarak açtığımda büyük bir gürültüyle karşılaştım. Perdelerden içeri ışık süzülüyordu ve Trev'in hâlâ Callum'un yatağında uyuduğunu görmek için odaya baktım. Yerinde kıpırdandı, tek gözünü araladı ve yorgun bir ifadeyle, "Dışarıda ne halt ediyorlar?" diye sordu.

"Sanırım film ekibi. Dairenin içinde kayıt yapmaya hazırlanıyor olmalılar."

"Harika," diye homurdandı Trev, bir yastık kaptı ve gürültüyü engellemek için başının üzerine çekti. Sanki biri sondaj yapıyormuş gibiydi ve daire kiralık olduğu için bunu yapmaya izinleri olmadığından oldukça emindim. Endişeyle doğruldum, parmaklarımı düğümlenmiş, uyku sersemi saçlarımın arasından geçirdim ve araştırmaya koyuldum.

Koridorda ilerleyip mutfığa vardığımda Neil'in kamera ekibinden birini azarladığı yerde bir tartışma patlak verdi. "Armatürlerde kalıcı değişiklikler yapamazsınız. Şimdi duvarda açtığınız o deliklerin parasını ödemek zorunda kalacağız."

"Özür dilerim," dedi kameraman, gençti ve o anda çok solgun görünüyordu. "Bilmiyordum."

Dairenin etrafına baktığımda, ekibin diğer üyelerinin etrafta dolaştığı bir sürü faaliyet olduğunu gördüm. Neredeyse gülecektim.

Callum'u kanepede bebek gibi uyurken gördüğümde, kulak tıkaçları gürültüyü engellemek için takılıydı. Dün gece Leanne ile girdiği irade savaşının ne kadar sürdüğünü merak ettim.

Gürültü konusunda gerçekten yapabileceğim bir şey olmadığını görünce odama gittim ve Leanne ile Paul'u yatağında oturmuş konuşurken buldum.

"Özür dilerim. Umarım rahatsız etmiyorumdur. Sadece birkaç şey almam gerekiyor ve sonra yakanızdan düşeceğim," dedim ve fırsatım varken dışarı çıkıp biraz keşif yapmaya karar verdim.

"Bir yok. Kal," dedi Leanne. "Dün gece için çok üzgünüm. Kendi yatağında bile uyuyamadın."

Özrünü elimin tersiyle ittim. "Merak etme. Trev gönüllü oldu ve Callum'un kinde uyudu."

Paul sırtarak, "Her zaman centilmen olan Trevor'ımız," dedi.

Onun sataşmalarına aldırmadım ve dikkatimi Leanne'e odakladım. "Callum'la aranızı düzeltmeyi başardınız mı?"

Bakışlarımda onu savunmasız hissettiren bir şey olmalıydı çünkü gözlerini kaçırdı. "Evet, biz arkadaş olduk."

"Ne kadar sürerse sürsün," diye ekledi Paul hayıflanarak ve Leanne onu yanından dürttü. "Ah, acıttı."

"Bunu sen istedin," diye karşılık verdi Leanne ve sonra bana baktı. "Sana drama kraliçesi gibi görünüyor olmalıyız. Sadece ... şey," durakladı, devam etmeden önce utanmış görünüyordu, "Cal dün gece dışarıdayken beni öpmeye çalıştı. Onu geri püskürttüm ve o da kızgın olduğu için kızları eve davet etti. Ona bir tepki vermemeliydim ama ne yapabilirsin ki?"

"Drama kraliçesi olduğunu sanmıyorum. Bunları daha önce de yaşadım, hatırladın mı?"

Başını salladı. "Doğru. Seni kendi odandan kilitlediğim için benden nefret etmediğinden emin olmak istedim."

Ona salladım. "Dediğim gibi, değil. Aranızdaki sorunları çözme şansınız olduğu için mutluyum."

"Bugün için bir planın var mı?" Paul, Leanne'in yatağındaki yerinden bana bakarak sordu.

"Turist olmayı deneyeceğim," diye cevap verdim. "Burada kalmanın bir anlamı yok gibi görünüyor."

"Ben de gelebilir miyim? Bu daireden çıkmak için kesinlikle bir bahaneye ihtiyacım var," diye sordu Leanne.

"Elbette. Hızlıca bir duş alacağım ve sonra gidebiliriz."

Sonunda Paul bizimle gelmeye karar verdi. Biz ayrılırken Trev mutfakta bir kase mısır gevreği yiyordu. Onu davet etmediğimiz için biraz hayal kırıklığına uğramış gibiydi ama mesafeye ihtiyacım vardı. Hâlâ birçok şeyi sindirmeye çalışıyordum.

Üçümüz şehirdeki tüm turistik turları yaptık ve Leanne ile Paul'u yaklaşan çekimlerin karmaşasından uzakta daha iyi tanıdım. Onlardan çok hoşlandım ve günün sonunda üçümüz güzel, rahat bir ritim bulmuştu.

Neyse ki geceyi kendi yatağımda geçirebildim ve önceki günün aksine herkes erkenden yatmıştı. Sanırım hepsi önceliklerinin ne biliyordu. Önlerinde çekimlerle dolu bir gün vardı ve dinç olmaları gerekiyordu.

Ertesi sabah Neil'le birlikte eski, küflü bir apartmanın arka merdivenlerini tırmanırken bu işin ne kadar zorlu olduğunu anlamaya başladım. Bu beşlinin asistanı olmak sadece latte sipariş etmek ve telefonda toplantı ayarlamak değildi. Dublör izinleri, sorumsuzluk feragatnameleri, sokakların temizlenmesi ve herhangi bir yaralanma durumunda sağlık görevlilerinin sahada olmasını sağlamaktı. Sabahın köründen beri Neil'e yardım etmek için ayaktaydım.

Çatı katına çıktığımızda, gösterinin yapımında ne kadar çok insanın görev aldığını gördüm. Aklımda sadece yönetmen ve film ekibi vardı ama etrafta yapacak işleri olan çok sayıda başka profesyonel de vardı.

Trev çatının uzak köşesinde durmuş, bir yandan yönetmen Barry ile konuşurken bir yandan da geriniyordu. Atletik giysiler giydiğini sanırsınız ama onun yerine kapüşonlu bir , bol bir kot pantolon ve Nike ayakkabı giymişti. Bu haliyle bana ilk kez karanlık ve kalabalık bir gece kulübünde tanıştığım, güler yüzlü ve rahat tavırlı çocuğu hatırlattı.

Gözüme takıldı ve yanıma gelmemi işaret etti. Aramızdaki mesafeyi kapattım ve Barry'ye kibar bir gülümseme gönderdim.

"Seni eski bir arkadaşım ile tanıştırmak istiyorum. Bu Reya. Biz çekim yaparken Jo'nun yerine bakıyor."

"Memnun oldum Reya," dedi Barry elimi sıkmak için uzanarak. Yüz ifadesi kibardı ama iş adamıydı. Tamamlaması gereken uzun bir görev dizisi olan bir adama benziyordu; biraz da telaşlıydı. "Umarım ayakların hızlıdır, aksi takdirde bu grup seni ezip geçer."

"Oh, farkındayım," diye cevap verdim gülerek.

"Neyse, iyi olacak. Gidip Callum'la konuşmam lazım."

O gittiğinde Trev'e döndüm. "Kulağa ciddi geliyor."

"Pek sayılmaz. Her zaman birilerinin Cal ile konuşması gerekir. Sabah doğan güneş gibi," diye şaka yaptı, sonra daha ciddi bir şekilde devam etti. "Eskiden benimle de konuşmaları gerekirdi."

Ona gülümsedim. "Ama artık değil, çünkü artık bir yetişkinsin?"

Göz kırptı. "Asla gerçek bir yetişkin olamayacağım ve bunu ikimiz de biliyoruz, ama bu bizim küçük sırrımız olsun, tamam mı?"

Göz kırpmasıyla içime bir şey doğdu ve bayılmak gibi saçma bir şey yapmamak için kollarımı kavuşturdum.

"Küçük sırrımız." Başımı salladım.

"Leanne ve Paul ile günün nasıl geçti?" diye sordu, Paul'ün adını söylerken kirpiklerini kırıştırdı. Onu hafifçe kolundan çimdikledim, aşık olduğum için benimle alay ettiğini biliyordum. Bu gerçekten bir değildi. En azından artık değildi. Artık onunla vakit geçirdiğim için Paul'e karşı hissettiğim tek şeyin dostluk olduğunu biliyordum. Ona hâlâ hayrandım, çünkü ne de olsa son derece yetenekliydi, ama şimdi kendimi şeyden çok küçük bir kardeş gibi hissediyordum.

"İyi geçti. Çok eğlendim. Bu bir kamera mı?" Kapüşonunun yakasına takılı aleti kurcalayarak sordum. Dizide kullandıkları birinci şahıs çekimleri için olduğunu tahmin ettim.

"Hmm, neden detaylar bu kadar az?" Trev sorumu duymazdan gelerek sordu. "Sen ve Paul nehir kenarında romantik bir öpüşme falan mı yaşadınız?" Peşini bırakmıyordu.

Beni etkilemesine izin vermeyerek bakışlarımı kısıtım. "Neden? Kiskandın mı?"

Trev etrafımda *dolaştı*, ya da *sinsice dolaştı* mı demeliydim? Gözleri gülümsüyor olsa da hareketlerinde bir yoğunluk vardı. O beni içine çekerken ben yer değiştirdim, sırtım binanın kenarındaki duvara sürtündü. Başını eğdi, dikkati yüz hatlarımda gezinirken sonunda "Belki" diye cevap verdi.

Midem bulandı ve Leanne sözümüzü kesene kadar bakışlarımız ayrılmadı. "Hey, siz ikiniz. İsterseniz Neil şişe şişe su dağıtıyor."

Trev sonunda gözlerini benimkilerden ayırdı. "Yok, böyle iyiyim."

"Gidip bir tane getireyim," dedim, bir kaçışa ihtiyacım vardı. Trev'in beni izlediğini hissettim.

Ben uzaklaşırken her zaman olduğu gibi onun ilgisi kendimi sorgulamama neden oldu. Burada ne yapıyordum? Yani, burada *gerçekten* ne yapıyordum? Kendimi bunun müzik ve seyahat için olduğuna ne kadar ikna etsem de, itiraf etmeliydim ki bunun bir kısmı

Trev. Doksan yaşında olurdum ve o ne zaman atla dese hâlâ ne kadar yükseğe çıkacağımı sorardım. İstenmeyen bir düşünceydi.

Birkaç dakika sonra çekimler ciddiyetle başladı. Yapmak üzere oldukları şeyin lojistiğini tartışmak için bir araya geldiklerinde tüm gözler yıldızların üzerindeydi. Callum doğrudan kameraya konuştu ama ne dediğini duyamadım. Daha iyi duyabilmek için yaklaştım ama sonra hepsi Trev'in başında bir sıra oluşturdu. Trev çatının kenarına çıkarken kameralar onu takip etti ve her zaman olduğu gibi nabzım hızlandı.

Bunu yaptığına daha önce sayısız kez şahit olmuşum ama tepkim hiç değişmedi. Ellerim hâlâ nemli ve boğazım hâlâ tıkalı. Tüm vücudum adrenalinle doldu.

Serbest koşunun insanlar için bu kadar cazip olmasının nedeninin bu olduğunu tahmin ediyordum. Heyecan. Korku.

Hepimizin içinde, sevdikleri şeyi yapmak için risk alan, hayatlarını tehlikeye atan kişilere karşı sapkın bir çekim vardı. Onlar bizim karşılaşabileceğimiz her şeyden çok daha büyük korkularla yüzleştiler.

Trev kollarını yana açtığında ve sonra yere düştüğünde karnım beklentiyle çırpındı. Hiç düşünmeden binanın kenarına koştum ve aşağıya baktım. Küçük bir parçam onun ölüme atladığını hayal etse de, başka bir parçam bunun hesaplanmış olduğunu biliyordu. Diğerleri de onu takip etti ve ben kenara ulaştığımda beşi de atlamıştı. Aşağıya baktım ve daha aşağıda, yaklaşık on ya da on iki metrelik bir düşüşle bağlantılı bir çatı gördüm.

Bir sonraki çatıya atlayana kadar el kamerasıyla grubu çeken bir kameraman vardı. Gözlerim uzakları taradı ve bekleyen ekip üyeleriyle birlikte en az beş çatı daha gördüm. Binalar arasında dar boşluklar vardı ve grubun hiçbir şey yokmuş gibi havada zıplamasını izlerken içimden bir ürperti geçti. Dikkatim daha çok Trev'in üzerindeydi.

bacakları, her dev sıçrayışında omuzlarının güçlü, kaslı çizgisi.

"Oldukça şaşırtıcı, değil mi?" diye ağır aksanlı bir ses geldi arkamdan ve irkildim.

Omzumun üzerinden baktım ve duvarda koyu tenli genç bir adam oturuyordu. On yedi ya da on sekiz yaşlarında ve üzerinde *Boo-yah* yazan yeşil bir tişört giymişti.

"İnanılmaz," diye cevap verdim, tekrar uzaklara bakarak. Koşularının sonuna gelmişlerdi, hepsi son çatıda toplanmıştı. Her ne kadar diken üstünde olsam da bunun kolay bir gösteri olduğunu biliyordum. Çatıdan atlamak gençken her gün yaptıkları bir şeydi. Çekimler boyunca giderek daha büyük risklere girmişler, her tiyatroyu biraz daha artırmışlardı.

"Şov için mi çalışıyorsun?" diye sordu genç adam ve ben de dikkatimi ona verdim.

"Evet, öyle mi?"

Başını iki yana salladı. "Ben sadece bir hayranınızım. Kimseye söyleme ama buraya gizlice geldim. Adamların şehirde çekim yaptığını duyunca gelip kendim görmek istedim."

"Ah, sırrın benimle güvende," dedim ve gülümsedim. Nedenini bilmiyordum ama içimi ısıtan bir şeyler vardı.

"Ee, ne iş yapıyorsun?"

Yanına oturmak için duvara tırmandım. "Ben mi? Ben sadece bir asistanım, hem de geçici olarak."

"Kahretsin, önemli biri olabileceğini umuyordum," diye şaka yaptı. "Tatlı dille bir rol kapabileceğimi düşünmüştüm."

"Parkur mu yapıyorsun?" Etkilendim ve sordum. Gözlerim onun fit, atletik formunu izledi ve doğruyu söylediğini anladım. Kendini tıpkı Trev ve diğerleri gibi taşıyordu.

"Denedim. Bunu göstermek için kesikler, çürükler ve kırık kemiklerim var."

Güldüm. "sen? Sesin Belçikalı gibi gelmiyor."

"Güney Afrika, Johannesburg. İki yıldır annem ve kız kardeşlerimle birlikte burada yaşıyorum."

"Trevor her zaman Güney Afrika'yı ziyaret etmek istemiştir. Ölmeden önce yapılacaklar listesindeydi," dediğimde arkadaşımın kaşları havaya kalktı.

"Trevor Cross?" diye sordu, ismi 'Brad Pitt' ya da Sylvester Stallone' der gibi söylüyordu. Bazen arkadaşımın ne kadar ünlü unutuluyordum.

Başımı salladım. "Tek ve ."

Kıkırdadı ve başını salladı. "Adamım, Joburg'da çok dikkat çekerdi. Alınma ya da başka bir şey yok." Bana bakmak için durakladı. "Sen, o kadar değil, ama yine de birazcık."

"Bronzluğumun işe yaramasına sevindim," diye sııttım. "Adın ne senin?" "Isaac Hegebe."

Hem adını hem de soyadını şekilde söylemesinin çok hoş olduğunu düşünerek gülümsedim. "Sizinle tanıştığım memnun oldum Isaac Hegebe. Ben Reya Cabrera," dedim ve elimi uzattım.

"Ben de memnun oldum. Sence buraya tekrar gelecekler mi? İmza almak isterim."

"Sanmıyorum," diye cevap verdim ve hayal kırıklığını gördüm. Dudağımı çiğneyerek onu konserime davet edip etmemeye karar verdim. Böylece Trev'le de tanışabilirdi. "Daha sonra işin var mı? L'Archiduc'ta bir konser vereceğim ve Trev de orada olacak. Seni tanıştıtabilirim."

Gözleri parladı. "Ciddi misin sen? Dostum, bu benim günümü, hayır, yılımı güzelleştirirdi."

Sııttım, heyecanı bulaşıcıydı. "Konserim dokuzda başlıyor. Sekiz buçuk gibi orada olmaya çalış, tamam mı?"

"Bunu kaçırmazdım," diye açıkladı. "Ve sen sadece bir asistan olduğunu söylemiştin. Gizli derinlikler."

Buna güldüm. "Hepimizde var. Sonra görüşürüz, Isaac."

On iki.

W Bir gösteri yapacağım söylentisi yayılınca insanlar gelmek istedi. Sadece Trev olması gereken şey

O, Leanne, Paul, James, Neil ve film ekibinin iki üyesi. Callum ya tüm ilgiyi benim üzerime çektiğim için somurtuyordu ya da geçen geceki dramadan sonra Leanne'den kaçmaya çalışıyordu. Muhtemelen ikincisiydi.

Yine de itiraf etmeliyim ki, bu kadar ilgili oldukları için kendimi oldukça özel hissediyordum. Bazen sürekli mırıldanarak, şarkı söyleyerek ve klavyemi kurcalayarak insanları rahatsız ettiğimden endişelenirdim. En azından evdeki komşularımı rahatsız ettiğimi biliyordum.

Mutsuzluklarını vurgulamak için sürekli duvara vuruyorlardı.

ve hızlı bir ses kontrolü yapmak için mekâna herkesten biraz daha erken gittim. Şarkılarım sırasında vurmalı çalgı olarak ayaklarımı yere vurduğumda tef gibi şingırdayan püskülleri ayak bileklerimin etrafında kullandım, çünkü tek kişilik bir gösteri yaptığınızda elleriniz genellikle klavye ile meşgul oluyordu. Bunları bir gün biraz kurdele, bir demet metal püskül ve çok fazla varken icat etmişim.

Tam işimi bitirmişken telefonum bir mesajla çaldı. Elime aldım ve mesajı açtım.

Hepimiz buradayız. Güzel yermiş. Şarkı söylemeni duymak için sabırsızlanıyorum. xxx

Kalbim tekledi ve aptalca iyimserliği için organımı azarlayarak göğsümü ovuşturdum. *O senin arkadaşın, Reya. Sadece arkadaşın.* Gösteriden önce içmeyi en sevdiğim içki olan tekila ekşimi yudumladım ve kendimi çalıştım.

Kısa dantel kollu uzun siyah bir elbise giymiştim. Gerekli olan altın renkli kalemimi kullanarak sahne adımları sol ön kolumun üzerine dönen, zarif harflerle karaladım. *Queenie.*

Yan komşum Bayan Finnegan küçükken bana böyle seslenirdi. Adımın 'Kraliçe' anlamına geldiğini söylerdi ama ben daha küçük olduğum için bana Queenie derdi. Sonunda 1.80'in biraz üzerinde olacağımı bilmiyordu. Onu ve annemle babamın haberi olmadan evine çay ve çörek içmek için nasıl gizlice girdiğimi hatırlayarak sevgiyle gülümsedim.

Sonunda bana inanan tek kişi o oldu ve çok değil birkaç ay sonra öldü. Sonra kimse kalmadı. *Yalan söylediğimi düşünmeyen kimse.*

Yansımama baktım, tepemdeki alçak ampul kahverengi saçlarımdaki vurguları yakalıyordu. Gözlerimdeki, sadece güneş parladığında görebileceğiniz altın rengiyle eşleşiyorlardı. Bardağımı kaldırarak ekşi sıvının geri kalanını içtim ve ayağa kalktım. Neredeyse sahneye çıkma vaktim gelmişti.

Bir kadın beni Fransızca tanıştırırken kenarda bekledim, ancak ne söylediği hakkında sadece belli belirsiz bir fikrim vardı.

Klavyem ve mikrofonum derme çatma sahnenin hemen soluna kurulmuştu ama sesçiye ilk şarkım için bir altyapı vermiştim. Açılışı sık sık Linda Ronstadt'ın "Blue Bayou" şarkısının cover'ıyla yapardım. Sahnenin önündeki mikrofonun yanında dururdum.

doğrudan seyirciye söyledim. Eskiden İngilizce söylüyordum ama bir gün internetin tavşan deliğine düştüm ve YouTube'da İspanyolca bir versiyonunu keşfettim. Mükemmeldi. Neredeyse orijinalinden daha iyiydi. İspanyolca sözlerde bana çok daha anlamlı gelen bir şeyler vardı.

Alkışlar yükseldi ve ben dışarı çıktım, Trev ve çeteyi kulübün ortasındaki büyük bir masada gördüm. Mekan şaşırtıcı derecede doluydu ama insanların beni görmeye mi geldiğini yoksa zaten burada olan müdavimler mi olduğunu anlayamadım. Her iki durumda da, dolu bir salonda çalmak iyi hissettirdi.

Mikrofona konuştum. "Teşekkür . Benim adım Queenie ve bu şarkının adı 'Lago Azul'."

Parça başladı ve her zaman yaptığım gibi gözlerimi kapattım. Müzik alçak, baslar yavaş ve boğucuydu. Kalçalarımı oynattım, mikrofona doğru eğildim ve şarkı söylemeye başladım. Nakarata geldiğimde daha yüksek sesle söyledim ve ikinci ve dördüncü vuruşlarda sol ayağımı yere vurarak ayak bileklerimdeki metal püsküllerin müzikle birlikte şingirdamasına neden oldum.

Gözlerimi açtığımda neredeyse şarkının sonuna gelmişim ve Trev'i bana bakarken buldum. Nasıl olup da dikkatimi çeken ilk kişinin o olduğundan emin değildim ama yine de bakışlarının her zaman kendine has bir siren şarkısı vardı ve beni içine çekiyordu.

Şarkı bittiğinde derin bir selam verdim ve klavyeme çekildim. Konfor alanıma. Trev'in bakışlarının vahşiliğine karşı bir bariyer görevi gördü.

O beni istedi.

Şarkı söylediğimde hep beni isterdi. Belki de bir kişiliğe büründüğüm içindi. Reya değildim: güvensiz, endişeli, zayıf. Queenie'ydim: kendinden emin, cesur, güçlü.

Bu yüzden mi onun için yeterli değildim? Neden beni elinde tutmaya çalışmadı?

Biz mi?

Arada seyircilerle sohbet ederek birkaç şarkı çaldım. Ne olduğunu anlamadan önce, setimin bitmesine sadece birkaç dakika kalmıştı ve Trev'in buradaki ilk gecemizde benden istediği şarkıyı çalıp çalmayacağıma karar veremiyordum. Karanlık odadaki sessiz sohbetimiz, her birimiz ayrı yataklarımızdaydık, duygularımız çarşafların üzerine dökülse de çarşaflar tarafından korunduğumuzu düşünüyorduk. Tuşlarla oynadım, tereddüt ettim ve sonunda açılış notalarını çalıp şarkı söylemeden önce ona doğru bir bakış attım.

*BİR GÜN kulüpte kimse gibi dans eden o kız olacağım Kimse izlemiyormuş gibi dans eden
Kimse izlemiyormuş gibi dans ediyor Çünkü kafası güzel, kafası güzel, kafası güzel
Kağıt ağırlıklardan, ataçlardan ve bir zamanlar ağaç olan kağıtlardan
Çünkü hepimiz başka bir şey olmayı arzulayan bir şeyiz.*

*BİR GÜN kulüpte kimse gibi dans eden o kız olacağım Kimse izlemiyormuş gibi dans eden
Kimse izlemiyormuş gibi dans eder Çünkü o mutlu, mutlu, mutlu Ama gerçekten üzgün, üzgün, üzgün
Çünkü hayatın yükü altında boğuluyor.
Kağıt ağırlıkları ve ataçlar ve kağıt kağıtlar*

GİDİN AÇIN

Git onun gibi dans et.

fısıldar

Göz teması kurmayın Göz

teması kurmayın Göz teması

kurmayın

Gözlerimi ancak son satırı fısıldadığımda açtım. Bakacağını biliyordum. Her zaman bakardı. İlişkimizde tek şey buydu. Ben şarkı söylerken onun sürekli dikkati.

Seyircilere takdirleri için teşekkür ettim, ayağa kalktım ve kalbim boğazımda, aceleyle sahneden indim. Şu ana kadar paylaştığımız anlar düşünüldüğünde, bu çok yakındı. Tenim nemliydi. Farkındalık, endişe ve istekle karıncalanıyordu.

Bir içkiye ihtiyacım vardı.

Kulübün içinde ilerleyerek bara geldim ve bir tekila ekşi daha sipariş ettim. Biri omzuma dokunduğunda barmene birkaç Euro uzattım. Bu Isaac'ti, günün erken saatlerindeki çocuk. Onu davet ettiğimi unutmuştum ve burada olmak için yeterince büyük olup olmadığını merak ediyordum. On sekiz yaşında görünüyordu.

.. neredeyse.

"Hey Isaac! Geldiğin için teşekkürler," diye bağırdım.

"Reya, yukarıda inanılmazdın," dedi tam o sırada Trev omzunun üzerinden belirdi. Arkadaşım olduğu için mutlu görünmüyordu, ki bu çok saçmaydı çünkü Isaac daha çocuktü. Evet, uzun boyluydu ama ne kadar genç olduğu çok belliydi.

"Reya," dedi Trev, sesi alçak ve sorgulayıcıydı.

"Trev, buraya gel. Seni tanıştırmak istediğim biri var."

İsmi duyduğunda Isaac'in gözleri yuvalarından fırladı, tüm vücudu hareketsiz kaldı. Çok sevimliydi. Trev geldi

Kolunu sahiplenici bir tavırla belime dolayarak yanıma geldi ki bu tamamen gereksizdi. Isaac'e şüpheyile baktı.

"Bu Isaac," diye açıkladım. "Bugün çekimler sırasında tanıştık. Sizin büyük bir hayranınız," diye devam ettim, 'hayran' kelimesine vurgu yaptım ki kibar olması gerektiğini bilsin. "Seninle tanışabilmesi için onu bu gece davet ettim." Konuşmamı bitirdiğimde, Trev' duruşu gevşedi, çünkü bunun barda bana yaklaşan bir adam olmadığını fark etti.

Trev elini uzatgölümseyerek, "Oh, hey, tanıştığımıza memnun oldum, dostum," dedi.

Isaac konuşmadı, sadece uzatılan ele baktı, olduğu yerde donakaldı.

Hafifçe güldüm ve Trev'i biraz daha çaba göstermesi için dürttüm. "Sanırım biraz yıldız çarpmış olabilir."

"Hayır, hayır, ben iyiyim. Gerçekten," dedi Isaac, sonunda birkaç kelime bulabilmişti. "Ben sadece ... sizinle tanışmak bir onur. Serinizi en başından beri takip ediyorum."

"Bu onur tamamen bana ait. Bir hayranımla tanışmak büyük bir zevk. Size bir getireyim mi? Bir şey imzalamamı ister misin?"

"Evet, lütfen" diye başını sallamaya başladığında Isaac'in gözleri tekrar büyüdü ama sonra Trev'e imzalatacak bir şeyi olmadığını fark etti. Peçetelere uzandım ve barmene bir kalem verip veremeyeceğini sordum. Barmenin altından bir tane aldı ve ben de hem peçeteleri hem de kalemi Trev'e uzattım. İmzalarken Isaac' rahatlatmak için kolunu hafifçe sıktım. Başını salladı, utanmıştı ve kendini gösterdiğini düşündüğünü biliyordum. Ama yapmamıştı. Sadece utangaçtı. Ünlü insanların yanında hepimizin başına gelir.

Trev'i ünlü biri olarak düşünmek hâlâ gerçeküstüydü.

"Al bakalım," dedi Trev, imzalı peçeteyi Isaac'e uzatırken. Küçük bir not da yazdığını fark ettim. *İşte böyle anlarda*

Yıllar öncesinden iyi kalpli, mücadele eden bir arkadaş.

"Çok ama çok teşekkür ederim. Bunun ne anlama geldiğini bilemezsiniz. Sizinle tanıştığım için çok mutluyum."

"Isaac de serbest koşucu," dedim Trev'e. "Oldukça iyi," diye yalan söyledim, belki bu onun güvenini artırır diye umuyordum.

"Öyle mi?" Trev aniden ilgilenerek sordu. "Hiç profesyonel olmayı düşündün mü?"

Parkour büyüyen bir spordu, ancak gerçekten yetenekli yeni insanlar bulmak zordu. Bunu yıllar boyunca Trev ile geçirdiğim onca zamandan biliyordum. Isaac'ın herhangi bir yeteneği varsa, Trev'in onu doğru insanlarla buluşturmaktan mutluluk duyacağından emindim.

"Hayır, Reya'nın söylediği kadar iyi olduğumdan emin değilim," dedi Isaac alçakgönüllülükle ve bana sorgulayan bir bakış attı.

"Reya iyi olduğunu söylüyorsa ona inanırım. Yarın uğramaya ne dersin? Koşuya çıkabiliriz. Bütün gün Atomium'da çekim yapacağız."

"Ciddi misin?" Isaac şansına inanamıyormuş gibi nefes aldı.

"Elbette," dedi Trev nazik bir gülümsemeyle.

"Tamam, evet, orada olacağım. Tekrar teşekkür ederim. Şimdi gitsem iyi olacak. Annem gece yarısından önce evde olmamı istiyor." Ve böylece gitti. Trev'in kolunu belimden çektim ve yüzümü bara döndüm. O da benimkinin yanındaki tabureye oturdu.

"Ben hiç bu kadar masum muydum?" Trev kıkırdarak sordu.

"Hayır. Yüzde yüz emin olarak söyleyebilirim ki sen değildin. Bir köpek yavrusundan daha sevimli. Sanırım onu evlat edinmek isteyebilirim."

"söyleme. Beni yine kışkandıracaksın," diye alay etti. Ona yan gözle baktım ve sııttım.

"Peki," diye devam etti. "Tam olarak ne kadar iyi?"

Şimdi güldüm. "Hiçbir fikrim yok."

"Ama sen dedin ki-"

"Ona ilgi duymak için yalan söylüyordum ve işe yaradı."

"Reya," diye azarladı Trev. "Muhtemelen üç metrelik bir duvardan atlamaktan korkacak bir çocukla beni baş başa bıraktın."

"Bu kadar melodramatik olma. İyi olduğuna eminim. Muhtemelen sadece on sekiz yaşındadır ve şimdiden paramparça olmuştur. Antrenman yapmadan böyle bir vücuda sahip olamazsın."

Trev kaşlarını kaldırdı. "Onun yırtık olduğunu nereden biliyorsun?"

Şakağımın yan tarafına dokundum. "Sadece söyleyebilirim. Bir kadının sezgileri." Sırıttı ve dirseklerini barın tepesine dayayarak daha da yaklaştı.

"Öyle mi? Peki kadın sezgilerinizle başka neler söyleyebilirsiniz?"

"Çok şey."

"Aydınlat beni," diye meydan okudu. Trevor Cross'un meydan okumalarında geri adım şey neydi? Sonuna kadar gittim.

"Öncelikle, bir erkeğin yatakta iyi olup olmayacağını anlayabilirim."

O kadar geniş gülümsedi ki neredeyse yüzü yarılacaktı. "Oh, şimdi bunu duymak zorundayım."

"Her şey yürüyüşte biter. Kendinden emin, emin bir yürüyüş kendinden emin, bir aşığı gösterir."

Trev kıkırdadı. "Beni kırıyorsun, Reyrey."

Trev "Peki, yürüyüşüm ne diyor?" diye sorarken gülümsedim ve kadehimi dudaklarıma götürdüm.

Başımı hararetle salladım. "dokunmayacağım."

Suratını astı. "Hiç eğlenceli değilsin." Bana karanlık bir bakış atıp alçak sesle mırıldandığında bir duraksama oldu, "Sanırım yürüyüşümü incelemene gerek yok."

Bakışlarını şakacı bir şekilde kısmıştı. "Bu seviyeye ineceğini ."

"Çünkü beni en iyi sen tanıyorsun."

"Bundan pek emin değilim."

Merakla başını eğdi. "Hayır mı?"

"Senin hakkında bilinmesi gereken her şeyi bildiğimi sandığım günlerde bile hâlâ biraz gizemliydin."

"Poker suratımdan olsa gerek" diye cevap verirken bakışlarımız kilitlendi.

"Öyle olmalı," diye sessizce kabul ettim.

Bir süre sonra, "Bu arada bu gece harikaydın. Açılışını yaptığın o şarkı beni öldürdü." Sesinin boğuk tonu bakışlarımı başka yöne çevirmeme neden oldu. *Bu*, yıllar önce ilk kez tanıştığım Trevor Cross'tu. Sesi bir şekilde aynı anda hem müstehcen hem de kışkırtıcı çıkan dost canlısı bir şakacı.

"İspanyolca konuşmamı hep sevmişsindir," dedim ses tonumu rahat tutmaya çalışarak.

"Hâlâ yapıyorum. Bu dünyadaki en seksi şey."

"Çok tahmin edilebilirsin."

"Öyle mi düşünüyorsun?"

"Evet. Bütün erkekler kadınların İspanyolca konuşmasına bayılır. Bütün kadınlar erkeklerin Fransızca konuşmasına bayılır. Bu bizim DNA'mızın kodunda yazılıdır."

Trev usulca güldü. "Bu gerçek mi?"

"Elbette. Bahse girerim çift sarmalı yakından incelersen bir yerlerde bulabilirsin," diye şaka yaptım.

Trev uzanıp bir parmağını boynumda ve omzumun açıkta kalan kıvrımında gezdirdi. "Muhtemelen haklısın, ama ben sadece sen olduğunda seviyorum."

Onun şefkatli sözleri bir şekilde tekilanın kan akışıma daha hızlı karışmasını sağladı. Ya da belki de hepsi kafamdaydı. Her iki durumda da kendimi bir an öncesine göre biraz daha güçsüz hissediyordum.

"Yapma," diye yalvardım, nefesim kesilmişti.

Birden ağzı kulağıma geldi. "Ne yapmayayım?" "Böyle şeyler söyleme."

Eli kalçama doğru hareket etti ve kalçalarımın arasına kadar girdiğini hissettim. "Neden olmasın?"

"Çünkü yapmamam gereken şeyleri yapıyormuşum gibi hissettiriyor," diye dürüstçe cevap verdim, gözlerinin içine bakmak için yer değiştirdim. Tüm o maviliğin içinde boğuluyordum.

"Belki yapmalısın," diye mırıldandı boğuk bir sesle, akli bir yerlere daldı ve sonra tekrar bana döndü. "Dün gece çarşaf larım sen kokuyordu" diye fısıldadığında yutkundum.

Midem bulandı. Onun yatağında ilk gece çarşaf lar da onun kokusunun olmasından endişelenmiş tim. Onun için kendiminkini bırakacağımı hiç düşünmemiş tim.

"Trev . . ."

"Ne?" diye sordu, gözlerinde seksi bir meydan okuma vardı. Beni yakaladığını biliyordu. Daha güçlü olmam gerekiyordu.

Kendimi toparladım ve "Döndüğümüzde çarşaf larını değiştireceğim" dedim.

Yavaşça başını salladı. "Hayır. Değilsin." Çenemi kaldırdım. "Öyleyim."

"Şu çarşaf lar a dokunun ve ne olacağını görün."

"Bu bir tehdit mi?" Sesimi sertleştirerek sordum. Cevap vermedi, sadece bir irade savaşında bakış larımı tutmaya devam etti. Bunu bana neden yapıyordu? Bana sadece arkadaş olacağımızı söylemişti. Şimdi ikinci gece ve şimdiden flört etmeye başladı. Yoksa her zaman yaptığımız gibi şakalaş ıyor muydu? Ama bu zararsız bir şakalaş madan daha fazlası gibi geldi.

Tanıdık bir ses "Bir tur Jager bombası alabilir miyim?" dediğinde o an bozuldu.

Trev'den gözümü ayırdığımda Leanne'in barın yanında durduğunu gördüm. "Selam Reya. Harika bir konserdi. İnanılmazdın."

"Teşekkürler," dedim, parmak larını saymaya başlayıp barmene bakarken hâlâ Trev'in ilgisinin sıcaklığını hissediyordum. "Bana altı tane lazım."

Başını salladı ve siparişini bir araya getirmeye başladı.

"Bu gece içemezsin, Leanne," dedi Trev ve sesi neredeyse babacan çıkıyordu. Bu garipti. O her zaman ailesinin asi çocuğu olmuştu. "Yarın çok önemli."

"Sadece bir içki."

"Jager bombaları bir içki değildir. Onlar sefahat dolu bir geceye açılan kapıdır ve bunu ikimiz de biliyoruz," diye devam etti Trev.

"Ona katılmak zorundayım," diye araya . "Dev bir biftekten önceki başlangıç yemeği gibi."

"Ya da sikişmeden önce oral seks," diye ekledi Trev ve 'sikişmek' deyişi tüylerini diken diken etse de gözlerini devirdim.

Leanne ofladı pufladı. "Ama ben onları çoktan sipariş ettim." "Ve şimdi siparişi geri alabilirsin," dedi Trev.

"Aslında, yapamam. Bak, şimdi onları yapıyor." "O zaman ben öderim. Hâlâ içmiyorsun."

Bir elini kalçasına koydu. "Biliyor musun? İnsanların bana burada ne yapacağımı söylemesinden gerçekten bıktım." Döndü ve diğerlerinin beklediği masaya doğru tepindi. Trev barın üzerine birkaç not bıraktı ve onun peşinden gitti. İçimi çektim, son içkimi de yudumladım ve eşyalarımı almak için sahne arkasına yöneldim. Kulüp çalışanlarından biri kibarca klavyemi arka tarafa getirmişti. Birkaç dakika sonra ön tarafa doğru ilerlerken Trev ve taksiye binen diğerleriyle karşılaştım.

"İşte buradasın," dedi Trev, gelip eşyalarımı benden aldı. Ben de onun yanına bindim. Paul ve James bizim taksiyi paylaşırken Leanne, Neil ve iki mürettebat da diğerine bindi.

"İspanyolca bilmiyordum," dedi James, setimin açılışını yaptığım şarkıya atıfta bulunarak. Dikkatimi, vücudumun yan tarafının Trev'inkine sıkıca bastırılmış olduğu gerçeğinden ayırdı. bir parça boşluk bırakmak için elimden geleni yaptım.

"Evet, iki dil konuşarak büyüdüm," diye cevap verdim. "Annem ve babam göçmendi. İngiltere'ye ilk geldiklerinde hiç İngilizce bilmiyorlardı ve öğrenmek zorunda kaldılar."

"Gerçekten mi?" James ilgilenmiş gibi bir sesle sordu. "Büyükannem ve büyükbabam altmışlı yıllarda Trinidad'dan göç etmişler ama ikisi de İngilizce konuşuyor. Arada bir büyükannem Creole diline kayıyor ama sadece bir şeye çok kızdığında." Kıkırdadı. "Ailen nereden geldi?"

Kaskatı kesildim ama muhtemelen bunu fark eden tek kişi Trev'di. Ailem konusunun ne kadar hassas bir nokta olduğunu bilen birkaç kişiden biriydi. Yine de James'in sorusuna nezaketen cevap verdim. "Madrid. Franco döneminde büyüdüler, bu yüzden şimdiki İspanya'dan çok farklıydı. Komik, yani totaliter bir rejimden kaçmak için gittiler ama idealler işlemeye devam etti. Çok muhafazakâr, çok katı ve çok dindarlar."

Paul bana bakarak, "Bahse hiç de kolay olmamıştır," dedi.

Boğazımdaki yumruyu yuttum. "Hayır, değildi."

Daireye vardığımızı görünce rahatladım ve taksiden ilk inen ben oldum. En azından ücreti ödemeyi teklif etmemenin kabalık olduğunu biliyordum ama kendimi boğulmuş hissediyordum. Trev her neyin peşindeyse ve ailem hakkında konuşuyorsa, oradan çıkmam gerekiyordu.

Dairenin kapısını açtığımda, oturma alanında kameralarıyla uğraşan iki ekip üyesi bekliyordu. İçeri girdiğimi görür görmez çekmeye başladılar. Benimle ilgilenmediklerini bildiğim için kaşlarımı çatarak koridordaki çamaşır dolabına yöneldim. Adamlar içeri girdiğinde onları çekmek için bekliyorlardı.

Birkaç yedek çarşaf buldum ve onları Trev Callum'un yatak odasına taşıdım. Trev içeri girmeden önce işi bitirmeyi umuyordum ama öyle bir şansım yoktu.

"Ne yapıyorsun?" diye sordu, film ekibinden birinin yüzüne kapıyı kapatarak. Trev'i yatak odasına kadar takip etmeye çalıştığı için haklı çıkmıştı.

Şimdiye kadar sadece yastık kılıfını çıkarmıştım. "Söylediğim gibi çarşaflarını değiştiriyorum."

Bana doğru geldi, yastığı elimden çekip aldı ve yatağa geri fırlattı. "Ve sana yapmamamı söyledim." Alçak sesle konuştu, sözlerinde bir tehdit vardı.

Kararlı bir şekilde durdum ve yastığı geri aldım. "Neden olmasın? Garip davranıyorsun."

Ağır bir nefes verdi ve gözlerini bana dikti. "Yapma. Ver şunu bana."

Ona bakarken boğazımın düğümlendiğini hissettim. Orada derin, son derece canlı bir ihtiyaç vardı ve bunu görmek neredeyse şok ediciydi. Bunu saklamak için çok çabalamıştı ama tam o anda gerçeğin bir parıltısını gördüm. *Sadece arkadaş olmak istiyorum* cephesinde bir çatlak gördüm.

Önce ona, sonra yatağa, sonra tekrar ona baktım. Bakışları dudaklarıma indi ve içgüdüsel olarak onları ıslattım. Aramızda bir sıcaklık oluştu ve yastığı bıraktım. Aramızda sadece bir santim boşluk kalana kadar bir, iki adım ileri gitti. Nefesi yanaklarıma çarptı ve olduğum yerde donup kaldım. Bir elini yüzüme doğru kaldırdı ve parmaklarıyla boynumun kenarından aşağıya doğru bir çizgi çizdi. Konuştuğunda bir an için gözlerimi kapattım.

"Bu düşündüğümde daha zormuş."

Nedenini bilmiyordum ama sessiz, sulu bir kahkaha attım. "Sadece üç gün oldu."

"Hayatımın en zor üç günüydü."

"Belki de eve gitmeliyim-"

"Hayır," dedi burun delikleri alevlenerek. "Gitmeni istemiyorum." Eli omzuma geldi ve sıkıca kavradı.

Gözlerimi yere indirdim. "Yatağa gitmeliyim." "Reya, bana bak."

Başımı kaldırdım, yine o buz mavisi gözlerine hapsolmuştum. Onlar her zaman benim felaketim olmuştu. "Ne?" Fısıldadım.

Dudağını ısırđı, çelişkili görünüyordu. "Sadece ... kalacağına söz ver. Eğer geri çekilirsem, kalacak mısın?"

Başımı salladım. Zaten istesem bile gidebileceğimden emin değildim. "Ben kalacağım."

"Teşekkür ," dedi ve omzumu bir kez daha sıktı.

Ondan uzaklaşıp kapıya yöneldim ve cesaretimi kaybetmeden kapıyı açıp çıktım. Onu öpebilirdim ve o da bana izin verirdi. O beni öpebilirdi ve ben de ona izin verirdim.

Her şey karmakarışıkđı. Yolculuktan önce Karla ile konuşmayı düşündüm ve şüpheci olmakta haklı olduğunu biliyordum. Trev bu dünyada asla ama asla karşı koyamayacağım tek şeydi.

Hep onu isterdim. *Sadece onu.*

Yapmamam gerektiğini tüm kalbimle bilsem bile.

On üç.

T Perşembe günkü çekimlerin yapıldığı yer daha önce gördüğüm hiçbir şeye benzemiyordu. I sat içinde ve geri . ve taksi yanında Neil olarak yaklaştık ve Tuhaf İnşaat. Bu oldu gibi a Mimaride hayata geçirilmiş bir bilim deneyi - ya da uzaylı bir uzay aracı- ve grup bunu ölçeklendirmeyi planlıyordu. Yani, nasıl? Sadece . . . nasıl? Adı Atomium'du ve bu isim uygundu, çünkü çelik ve camdan yapılmış dev bir atom gibi görünüyordu.

"Bunu yapmak için nasıl izin aldılar ki?" Neil'e sordum, sadece biraz endişeliydim. Trev'in kendini gerçekten yaraladığına henüz tanık olmamıştım. Elbette, burkulma ve kemik kırılması gibi küçük yaralanmalardan payına düşeni almıştı, ama iyileşmeyecek bir şey değildi.

"Hiçbir fikrim yok," dedi Neil başını sallayarak. "Barry'nin cebinde her zaman doğru insanlar var gibi görünüyor."

Ve kesinlikle yaptı. Oyuncular ve ekip provalara başlamak için sabahın köründe gelmişti. Saat on biri biraz geçiyordu ve hazırlıkları izleyen bir kalabalığın toplandığı görülüyordu. Birkaç turist fotoğraf ve video çekmek için ellerinde fotoğraf makineleri ve tabletler tutuyordu.

"Bunları Trevor'a verebilir misin? Daha önce mesaj atıp bunları onun için alıp alamayacağımı sordu," dedi Neil ve bana küçük bir plastik torba uzattı. I

içine baktım ve bir iPod, sakız, karışık fındık ve biraz el kremi buldum. El kremi konusunda onu kesinlikle azarlayacaktım.

"Elbette," diye cevap verdim, ama Trev'in yanında olmak konusunda hâlâ biraz tereddütlüydüm. Dün gecedan beri tek bir kelime bile etmemiştik. O ve diğerleri bu sabah erkenden ayrılmışlardı, Neil ve ben ise dizlerimize kadar programa gömülmüştük.

Taksiden indik ve binaya doğru yöneldik. Grup mola verirken film ekibi çekimleri hazırlıyor gibi görünüyordu. Leanne'in bir arabanın kaputunda oturduğunu ve Callum'un da onun önünde durduğunu görünce şaşırdım. Ona bir şişe su uzattı. Callum şişeyi almak için hamle yaptığında onu geri çekti, sonra tekrar yaptı, sanki bir oyun oynuyorlardı. Flört mü ediyorlardı? Cidden, bu ikisinin bir günden birbirlerine karşı nerede durduklarını asla bilemezsiniz. İkisinin de yüzünde kocaman bir gülümseme vardı ama ikisi de onları çeken kadın görevliyi fark etmemişti. Ya da belki umurlarında değildi. Banyoda ya da yatak odasında olmaları gibi belirli durumlar dışında her an kaydedilmeleri sözleşmelerinin bir parçasıydı.

Ben yaklaştığımda Trev, Paul ve James basamaklarda oturmuş sohbet ediyorlardı. Üzerimde bol, çiçek desenli, düşük yakalı bir üst ve tayt vardı. Trev'in bakışları, dikkati yüzüme yönelmeden önce her ayrıntıyı süzdü. Ciğerlerimi sıkı, yakıcı bir sıcaklık sardı. Plastik torbayı uzattım.

"Neil bunları senin istediğini söyledi," dedim ona sertçe. "Doğru, evet teşekkürler."

Kendimi garip hissederek avuçlarımı tozluklarıma sürttüm. "Sorun değil. El nemlendiricin olmadan yaşamak zorunda kalmanı istemem. Bu bir rezalet olur," dedim, bu esprinin aramızdaki havayı yumuşatacağını umarak. Paul ve James kıkırdarken Trev'in ağzı yavaş bir sırıtışla kıvrıldı.

"Yumuşak olmalarını sevdiğini biliyorum," dedi ve göz kırptı.

Kıpkırmızı kesildim. Onunla karşı karşıya gelmemem gerektiğini bilmeliydim. Utanç duymaya karşı oldukça bağışıklıydı, her zaman öyleydi.

Hızlı bir cevap bulmaya çalıştım ama bulamadım. Onun yerine küstah bir şekilde "Hepsi bu mu? Başka bir şey ister misiniz efendim?"

Trev sıırttı ve onun yanağına dokundu. "Bir öpücük iyi olur."

Bu sabah müthiş bir ruh hali içindeydi. Gözlerindeki o pırıltı bana bunu söylüyordu.

"Bence öpücük olmadan da iyi olacaksın," dedim.

Trev üzgün bir yüz ifadesi takındı. Onu görmezden geldim ve mesajlarımı kontrol etmek için telefonumu çıkardım. Uzun, kuşatılmış bir iç çekiş çıkardığını duydum. Paul ile bir şeyler tartışmakta olan James, "Neyin var senin?" diye sordu.

"Kimse beni öpmek istemiyor. Kendimi çok hissediyorum."

James kıkırdadı. "Birinin seni tanımlamak için kullanacağı en son kelime hödüklüktür, Trev."

Başımı salladım ve ona bir bakış attım. Hınzırca gülümsüyordu. "O zaman neden yaklaşık yedi aydır öpüşmedim? O filmdeki Drew Barrymore gibiyim."

İşte bu kadar. Çenemi daha fazla kapalı tutamadım. "Yaşayacaksın."

Trev öfkeme karşı çıkmadı. Bunun yerine, James ve Paul'e aşırı dramatik bir şekilde kaşlarını çatarak küçük oyununa devam etti. "Bu durum kendime olan güvenimi gerçekten sarsıyor."

Alay ettim. "Kendine güvenin son derece sağlıklı."

"Üzüntülerimi bastırmak için bir kova Ben & Jerry's almak istiyorum."

"Tanrım, onun acısına son ver Reya," diye yalvardı Paul. "Bu canavarlığı sona erdirmek için başka bir neden yoksa, her ne ise. Buna tanık olmanın bile beni duygusal olarak yaraladığından eminim."

Başımı salladım. "Hayır. Ona istediğini vermeyeceğim."

Trev kirpiklerini kırıştırdı. "Bana küçük bir öpücük vermek gerçekten bu kadar korkunç olur mu? O kadar iğrenç miyim?"

"Yüce Tanrım, sen şımarık bir ."

Sahte bir gaz çıkardı ve elini göğsüne götürdü. "Benimle nasıl böyle konuşabilirsin?"

"El kremini geri alacağım," diye tehdit ettim. "Alacağım ve hepsini lavaboya boşaltacağım."

"Böyle tehditler. Bir çocuk böyle bir ortamda nasıl çalışabilir?"

Aman Tanrım. Onu boğazlamak istedim. Bunun yerine telefonumu çantama geri soktum ve öne doğru yürüdüm. , bu pozisyonun ona üstümden aşağı hoş bir bakış sağladığını çok geç fark ettim ve yanağına bir öpücük kondurdum. Kokusu burnuma doldu ve hızla geri çekildim.

O kadar geniş gülümsedi ki neredeyse parlıyordu. "O kadar da kötü değildi, değil mi?"

Kaşlarımı çattım. "Kendini hala gibi mi hissediyorsun?"

"Hiç de değil. Öpücüğünün mucizevi dönüştürücü nitelikleri var. Kendimi yepyeni bir adam gibi hissediyorum."

İsteksiz bir kahkaha attım. Neden canımı cehenneme çevirdiğinde bile beni güldürmeyi başarıyordu?

Çevresel görüşümde hareket eden bir şey yakaladım ve filme alındığımızı fark ettim. Mikrofonla konuşmadığımı hatırlayınca rahatlardım ama Trev ve diğerleri konuşuyordu ve mikrofonları muhtemelen söylediklerimi alacak kadar güçlüydü.

O sırada Neil yanıma yaklaştı ve bana dükkândan almam şeylerin bir listesini verdi. Döndüğümde Barry konuşma yapmak üzere grubu toplamıştı. Başında bir çift Ray Bans vardı ve üzerinde buruşuk kahverengi bir tişört vardı. Konuşmayı dinlerken oyuncular ve ekip için masanın üzerine birkaç şişe su ve buzlu çay koydum.

Barry, "Dış sahneleri çekmeden önce sizleri içeride gezdirmek istiyorum," dedi. "Gözlemevi kapsülleri şehrin harika manzaralarına sahip."

Trev beni fark edince hemen yanıma geldi. "Bizimle tura gelmek ister misin?"

"Emin değilim. Neil'in yardımına ihtiyacı olabilir."

"Sensiz yarım saat dayanır. Gel ."

Trev beni Barry'nin hala talimatlar verdiği yere götürdü ve bir kız gelip bana bir mikrofon bağladı. "Bunun gerekli olduğunu sanmıyorum. Ben sadece bir asistanım," dedim kız bana küçük siyah kutuyu uzatırken.

Bana özür dileyen bir bakış attı ve omuz silkti. "Özür dilerim. Barry'nin emirleri."

Kutuyu tozluğumun arkasına sıkıştırdım ve Trev'in yanına geçtim. Çekimler yeniden başlamıştı ve şık giyimli bir kadın grubu binanın içine götürüyordu. Binanın tarihi hakkında kısa bir giriş yapmasını duyacak kadar yaklaştığımda onun bir tur rehberi olduğunu anladım.

Trev'in tişörtünün kolunu çekiştirdim. "Sanırım beni gösteriye sokmaya çalışıyorlar."

Kafasını çevirdi, şaşkındı. "Ne?"

"Son birkaç gündür ekibin beni epeyce filme aldığını fark ettim. Sözleşmede görüntülerde olabileceğimin biliyordum ama sadece arka plan çekimi olacağını düşünmüştüm. Üzerimde mikrofon var," dedim.

"Bu işler böyledir. Merak etmeyin. Her ihtimali göz önünde bulundurmaları gerekiyor," diye güven verici bir şekilde cevap verdi.

"Bilemiyorum. Haklı olabilir," diye araya girdi Paul. "Jimbo'nun dün geceki konserinde o el cihazı vardı."

Jimbo programıma gelen ekipten biriydi. Beni kaydettiği haberi endişe vericiydi. Trev şimdi kaşlarını çatmıştı.

"Barry ile konuşacağım."

Kolumu onunkinin arasından geçirdim ve konuşurken mikrofonu kapattım. "Geçmişimizden kimseye bahsetmedin, değil mi?"

"Hayır, neden?"

"Sadece neden benimle ilgilendiklerini anlamaya çalışıyorum."

Bir dakika sessiz kaldı, sonra kolunu bağlamamdan yararlanarak beni kendine çekti. "Bir neden bulabilirim. Bir çift gözü olan herkes sana nasıl baktığını görebilir."

Bu gerçek kafama dank edince kaskatı kesildim ve kolumun onunkinden ayrılmasına izin verdim. Şöhretle ilgilenmediğimi söylediğimde ciddiydim, hatta *Running on Air*'ın arka planında yer almanın getirebileceği küçük bir miktarla bile. Müziğimle ilgi çekmeye bayılsam da, kişisel olarak bana odaklanan ilgiden hoşlanmıyordum. Bunun tuhaf olduğunu biliyordum. Çoğu insan ünlü olmak için müzik yapardı ama ben insanlara dokunmak için müzik yapıyordum. Yüzümün dergilerde ya da televizyon ekranlarında boy göstermesi umurumda bile değildi. Hatta bu fikir midemi bulandırıyor. İçine kapanık bir insanın hayatı böyleydi.

Ne yazık ki, ilgi odağı olmaktan kaçınmamın biraz daha karanlık bir nedeni daha vardı. Eğer Trev ile romantik ilişkim olursa, dedikoducular geçmişimi, aile araştırmaya başlayabilirdi. Ailemden ve kardeşlerimden uzaklaşmamın ardındaki gerçeği keşfetmeleri düşüncesine katlanamazdım.

"İyi misin?" Trev tedirginliğini fark ederek sordu.

Kaşlarım çatıldı. "Emin değilim. Daha sonra eve döndüğümüzde konuşabilir miyiz? Özel olarak?" Burada olduğumuz sürece konuşma şansımız olmayacağını biliyordum, kameralar ve mikrofonlar her hareketimizi kaydederken olmazdı.

"Evet, tabii. Konuşuruz," dedi Trev ve asansöre binerken elimi anlamlı bir şekilde sıktı. Birkaç dakika sonra aşağıdaki şehre bakan yuvarlak camdan bir gözlem odasına girdik ve bir an için endişelerimi unuttum. İnanılmazdı.

Her şeyi içime çekerken, birden buranın tam olarak ne olduğunu fark ettim: Trev'in içindeki adrenalini bağımlısı için inşa edilmiş, ancak mimarların o sırada bunu bilmediği bir orman jimnastiği.

"Bu şeye , değil mi?" Başımı sallayarak söyledim.

Trev bana baktı, dudakları seğiriyordu. "Evet, ama o kadar da basit değil."

"Umarım olmaz. Tehlikeli olacak. Merdivenden kayar gibi o çelik borulardan aşağıya hayal edebiliyorum."

Kıkırdadı. "Beni çok iyi tanıyorsun ama endişelenme. Bunun için haftalarca planlama ve pratik yapıldı."

Ona yan gözle bir bakış attım. "Korkuyor musun?"

Dudaklarını birbirine bastırdı, tereddüt eder gibi yaptı, sonra bana en şefkatli gülümsemesini verdi. "Hayır."

Hafifçe güldüm. "Ben de öyle düşünmüştüm."

Nefes verişini duydum, manzarayı seyrederken bana katılmadan önce bir an dikkatinin üzerimde olduğunu hissettim. "Bunun bizim hayatımız olacağını hiç düşünmüş müydün?" diye sordu sessizce.

"Bu benim hayatım değil. Bu senin," dedim, göğsüme bir ağrı saplandı, çünkü bunun benim hayatım olmasını diliyordum. "Paslı eski arabamı

"Bir süreliğine altı haneli karavanınıza gidin."

Gülümsediğini anlamak için bakmama gerek yoktu. "Kulağa country şarkı sözü gibi geliyor. Belki de tür değiştirmelisin."

"Benim bir türüm yok, unuttun mu? İçe dönük piyanist kadın bir tür değilse tabii."

"Sanırım geçen gün Spotify'da listelendiğini gördüm."

"Ha-ha."

Bakıştık ve Trev uzanıp parmaklarını benimkilerle birleştirdi. Ona izin verdim, çünkü hoşuma gitmişti. Bugünlerde nadiren biriyle el ele tutuştuğumu şaşkınlıkla fark ettim. Çocukken her zaman yaptığım bir şeydi ama artık pek yapmıyorum. *Gerçekten* el ele tutuştuğum son kişinin David olduğundan oldukça emindim. Sıradan bir dokunuş ya da tutuştan değil, parmakların ten tene iç içe geçmesinden bahsediyorum. Sevgililer arasındaki türden. Bu şok ediciydi, çünkü David'le neredeyse bir yıl önce ayrılmıştık. Bunca zamandır bu tür bir dokunuş hissetmemiş miydim? Bu düşünce ayıltıcıydı.

"İyi misin?" Trev muhtemelen çizgiyi aşmadığını merak ederek sordu.

Başımı salladım. "Ben iyiyim. Sadece insanlarla el ele tutuşmayı özledim."

Kaşları havaya kalktı. Söylememi beklediği şey bu olmamalıydı. "Öyle mi?"

"Evet, öyle değil ? Bence daha fazla yetişkin bunu yapmalı. Neden yaşlandığımızda el ele tutuşmuyoruz?"

Trev bir omzunu kaldırdı, dikkati bana odaklanmıştı. "Sanırım cinsel bir çağrışımı olduğu için. Yetişkinler el ele , bilirsiniz işte, *yaparlar*."

İfadesi karşısında gözlerimi devirdim. "Evet, ama arkadaşlar da el ele tutuşabilir."

"Arap erkeklerinin el ele tutuştüğünü biliyor muydun?" James konuşmamıza kulak misafiri olarak araya girdi. "Bu kültürel bir şey. Romantik bir yanı yok, onlar için bu sadece bir arkadaşlık göstergesi."

"Gerçekten mi?" diye sordum. "Bunu hiç bilmiyordum."

"Bu doğru. Bazı Orta Doğu ülkelerinde cinsiyetler birbirinden daha fazla ayrıldığı ve erkekler diğer erkeklerle çok fazla zaman geçirdiği için, bu, sevgi ve yakın arkadaşlık göstermenin bir yolu olarak gelişti."

"Yani insandan insana gibi mi?" Ben sordum.

"Temel olarak. Bir keresinde bu konuda ilginç bir makale okumuştum."

"Bu çok hoş. Bu fikri sevdim. Hepimizin şefkate ihtiyacı var. Her zaman cinsel olmak zorunda değil."

"Katılıyorum," diye söze girdi Paul. "Birkaç gün kucaklanmadığım zaman tam bir huysuz piç kurusuna dönüşüyorum."

Trev dikkati bana dönmeden önce, "Sana her zaman sarılabiliyim, shnookums," diye takıldı. Hiçbir şey söylemedi ama yüzünde düşünceli bir ifade vardı.

Dışarı çıktığımızda her şey hızlandı. Nihayet bir mola verme şansım olduğunda oturacak bir yer buldum ve grubun hazırlanışını izledim. Telefonum çaldı ve ekranda Karla'nın adını görmek için çıkardım. Mikrofonumu kapatmak için uzandığımda dudaklarımda bir gülümseme belirdi. Onu taktığımı unutmak çok kolaydı.

"Hey, Karla, nasıl gidiyor?" Mutlu bir şekilde cevap verdim. Sadece birkaç gün olmuştu ama onunla konuşmayı hâlâ özliyordum.

"Güzel. Her zamanki gibi. Çekimler nasıl ?"

"Şimdilik öyle. Aslında şu anda olay yerindeyiz. Yapmak üzere oldukları gösteriyi görmelisin-"

"Spoiler yok! Bana hiçbir şey söylemeyin," diye ısrar etti.

Kıkırdadım. "Tamam, seni . Senin için hiçbir şeyi mahvetmeyeceğim. Sadece bil ki, koltuğunun ucunda olacaksın. Bu müzedeyiz ama bina daha önce gördüğünüz hiçbir şeye benzemiyor." Film ekibinin, yapının temelindeki sütunların içindeki çapraz merdivenlerden yukarı doğru koşan grubu çekmesini izledim. En tepeye ilk ulaşan Trev oldu ve dev çelik tüplerden birine doğru tırmanmaya başladı. Her türlü koruyucu tırmanma teçhizatıyla donatılmıştı ama yine de kalbim sinirle çarpıyordu. Gerçekten de tehlikeli görünüyordu.

"Reya, ne dediğimi duydun mu?"

"Hayır, özür dilerim. Dikkatim dağıldı. Kaç tane belgesel yapımcısının çekim yaparken öldürüldüğünü biliyor musunuz?"

"En ufak bir fikrim yok. Neden?"

"Sadece bakılacak bir istatistik olup olmadığını merak ediyordum. Yani, böyle şeyleri hiç duymuyorsunuz ama mutlaka oluyordur. Kaplanlarla, gorillerle ve diğer tehlikeli hayvanlarla çok yakınlaşan tüm o adamları görüyorsunuz. Elbette kaplanlar bazen çıldırıp onlara saldırıyor olmalı."

"Trev bir kaplanla yakınlaşmıyor Reya," dedi, belli ki düşüncelerimin yönünü sezmişti.

"Biliyorum ama öyle de olabilir. Şu anda ne yaptığını görmelisin. Cidden riskli."

"Bu çocuk anne karnından ters takla atarak çıktı. Hiç durmadan pratik yapıyor ve ne yaptığını biliyor, o yüzden rahat ol. Asıl bilmek istediğim ikinizin arasındaki ilişkinin nasıl olduğu."

"Gergin. Arkadaşça. Farklı. Korkutucu," diye tek seferde cevap verdim. Karla güldü. "O kadar iyi, ha?"

"Bana gelmememi söylediğinde seni dinlemeliydim."

"Bilmiyorum. Bazen çok yargılayıcı olabiliyorum. Belki de tam olarak olman gereken yerdesin."

"Öyle mi düşünüyorsun?"

"Olaya bakmanın en iyi yolu bu. Pişmanlık duymanın bir anlamı yok zaten. Artık oradasınız. Sadece önünüze çıkan engellerle başa çıkmanız gerekiyor."

"Onu kıskanıyorum," diye düşünmeden
ağzımdan kaçırdım. "Trev'i mi?"

"Evet. Öyle değil ?"

"Sanmıyorum. Bunu gerçekten hiç düşünmedim."

Nefesimi tuttum. "Belki de kıskanmak yanlış kelime. Ben sadece ... Onu kıskanıyorum. Sahip olduğu şeyleri. Hayattan ne istediğini tam olarak biliyor gibi görünüyor. Benim ne istediğime dair hiçbir fikrim yok."

"Müzik çalmak istiyorsun."

"Evet ama bu gerçekten değerli bir uğraş mı? Biraz daha üretken bir şey yapabilir miyim? Geçen gün sette bir çocuk vardı. Güney Afrikalı bir gençti ve Trev'e geleceğinin tüm olasılıklarını temsil ediyormuş gibi bakıyordu. Bir fark yaratıyor, boktan geçmişleri olan çocuklara toplumun dikte ettiğinden daha fazlasını başarabileceklerini gösteriyor. O bir umut kapısı gibi."

"Umuda açılan bir kapı bekçisi mi?" Sesi eğlenmiş gibiydi.

İçimi çektim. "Ne demek istediğimi anlıyorsun. Sanırım onun için her şeyin yerli yerine oturmasını kıskanıyorum, oysa ben aynı yaştayım ve hayatım düğümlenmiş bir iplik yumağı gibi geliyor. Yönsüz bir karmaşa."

Söylediklerimi düşünüyor gibiydi çünkü konuşmadan önce bir süre sessiz kaldı. "Şöyle düşün. Eğer hayatın mükemmel olsaydı, bir bulutun üzerinde yaşasaydın, müziğin boktan olurdu. Şarkıların gerçekçi çünkü hakkında şarkı şeylere katlandın, hala da katlanıyorsun. İnsanların seninle Trev'in şimdiye kadar yaptığı her şeyden daha derin bir seviyede bağ kurduğunu gördüm. Alınmak yok.

ona ya da başka bir şeye. Seni ilk kez sahnede gördüğümde aşkın bir deneyim yaşamıştım."

"Öylesine söylüyorsun." *Ama bunu duymaya çok ihtiyacım vardı. Müziğimin değerli olmasını istiyordum. İnsanları etkilemesini istedim.*

"Ben değilim. Müziğiniz benim için bir şey ifade ediyor. Pek çok insan için bir anlamı var. Sadece çok fazla görünmüyorlar çünkü para getiren sabit bir televizyon izleyicisi kitlesi değiller, ama inanın bana, oradalar."

"Yani ben Vincent Van Gogh muyum?"

"Bunun ne anlama geldiği hakkında hiçbir fikrim yok."

"Yani büyük bir sanatçı olacağım ama beş parasız öleceğim." "Zengin mi olmak istiyorsun?"

"Hayır ama bazen mücadele etmekten gerçekten bıkiyorum. Bazen televizyonda aşırı pahalı bir yatak görmek ve kendi kendime 'musun? O yatağı alacağım."

Şimdi güldü. "Kendine acımayı bırakırsan sana lanet olası bir yatak alırım."

Ben de güldüm. "İçin üzülüyorum, değil mi? Damlayan bir kaltağım."

"Yine yapıyorsun," diye azarladı Karla, sesinde bir gülümseme vardı.

"Evet, öyle. Tedavisi olduğunu sanmıyorum. Ama moral konuşması için teşekkür ederim. Yardımı oldu."

"Bir şey değil. Ya Reya?" "Ne?"

"Git var a iyi Zaman. Sen hak etmek o.

Bırak endişe verici ve her şeyi fazla düşünmek. Sonuçta bunların hepsi boşa giden enerjidir."

"Tamam," dedim derin bir nefes alarak. "Deneyeceğim. Seni bir iki gün içinde ararım. Yarın trenle Paris'e gidiyoruz."

"Harika, sonra konuşuruz."

On dört.

Tekimler bittiğinde Rev'in nefesi kesilmiş ve terlemişti. Ben de çok etkilendim. Ekranda, atlayışları ve koşuları zahmetsiz görünüyordu. Son kurgunun şık mükemmelliğinin ardında, gerçek gibi görünmüyordu.

Ancak burada, her şeyin canlı olarak gerçekleştiğini görünce, kendilerine ne kadar meydan okuduklarını gördüm. Onları antrenman yaparken izlediğim o günden bile daha fazla etkilendim. onların spor salonu.

Trev'in yanına gittim ve ona bir şişe su uzattım. "Bu inanılmazdı. Ve çılgıncaydı. Yine de gurur duymalısın. Bugün işleri kesinlikle başka bir seviyeye taşıdın."

"Hepsi kitleleri eğlendirmek için," diye göz kırparak cevap verdi, suyu aldı ve şişeyi çevirerek açtı. Suyu ağzına götürüp uzun bir yudum almasını izledim, yutkunurken boğazının hareket edişinden fazlasıyla büyülenmiştim. Kapağı tekrar kapatırken gözleri benimkilere takıldı.

"Selam çocuklar," diye bir ses geldi ve Isaac'in yaklaştığını görmek için döndüm. Güvenlik bariyerlerini nasıl merak ettim ama yine de muhtemelen kendi yöntemleri vardı. Eski günlerde Trev'in hayatı boyunca hiç metro ücreti ödediğini sanmıyordum. Bariyerleri atlamakta ustaydı.

ve tespit edilmekten kaçmak. Ahlaki değerleri her zaman biraz sorgulanabilir olmuştu ama bu onun nasıl büyüdüğünün bir göstergesiydi.

Bir nostalji acısı beni vurdu. O hayat artık onun için bambaşka bir dünyaydı.

Isaac'ın Johannesburg'daki hayatının nasıl olduğunu merak ediyordum. Neredeyse bir yabancıydı, bu yüzden geçmişi hakkında hiçbir fikrim yoktu. Zengin miydi yoksa fakir mi? Giydiği yıpranmış Reeboks ve yırtık pırtık ceketten ikincisi olduğundan şüphelendim. Belki de Trev'le düşündüğümde daha fazla ortak yönleri vardı.

"Hey Isaac," diye selamladı Trev, başını sallayarak. "Bana neler yapabileceğini göstermeye hazır mısın?"

Isaac'ın gergin olduğu belliydi ama bunu etmemekle iyi etmişti. "Evet, dostum. Hadi yapalım şunu."

"Koşuya çıktığına inanamıyorum. Yorulmadın mı?" Şaşkınlıkla sordum.

Trev sırtıttı. "Hayır, ama enerjimin sizi etkilemesine sevindim."

Sırıtişının ne anlama geldiğinden emin değildim ama bunu düşünmek için fazla zamanım yoktu. Callum ve Leanne yanıma geldi ve Isaac yine sevimli bir şekilde yıldızlara hayran kaldı. Koşuyu duymuşlar ve onlar da peşime takılmak istemişlerdi. Sonunda, görünüşe göre konserimi filme alan ekip üyesi Jimbo, aksiyonu yakalamak için onlarla birlikte gitti. Sanırım Barry'den daha çok sahne arkasını çekmesi için talimat almıştı.

Isaac'ten, programın onun görüntülerini kullanmasına izin veren bir serbest bırakma formu imzalaması istendi. İmzalamaktan çok mutlu oldu ve sonra gittiler. Bana "*Buna inanabiliyor musun?*" der *gibi* bir bakış attı. Hiçbiri gerçek gibi gelmedi. Sadece şansı hak eden birinin bu şansı elde ettiğini gördüğüm için mutluydum.

Onlarla birlikte gitmemin bir anlamı yoktu, çünkü onlar gibi binaların arasından atlamayı bırakın, beş metrelik bir duvara bile zar zor tırmanabiliyordum.

bir bahçe havuzundaki basamak taşlarıydı. Bunun yerine Neil'e dairede katıldım ve birlikte akşam ve ertesi gün için planları gözden geçirdik, telefon görüşmeleri yaptık, yiyecek içecek ayarladık, e-postaları yanıtladık, tüm bu eğlenceli şeyleri yaptık. Ve garip bir şekilde, daha önce hiç böyle bir şey yapmamış olmama rağmen, bundan gerçekten keyif aldım. Doğam gereği dzenliyimdir, bu yüzden bu tam bana .

Neil akşam yemeği sipariş etmemizi önerdiğinde ona bunun yerine bir şeyler pişirebileceğimi söyledim. Müziği bir kenara bırakırsak, iyi olduğum nadir şeylerden biriydi.

Sıfırdan lazanya yapmak için tüm malzemelerim vardı. Fırına verdiğimde kendimi pis ve terli hissediyordum. Uzun bir gün olmuştu. Saate bakarak, yemek hazır olmadan önce duş almak için yeterli zamanım olduğunu düşündüm. Kendimi en sevdiğim hindistan cevizli vücut losyonuyla yıkadım ve çıktığımda temiz ve rahatlamış hissediyordum.

Kendimi bir havluya sararken n kapının açıldığını ve sohbet seslerini duydum.

"Bir şeyler harika kokuyor. Bir atı bile yiyebilirim," diye haykırdı Callum ve ben de kendi kendime gülümsedim.

"Ben de," dedi Leanne ve koridordan gelen ayak seslerini duyduğımda ayaklarımı parmak arası terliklerimin içine yeni sokmuştum. Kapı kolu dönene ve Trev içeri girene kadar bunun üzerinde çok fazla düşünmedim.

ıkması için bağırmalıydım ama nedense ağzım çalışmıyordu. Orada öylece durdum, vücudumu saran havlunun kenarını kavradım. Trev'in gözleri beni görünce kocaman oldu ve özür dilemeye başladı.

"Kahretsin, zgnm Reya," dedi, geri çekilirken nefes alış verişi hızlanmıştı.

"Sorun değil," diye cevap verdim ve özrünü el sallayarak geçiştirdim. "Zaten daha yeni bitirdim." Ayrıca, her şeyi daha önce görmemiş gibi değildi.

Bu düşünce içimde bir ürperti yarattı.

Bakışları omuzlarımla çizgilerini takip etti. Islak saçlarımdan düşen su damlalarıyla noktalanmıştı.

"İzin ver," diye mırıldandı Trev, raftan küçük bir havlu alırken sesi alçaktı. Öne çıkıp arkama geçtiğinde ve saçlarımı hızlı bir hareketle havlunun içine topladığında kalbim duracak gibi oldu. İş bittiğinde başımın üstünde sıkı bir bükülme vardı ve parmakları omzumdaki damlalardan birini silerken sessiz bir "Teşekkürler," dedim.

Bir an için gözlerimi kapattım ve sıkıca yutkundum, hareket edemiyordum, zar zor nefes alabiliyordum. Gerginlik dayanılamayacak kadar artmıştı. Parmak uçları omzumda ve kolumun üst kısmında gezinmeye devam etti. mesafe yaratmak için bir adım uzaklaştım. Vücudumdaki her molekül gevşedi, gevşedi ve beni etten çok sıvı gibi hissettirdi.

"Herkese yemek hazırladım," dedim, yüzüm hâlâ ona , elim kapının kolundaydı. "Ben giyinirken sen de yemeği hazırlayabilir misin?"

"Elbette, evet. Sorun değil," diye cevap verdi, sesi biraz çatallaşmıştı.

Kapıyı açtım ve aceleyle odama gittim. Koridora girer girmez tekrar nefes alabildim. Orada dururken ne düşünüyordum? Bana dokunmasına izin mi veriyordum?

Ama ya Karla haklıysa? Belki de gereken yer burasıydı. Belki de Trev'in bana dokunmasına izin yapılacak en doğru şeydi. Elleri üzerimdeyken kesinlikle yanlış hissetmiyordum.

Ama zaten hep böyle olmuştu, değil mi? O yanımdayken kendimi mutlu ve memnun hissediyordum, ama o gittiğinde kendimi her zamankinden daha aşağılarda hissediyordum. Terk edilmiş.

Hemen bol bir yazlık elbise giydim ve ıslak saçlarımı topuz yaptım. Mutfağa girdiğimde herkes masanın etrafında toplanmış yemek yiyordu. İki ekip üyesi çekim yapıyordu, bunu tam olarak anlamamıştım çünkü grup o anda o kadar da ilginç bir şey yapmıyordu.

"Bunu takabilir misin?" diye sordu içlerinden biri sessizce. Bana daha önceki mikrofonun aynısını uzattı. Gerçekten de yemek yerken konuşmamızı filme alacaklar mıydı? Herkesin ne kadar yorgun olduğunu düşünürsek, ortaya eğlenceli bir şey çıkacağını sanmıyordum ama omuz silktim ve yine de taktım.

"Al, sana bir tabak ayırdım," dedi Trev, yanındaki koltuğu işaret ederek. "Tadı harika."

"Sen harika bir aşçısın," diye ekledi James onaylayarak.

"Evet, bu çok lezzetli," dedi Leanne.

"Ben olsam o kadar ileri gitmezdim," diye gülümseyerek cevap verdim. "Ama teşekkürler. Isaac'le nasıl gitti?"

Trev kaşlarını çatı ve Callum'la baktı. "İyi gitti. Hem de çok iyi. Bu çocuk bir gün bizi işsiz bırakmazsa şanslı sayılırız."

"Gerçekten mi?" Hoş bir şaşkınlıkla haykırdım. Yalan söyleyip Trev'e iyi olduğunu söylediğimde tamamen karanlıkta kalmıştım.

"Küçük bokun bazı yetenekleri var," dedi Callum. "Bunu ben bile kabul edebilirim." "Büyük bok demek istemedin mi?" Leanne araya girdi. "Eğer o çocuk biraz daha büyürse tavana çarpacak."

James güldü. "Ben sadece onun genç eklemlerini kısıkanıyorum. Eminim koşudan sonra ağrı bile hissetmiyordur."

"Aslında turun geri kalanında bizimle gelmesini istemeyi düşünüyorum," dedi Trev çatalını ağızına götürürken ve ben ona geniş bir bakış attım.

"Öyle mi?"

Başıyla onayladı. "Gündüzleri yardımcı olarak gelebilir ve akşamları onunla antrenman yapabilirim."

"Vay canına. Ona bunlardan hiç bahsettin mi?"

"İma ettim. Önce Barry'ye söylemem gerek."

"Şey," dedim, lazanyadan bir ısırık alırken, "ona söylediğinde tavana vuracak."

Trev sanki bunu dört gözle bekliyormuş gibi kocaman gülümsedi. "Biliyorum."

İtiraf etmeliyim ki, tüm bunlar hiç beklenmedik şeylerdi. Isaac harika bir çocuktuk ama Trev'in bu kadar fedakâr olduğunu hiç bilmiyordum. Kötü anlamda olmasa da her zaman biraz bencil olmuştu. Sanırım bu fakir büyümenin getirdiği bir hayatta kalma mekanizmasıydı. İki yıl önce Isaac'i bir tehdit, pastadan pay almak isteyen başka bir ağız olarak görürdü. Kesinlikle akıl hocalığı yapabileceği biri değildi. Şaşırmıştım ve biraz da huşu içindeydim.

"İşte iyi bir tane," dedi Callum, bir elinde telefonu diğeriyle yemek yer "En sevmediğiniz üç şey nedir?"

Paul bakışlarını kısmıştı. "Bunu nereden ?" Callum omuz silkti.

"Kızın biri bana Tinder'dan teklif etti."

Leanne'e baktım ama onun bir flört uygulaması kullanıyor olmasından rahatsız olmuş gibi görünmüyordu. Aynı duyuruyu dün yapsaydı ortalığın emindim. Ama şimdi tamamen rahat ve sakindi. *gerçekten* düzeltmiş olmalılar çünkü bu büyük bir dönüştü.

Neil çatalını Callum'a doğrultarak, "Fotoğraf isterlerse sakın gönderme," diye uyardı. Endişeli görünüyordu, bu da bana geçmişte bu tür şeylerle ilgili sorun yaşamış olabileceğini düşündürdü. Bahse girerim kızlar sürekli penis resimleri için ona mesaj atıyorlardı.

Callum'un dudakları bir gülümsemeyle kıvrıldı. "Merak etme. O kestaneye bir daha kanmayacağım."

Neyi kastettiğini sormayı çok istedim ama meraklı biri gibi görünmek istemedim.

James, Callum'a sert bir bakış atarak, "En sinir olduğum şey, buzdolabında yarısı boşalmış bir kutu süt olmasına rağmen insanların yepyeni bir kutu süt açmasıdır," dedi.

"Sana zaten söyledim, kapandığını sanmıştım."

"Bunu her seferinde yapıyorsun, Cal." Paul kıkırdadı.

"Ve insanların yemek masasında telefonlarını kontrol etmelerinden nefret ediyorum," dedi Leanne, Callum'a arsızca gülümseyerek.

"Hey! Callum'a saldırmak için açık sezon değil bu," diye itiraz etti. "Beni biraz rahat bırak."

"Soruyu sen sordun," dedi Trev sırtarak.

"Her neyse. Benim en sinir olduğum şey, bir grup piçin masum ve hiç hak etmeyen bir tarafa saldırmasıdır."

Trev güldü. "Tabii ki öyle."

Paul kibirli bir ses tonuyla, "Bilmenizi isterim ki ben dünyaya geldiğimde annemle babam yasal olarak evliymiş," diye ekledi.

"Beni gerçekten rahatsız eden ne biliyor musun?" Bunu düşünerek söyledim. "TV dizilerindeki aktörler her zaman barlara gider ve barmene içki için parmak kaldırır ve barmen ne istediklerini hiç söylemedikleri halde onlara hizmet eder."

"Belki de zihin okuyabiliyorlar," diye önerdi James.

Callum, "Hayır, eğer burası onların mekânı ise barmen her zamanki gibi bilir," dedi.

"Ama bazen daha önce hiç gitmedikleri bir bara giderler. Kalında bunu *The Good Wife*'ta hep yapıyordu," dedim.

Paul, "Bu inançsızlığınızı biraz askıya almanız gerekiyor," dedi.

"Sadece bir parmağınızı havaya kaldırarak değerli diyalog dakikalarından tasarruf edebilirsiniz."

"Bu bir örtmece mi?" Callum kaşlarını salladı.

"Keşke öyle olsaydı," diye karşılık verdi Paul. "Bugün çekimler sırasında kıcıma baktığını gördüm."

"Defol git."

"Tam arkasındaydın," dedi Leanne, sesinde hafif bir alay vardı.

"Sakin başlama. Ayrıca, burada baktığım tek kış seninki."

Leanne'in buna söyleyecek bir şeyi yoktu, yüzü kıpkırmızı olmuştu. İyi bir yardımsever olmaya ve konuyu değiştirerek onu daha fazla utançtan kurtarmaya karar verdim. "Aslında dayanamadığım bir diğer şey de Tinder. Kelimenin tam anlamıyla dünyada hiç keyif kalmamış gibi hissetmeme neden oluyor."

"Tinder'da mısın?" Trev omuzları gerilerek sordu.

Ona bir bakış attım. "Şey, artık değil. Bir süre önce denedim ama çıktığım tüm randevular berbattı."

"Oh, iyi bir flört korku hikâyesine bayılırım," dedi Paul. "Dökül bakalım."

"Korku hikayeleri oldukları için değil, sadece garip oldukları için. Fotoğrafta birinden ne kadar , gerçek hayatta ondan o kadar az hoşlanıyormuşum gibi hissediyorum. Ve fotoğraflarda hoşlanmadığım erkekler, onlarla tanıştığımda inanılmaz derecede karizmatik olabiliyor. Dış görünüşe göre karar vermek çok hatalı."

"Aman Tanrım, tamamen haklısın," dedi Leanne onaylayarak. "Kuzenim bir keresinde bana bir ayarlamıştı ve bana bir fotoğrafını gösterdiğinde görünüşünü hiç beğenmemiştim. Ama sonra tanıştık ve bilmiyorum, geleneksel olarak çekici biri değildi, ama ben konuşurken bana bakışında içimde kelekler uçuşmasına neden olan bir şey vardı. Sanki söylediklerimi gerçekten dinliyormuş gibiydi, anlıyor musunuz?"

Callum'un sessizce alay ettiğini duyduğumu sandım ama neyse ki Leanne .

"Kesinlikle," diye cevap verdim Callum'u görmezden gelerek. "İşte bu yüzden bir kitabı asla kapağına göre değerlendirmem."

Trev çok sessizleşmişti ve sohbet devam etmesine rağmen yemeğin geri kalanında pek konuşmadı.

"Konuşmak mı istedin?" diye sordu alçak sesle, tabağımyı lavaboya götürürken yanıma geldi. Paul ve James temizlik yapmayı teklif etmişlerdi ama ben en azından kendi hazırlamaya kararlıyım.

Trev'e baktım, omuzlarındaki gerginliğin hâlâ devam ettiğini fark ettim. "Evet, um," arkama baktım ve kamera ekibinin ayrılmak için toplandığını gördüm, bu rahatlatıcıydı. "Balkona çıkabilir miyiz?" diye sordum, aynı zamanda mikrofonumu da kapatmıştım. Balkon tek özel yerdı.

"Elbette," diye cevap verdi ve beni dışarı çıkarmak için elini sırtımın alt kısmına koydu. Sıcaklığı içime işledi ve gözlerimi kapatma isteğimi bastırdım.

Serin bir geceydi. Giydiğim elbise kolsuzdu ve esintinin tenime çarpması iyi hissettirdi. Muhtemelen Trev'in eli beni çok sıcak hissettirdiğı içindir.

"Yarın Paris'e gidiyoruz. Heyecanlı mısın?" Güvertedeki sandalyelerden birine otururken sordum.

"Evet, eğlenceli olacak," diye yanıtladı Trev ve koltuğa oturdu.

Muhtemelen mikrofonunun da açık olduğunu hatırlayarak uzandım ve gövdesini aramaya başladım. Sanki onu gıdıklıyormuşum gibi bir kıkırdama çıkardı. "Ne yapıyorsun?"

"Mikrofonunu bulmaya çalışıyorum. Bahse girerim Jimbo söylediğimiz her şeyi dinliyordur. Meraklı herif."

Trev itiraz etmedi ve ben de kot pantolonunun bel bandının içine sokulmuş halde buldum. Bana daha iyi erişim sağlamak için öne doğru oturdu ve parmaklarım sırtının çıplak tenini okşadı. İkimizin de anlar hakkında bunlar gibi yorum yapmadığını fark ettim. gibi Trev kolayca olabilirdi.

Kendisi kapattı ama benim tercih etti. Ona kolayca kapatmasını söyleyebilirdim ama bunu yapmayı tercih ettim çünkü bu ona dokunabileceğim anlamına geliyordu.

O kadar uzaklaşmıştım ki, gereken yere geri dönmeye çalışmanın bir faydası yoktu. Her şeyi platonik tutmayı planladım. Müziğime odaklanmayı planlamıştım. Ama günlerdir neredeyse hiçbir şey yazmamıştım ve tek düşünebildiğim . Bir odaya girdiğinde, gözlerim içgüdüsel olarak onu takip ediyordu.

"Ee," dedim arkama yaslanıp merakımı yenmeye çalışırken. "Callum'un Tinder'daki kızlara fotoğraf göndermesi tam olarak neydi?"

Trev'in kaşları kalktı. "Bilmiyor musun?"

Başımı salladım. Derin bir nefes verdi ve hafif bir kıkırdama çıkardı. "Birkaç ay önce dedikodu sitelerinin her yerindeydi. Bunu hiç duymadığına inanamıyorum."

"Dedikodu sitelerini pek okumam." Bilinçaltım, *özellikle kötü bir gün geçirmediğim ve senin adını Google'da aramak gibi kötü bir karar vermediğim sürece, diye ekledi.*

Gözleri dudaklarıma gelmeden önce çenemin çizgisini takip etti. "Sanırım böyle şeyler için fazla klas birisin, ha?"

"Daha çok kira ödemeye çalışmakla meşgulüm," diye cevap verdim.

Uzun bir süre bana baktı, sonra kendine gelir gibi oldu. "Dediğim gibi, tüm bunlar birkaç ay önce oldu. Callum internette tanıştığı bir kızla siber seks yapıyormuş. Kız onu fotoğraf göndermeye ikna etmiş, büyükannesinin yetmişinci doğum günü partisinin fotoğraflarından bahsetmiyorum. Salak herif gidip düğün takımının bir sürü fotoğrafını çekmiş. Sonra bum, ertesi gün tüm internete yayıldılar."

Elim şok içinde ağzıma gitti. "Yüzünü gösterdiler mi?"

"Hayır, en azından kamerayı aşağıda tutacak kadar akıllıydı. Halkla ilişkiler temsilcimiz sahte olduklarını söylemeye çalıştı ama kızın elinde tüm konuşmalarının ekran görüntüleri olduğu için kimse buna inanmadı. Yine de bu skandal ona bir zarar vermedi. Sadece resimler biraz fazla övgü dolu olduğu için daha fazla kızın ona yaklaşmasına neden oldu."

Buna güldüm. "Öyle mi?"

"Hâlâ şanslı bir açı olduğunu düşünüyorum."

"Egosunun zaten olduğundan daha fazla okşanmasına ihtiyacı yok, bu kesin."

Trev bana düşünceli bir bakış attı. "Cal'ı pek sevmiyorsun, değil mi?"

"Ondan hoşlanmıyor *değilim*. Sadece ona zorlanıyorum."

"Leanne'e davranışları yüzünden mi?"

Omuz silktim. "Bu da bir parçası."

"Reya, onlara baktığında bizim daha genç bir versiyonumuzu gördüğünü biliyorum ama onların durumu tamamen farklı. Güven bana."

"Yani Callum sadece yanlış mı anladı?"

"Hayır. O bir sik kafalı. Ama kendine göre sebepleri olan bir sik kafalı."

"Hepimizin kendince sebepleri vardır, ancak öyle zaman gelir ki hayatımızı yönetmelerine izin mi vereceğiz yoksa değiştirmek için çaba mı göstereceğiz, buna karar vermemiz gerekir." *Tıpkı senin yaptığın gibi*, diye eklemek istedim ama bu, girmeye hazır olmadığım bambaşka bir konuydu. Uzun ve sessiz birkaç dakika geçti. Söylenmemiş sözler aramızdaki havada ağır ağır sürüklendi.

Trev öne doğru eğildi, dirseklerini dizlerine dayayarak gece boyunca ılık ılık yanan şehre baktı. "Sana yeterince dokunuluyor mu Reya?" diye sormadan önce bir dakika boyunca söyleyeceklerini düşünüyor gibiydi.

Sorusu beni şaşırttığı için gözümü kırptım. "Um, dokunduğum gibi-"

"Bugün elini tuttuğumda, el tutma ve yetişkinlerin bunu daha sık yapmasını dileme konusunda teğet geçtin," diye yanıtladı ve gözlerime döndü. Bakışları düşünceliydi. "Yani, birinin elini tutmasına ihtiyacın olup olmadığını soruyorum. Ya da bilirsin, sana dokunmasına?"

Dudağımı ısırdım, bana bakış şeklinden dolayı kendimi tuhaf hissediyordum. "Kulağa pek dostça gelmiyor."

"Ne olmasını istiyorsanız o olabilir."

"Nereye varmaya çalıştığını gerçekten , Trev."

Bir elini saçlarında gezdirdi ve bir an için gözlerini kaçırdı. "Yalnız hissetmen fikri hoşuma gitmiyor. Ben hiç sevmedim."

Bu komikti çünkü geçmişte beni sürekli tek bırakırdı. "Sen istemiyor musun?"

"O karanlıkta yemek restoranına gittiğimiz geceyi hatırlıyor musun, her zamanki gibi ayağımı ağızıma sokmuştum? Ortağa ihtiyacımız olmadığını çünkü her zaman birbirimize sahip olacağımızı söylemiştim."

Yaptım. Çok iyi. Birlikte yattığımız ilk geceydi. Seks yapmamıştık ama yakınlaşmıştık. "Evet, kızdım çünkü beni kalmış bir hayata mahkum ediyordun."

Trev'in yüz ifadesi acıya dönüştü, muhtemelen ne kadar incindiğimi hatırlıyordu. "Senin böyle hissettiğini, yalnız olduğunu ve sadece birinin seni sevmesini istediğini düşünmek beni çok üzdü. Seni üzdüğüm için kendimi bir pislik gibi hissettim."

"Uzun zaman önceydi."

"Hâlâ aptalın tekiydim. Bazen o zamanlar ne kadar aptal olduğuma inanamıyorum. Tüm yanlış şeyler için savaştığımı göremeyecek kadar kördüm."

Göğsüm sıkıştı. "Şu anda oldukça iyi bir hayatın var, yani uğruna savaştığın şeylerden bazıları doğru şeyler olmalı."

Birkaç dakika hiçbir şey söylemedi, sadece düşünce baloncuklarıyla dolu bir film şeridi gibi beni inceledi. Konuştuğunda sesi yumuşaktı. "Şu anda bile ben buradayken senin yalnız olman fikri hoşuma gitmiyor. Yani, bilirsin, eğer birine ihtiyacın olursa-"

"Bana dokunmak mı?" Küstahça sordum. Dudaklarımı gülümsemeye engel olamadım.

"Tamam, yanlış kelime seçimi ama ne demek istediğimi anladın. Eğer bir arkadaş, elini tutacak birine ihtiyacın olursa, gel beni bul, tamam mı?"

Göğsümde kelekler uçuştı. Teklif ettiği şey çok romantikti. *Düşünceli. Empatik.* Eski Trev'in bana bir şey teklif edeceğini, duygularımı her şeyin üstünde asla hayal edemezdin. Bu onun aklına bile gelmezdi. Bunu söylemekten nefret ediyordum ama o zamanlar beni gerçekten hafife alıyordu. Yine de, önüme attığı her kırıntıyı almaya bu kadar istekliken onu gerçekten suçlayabilir miyim?

Gözlerinin içine baktım ve gerçeği gördüm. Geçmişte bana nasıl davrandığını kabul ediyor ve bunu telafi etmeye çalışıyordu. Bu onun kefaretiydi. Geçmişte yaptıklarından dolayı gözlerindeki pişmanlığı göremeseydim bu beni rahatsız edebilirdi.

"Tamam, Trev, gelip seni bulacağım."

Dudaklarına yavaş bir gülümseme yayılırken yüz hatlarını mutluluk kapladı. Etrafımda olabildiği için minnettar görünüyordu ve bu çok tuhaftı. Tekrar konuşmadan önce bir süre sessizce oturduk.

"Peki, ne hakkında konuşmak istiyordun?" Sesi alçak ve ciddiye. Bunun kolay bir konu olmayacağını sezmiş olmalıydı.

Aşağıdan bir araba kornası çaldı; özel küçük bir baloncuğun içinde olmamıza rağmen şehrin gürültüsü her tarafımızı sarmıştı. Bu

Onunla yalnız kalmak hoşuma gidiyordu. Yüzümü ona döndüm ve ellerimi birbirine kenetledim.

"Barry'nin ilişkimizi şova dahil etmeye çalıştığından eminim."

Trev'in kaşları beni incelerken çatıldı. "Sana bunu düşündüren ne?"

"Sadece bir titreşim. Hak ettiğimi çok daha fazla filme alınıyorum. Ayrıca, bölümlere her zaman kişisel bir bakış açısı biliyorsunuz. İlk sezonda her şey Paul ve eski kız arkadaşıyla ilgiliydi. İkinci sezonda Callum ve Leanne ve onların aşk-nefret meselesiydi. Bu sezonda, sen ve ben olamayız. Bunun olmasına izin veremem."

Gözleri benimkiler arasında gidip geliyordu. "Tekrar Callum ve Leanne olmayacağını nereden biliyorsun? Şu anda araları düzelmiş olabilir ama bu asla uzun sürmez."

Bunun üzerine düşündüm. Kesinlikle haklı olduğu bir nokta vardı.

"Belki de haklısın."

Sadece endişeleniyorum."

Trev beni inceledi, kaşları düşünceli bir şekilde çatılmıştı. "Peki ya bizi öne çıkarırlarsa? Bunun ne zararı olabilir ki?"

Ona inanmayan bir bakış attım. "Ah, çok zarar verebilir. bile olsa 'tanınmak' istemiyorum. Ve senin hakkında yazan o dedikodu dergilerinin geçmişimi araştırmasını istemiyorum. Bunun sonu iyi olmaz."

İfadesi yoğunlaştı, anladığını fark etti. "Eğer bir gazeteci senin geçmişin hakkında tek bir kelime bile yazarsa, bir daha asla çalışmamalarını sağlarım."

"Bu çok asilce ama bu riski göze almamayı tercih ederim." Ayrıca, bugünlerde işler tam olarak böyle yürümüyordu. Bir şey siber dünyada bir kez ortaya çıktığında, geri çekilmesi imkansızdı.

Trev nefesinin altında küfretti. Kafasının içinde milyonlarca düşüncenin vızıldadığını gördüm. "Barry'yi başka bir açı seçmesi için ikna etmeye çalışacağım ama sen zaten tüm sözleşmeleri imzaladın. Seni kullanmak istiyorlarsa bu konuda yapabileceğimiz pek bir şey yok."

"O zaman ben gidiyorum."

Yüzü öfkeyle parladı. ". Bunu yaparak sözleşmelerin şartlarını da ihlal etmiş olursun." Belki başka bir nedeni vardır diye düşündüm ama bunu dile getirmedi.

Yine de moralim bozuldu çünkü sözleşmeler konusunda haklıydı. Bunun bir karmaşaya dönüşme potansiyeli vardı.

Kolunu omuzlarıma doladı ve beni yumuşak bir kucaklamayla kendine çekti. "Bundan bir şey çıkmamasını sağlamaya çalışacağım, tamam mı?"

Gözlerinin içine baktım, keşke bunu garanti etmesinin bir yolu olsaydı diye düşündüm ama sanırım yapabileceğinin en iyisi denemektir. "Tamam."

O sırada ikimiz de sessizdik ve ben neler olup bittiğini düşündüm. Çünkü tüm iyi niyetime rağmen bir şeyler . İçten içe bana değer verdiğini biliyordum. Ama bazen duyguları hala sallanan bir sarkaç gibiydi. Bir an azgın ve seksi, bir sonraki an şefkatli ve düşünceli. Kafa karıştırıcıydı ama o Trevor'dı. *Hâlâ kalbimin her parçasıyla sevdiğim bir adam.* Ona bunu bir daha verip savaşıarak öğrenecektim. Karla bana eğlenmemi söyledi ama ben güvende olmanın -kalp güvenliğinin- her şeyden daha önemli olabileceğini biliyordum.

On beş.

GEÇMİŞ.

Başparmağımı telefonumun ekranında gezdiriyor, Trev'e mesaj atıp her şeyin nasıl gittiğini kontrol etsem mi diye düşünüyordum. Dizi için çekimlere başlamıştı, bu yüzden ona ulaşamıyordum. Tekrar. Bu sefer iyi bir sebebi olduğunu biliyordum.

Gerçek anlamda para harcamaya gücüm yetmediği için bir latte ve vitrin alışverişiyle kafamı dağıtmaya karar verdim. Covent Garden'da geziniyor, bir butiğin vitrinindeki muhtemelen bir ayda kazandığımdan daha pahalı olan elbiselere hayranlıkla bakıyordum. Hatta birkaç ay. Yine de güzel bir gündü, bu da beş parasız olduğum ve erkek arkadaşımın onu büyük bir yıldız yapacak bir TV şovunun çekimlerine gittiği gerçeğini telafi ediyordu.

Bunu iliklerime kadar hissedebiliyordum, sanki Şöhret denen o dev tanrısal el onu alıp başka bir dünyaya götürmek üzereydi. Sadece karizmatik ve güzel olanların yaşadığı bir dünyaya. Ne çok karizmatik ne de çok güzeldim. Biraz fazla kilo taşıyordum, burnum çok genişti ve saçlarım kabarmaya meyilliydi. Trev ile beni bir araya getirmek Esmeralda ile Quasimodo'yu eşleştirmek gibiydi.

Alexis parmağıyla beni göstererek, "Sen Quasimodo değilsin," dedi. O gün bana katılmaya ikna olmuştu ama o da

Benim gibi beş , bu yüzden o da sadece vitrin alışverişi için pazardaydı.

"Gerçi Trev'de bir çingene ruhu var. Bir dahaki sefere onu gördüğümde Esmeralda diye seslensem sorun eder mi dersin?"

"Lütfen yap." Kıkırdadım. Alexis'i severdim. Beni her zaman güldürmenin bir yolunu bulurdu. Etrafımda olması eğlenceliydi ve kesinlikle kendimi daha az yalnız hissetmemi sağlıyordu, bu da bugünlerde benim için ortak bir temaydı.

"Peki, aranız nasıl?"

Omuz silktim. "Bir *şeyler* olması için birbirimizi gerçekten görmemiz gerekir, ama artık nadiren görüşüyoruz, bu yüzden bu soruya nasıl cevap vereceğimi gerçekten bilmiyorum."

"Ah, eminim çekimler bittiğinde bunu telafi etmeye fazlasıyla istekli olacaktır."

"Öyle olsa iyi olur," dedim huysuzca, tam o sırada bir dükkânın kapısı açıldı ve çok tanıdık iki kadın dışarı çıktı. Annem Sofia Cabrera ve ablam Paula ile yüz yüze geldiğimde zaman durmuştu. Onlarla en son karşılaşma talihsizliğini yaşayalı en az iki yıl olmuştu, belki de üç. Bakışlarım anneminkilerle buluştuğunda olduğum yerde donup kaldım ve annem sanki ben hiç var olmamışım gibi bana baktı. Beni tanıdığına dair tek işaret, yaşlı kahverengi gözlerindeki bir anlık parıltıydı. Sırtını dikleştirdi, dudakları ince bir çizgi haline geldi ve sanki onu çalmaya çalışacak aşağılık bir hırsızmışım gibi el çantasını sıkıca kavradı.

"*Anne*, sorun ne?" diye sordu kız kardeşim beni görmeden önce. orada duruyordu. Gözümü kırpsaydım kaçırabilirdim ama bakışlarında kısa bir sempati titreşimi gördüm. Kız kardeşim ailemde benim için üzülen tek kişiydi ama bunu dile getiremeyecek kadar cesaretsizdi.

"Bir sorun yok. Gel Paula," dedi annem kolunu kız kardeşimin kolundan geçirip uzaklaşırken. Annemde şu vardı

ağırbaşlı bir sakinlik içindeydi ama yüzeyin hemen altında öfke, kızgınlık ve utancın kaynadığını biliyordum. Kendisi için değil ama onu mahvetmeye çalıştığımı düşündüğü için benden utanıyordu.

"Kimdi o?" Alexis garip gerginliği fark ederek sordu.

"Annem ve kız kardeşim," diye boş bir sesle cevap verdim. İçimi boş tutmak zorundaydım, aksi takdirde reddedilmelerinin verdiği acının her zerresini hissederdim. Bazen geceleri onlarla yapmak istediğim tüm tartışmaları, söylemek istediğim tüm şeyleri düşünerek uyuyamıyordum.

Soy tu hija. Hiç var olmamış gibi nasıl davranabilirsin?

Ben senin kızınım, nasıl ben gibi davranabiliyorsun?

"Oh," diye nefes aldı Alexis, sesi yumuşaktı. Karla'nın ona ailem hakkında bilgi verip vermediğini merak ettim. "Sen iyi misin?"

"Ben iyiyim, ama sanırım artık eve gitsem iyi olacak. Yapmam gereken bir sürü iş var."

Başını salladı, gözleri üzgün ama sempatikti. "Tamam, konuşmak istersen beni ara."

O akşamın ilerleyen saatlerinde dairemin zemini kâğıtlarla doluydu; bazıları buruşmuş, bazıları ise düz bir şekilde halının üzerine serilmişti. Acımı yazarak dışa vurmaya, duygularımı kelimelere dökmeye çalışıyordum ama bu yeterli değildi. Ağlamaya ihtiyacım vardı. Trev'den uzakta olmak, annemi ve kız kardeşimi görmekle başa çıkmayı daha da zorlaştırıyordu. Reddedilme hissi bir şekilde ikiye katlanmıştı.

Birkaç kâğıt parçasını topladım ve klavyemin yanına götürdüm. Şarkı söylemeye başladım, parmaklarım içgüdüsel olarak tuşları buluyor, içimden kendiliğinden bir şarkı çıkıyordu. Bazen böyle oluyordu. Müzik kendi kendini yazıyordu. Şarkı sözleri ruhumdan sızan bir hikayeyi anlatıyordu.

Bitirdiğimde gözyaşlarım yüzümden aşağı akıyor ve büyük, dağınık hıçkırıklara boğuluyordum. Ne kadar ilerleme kaydetmiş olursam olayım, bazı günler kendimi ne kadar güçlü ve güvende hissedersen hissedeyim, ailemi görmek bile beni yeniden boğuyordu.

Başımı kaldırdığımda irkildim, çünkü kapının girişinde Trev duruyordu. Utanç beni çarptı. Yüzümün ağlamaktan kızarmış ve lekeli olduğundan emindim. Ellerimi kaldırdım ve boğazımı temizlerken gözyaşlarımı silmeye çalıştım.

"Burada ne yapıyorsunuz? Film çekiyor olman gerekiyordu."

"Alexis beni aradı."

Oh, Tanrım. Şimdi daha da utanmıştım. Alexis benim için o kadar endişelenmişti ki Trev'i aramak için elinden geleni yapmıştı.

"Bunu yapmasına gerek yoktu," dedim kısık bir sesle.

Trev odaya girdi, bana bakarken gözleri hüznle aşağıya kayıyordu. Konuşurken sesi şefkatliydi, "Evet, belli ki harika gidiyorsun."

Geldi ve oturdu. Kendimi bu kadar çığ hissederken onun bakışlarına karşılık veremezdim. Tamamen açılmıştım. Genellikle sıkı sıkıya kapalı tuttuğum her şey sergileniyordu.

Beni kollarına çekip sıkıca sarılmadan önce tek yapabildiğim sulu bir "Kapa çeneni," demek oldu.

"Seni böyle gördüğümde gidip kapılarını çalmak ve onlara tam olarak ne kaybettiklerini söylemek istiyorum. Onlara senin ne kadar muhteşem olduğunu ve yanıldıklarını kabul edemeyecek kadar gururlularsa bunun kendi kayıpları olduğunu söylemek istiyorum."

"Bunu asla kabul etmeyecekler. Bir illüzyonu kırarlarsa tüm çerçeve çöker, çünkü tüm hayatları yalanlar ve modası geçmiş bir inanç sistemi üzerine kurulmuştur."

Trev parmak uçlarını gözlerimin altında gezdirerek ıslaklığın bir kısmını sildi. "Seni deli gibi özledim."

Hüzünlü bir attım. "Bugünlerde hep böyle söylüyorsun."

"Çünkü bu doğru," diye cevap verdi ve beni ayağa kaldırdı. Yatağıma ulaşmam için gereken birkaç adımı atmamı sağladı, sonra beni yatırdı. "Sana tüm acılarını unutturacağım, sadece kısa bir süreliğine," diye mırıldandı ve kotumun belindeki düğmeye uzandı.

Bakışlarının kararmasını izlerken nefesim kesildi. Kot pantolonumu tamamen kadar kalçalarımın üzerinden aşağı çekerken kıpırdamadan yattım. Sonra iç çamaşırımı çekiştirerek çıkardı ve tamamen çıplak kalana kadar tüm kıyafetlerimi . Hâlâ giyinikti, dikkati yüzümden göğüslerime ve oradan da kalçalarımın arasına kayıyordu. Bacaklarımın arasına girip kalçalarımı omuzlarına sığacak şekilde açtığında boğazım beklentiyle kurudu.

"Bakalım tadın nasılmış," diye baştan çıkarıcı bir şekilde mırıldandı ve ağzını seksime götürdü. Sıcak, ıslak dili klitorisimi yaladığında nefesim kesildi. Ayaklarımı yatağa gömdüm ve omurgamı dikleştirdim. Her gözeneğim canlanana kadar beni daha derinden . *Bu* acıyı unutmama yardımcı oluyordu, çünkü o anda hissettiğim tek şey zevkti. Onun varlığı başlı başına bir uyuşturucuydu ama bunu bana yapması aklımı başımdan .

İki parmağını içeri kaydırduğında haykırdım, ritimleri ağzının yalamaları ve emmeleriyle eşleşiyordu.

"Gel," diye inleyerek ısrar etti, sesinin tınısı içimde titreşiyordu.

İnledim ve omurgamı daha da dikleştirdim. Orgazmımın içimde sarmal bir yay gibi geliştiğini hissedebiliyordum. Trev sıcak elini karnımın alt kısmına götürdü ve

Beni harekete geçiren dokunuş. Yüksek sesli bir küfürle boşaldım, zevkimin dalgalarını çekerken bakışlarım onunkilerle buluştu.

"Çok seksisin amına koyayım," dedi ve vücuduma tırmanarak ağzımı öpücöklere boğdu. Onun üzerinde kendimin tadını alabiliyordum ve öpüşmemiz sonsuza dek sürdü. Tekrar tahrik oldum ve kıyafetlerini çekiştirmeye başladım. Ona içimde ihtiyacım vardı.

"şunları," diye fısıldadım ve başını salladığını hissettim.

"Gerçekten istiyorum," diye homurdandı. "Ama yapamam. Sete geri dönmek zorundayım, yoksa yönetmenimiz beni testislerimden asacak."

"Kimseye gideceğini söylemedin mi?" Nefes nefese sordum. Hayal kırıklığı içimi doldurdu. Onu en azından bir geceliğine alabileceğimi ummuştum. Sadece bir geceliğine.

"Hayır. Alexis aradı ve gelip seni bulmam gerekti."

Şimdi neden tüm kıyafetlerini üzerinde tuttuğunu anlıyordum. Onun sadece yarısının burada benimle olduğunu, diğeryarısının sete geri döndüğünü düşünerek huzursuz hissettim. Bir kez olsun tüm dikkatinin benim üzerimde olduğunu düşünmüştüm ama değildi.

"Oh," diye mırıldandım, ondan uzaklaştım. Örtünmek için battaniyeyi üzerime çektim ve cenin pozisyonunda kıvrıldım. Paula ve annemi gördükten sonra her yanımyara bere içinde kalmıştı ama şimdi sanki biri zımpara kâğıdını alıp yaralarımın üzerine sürmüş gibi hissediyordum. Neden hiç kimsenin hayatındaki ana öncelik ben olamadım? Sadece bir kişi için bir numara olmayı istemek bencillik miydi?

Belki de öyleydi. Belki de bu kırıntılarla yetinmeliydim. Belki de sonunda değerim buydu. Ne de olsa kendi ailem bile kendi kanından ve canından bir tanıdığının tarafını , belki de benim pek bir değerim yoktu. Sanki hayatımdaki en önemli iki insan beni bir kenara atmış gibi hissediyordum. *Onların* zamanına ya da sevgisine layık değildim.

Layık değildim.

Gözyaşlarım tekrar yüzeye çıktı, ama kabarmadım ya da hıçkırmadım. Sadece yanaklarımdan sessizce süzülüp yastığa düşmelerine izin verdim. Yüzüm Trev'den başka tarafa dönük olduğu için minnettardım, böylece bana verdiği zararı göremezdi. *Evet, beni bulmaya gelmişti. Ama orgazma ihtiyacım yoktu. Sadece istenmeye ihtiyacım vardı. Sevilmeye. Tutulmaya . . . Yeterince.*

Kafam o kadar karışık ki, acımın haklı olup olmadığını ya da günün önceki olayları nedeniyle aşırı tepki verip vermediğimi gerçekten anlayamıyordum.

Sesimi normal tutmaya dikkat ederek, "Muhtemelen geri dönmelisin. Geldiğin için teşekkürler. Şimdi kendimi çok daha iyi hissediyorum." Bu bir yalandı elbette ama ona gerçeği söylemenin bir anlamı yoktu. *Gerçeğe ayıracak zamanı yoktu.* Gerçek, geri dönmesi gereken bir işi varken benimle kalması anlamına gelirdi.

Uzun bir süre sessiz kaldı ve ne düşündüğünü anlayamadım. Sonunda eğildi ve omzuma yumuşak bir öpücük kondurdu. "Bu hafta sonu seni görmeye geleceğim, tamam mı? Söz veriyorum."

Başımı salladım, hâlâ ona bakmıyordum. "Tamam, görüşürüz o zaman." "Seni seviyorum Reyrey," diye fısıldadı ama cevap vermedim. Eğer söylersem

Yoksa sesimdeki gözyaşlarını duyacaktı.

Gerilim dolu bir sessizlik anından sonra kapı açıldı ve kapandı ve sonra yine kendi başımaydım. En azından beni asla hayal kırıklığına uğratmayan bir şey vardı.

Yalnızlık.

On altı.

T Paris'e vardığımızda gökyüzü kararıyordu. Sadece iki saatlik kısa bir yolculuktan sonra bambaşka bir ülkedeydik.

Çılgıncaydı. Yolculuk boyunca Isaac'ın yanında oturdum, çünkü gözlerindeki korku ifadesini gördüm ve ona eşlik edebileceğimi düşündüm. Beni yanlış anlamayın, orada olmaktan heyecan biliyordum ama o da tıpkı benim ilk gün olduğum gibi sudan çıkmış balığa dönmüştü. Sürekli gözlerini kocaman açmış herkese bakıyordu, sanki bunun gerçekten olduğuna inanamıyormuş gibiydi.

Hepimiz kalacağımız yere gitmek üzere minibüslere binerken Neil ona "Film ekibiyle birlikte kalacaksın," dedi. "Yani son otobüse binmen gerekiyor."

". ." Isaac bana bakmadan önce başını salladı.

"İyi olacak mısın?" Biraz korkmuş olabileceğinden endişelenerek sordum.

"Ben bir kasabada büyüdüm Reya. Sanırım birkaç hafta kamera ekibiyle birlikte hayatta kalabilirim."

"Sadece emin olmak istedim."

"Annem gibi konuşuyorsun. Hiç durmadan endişelenir."

"Senin yola çıkmanı nasıl karşıladı?" "Çok endişelendi ama bu benim seçimim. On dokuz yaşındayım."

"Reya!" Trev bekleyen bir minibüsün açık kapısının yanında durduğu yerden seslendi. "Gel hadi. Gidiyoruz."

"oradayım," diye seslendim ve Isaac'e son bir güven verici bakış attım. "Eğer biri sana sorun çıkarırsa, gel beni bul, tamam mı?"

Bana aşırı korumacı davranıyormuşum gibi bir bakış attı ve birbirimizi çok az tanıdığımızı düşünürsek öyleydim. Sanırım onun burada olmasından kendimi sorumlu hissediyordum.

"Ben iyiyim. Git," diye cevap verdi ve beni uzaklaştırdı.

Paris'te kiraladığımız daire Brüksel'dekinden sadece biraz daha büyüktü. Yine Leanne ile aynı odayı paylaşıyordum ama bu sefer banyomuz vardı. Bir gece önce Trev ile karşılaştıktan sonra rahatlamıştım. İrademin bir banyo karışıklığını daha kaldırabileceğinden emin değildim.

Şehir ışıklar ve insanlarla ışıltı ışıltı. Sabah doğru düzgün görmek için sabırsızlanıyordum ama gece Paris'te elektrik hissi veren bir şey vardı. Bunu ilk elden deneyimlemek istedim.

"Dışarı çıkmalıyız," diye duyurdu Callum ve ilk kez onunla aynı fikirdeydim. Ben de dışarı çıkmak istiyordum.

"," diye iç geçirdi James. "Ayrıca, Diana'ya bu gece Skype randevusu için söz verdim, o yüzden ben evde kalacağım ama siz gitmelisiniz."

Paul, Trev'e bakarak, "Ben hazırım," dedi. "Peki ya sen?"

Trev elini kotunun cebine attı ve omuz silkerek bana hınzırca bir bakış fırlattı. "Reya giderse ben de giderim."

"Elbette, varım," diye kolayca cevap verdim ve bana şaşkın bir bakış fırlattı. Bir bahane uydurmamı bekliyor olmalıydı.

Bir saat sonra çeki düzen verdim, mor, kısa yakalı bir elbise ve topuklu ayakkabılar giydim. Ekstra yüksekliğe ihtiyacım olduğundan değil. Sadece baldırlarımı göstermeleri hoşuma gitmişti.

Oturma odasına girdiğimde Paul, "Hey, şu haline bak," diye bağırdı. "Elbiseni beğendim. Çok seksi-ay."

Trev ona hoşnutsuz bir bakış fırlattı ama Paul bunu görmezden geldi. Bazen sırf Trev'i kızdırmak için benimle flört ettiğini düşünüyorum. Boğazını temizledi, bakışları elbisenin kalçalarımın kıvrımlarını nasıl sıyırdığına takılıp kalırken sıcaktı.

"Çok güzel görünüyorsun," dedi Trev, sesinde bir çatlak vardı.

Üzerimde parıldayan bir sıcaklık dolaştı ve sessizce "Teşekkürler. Isaac'i de davet etmeli miyiz? Mürettebatla birlikte kalmak zorunda olduğum için kendimi kötü hissediyorum."

"Burada ona yer yok," diye savunmaya geçti Neil, her zaman yanında olan tableti kucağındayken. "Onu koymak için bulabildiğim tek yer burasıydı." Uzun bir çalışma gecesi için hazır görünüyordu ve ben de evde kalıp çalışmam gerekip gerekmediğini merak ederek dudağımı endişelendirdim.

"Hayır, tamamen anlıyorum ama kalıp sana yardım etmemi ister misin? Yapılması gereken bir iş varsa dışarı çıkmak istemiyorum."

"Hiç de değil." Neil beni başından savdı. "Çoğunlukla birikmiş e-postalara yanıt veriyorum ve birkaç aylık oldukları için size ne hakkında olduklarını açıklamak daha fazla zaman alır. Git, keyfine bak."

"Evet, bundan kurtulmaya çalışmayı bırak. Bizimle geliyorsun," dedi Paul.

Jimbo ve diğer birkaç ekip üyesi daireye girdiğinde Leanne, "Ve ne yazık ki onlar da öyle," diye ekledi.

Önümüzdeki gece için heyecanım sönmüştü. Kameralar izlerken eğlenebileceğimden emin değildim. Trev hayal kırıklığımı gördü ama bu konuda yapabileceği bir şey yoktu. Filme alınmak onun işiydi. Onlara bu gece olmaz diyemezdi *Joséphine*.

Napolyon temalı göndermeme gülümsedim ve kapıya yöneldim. "Isaac'i almaya gidiyorum. Beş dakika içinde dönerim."

Yarım saat sonra Paris'teki lüks bir gece kulübünün VIP bölümündeydik. Callum ve Paul dans pistinde bulunuyorlardı.

Leanne, Isaac'ın yanında otururken, etrafı dikkatlerini çekmek için yarışan bir kadın kalabalığıyla çevriliydi. İkisi derin bir sohbete dalmışlardı, emin değildim, muhtemelen parkur hakkında konuşuyorlardı. Bu sadece Trev ve benim aramdaki sessizliği noktalama işlevi görüyordu. Alışılmadık bir şekilde soğukkanlı davranıyordu ama gözlerini benden ayırmıyordu. Onun ilgisi kollarımdaki gözenekleri diken etmişti.

"Bir içki daha ister misin?" diye sordu kulağıma doğru eğilerek. Tenime değen nefesi karnımı titretti.

Hâlâ yarısının dolu olduğunu göstermek için bardağımlı kaldırdım. "Belki birazdan."

Tam şarkı Miley Cyrus'un "Wrecking Ball" şarkısının dans remiksine dönüştüğünde dikkatimi başka yöne çevirdim. Gülmemek için kendimi zor tuttum. Konu Trev olunca bu şarkı aklımdan çıkmıyordu. Aslında, sokakta iş yaparken hep bu şarkıyı söylerdim. Kalbime ve ruhuma hitap edenin Miley olacağını kim bilebilirdi? Kendim yazsaydım bile bizi daha iyi anlatan bir şarkı bulamazdım.

"Eskiden bunu sen yönetiyordun, hatırladın mı?" Trev beni şaşırtarak sordu. Bu şarkıyı neden söylediğimi, bazen onu anlatmak için sözleri nasıl ustaca değiştirdiğimi bildiğini düşünmek beni utandırdı.

Yıkım topu gibi geldin.

Trev için yazdığım şarkıları onun seyirciler arasında olduğunu bildiğimde nadiren çalardım. O şarkılar beni çok açıkta bırakıyordu. Onları yabancılar için söylemeyi tercih ederim.

Ona hızlı bir bakış attım. "Uh-huh."

Kulüp gürültülüydü, bu da onu duyabilmem için yakın oturması gerektiği anlamına geliyordu. Kolonyasından bir esinti yakaladım ve yüzümü boynuna gömüp çekmemek için kendimi zor tuttum.

Ağzının köşesi çekici bir şekilde kıvrıldı. "Eskiden benim için söylediğini biliyorum."

Kaskatı kesildim ve onu duymuyormuş gibi davrandım. "Ne?"

Alçak sesle kıkırdaması hoş bir titreşim yarattı. "Tamam. İstersen bu şekilde oynayabiliriz."

"Paul'e bak," dedim konuyu değiştirerek. "Ciddi hareketleri var."

"Ondan hoşlanmadığını biliyorum Reya, bu yüzden beni kışkandırmaya çalışmaktan vazgeç."

"Paul'den hoşlandığımı ne zaman söyledim?"

"Yapmadın ama bana yaptığını düşündürmeye çalışıyorsun. Aslında ben de bir süre öyle düşünmüştüm ama yanılmışım."

"Bunu nasıl tahmin ediyorsun?"

"Birinden etkilendiğin zaman anlarım. Birkaç ipucun var." Sinirlerimi örtmek için alay ettim. "Saçmalık."

Genişçe sırttı ve bütün gece içtiği cin tonikten bir yudum aldı. "Dene beni."

Gözlerimi devirdim. "Tamam, ısıracağım. Nedir bunlar?"

Bardağı yere bıraktı ve yanağını okşamak için uzandı. "Kızarıyorsun." Parmakları yukarı doğru hareket etti. "Göz bebeklerin büyüyor." Sonra parmakları aşağıya indi ve eli, bir tutamını parmağımın etrafında döndürdüğüm saçıma nefesim kesildi. "Ve bunu saçlarınla yapıyorsun."

"Bunu uyduruyorsun," diye kekeledim.

"İstersen buna inan."

Gözlerimiz buluştu ve zaman bir anlığına durdu. Biri omzuma dokunarak bağlantıyı kopardı.

Leanne. *Phew.*

"Dans etmek ister misin?" diye bağırdı müziğin içinden, Isaac arkasındaydı.

Bu oldu ve mükemmel Mazeret için olsun uzakta itibaren Trev'in sıcak bir ilgi vardı, ayrıca dans etmeyi seviyordum, bu yüzden memnuniyetle kabul ettim. Isaac kaldı.

Böylece dans pistinde sadece ikimiz kaldık. Callum ve Paul kulübün diğer ucundaydı, etrafları hâlâ eğlenenlerle çevriliydi.

Biz dans ederken Leanne kulağıma "Kurtarılmaya ihtiyacın varmış gibi görünüyordun," diye bağırdı.

Ona minnettar bir gülümseme gönderdim. "Yaptım.

Bunun için teşekkürler." "Ne zaman istersen."

"Callumla daha iyi anlaşıyor gibisiniz?" diye sormadan önce şarkının geri kalanında dans ettik.

Bağlayıcı olmayan bir hareket yaptı. "Bu işin bırakmamız gerektiğini fark ettik. İkimiz de diğerinin istediği gibi ama birlikte çok şey yaşadık. Hiç olmamaktansa arkadaş olmayı tercih ederim."

Sözlerini düşündüm ve merak ettim, iki yıl önce Trev hakkında aynı sonuca varmış olsaydım, her şey yolunda gider miydi? Tüm bu sevgili olayını unutup sadece arkadaş olmaya geri dönebilir miydik?

Muhtemelen olmaz. *Çok uzun yıllar olmuştu.*

Her , keşkeler içinde debelenmek yerine şimdiki zamanda yaşamalıydım. Artık hayatıma geri dönmüştü ve yeniden bir şeyler başlatmak istiyormuş gibi davranıyordu. Tek fark, bu kez ucuz bir mum gibi yanıp sönerik ortadan kaybolmuyordu. Artık her gün yanımdaydı, ona ihtiyacım olduğunda hep yanımdaydı. Ona bir şans daha verirsem aramızın nasıl olabileceğini bana gösterme şekli bu muydu?

Bu bana geriye doğru atılmış büyük bir adım gibi geldi. Elbette, onu hiçbir zaman gerçekten unutamamıştım ama ona tekrar aşık olursam ve o da beni hayal kırıklığına uğrattırsa kendimi toparlayabilir miydim? Üç haftamızı birlikte geçirdikten sonra ne olacaktı?

Bir grup erkek yavaşça yanımıza yaklaştı. Biri Leanne ile dans etmeye başlarken diğeri bana yaklaştı. Onunla dans etmekle ilgilenmiyordum, ki bu da başlı başına berbat bir şeydi.

Çünkü çekiciydi ve muhtemelen seksi bir Fransız aksanı vardı. VIP bölümünde oturan mavi gözlü Londralı ile o kadar meşguldüm ki başka birini fark edemedim bile. Onu göremesem de beni biliyordum. Sadece hissedebiliyordum.

İzlenmekten bahsetmişken. Film ekibinin kulübün etrafına dağılmış bir şekilde görüntü aldığını neredeyse unutmuştum, ancak her şeyden çok Paul ve Callum'un maskaralıklarına odaklandıklarından şüpheleniyordum.

İki kol belime dolandığında irkildim. Bizimle dans etmeye başlayan adamlardan biri olduğunu düşünerek, ilgilenmediğimi söylemek için arkamı döndüğümde Trev'in bana baktığını gördüm. Gözleri karanlık kulüpte parlıyordu, yanıp sönen ışıklar onları her renkten bir spektruma dönüştürüyordu.

Bir şey söylemek için ağızımı açtığımda kolları belime dolandı ve beni kendine çekti. "Sadece bir dakikalığına benimle dans et" diye mırıldanmak için eğildiğinde göğsüm onunkine bastırdı.

Ses tonunda beni tek bir itirazda bulunmadan teslim olmaya iten bir şey vardı. Kulübün kalabalığı, müzik ve onun yakınlığı bir araya gelince duyularım aşırı yüklendi. Başparmağı omurgamın üzerinde ileri geri hareket ettiğinde boğazım kurudu. Ritme göre hareket ettik, bir kez bile göz temasını kesmedik. Daha önce birçok kez olduğu gibi, onun ağına düşmüştüm.

Ben yenmek isteyen intihara meyilli bir sinektim.

Meme uçlarım sertleşti. Sütyenimin kumaşına hassas bir şekilde sürtündüklerini hissedebiliyordum. Umarım dolgu Trev'in onları hissetmesini engellemiştir. Şarkı daha ağır bir bas çizgisi olan bir şeye dönüştü. Ses dalgaları tam midemin çukuruna çarptı.

Elleri hareket etmeye başladı, arka tarafımda dinlenmeden önce kalçalarımın kıvrımlarını keşfetti. Yumuşak bir şekilde sıktı ve

uyarılmam tavan yaptı. Bu dans değildi. Bu *iddia etmekte*.

Ağzını boynuma indirdi ve kulağıma fısıldadı, "Nasıl geldiğini özledim."

Bu sözler beni titretti. Kendinden çok emin bir şekilde baştan çıkarıcıydı. Trev yatak odasında her zaman kontrolü elinde tutardı. Emir vermeyi severdi ve benim de itiraz etmekten hoşlanan asi bir yanımdı. Sanırım bundan, onun dediklerini yapmamdan daha fazla zevk alıyordu.

Ağzı kulak mememi buldu, dili tüy gibi hafif bir yalamayla dışarı çıktı. Kollarının arasında adeta sıvıya döndüm ve gözlerimi kapattım.

"Herkesin beni bu dans pistinde görmesini istemiyorsan bunu yapmayı bırakmalısın," diye karşılık verdim, kendimi biraz dengesiz hissederek.

"Bunu istemezdim." Sırıtişını *hissedebiliyordum*.

Karşılığında dudaklarımı büken gülümsemeye engel olamadım. İçimden bir şeyler koparıp alıyordu. Cesur olmaya çalışarak, "Başka neleri özlüyorsun?" diye sordum.

Boynuma sokuldu ve mırıldanmaya başladı. "Hmm, bir bakayım. Gülüşünü özledim. Pislik olduğum için bana nasıl bok attığını özlüyorum. Odamda kaldığın ve tek yaptığımızın uyumak olduğu zamanları özlüyorum. Küçük dairende seninle takılmayı özledim. Benim için şarkı söylemeni özledim."

Sözleri bir bildiri gibiydi. Beni etkiledi ve bir anıyı canlandırdı. Gece onun evinde kalıyordum, çünkü film izliyorduk ve eve gitmek için çok geç olmuştu. Onun dar yatağına uzanmıştık, tamamen giyiniktik çünkü o zamanlar hala sadece arkadaştık. Trev ona ninni söylememi isteyerek beni şaşırttı. Başta şaka yaptığını düşünmüştüm ama sonra yüzündeki ciddi ifadeyi gördüm ve ona şarkı söyledim. Paylaştığımız en samimi anlardan biriydi. Aramızda her zaman bir yakınlık hissi vardı. Ortak bir bakış ya da elinin bir dokunuşu kadar küçük bir şeyden bile tahrik olabilirdim. Kendimi geçmişe kaptırmıştım.

Declan O'Rourke'un "Galileo" şarkısının nakaratını söylerken eli omurgamda bir aşağı bir yukarı gezindi. Aşırı tatlı ve romantikti ve bitirdiğimde kendimi tuhaf ve mahcup hissettim. Belki de yanlış bir seçimdi, ama sonra Trev bana öyle bir şiddetle baktı ki beni öpebileceğini düşündüm.

Onun yerine, "Neden ailen hakkında hiç konuşmuyorsun Reya?" diye sordu.

Kalbim sıkıştı. Bana bu soruyu daha önce hiç sormamıştı. "Çünkü kimse üzücü hikâyeleri sevmez."

"Üzücü olup olmaması umurumda değil.

Sadece bilmek istiyorum." "Şimdiye kadar söylediğim tek kişi Karla'ydı."

"Şimdi aşağılandım. O senin sadece ikinci en iyi arkadaşın. Herkes benim senin ilk arkadaşın olduğumu biliyor," diye sessizce alay etti.

Ona küçük bir gülümseme verdim ve haklı olup olmadığını merak ettim. O benim en iyi arkadaşımdı. Belki de gerçeği, nereden geldiğimi, neler yaşadığımı bilmeyi hak ediyordu. Kelimelerin ağzımdan çıktığını bile fark etmeden konuşmaya başlamıştım.

"Katolik kilisesinde çok sıkı bir şekilde yetiştirildim," diye başladım. Trev sırtımı okşamaktan vazgeçmedi ve bu gerginliğimi yatıştırmaya yardımcı oldu. Yatakta yan yana, birbirimize bakacak şekilde uzandık. "Babamın Enfield'de büyüdüğüm yerde bir restoranı var, bu yüzden ailem her zaman toplumla, özellikle de kiliseyle iç içe oldu. İster inanın ister bana piyano çalmayı bir rahibe öğretmişti. Her neyse, çocukluğum çok düzenli geçti. Dört çocuğun en küçüğüydüm ve annemle babam çok sıkı çalışırdı. Her zaman saygın bir şekilde davranmak zorundaydım. Mesela çok düşük bir yaka ya da çok dar bir üst giyersem babam beni bir hafta boyunca cezalandırırdı. Benimki gibi bir vücudunuz varsa bu hiç de kolay değil. Göğüslerim her şeyin çok dar görünmesine neden oluyor."

Trev bana şefkatli bir gülümseme verdi ve ben yutkunmak için durakladım, çünkü bu konuda konuşmak beni her zaman üzmüştür. Trev bir şey söylemedi ama tüm dikkatinin bende olduğunu görebiliyordum.

"Mahallemizde babamın tanıdığı bir işadamı vardı ve bir akşam evimize yemeğe gelmişti. Ondan hep kuşkulu bir elektrik almıştım ama yemeğe geldiğinde cidden gerilmiştim. Bana bakışında ürpertici bir şeyler vardı. On sekiz yaşındaydım ve müzik okumak için üniversiteye yeni başlamıştım. Annem kazandığım programla ve ne kadar rekabetçi olduğuyla, bir gün Londra Senfoni Orkestrası'nda solo çalacağım la gururla övünüyordu. Çok etkilendi ve babamın restoranında düzenleyeceği bir şirket etkinliğinde çalmamı teklif etti. Ben teklife temkinli yaklaştım ama ailem çok sevindi.

"Birkaç hafta sonra etkinlik gecesi geldi çattı. Restoran insanlarla doluydu ve ben piyanonun başına oturup annem ve babam tarafından önceden onaylanmış enstrümantal parçaları çaldım. Gece yarısına doğru herkes çakırkeyif olmuştu. İşimi bitirdim ve tuvalete gitmek için dışarı çıktığımda onunla karşılaştım."

"Reya," diye nefes aldı Trev. Anlattığım hikâyenin onu tedirgin ettiğini nabzının boğazında attığı tik taklardan .

"Bundan sonrası hakkında konuşmak zor," diye fısıldadım. Trev'in çenesi gerildi. "Seni incitti mi?"

Başımı salladım. Trev, bu adamı bulup öldüreceğini, vücudundaki her kemiği kıracağını söyleyerek bol bol küfretti. Ciddi olmadığını .

Sadece kızgındı. Annemle babamın gerektiği gibi kızgındı.

"Sonrasında yaklaşık bir hafta boyunca şoktaydım. Annem bir hafta boyunca ve bu yüzden yatağımdan çıkmıyordum. Sonunda hasta olmadığımı anladı ve beni odamdan dışarı sürükledi. O kadar üzgündüm ki ona her şeyi anlattım ve sonra gözümün içine baktı.

ve bana yalan söylediğimi söyledi. Aileme utanç çalıştığımı söyledi. Ona bağırdım ve daha anlayışlı olabileceğini düşünerek babama koştum ama aynı tepkiyi aldım. Gerçekten yalan söylediğimi mi düşünüyorlardı yoksa bir skandaldan ve bunun getireceği dikkatten o kadar korkuyorlardı ki bana inanmamayı mı tercih ediyorlardı hala anlayamıyorum."

"Trev homurdandı, yüz ifadesi öfkeliydi. "Onları gerçekten incitmek istiyorum."

Hüzünlü bir iç geçirdim. "Yapmamalısın. Sadece onlar için üzülüyorum. Evlerine kabul ettikleri bir adam tarafından tecavüze uğradığı gerçeğiyle yüzleşmektense en küçük kızlarını dışlamayı tercih ettiler."

Trev beni kollarına çekti ve sıkıca sarıldı, sanki bu kadar açık bir şekilde kelimelere dökülmesine dayanamıyormuş gibi.

"Daha sonra belki bana inanırlar umuduyla erkek kardeşlerime ve kız kardeşime gittim. Kız kardeşim Paula inandı, erkek kardeşim Samuel de. Ama en büyük kardeşim Lucas, babama çok benziyordu. İnanmak istemedi. Aileme gitti ve onlara nasıl sorun çıkarmaya çalıştığımı anlattı. Beni cezalandırmayı denediler ama ben çoktan toplamıştım. Gerçeğe inanmayı reddeden insanlarla aynı evde yaşayamazdım, bu yüzden yan komşum Bayan Finnegan'ın yanında kalmaya gittim." O yaşlı kuşun ne kadar sert hatırlayarak hüznle gülümsedim. "Ona İngiliz büyükannem derdim çünkü bana hep göz kulak olurdu. Aileme onlar hakkında tam olarak ne düşündüğünü söylediğini gördüğüm tek kişiydi. Bana eve gelme zahmetine girmememi söylediler. Artık üniversite masraflarımı ödemeyeceklerdi ve onlara göre artık onların kızı değildim. Bağırsaklarımdan bıçaklanmış gibi acı çekiyordum. Hiçbir zaman sevgi dolu ebeveynler olmamışlardı ama yine de beni bu kadar duygusuzca hayatlarından çıkardıklarına inanamıyordum. Hepsi de toplumun yargılamasından kaçınmak içindi."

Konuşmamı bitirdiğimde ikimiz de uzun bir süre sessiz kaldık. Trev bana o kadar sıkı sarıldı ki acı vermenin eşiğindeydi.

"Sana bir şey sormak istiyorum ama cevabını duymaktan korkuyorum," dedi sonunda, vücudu gergindi.

"Sadece sor," diye fısıldadım, yüzümü onun sıcak omzuna bastırarak. "Bunu yapan şerefsiz ne oldu?"

Derin bir nefes verdim. "Eğer merak ettiğin buysa, yaptığı yanına kâr kalmadı."

"Sonra ne olacak?" diye homurdandı, sanki adaleti sağlayanın kendisi olmasını istemiş gibi.

"Karla'ya söyledikten sonra o da en az senin kadar kızdı. Benim haberim olmadan adamın geçmişini araştırmış ve bir sürü cinsel saldırı suçlaması bulmuş ama hepsi düşmüş. Suçlamaları düşürmeleri için kızlara ya da belki ailelerine para verdiğiinden şüpheleniyordu. Bu bilgiyle bana geldiğinde, başkalarının da olduğunu duyunca çok üzüldüm. Sonra sinirlendim. Karla bu kadınlarla irtibata geçip yeni ifadeler verip vermeyeceklerini öğrenmek için benden izin istedi. Eğer rüşvet ya da başka yollarla ilk ifadelerini değiştirmeye zorlandıkları ortaya çıkarsa, kayıtlardan çıkarılabilirlerdi." Nefes almak için durakladım. "Biz de öyle yaptık."

"Ve gönderildi mi?"

Başımı salladım. "Bir yıldan fazla sürdü ama sonunda hak ettiğini buldu. On beş yıl. Cinsel saldırı ve tecavüzün yanı sıra rüşvet suçlamaları da cezayı artırdı. Ama davanın kamuya açık olması ailemi daha da kızdırdı. Bu onlar için tabuta çakılan son çiviymiş."

"Tanrı aşkına, seni hayatlarına geri almayı hak etmiyorlar Reya. Seni asla hak etmediler. Yapamam," diye durakladı.

"Bütün bunları yaşadığına ve benim de şimdi haberim olduğuna inanamıyorum."

"Sana söylemediğim için benden nefret etme. Konuşması en zor şey bu. Sadece her şeyi geride bırakmak istiyorum."

Trev uzun bir süre bana baktı, gözlerinin ardında düşünceler titreşiyordu. "Bazen güvenilmez ve uçarı olabildiğimi biliyorum ama gerçekten elimde değil. Senin için orada olmak istiyorum ve daha çok çabalayacağım. Bana güvenebileceğini bilmeni istiyorum. Eğer birine ihtiyacın olursa, ben buradayım."

Ona gülümsedim, çünkü inanılmaz derecede tatlı davranıyordu. "Biliyorum ve teşekkür ederim. Sanırım ilk en iyi arkadaş statüsünü hak ediyorsun."

On yedi.

Trev'le birlikte tekrar kulübe, kalabalık dans pistine dönene kadar hafızamdan silinip gitti. Onun kollarındaydım, tıpkı O gece ruhumu açmıştım.

Ona baktım. Topuklu ayakkabı giydiğim için ağızlarımız neredeyse aynı hizadaydı. Dikkatim dudaklarına, yontulmuş, erkeksi hatlarına gitti. Onu o kadar öpmek istiyordum ki. Öpmezsem kalbim yerinden fırlayacakmış gibi hissediyordum.

Beni dikkatle izledi, beklenti içindeydi, ilk hamleyi benim bekliyordu. Gözleri beni zıplamaya, dalmaya, uçmaya, ikimizin de hissettiği bu susuzluğu gidermek için ne gerekiyorsa yapmaya teşvik ediyordu. Eğildim, gözlerimi kapattım, bir nefes aldım ve sonra ...

Müziğin üzerine gürültülü bir tezahürat sesi geldi ve büyü bozuldu. Trev'den uzaklaşıp başımı Callum'un dans pistinin üstündeki asma kata çıkan sütunlardan birine tırmandığını gördüm. En tepeye ulaştığında onu orada sinirli bir güvenlik görevlisi karşıladı. Güvenlik görevlisi onu gömleğinin yakasından yakaladı ve öfkeyle ona bağırmaya başladı.

"Kahretsin, hadi." Trev elimi tuttu ve beni kulübün içine doğru çekti. Merdivenlerin dibine henüz varmıştık ki Callum'un aynı kişiler tarafından binadan çıkarıldığını gördük.

öfkeli güvenlik görevlisi. Jimbo ve diğerleri her şeyi kameraya alıyor, müdahale etme zahmetine bile girmiyorlardı.

Callum eliyle çılgınca bir hareket yaparak, "Bu bir meydan okumaydı," diye bağırdı.

Leanne, Isaac ve Paul koşarak dışarı çıktılar ve Callum adına güvenlik görevlisini ikna etmeye çalıştık ama işe yaramadı. Callum kulüpten ömür boyu men edildi.

"Her zaman başka bir yer deneyebiliriz," diye önerdim.

"Siktir et o şerefsizleri. Burası zaten boktan bir yer. Gidip şehri keşfetmeliyiz. Eyfel Kulesi'ni ziyaret etmek isteyen var mı?"

"Gezmek için biraz geç oldu," dedi Paul.

"Yok öyle bir şey," diye haykırdı Callum. "Eminim geceleri çok romantik oluyordur. Hadi ama."

Ve kendimizi gecenin bir yarısı Eyfel Kulesi'ne doğru giden bir tramvayda bulduk. Trev yanıma oturdu, neredeyse öpüşmemiz havada asılı kalmıştı. Isaac pencereden dışarıya bakarak büyülenmiş bir şekilde şehri izliyordu. Paul hangi durakta inmemiz gerektiğini araştırıyor, Callum ise benim ve Trev'in önündeki koltukta oturan Leanne ile acımasızca flört ediyordu.

Adam kısa saçlarını çekiştirdiğinde, "Beni rahat bırak, sarhoşsun," diye yakındı.

"Ama seni rahatsız etmek hoşuma gidiyor. Yapmayı en sevdiğim şey bu." Homurdandı. "Evet, bunu bana söylemek zorunda değilsin."

Trev'in eli kalçasının üzerinde duruyordu ama iki kişilik koltukta sıkışık olduğu için parmakları dizime değiyordu. Bacaklarımı daha fazla örtmek için elbisemi düzelttim.

"Bayılıyorsun," dedi Callum, en sevimli sırıtışını takınarak. "Nefret ediyormuş gibi yapıyorsun ama ikimiz de sevdiğini biliyoruz."

"Buna inanmak istiyorsan, tamam."

"Yani aniden seni tamamen görmezden gelmeye başlasam rahatsız olmaz mısın?"

Ağır bir i geçirdi. "Neden her Şey senin için bir u ya da diğer u olmak zorunda? Neden sadece olamıyorsun? Bilmiyorum, normal olamıyorsun?"

"ünkü normal sıkıcıdır."

"O zaman çok sıkıcı olmalıyım."

Callum bir kahkaha attı. "Normal olduğunu mu ?" Bir omzunu kaldırdı. "Senden çok daha normalim."

"Aman Tanrım! Bunu daha fazla dinleyemeyeceğim. Sadece sikiŐin ve bitsin," diye inledi Paul. "İkinizle birlikte yaŐamanın ne kadar sinir bozucu olduğunu ikiniz de biliyor musunuz?"

Callum koltuğunda dönüp Paul'e bakarken Leanne sinirlendi. "Kıskançlık yapma tatlım. Yatağımda senin için her zaman yer olduğunu biliyorsun."

Paul yüksek sesle güldü. "Ha! Dünyadaki son erkek olsan bile senin için eşcinsel olmazdım. Kıyamette hâlâ klamıdy a kapabilirsin, biliyorsun."

"Yani benimle ilgili dünyanın sonu fantezin mi var? İlginç," diye karşılık verdi Callum ama Paul buna karşı çıkmadı. Callum'a sadece parmağını gösterdi ve dikkatini telefonuna verdi.

"Eiffel Kulesi'nin en iyi manzarasını görmek için Trocadro'da inmemiz gerektiğini söylüyor. Orası buradan sadece bir durak sonra."

"İyi iş," dedim ona gülümseyerek ve Trev'in profilimi nasıl incelediğini görmezden gelmeye çalışarak. "Ne?" Saçlarımın bir kısmını bilinçli bir Şekilde kulağımın arkasına sıkıŐtırarak fısıldadım.

"," diye nefes aldı.

Ona yandan bir bakış attım. "Neyin peşindesin?"

"Her Şeyin. Hiçbir Şeyin."

"Havandasın. Kes ."

"Paris'teyiz. Burada havamda nerede olabilirim ki?"

Ben cevap veremedim hoparlörlerden durağımız için bir anons geldi ve hepimiz aceleyle tramvaydan indik. Kameralarını her yere taşımak zorunda kalan film ekibi için biraz kötü hissettim. Geniş, açık meydana doğru yürürken Trev elimi tuttu. Ortasından devasa bir su kaynağı geçiyordu ve fıskiye sızı bir senfoni gibi havaya yükseliyordu. Nefesimi tutmam bir saniye sürdü.

Seine Nehri'nin diğer yakasında Eyfel Kulesi ışıltı ışıltı, gece gökyüzüne karşı altın renginde parlıyordu. Eğer banklardan birinde takılıp kutu kutu bira içen berduş çetesi olmasaydı, ortam son derece romantik olurdu. Sanırım hiçbir şey televizyonda görüldüğü kadar büyüleyici değildi.

Trev oturmam için beni çimenlik alana yönlendirdi. Kolunu omuzlarıma doladı ve selfie çekmek için telefonunu çıkardı. Tam zamanında gülümsemeyi başardım ve o da hemen Instagram'a yükledi ve altına "En iyi arkadaşım ile Paris'te harika vakit geçiriyorum" yazdı.

"Hey. Bu sinsi bir saldırıydı."

"Lee fotoğraf göndermem için beni sıkıştırıp duruyordu. Bu onu birkaç gün daha mutlu edecektir."

Güldüm, çünkü bu Lee'nin sesine benziyordu. "Kardeşin bazen ana tavuk gibi oluyor."

"Başlatma şimdi. Her sabah onu kontrol etmek zorundayım, yoksa iyi olup olmadığımı öğrenmek için peşimi bırakmıyor."

"O sadece seni seviyor."

"Vagondan düşeceğimi düşünüyor."

Ona dikkatle baktım. "Endişelenmekte haklı mı?"

"Tabii ki . Şu anda kendimi uzun zamandır, muhtemelen hiç olmadığım kadar dengeli hissediyorum" dedi ama yüzünde bir şey vardı

Bana kendini tuttuğunu hissettiren bir ifade. Belki de her şey olduğundan çok daha basit gösteriyordu.

"Yeni ilaç işe yarıyor mu?" Çekinerek sordum. Hâlâ bu konuda fazla konuşmamıştık ama Trev'in burnumu soktuğumu hissederse bana geri çekilmemi söyleyecek kadar rahat olduğunu biliyordum.

"Yardımcı oluyor ama her derde deva değil. Aslında CBT yapıyorum ve bunun en iyi sonucu verdiğini düşünüyorum."

"CBT MI?" Merakla başımı eğdim.

"Bilişsel davranış terapisi. Her hafta doktorumla seanslarım oluyor," diye açıkladı ve Leanne'in daha önce bununla ilgili bir şeyden bahsettiğini hatırladım.

"Oh," dedim, kafamda birkaç düşünce çalkalanıyordu. "Ve yardımcı oluyor mu?"

"Eğer öyle olmasaydı şu anda o fısıkiyelere bakıyor ve içine atlamayı düşünüyor olurdum, yani evet, kesinlikle yardımcı oluyor."

Güldüm çünkü tam o bunu söylerken Callum ve Leanne su kenarında oyun oynamaya başladılar, ikisi de diğerini suya itmeye çalışıyordu. Bir dakika boyunca onları izledik. Film ekibinin üçü de onların maskaralıklarını çekiyordu. Paul ve Isaac meydanın çevresinde yürüyor, Paul'ün telefonu ile fotoğraf çekiyorlardı.

Trev'e sormam gereken bir şey vardı ve daha sakin olmasına ve daha iyi duygusal kararlar vermesine rağmen, şu anda paylaştığımız rahatlığı bozmakta hâlâ tereddüt ediyordum. Yıllar önce duygularımın çoğunu ondan saklamıştım ve geriye dönüp baktığımda bu muhtemelen iyi bir karardı. Ama şimdi? Şimdi yeni bir arkadaşlığa doğru ilerlerken? Şimdi benden dürüstlük ve omurga istiyordu.

"Alexis'in üzgün olduğum için seni aradığı ve senin de beni teselli etmek için evime geldiğin akşamı hatırlıyor musun?" Sessizliği bozarak sordum.

Trev'in omzu benimkine değdi ve o da sıkıca karşılık verdi. "Evet, hatırlıyorum."

Yutkundum ve devam ettim, "O zamanlar terapi görüyor olsaydın, sence beni yine böyle terk eder miydin?"

Cevap vermesi sadece bir dakika sürdü. Parmakları çeneme geldi ve yüzümü bakışlarıyla buluşacak şekilde çevirdi. "Reya, şimdi bildiklerimi o zaman bilseydim, sırf seninle kalmak için tüm gösteriyi bırakırdım."

Nefes alışım hızlandı, kalp atışlarım da. Gerçekten bunu mu demek istemişti? "Ama ... ama bu hayatımın fırsatıydı."

"Hayır, değildi. Elbette, parasal açıdan çok daha iyi durumdayım, ancak işlerin, servetin ve malların fırsat olmadığını, gerçekten önemli olanın bunlar olmadığını öğrendim. Önemli olan insanlardır. Statü için çabalarken o kadar çok zaman harcıyoruz ki, bize gerçek mutluluğu getirenin hayatımızdaki insanlar olduğunu fark etmiyoruz."

Biraz nutkum tutulmuştu. Fırsatlara insanlardan daha fazla değer vermek ilişkimizi bitiren şeydi. Düşündüğüm şeyi mi söylüyordu? Yaptıklarından pişman olduğunu, beni günlerce yüzüstü bıraktığını ve iletişim kurmanın imkânsız olduğunu mu söylüyordu?

Ona baktım. Gözlerim çenesinin güçlü çizgisini, neredeyse yarı saydam mavi gözlerini, her nasılsa hâlâ erkeksi olan dolgun dudaklarını izledi. Sansürlemeye fırsat bulamadan ağzımdan İspanyolca kelimeler döküldü.

"Creo que nunca tuve otra opción más que amarte."

Seni sevmekten başka bir seçeneğim yoktu, değil mi?

Dikkatini manzaradan ayırdı ve bana sevgiyle baktı. "Kulağa ne kadar hoş gelse de tek kelimesini bile anlamadım."

Evet, Trev, mesele de tam olarak bu. "Biliyorum. Özür dilerim."

Dikkati bir an için dudaklarıma yöneldi. "Ne dedin sen?"

Bir an tereddüt ettim, sonra yalan söyledim, "Güzel bir gece olduğunu ve bu yolculuğa çıktığıma memnun olduğumu söyledim."

Ağız şefkatli bir gülümsemeye kıvrıldı. "Senin de gelmene sevindim."

İkimiz de dikkatimizi tekrar manzaraya verdik ve ben düşünceler içinde kayboldum. Mikrofon taktığımı hatırladığımda bir sarsıntı beni sarstı. İkimiz de öyleydik. Tüm konuşmamız kaydedilmişti ama kameralar üzerimizde değildi, bu yüzden muhtemelen kullanamazlardı. Yine de, biraz fazla açık vermiştik. Özellikle de kurgu odasında İspanyolca anlayan biri varsa, *ben* biraz fazla açık *vermiştim*. Tekila içmemem gerektiğini bilmeliydim. Beni hep gevşek dudaklı yapardı.

Bir ciyaklama sesi duyuldu ve Callum'un sonunda Leanne'i suya soktuğunu görmek için önüme baktım. Paul Callum'un arkasından yaklaşıp onu da suya ittiği sırada Leanne bir fıskiye'nin altında durmuş, giysileri ve saçları sırlıslıkla olmuştu.

Paul gülmekten yerlere yatarken Callum, "Seni küçük ," diye bağırdı. "Anında karma, bebeğim," diye karşılık verdi Paul muzaffer bir edayla.

Callum ileri atıldı, Paul'ü belinden yakaladı ve onu da kendileriyle birlikte suya çekti. Bir sürü su sıçraması ve bağırışma oldu.

Ben kıkırdadım ve Trev hınzırca sırtıttı. "Onlara katılmak istiyorsun, değil mi?"

"Ne? Hayır," diye yalan söyledim.

"Hadi ama Reya, Paris'te çeşmeye nerede atlayacaksın?"

"Dostum, biz buradayken her şey için bu mantığı kullanacaksın, değil mi?"

Sırtışı genişledi. Biraz seksiydi. "Elbette." "Sen de atlarsan ben de atlarım."

Trev başını salladı. "Hayır, ben ıslah olmuş bir karakterim, hatırladın mı?"

Ben sadece izlemek için buradayım."

Bu ifade neden zihnimin kirli yerlere gitmesine neden oldu? Omzumla onu dürttüm. "Eğer benimle

kahvaltı için krep."

Yanaklarında gamzeler belirdi. "Çok sıkı pazarlık yapıyorsunuz Bayan Cabrera. Kreplerin favorim olduğunu biliyorsunuz."

"Peki, ne ?"

Teatral bir iç çekiş yaptı. "Peki. Ama sadece çok nazikçe istediğin için. Ve sadece senin kreplerine karşı koyamadığım için."

Ayağa kalktım ve elbisemdeki çimenlerin tozunu aldım, sonra elimi ona uzattım. "Kimse yapamaz. Yeni bir şarkı yazıyorum. Adı 'My Pancakes Bring All the Boys to the Yard'."

Trev elimi tuttu ve ben de onu yukarı çektim. "Yani krepler ... için bir örtmece." Durakladı ve gözlerini yavaşça vücudumda gezdirdi. İçim cız etti. "Kucaklaşmak ve sarılmak mı?"

Bir kahkaha attım. "Evet. Tüm Londra'daki en iyi sarılmaları ve kucaklamaları ben yaparım."

Sesi alçaldı ama hâlâ şakacıydı. "Sanırım hatırlıyorum." Derin ses tonu bir arzu yumağını yutmamı sağladı. Hatıralar kafamı doldurdu.

Suya ulaştığımızda, Leanne, Callum ve Paul sıırıslık olmuşt, kim diğetine daha fazla su sıçratabilir oyunu oynuyorlardı.

"Soğuk mu?" Topuklarımdan kayarak seslendim.

Leanne, Callum'un püskürttüğü sudan kaçarken, "Evet, ama buna alışıyorsun," diye karşılık verdi.

"," diye bağırdı Paul. "Biraz yaşa."

Isaac çeşmenin diğet tarafından onu izliyordu, yüz hatları eğlenmiş bir şaşkınlığın resmiydi.

Jimbo'ya bir bakış attım. "Mikrofonlar su geçirmez mi?" Bana başparmağıyla onay verdi. Bunu gerçekten yapıyormuşum gibi görünüyordu.

Trev elimi tuttu. "Üçe kadar sayınca mı?" Başımı salladım. "Bir, iki, üç-"

Son kelimeyi söyleyemeden Trev beni suyun içine çekti ve soğuktan nefesim kesildi. Beni kaldırıp omzuna attı, sonra da fıskiyelerden birinin altına koştu. Su kafa derime çarpıp saniyeler içinde tüm vücudumu ıslattığında irkildim.

"Bırakın beni," diye yalvardım, o kıkırdayarak eğlenirken ben de onun tutuşu altında debeleniyordum.

Tutuşunu gevşetti ve vücudundan aşağı kaymama izin verdi. Elbisem tenime yapışmıştı ve kumaşın koyu renk olması iyi bir şeydi, yoksa herkes *her şeyi* görebilirdi. Yine de vücudumun her bir kıvrımı görünüyordu ve Trev'in bakışlarının göğsüme yapışan sırlıslık kumaşı yiyip bitirmesi karşısında titredim.

Islak saçları alnından sarkarken bana baktı. "Peki, buna değdi mi?" diye sordu boğazını sıkarak, beni kendine doğru çekerek.

"Henüz emin değilim," dedim ve onun elinden kurtuldum. Yavaşça suyun içine eğildim, avuçlarımı açtım ve sonra yukarı fırlayarak onu sıvı sprey yağmuruna tuttum. "*Şimdi* buna değdi," dedim, ıslaklığı bir köpek gibi silkelediğinde kıkırdayarak. Su tanecikleri üzerime doğru uçtu ve ben de yoldan çekilmek için döndüm.

Bir saniye sonra beni arkamdan yakaladı ve pantolonunun içindeki sertliği anında fark ettim. Titredim, ıslak tenimde tüylerim diken oldu.

"Bunun için seni geri alacağım," diye sessizce tehdit etti, tam üzerimize bir el feneri tutuldu ve biri Fransızca bağırmaya başladı.

"Siktir," diye küfretti Callum. "Hadi, . Gidelim!"

Trev beni sudan çıkardı, tam o sırada bize doğru koşan polisleri gördüm. Trev elimi tutarken ben de topuklarımı çimlerin üzerinde tuttum ve koşmaya başladık. İşlek bir caddeye çıkana ve insanlar bize tuhaf tuhaf bakana kadar durmadık. Belli ki sırlıslık olduğumuz için.

Callum, Isaac ve Leanne sadece birkaç metre , Paul ve diğerleri de arkadan geliyordu. Polisten iz yoktu, bu yüzden kovalamaktan vazgeçtiklerini umuyordum.

"Ucuz atlattık," dedim, nefes nefese kalmıştım ve soğuktan titriyordum. Topuklularımı tekrar giymek için eğildim ve Trev devrilmemi engellemek için kolumu tuttu.

Callum kaldırımın kenarında durup geldiğimiz yöne bakarak, "Çok şükür onları kaybettik," dedi.

Leanne kollarını kendine sararak, "Açlıktan ölüyorum, hadi yemek yiyelim," diye yakındı.

"Daireye geri dönmeli ve orada bir şeyler yemeliyiz. Bu durumda hiçbir yere gidemeyiz," diye belirtti Trev.

Callum, "Eminim bir yerlerde bizi içeri alacak bir burger bar vardır," diye karşı çıktı.

Grup bir araya geldiğinde, bir restoran aramak için caddede ilerledik. Trev kolunu omuzlarıma attı ve o da ıslak olmasına rağmen sıcaklığı memnuniyetle karşıladım.

Sonunda bir McDonald's bulduk. Paris'teyken McDonald's yemek biraz saygısızlık gibi geldi ama o noktada hepimiz umursamayacak kadar açtık. Jimbo ve kamera ekibinin mesaisi bitmiş gibiydi, çünkü bizi çekmek yerine yemek sipariş ettiler. Sanırım bir gece için yeterince aksiyon yakalamışlardı. Karla bu bölümdeki olayları görünce çıldıracaktı, özellikle de Callum ve Leanne arasındaki tüm etkileşimi içeriyorlarsa. Onun tepkisini düşündükçe sevgiyle gülümsedim.

"İyi misin?" Trev yüz ifademi inceleyerek sordu.

Big Mac'imden bir ısırık aldım ve başımı salladım. "Evet, sadece Karla'yı özledim. Yeni diziyi ne kadar çok seveceğini düşünüyordum."

Trev bana hoşgörlü bir gülümseme attı. "Daha başlamadık bile."

Callum, "Evet, yarın için ne planladığımızı görene kadar bekleyin," diye ekledi.

İlgimi çekmişti. Neil'e bazı planlamalarda yardım ettiğim için mekânın adını biliyordum ama nerede olduğu ya da neye benzediği hakkında hiçbir fikrim yoktu.

"Yarın ne olacak?" Heyecanla sordum.

Trev yanağımı çimdiklemek için uzandı. "Cal'ın dediği gibi, bekle ve gör."

On sekiz.

B Daireye döndüğümüzde saat neredeyse sabahın ikisiydi. Hala başımız dönüyordu ve

Polisler tarafından kovalanıyordum ve en son ne zaman bu kadar eğlenceli ve kayıtsız şartsız spontane bir gece geçirdiğimi hatırlamıyordum. Trev ve arkadaşlarının etrafında olmaktan bu kadar hoşlanmam beni şaşırtmadı. Onların enerjisi ve *yaşama sevinci*, geziye katılmayı kabul etmemin nedeninin yarısıydı. Her biri kendi tarzında, dışarı çıkıp onu yakalayacak cesarete sahip olsaydım dünyanın benim istirdiyem olabileceğini hissettirdi.

Onlar hayattan zevk alma konusunda özür dilemezken, ben benim hatam bile olmayan şeyler için sürekli özür diliyordum. Belki de bunun nedeni ailemle olan ilişkimin sona ermesiydi. Belki de beni bu şekilde programladıkları için kendimi hep suçlu hissediyordum.

Kendimi kasvetli düşüncelerimden sıyırdım. Çünkü ailem ve onların reddi beni ne kadar yaralamış olursa olsun, uzun vadede bunun benim için daha iyi olduğunu biliyordum. Bir yalanı yaşamaktansa hayatı yalnız yaşamayı tercih ederdim.

Trev koridordan odama kadar beni takip etti. Serin parmakları ensemden gezindi ve her türlü kasveti etkili bir şekilde sildi.

yansımalar. "Yatmadan önce duş aldığından emin ol, yoksa hasta olabilirsin," diye mırıldandı.

Biraz kuruduktan sonra korkunç ve nemli hissettiren ıslak giysilerimin içinde kıpırdandım. Kumaş vücuduma alçı gibi yapışmıştı. "Oh, her türlü niyetim var. Bir dahaki sefere çeşmeye atlamak ister gibi görüldüğümde beni cesaretlendirme," dedim ona şakacı bir parmak sallayarak.

"Ama ben senin vahşi olmanı seviyorum," diye karşı çıktı, gözleri parlıyordu. Geçmişte o her zaman pervasız olan, ben ise mantığın sesiydim. Temkinli. Olgun. Güvenli.

Korkulara bu kadar gömülmekten nefret ediyordum, çünkü korku bizi yetişkin gibi davranmaya iten şeydi, değil mi? Yargılanma korkusu. Kontrolü kaybetme korkusu. Kuralları çiğnediğimiz için cezalandırılma korkusu. *Reddedilme korkusu*.

O ana kadar özgürlüğe ne kadar hasret olduğumu bilmiyordum.

Odama girdim, Trev kapıda dururken ayakkabılarımı çıkardım. Ona cesurca bakarak, "Öyle mi?" diye sordum.

"bıraktığında böyle bir parıltı ."

Her zaman parlıyorsun, diye cevap vermek istedim ama yine de bunun için yeterince pervasız değildim. Onun yerine "Serbest kalmayı seviyorum." dedim.

Dudaklarında bir gülümseme belirdi. "Yapmalısın. Sana yakışıyor."

Bana bakışı kendimi kötü hissetmeme neden oldu. Sadece birazcık. Elbisemin eteklerine uzanarak, "Bu kıyafetlerden kurtulmam gerek," dedim.

Trev kabaca yutkundu, elbiseyi başımın üzerine kaldırıp çıkarırken birden sustu. Sadece sütyenim ve külotumla duruyordum, nemli sütyenim sayesinde meme uçlarımı görebileceğinin tamamen farkındaydım.

"Hmm, bu daha iyi," dedim aşırı abartılı bir zevk iç çekişiyile.

Trev'in bakışları çıplak ayaklarımdan başladı, bacaklarımda gezindi, uyluklarımda, kalçalarımda, karnımda ve göğüslerimde oyalandı, sonra gözlerime geldi. Durduğu yerde kendini destekledi, kollarını iki yana açarak kapı çerçevesini kavradı. Bir dakikalığına yere bakmak için gözlerini benimkilerden ayırdığında içsel bir mücadele yaşıyor gibiydi. Tekrar yukarı baktığında yüzünde sert bir ifade vardı.

"Beni içeri davet et."

Onun ricası bana kendimi güçlü hissettirdi, bu yabancı bir duyguydu. Trev'leyken kendimi hep muhtaç ve zayıf hissederdim, bana bahşetmeye karar verdiği ilgi için minnettar ve istekliydim. Belki tekilanın etkisiydi, belki de gecenin kendisiydi ama bu güç değişimi hoşuma gitmişti. Muhtemelen biraz fazla.

Ona hınzırca gülümsedim ve yavaşça, baştan çıkarıcı bir şekilde ona doğru yürüdüm, aramızdaki birkaç metrelik mesafeyi kapattım. Ona ateşli ve seksi bir bakış attım, o da titrek bir iç geçirdi. Sonra , kapının kolunu tuttum ve yavaşça kapıyı .

"İyi geceler Trevor," dedim tatlı bir sesle ve kapı kapanmadan önce bana son bir kez bakmasına izin verdim.

Başını tahtaya vurduğunu duyduğumda mutlulukla gülümsedim. "İyi geceler Reya," demeden önce yarı inilti, yarı alaycı bir kıkırdama gibi bir ses çıkardı.

Ertesi sabah akşamdan kalma olmadan uyandım. *Teşekkürler*, tekila. Şarap bende akşamdan kalma yapıyordu. Nedense tekila yapmadı. Yine de kendimi yorgun hissediyordum, önceki akşamın heyecanı vücuduma zarar vermişti ve grubun önünde çekimlerle dolu bir gün vardı.

Barry'nin neden dışarı çıkmalarına karşı çıkmadığını merak ediyordum. Yine de ekip oldukça eğlenceli görüntüler yakalamıştı, belki de akşamdan değdiğini düşünüyordu.

Odanın diğer tarafında Leanne'in yatağı dağınık ama boştu. Suyun aktığını duydum ve duшта olduğunu tahmin ettim. Dün gece giydiğim topuklu ayakkabılar gibi yerler de çamur ve çimenle kaplıydı. Yatağımın ayakucunda gelişigüzel duruyordu, önceki akşamdan kalma bir kazaydı.

Trev'in sesi mırıldanmadan önce kapı çalındı, "Sanırım bana biraz krep borçlusun, Reya'cığım."

Gülümsedim, sonra karakter dışı striptizimi hatırladım. Bana ne olmuştu böyle? Başımı salladım, utanmamaya kararlıydım, Trev'in ateşli bakışlarının anısı hala omurgamda titreme yaratsa da.

"Doğru dürüst uyanmam için bana bir dakika ver, sonra senin lanet kreplerini yapacağım," diye karşılık verdim. Tanrım, çok yorgundum.

Koridorda ilerlerken kıkırdadığını duydum. Giyindikten sonra herkes için krep yaptım. Grubu iyi beslemenin asistanlık görevlerim arasında olduğunu düşündüm. Trev kahvaltı boyunca bana bilmiş bir sırıtışla baktı, sanki beni iç çamaşırlarımla canlı ayrıntılarıyla hatırlıyormuş gibiydi. Tipik erkek çocuğu davranışına başımı salladım, aynı zamanda aramızdaki enerjinin değiştiğini hissettim. Dün geceki konuşmamız beni onu ve hayatında yaptığı değişiklikleri anlamaya daha da yaklaştırdı. Ve bu değişikliklerin olumlu bir şey olduğunu inkâr etmek mümkün değildi.

"Burası eskiden tren yolu falan mıydı?" Neil'e sordum.

"Evet. Sanırım doksanlı yıllarda yenilendi ama bunu bana söylemeyin," diye cevapladı biz etkileyici binaya bakarken.

yapı.

Günün çekimlerinin yapılacağı *Viaduc Des Arts*'taydık. Burası kırmızı tuğlalı eski bir viyadüktü ve eskiden tren yolu olan yerin altında uzun bir sıra kemerden oluşuyordu. Şimdi ise apartmanlar, şık kafeler ve dükkanlarla çevrili halka açık bir bahçeydi. Oldukça yüksekti, sanırım bu yüzden dizi için burayı seçmişlerdi.

Telefonumda grubun öğle yemeği siparişini tamamlarken Trev arkamdan yaklaştı. "Kot pantolon giymişsin," diye mırıldandı suçlayıcı bir şekilde, sanki bu suçmuş gibi.

Ona sorgulayıcı bir bakış göndermek için boynumu büktüm.

"Ve?" "Bugün böyle bir dikkat dağınıklığına ihtiyacım yok."

Ne demek istediğinin anlaşılması sadece bir saniye sürdü ve ben de utanarak ellerimi kalçalarımın altına sürttüm. Bu sabah onları giydiğimde hiçbir şey düşünmemiştim ama şimdi biraz fazla mı dar merak ediyordum.

Kendimi bu düşüncelerden çabucak sıyırdım. Eğer Trev'in dikkati kot pantolonuma takıldıysa bu onun sorunuymuştu.

"Seni onlara bakmaya zorlamıyorum," diye savunmaya geçtim.

Yere oturdu ve gerinmeye başladı, bakışları bacaklarımın geziniyordu. "Evet, ama bazen kendimin en büyük düşmanıyım."

Neil tabletini inceliyor, dinlemiyormuş gibi davranıyordu ama dinlediğini . Boğazımı temizledim.

"Ee, nasıl hissediyorsun? Dün gecedan sonra çok ağrın yok mu?"

Trev sırtıttı ve öne doğru eğilerek bir kez daha gerindi. Neil sertleşti ve ben de yüzümü buruşturmak istedim. "Yani, alkol yüzünden. Kasları susuz bırakıyor ve bu yüzden içtikten sonra bazen ağrıyorlar," diye gereksiz bir tahminde bulundum.

"Ben iyiyim. Sadece bir içki içtim," diye cevap verdi.

Tekrar düşününce, haklıydı. Belki de tüm bu hareketlilik yüzünden daha fazla şey varmış gibi hissediyordu.

"Bu bilinçli bir karar mıydı?" Daha az içtiğinden bahsetmişti.

Cevap vermesi biraz zaman aldı.

"Evet." "Anlıyorum."

İçki içmenin durumunu kötüleştirip kötüleştirmediğini merak ettim. Geçmişte içtiği zaman çok vahşileşebildiğini tecrübelerimden biliyordum. Eğer ayık bir Trev'le uğraşmak zor bir işse, sarhoş bir Trev'le uğraşmak on kişilik bir işti. Belki daha fazla.

"Trev, sana burada ihtiyacım var," diye Barry.

"Bir saniye içinde orada olurum," dedi ve bana baktı. "Buraya gel ve monitörden izle. Böylece sadece görüş alanındakileri değil, her şeyi görebilirsin."

"Tamam, elbette," dedim ve onu takip ettim.

Barry'nin monitörü, halka açık bahçelere çıkan uzun beton merdivenlerin dibine kurulmuştu. Paul, Callum, Leanne ve James onun etrafında toplanmış, o talimat verirken başlarını sallıyorlardı. Monitörün iyi görülebildiği birkaç metre ötede durdum ve Trev'in diğerlerine katılmasını izledim.

Barry nihayet harekete geçilmesini istediğinde, grup merdivenleri ikişer ikişer çıkmaya başladı, James de arkadan geliyordu. Her şey çok hızlı ilerliyordu. Ekibin bir kısmı yukarıdaydı ve bahçelerde ilerlerken beşini de çekiyorlardı. Burayı tamamen halka kapatmamışlardı, bu yüzden hâlâ etrafta dolaşan, banklarda oturup sohbet eden ya da patikalarda yürüyen insanlar vardı.

Kamera Trev'i viyadüğün dış kenarı boyunca uzanan dar tepeye doğru ilerlerken yakaladı. Yüksekliği 30 metreden fazla olmalıydı. Ekibin bir kısmı daha yüksekteki çatılardaydı ve bu sayede düşüşün tamamını görüntüleyebildiler.

Grubu izlerken heyecandan karnıma ağırlar girdi. Koşarken hissettikleri adrenalini neredeyse hissedebiliyordum. Her şey çok hızlı gelişti. Park yolu en az kilometre boyunca uzanıyordu, bu yüzden grubun etrafta oynaması için büyük bir alan sağladı. Trev dar sırttan yakındaki bir çatıya atladı. James, Paul ve Leanne viyadük boyunca koşmaya devam ederken Callum da onları takip etti.

Kameralar Callum ve Trev'i birkaç çatının üzerinden geçerken ve sonra geri dönerken izledi. Barry, onlar sona ulaşana kadar ağızlığından talimatlar verdi ve sonra yeniden başlama zamanı geldi.

Running on Air dublörlerinin hiçbirinin tek seferde çekilmediği gerçeğine alışmıştım. Barry, görüntülerden memnun kalana kadar çeşitli pozisyonlardan ve açılardan tekrar tekrar çekilmelerini emretti. Sadece izlerken bile yoruldum ve Trev ile diğerlerinin enerji seviyelerini nasıl koruduklarını merak ettim. Öte yandan, sürekli protein barları ve Lucozade ile besleniyorlardı. Ürün yerleştirme için sponsorluk aldıklarından oldukça emindim. Ayrıca, Leanne bu çocukların filler gibi yediğini söylerken yalan söylemiyordu, yine de hepsini kolayca emindim.

Barry tatmin olduktan sonra, grubun her bir üyesiyle röportajlar çekerek mekanı, dublörün dinamiklerini ve şu ana kadar her şeyin nasıl gittiğini hissettiklerini tartıştılar.

Daha sonra, Barry o gün son kez paydos dediğinde, Trev geldi ve kollarını omuzlarıma doladı. Terli ve nefessizdi ve tamamen bitkin görünüyordu.

"Eğer ölürsem, cesedimi yak ve küllerini Thames nehrine at."
Güldüm. "Sen ölmeyeceksin."

"Öyleymişim gibi hissediyorum," dedi bana daha fazla eğilerek. "Bu yüzden bana karşı daha nazik olmalısın."

"İnecek misin? Daha sonra bir konserim var ve senin vücut kokunu çekmek istemiyorum," diye yakındım, oysa terli bir Trev'in kesinlikle iğrenç bir yanı yoktu. Belki de onu bu haliyle çekici bulduğum için endişelenmeliydim, öyle bir .

İlgisi . "Oh, konserin mi var? Ben de gelebilir miyim?"

Hemen cevap vermedim. İlk tepkim evet demek oldu ama sonra düşününce bunun kötü bir fikir olduğuna karar verdim. Gün geçtikçe daha da ve bundan mutsuz olmasam da, bu gece seyirciler arasında olmasının benim için iyi olacağından pek emin değildim.

"Yalnız gitmeyi tercih ederim," diye cevap verdim sonunda ve Trev'in kaşları birbirine yaklaştı. "Jimbo'nun kamerasıyla beni takip etmesini istemiyorum, anlıyor musun?"

Trev'in göğsü çöktü ve hayal kırıklığı yüz hatlarını belirledi. "Doğru. Lanet Jimbo."

Bu konuyu daha fazla tartışma fırsatımız olmadı çünkü Isaac sette olmanın heyecanıyla yanımıza geldi. Ekibe kahve getirmekten ve çeşitli önemsiz görevlere gönderilmekten söz etti. Bu tıpkı bir ergenin en sevdiği rock grubuyla yaz boyunca yol arkadaşlığı yapması gibiydi, ancak bu durumda bu grup en sevdiği reality TV serbest koşucularıydı. Neşesi o kadar bulaşıcıydı ki, insan formundaki Prozac gibiydi. Elimde olsa bütün gün onunla isterdim ama ne yazık ki her zaman yapılması gereken bir şeyler vardı.

Setin etrafında gerektiği kadar takıldım, Neil'e birkaç konuda yardım ettim, sonra da gösteri için klavyemi almak üzere daireye gittim.

Mekan Champs-Elysées'ye yakın küçük şirin bir burlesque kulübüydü. Striptiz gösterilerini bölmek için temiz bir gösteriye ihtiyaç duyduklarından şüphelensem de çalmama izin verdiklerinde sevinçten havalara uçtum.

Ve evet, Trev şovumun yerini bilseydi ellerinin ve dizlerinin üzerine çöküp gelmesine izin vermem için bana yalvaracağını farkındaydım. Onu gizlice reddetmekten hastalıklı bir tatmin duyuyordum. Belki de yarın ağzımdan kaçırır ve kaçırdığı fırsattan dolayı üzülmesine izin verirdim.

Kulübün dekoru gösterişliydi; kırmızı kadife, siyah danteller ve altın rengi vurgular vardı. Sahnenin her iki yanında altın striptiz direkleri bile vardı. Aslında onları gördüğümde biraz kızardım, özellikle de ben kulise doğru ilerlerken burlesk sanatçılarından biri prova yapıyordu. Kesinlikle oynadığım en çökmüş yerlerden biriydi ve göze çarpmak istemediğim için görünüşüm için ekstra çaba sarf ettim.

Siyah elbisem diz hizasında ve dantelli idi. Normalde gösterdiğimden daha fazla göğüs dekoltesi vardı ve annemin onaylamayan sesi zihnime doldu.

Ese vestido te hace ver como una prostituta. Hemen evini değiştir.

Bu elbise seni bir fahişe gibi gösteriyor. Odana çık ve hemen üstünü değiştir.

Sırf ona inat olsun diye makyajımı koyu kırmızı rujla daha da boğucu hale getirdim. Sahneye çıktığımda hâlâ aklımdaydı ve çelişkili duygularımı göz ardı etmek zordu. Bazen bunu en azından bilinçaltımda kendime yaptığımı düşünüyordum. Belki de sahneye çıktığımda üzgün olmak istiyordum, çünkü bu duygularımı daha iyi aktarmamı sağlıyordu.

Seyirciler turistler ve yerlilerin karışımından oluşuyordu, bu yüzden en azından bazılarının ne anlayabileceğini umuyordum. Yine de, bazen duyguyu hissetmek için dili bilmenize gerçekten gerek yoktu. Ne de olsa dünyanın dört bir yanındaki insanlar tek kelime İtalyanca bilmeden operaya hayranlık duyuyordu.

"Bu şarkı aileme ithaf edilmiştir," dedim. Işıklar sahnede biraz fazla parlıyor, seyirciyi bulanık bir pus haline getiriyordu. "Şarkının adı 'Even Now'."

Gözlerimi kapattığımda, içimdeki her şeyle şarkı söyledim. Dışarıda beni tanıyan tek bir kişi bile olmadığını bildiğim için cesur hissediyordum. Onlara içimdeki tüm çirkinliği gösterebilir ve reddedilmekten korkmak zorunda kalmazdım.

Şimdi bile kollarını açsan koşarak gelirim.

*Şimdi bile, beni sevdiğini söyleseydin,
ben de seni sevdiğimi söylerdim.*

*Şimdi bile, kalbim kırık ve siyah,
Bağırsaklarım kanlı ve çürük*

Ailemi geri almak için bu dünyada sahip olduğum her şeyi verirdim.

Setim sona erdiğinde, yarım korse ve simli göğüs ucu püskülleri giymiş şeftali göğüslü bir kadın beni takip etti. Az önce ailem ve beni nasıl dışladıkları hakkında şarkı üstüne şarkı söylediğim için yanlış hissetmedim. Gerçek gibiydi. Dünya buydu, her bir güzel ve korkunç tonu.

Ailemin, striptiz direkleriyle süslenmiş bir sahnede onlar hakkında şarkı söylediğimi bilseler kalp krizi geçireceklerini biliyordum. Ve bu tatmin edici düşünceyle, ekipmanlarımı toplamaya gittim.

Daireme dönmek üzere taksiye binmek için ayrılırken, kısa boylu, pixie saç kesimli bir kız yanıma yaklaştı. Parlak ela gözleri vardı.

Boynunda da profesyonel görünümlü bir fotoğraf makinesi vardı.

"Merhaba, siz Queenie misiniz?" diye sordu hafif bir Fransız aksanıyla.

Set sırasında onu gördüğümü hatırladığımı düşünerek gülümseyerek ona döndüm. Diğer iki kızla birlikte en ön sırada oturuyordu.

"Evet, öyleyim," diye cevap verdim, sonra da komplocu bir şekilde fısıldaması için ona yaklaşmasını işaret ettim. "Ama aramızda kalsın, bu benim gerçek adım değil."

Küçük bir kahkaha attı. "Aramızda kalsın, senin kim olduğunu zaten biliyordum. Bunu neden sorduğuma dair hiçbir fikrim yok. Sadece biraz gerginim."

Samimiyetine ısınmıştım. "Gergin olmanıza gerek yok, sizinle tanışmak çok güzel. Ben Reya."

"Ben Marlene," diye yanıtladı utangaç bir şekilde. "Gösteriyi beğendiniz mi?"

onayladı. "Evet, aslında bir süredir YouTube videolarınızı takip ediyordum. Paris'te paylaştığınızı gördüğümde gelip sizi izlemek istedim."

Onun bu açıklaması beni şaşırttı. Konserlerimin videolarını sık sık YouTube'a yüklüyordum ama bunlar ve tek tük attığım tweet'ler dışında internette pek bir varlığım yoktu. "Gerçekten mi? Bu çok havalı." Gülümsemem genişledi.

"Şarkılarınızı ne kadar çok sevdiğimi bilmenizi istedim. Onları ilk bulduğumda sanki İngilizce'de doğru kelimeyi bulamıyorum ama sanki biri tüm duygularımı almış ve kendi duyguları haline getirmiş gibiydi," dedi tutkuyla el kol hareketleri yaparak.

"Bunu söylemeniz çok nazik bir davranış ve bunu duymak benim için çok anlamlı."

"Aileme açıldığımda, beni artık kızları olarak istemediklerine karar verdiler. Aileniz hakkında şarkı söylediğinizde

Yalnız olmadığımı bilmek beni çok rahatlatıyor," diye devam etti, gözleri cam gibi olmuştu.

Duygular kalbimi bir mengene gibi kavradı ve o kelimeler ağzından dökülürken garip bir şekilde ona sarılmak istedim. Ve şimdi benim de gözlerim cam gibi olmuştu. "Sevindim," dedim fısıltıyla. "Sana sarılsam garip olur mu?" diye sormadan önce birkaç dakika birbirimize baktık.

Başını salladı, yanakları biraz pembeleşti. "Hiç de değil."

Biz de sarıldık. Yoldan geçenler muhtemelen bize tuhaf tuhaf bakıyorlardı ama umurumda değildi. O anı hissetmekle, bulanık çekilmiş birkaç YouTube videosu aracılığıyla bir şekilde dokunduğum bu yabancıyla bir bağ paylaşmakla meşguldüm.

Ayrıldığımızda bir gülümsemeyi paylaştık. Sonra fotoğraf makinesini kaldırdı. "Ben, şey... Fotoğrafçılık benim hobim ve umarım sakıncası yoktur ama bu geceki gösterinin bazı fotoğraflarını çektim. İsterseniz size e-posta ile gönderebilirim. Bunları tanıtım ya da internet için istediğiniz her şeyde kullanabilirsiniz."

"Aman Tanrım, evet, buna bayılırım," diye haykırdım.

Bilgi alışverişinde bulunduk, biraz daha sohbet ettik ve sonra taksime doğru yola çıktım.

Ertesi gün grup serbest bir sabah geçirdi, çekimler öğleden sonraya kadar planlanmamıştı. Konserimden sonra uyudum ve yavaşça duş aldım. En son uyanan ben olmalıydım çünkü ben odamdan çıktığımda herkes gitmişti. Paul, James ve Leanne gezmeye gitmeye karar vermiş, Callum ise omzuyla ilgili bir sorun yaşadığı için masöre gitmişti. Dairede sadece Trev, Neil ve ben kalmıştık.

Neil kucağında bilgisayarıyla kanepede oturuyordu. Balkonun kapısı açıktı ve serin bir sabah esintisi içeri süzülüyordu.

Brunch yapmaya karar verdikten sonra Neil'e aç olup olmadığını sordum ve Isaac'e mesaj atarak yemeğe gelmek isteyip istemediğini sordum.

"Trev nerede?" Neil'e sordum, dizüstü bilgisayarından başını kaldırıp baktı. "Odasında, sanırım."

Başımı salladım ve yatak odalarına doğru yöneldim. Callum'la paylaştığı odaya vardığımda kapı hafif aralık bırakılmıştı. Açmak için elimi kaldırdım, sonra tereddüt ettim. Trev'in içeride konuştuğunu duyabiliyordum ve bölmek istemedim. Kapı çerçevesinin arkasından bir göz attığımda Skype görüşmesi yaptığını gördüm.

"Bir ilişkiyi yeniden canlandırma olasılığı hakkında ne düşünüyorsun?" diye sordu yaşlı bir erkek sesi. Sesi düşünceli ama klinik gibiydi ve Trev'in doktorundan bahsettiğini hatırlayana kadar kim olabileceğini düşünemedim. O haftalık online terapi seansları ayarlamışlardı.

"Dürüst olmak gerekirse, aklımın kendisiyle birlikte kaçmasına izin vermemek zor. Onun yanındayken işleri ağırdan almam gerektiğini biliyorum ama her şeyi konuşmak istiyorum. Nasıl hissettiğini sormak, bana nerede durduğumu söylemesini talep etmek istiyorum. Bilmemek beni deli ediyor."

"Devam et."

"Gerilememek çok zor."

Doktorun sesi yatıştırıcıydı. "Böyle hissettiğinizde bir adım geri çekilmek muhtemelen iyi bir fikirdir. Durumu uzaktan değerlendirin. Düşünmeden olayların içine dalmak senin en büyük sorunlarından biri. Sadece Reya'yı korkutup kaçırmakla kalmaz, kaydettiğin ilerlemeye de zarar verebilirsin."

Doktor adımı söylediğinde nefesimi tuttum, benden bahsettiklerini anlayınca kalbim hızla çarpmaya başladı.

"Sadece her şeyin eski haline dönmesini istiyorum."

"Geriyeye gidemeyiz Trevor, sadece ileriye. Ne de olsa o zamanki sen değilsin, dolayısıyla aynı olamaz, değil mi?"

"Ama mesele de bu doktor. Ben aynıyım. Beni yanlış anlamayın, bazı günler gerçekten değiştiğimi hissediyorum, ama sonra bu netlik anlarını yaşıyorum. İlerlememin ne kadar kırılgan olduğunu, her şeyi ne kadar kolay mahvedebileceğimi görüyorum. Ne kadar çabalarsam çabalayayım, her zaman eski ben olacağım. Unutulmuş bir hap ya da kaçırılmış bir terapi seansı uzakta. Her zaman bu sınırdaki yaşamaya devam edebileceğimden emin değilim. Tüm hayatımı kendi kafamla savaşıarak geçiremem. Bu çok yorucu."

Doktor şimdi sempati duyuyordu. "Ne yazık ki sadece iki seçenek var ve bu daha iyi olanı. Yine de bir teselli var, savaş giderek kolaylaşıyor."

"Yani her günü böyle mi geçireceğim? Bu şekilde yaşamak istemiyorum. Reya'ya bir erkek için bu yarım yamalak bahaneyi vermek istemiyorum. Ona sağlam ve güvenilir bir şey vermek istiyorum. Ona hak ettiğiyi her şeyi vermek istiyorum."

"Bu senin için yeni bir duygu değil, Trevor. Arkadaşlığınızın ilk günlerinde sana güvenemeyeceğini düşündüğün için ondan romantik olarak nasıl uzaklaştığını uzun uzun konuşmuştuk."

"O yapmazdı. Reya'yla tanışmadan önce bir dizi kız arkadaşım olmuştu ve her aynı döngüyü yaşıyordum. Birlikte olduk, birkaç hafta geçti ve onlar düzgün bir ilişki istemeye başladılar. Ben onlara bunu veremiyordum, en azından sürekli olarak. Bazı günler sağlam hissediyordum ve mükemmel bir erkek arkadaş gibi davranabiliyordum ama diğer günler hiç odaklanamıyordum. Dikkatim dağılıyor ve aramayı ya da planladığımız bir randevuyu unutuyordum. Sonunda benim öngörülemez davranışlarımdan o kadar bıkarlardı ki ilişkiyi keserlerdi. Ya da ben onların dırdırından bıkar ve ilişkiyi kendim bitirirdim."

Vay canına. Duyduklarıma inanamıyordum. Beni bu kadar uzun süre uzak tutmasının nedeni bu muydu? Bunun başımıza gelmesini, erken ayrılmamızı istemiyor muydu? Pek çok şey mantıklı gelmeye başlamıştı ve daha önce bir araya getiremediğim için kendimi gülünç derecede aptal hissediyordum.

"Ama Reya sizin için benzer bir ayrılık riskini göze alamayacak kadar çok şey ifade ediyordu?" diye sordu doktor.

"Evet. Onu kaybetmek istemedim. Onu kaybedemezdim. Ona karşı hissettiklerim çok güçlüydü, bu yüzden bazı günler acı verici olsa da ilişkimizi platonik tuttum."

"Sence de bu itidal göstergesi değil mi? Uzun vadedeki olası sonuçları nedeniyle istediğin bir şeyi almaktan kendini alıkoydun."

"Sanırım ..."

"Yani, o zamanlar bile bu yerleşik kontrole sahiptiniz. Evet, sonunda kırıldı, ancak başarının küçük bir başarı olmadığını kabul etmelisiniz. Durumunuzu anlamadan ve tedavi görmeden çok uzun bir süre boyunca yolunuza devam ettiniz. Üç yılı aşkın bir süre boyunca Reya ile arkadaşlığınızı sürdürdünüz."

Trev biraz da espiyle, "Kolay bir şey değildi," dedi.

"Size inanıyorum, ama aynı zamanda doğru rehberlik ve azimle engellerinizi aşabileceğinize ve bunu yapmaya edebileceğinize de inanıyorum. Bunun yaşam boyu süren bir uygulama olduğunu anlamalısınız. Hızlı bir çözüm yok. Dünyadaki her şeyde olduğu gibi, sürekli bakım ve idame onu tutan şeydir. Bugünkü haliniz kliniğimi ilk ziyaret eden halinizden çok farklı, ancak bu sürecin sadece altı ayındasınız. Bir rutine romantik bir ilişkiye girmek için kendinizi çok daha donanımlı hissedeceksiniz."

Doktor konuşmasını bitirdikten sonra Trev sessizleşti ve gitmem gerektiğini biliyordum ama ayaklarım hareket etmiyordu. Hastalıklı bir şekilde büyülenmişim.

Tüm bunları duyarken aynı zamanda yaptığının çok ama çok yanlış olduğunu da biliyordum. Özel ve gizli olması gereken bir konuşmaya kulak misafiri oluyordum. Ama Trev hakkında yıllardır anlamakta zorlandığım şeyler duyuyordum.

Doktor konuyu değiştirerek Trev'in ilgisini çekti. "Bana Reya ile ilk tanıştığınız zamanı ."

Kıpırdamadan durdum, sırtım duvarla aynı hizada, ellerim düzdü. Terapi seanslarında bu kadar öne çıkan bir figür olduğuma hâlâ inanamıyordum. Doktoru benden o kadar tanıdık bir şekilde bahsediyordu ki, belli ki benimle sık sık görüşüyorlardı.

"Kardeşimle dışarıdaydım. Reya'nın arkadaşı Karla'ya ilgi duyuyordu. Şimdi evliler ama o zamanlar birbirlerini tanımaya çalışıyorlardı. Onu dans ederken gördüm ve ... Bilmiyorum, yüzünü sevmiştim. Gözlerinde gerçekten nazik bir şeyler vardı."

"Ve bu nezaket sizi ona mı çekti?"

"Şey, evet. Ama kardeşim arkadaşına asılırken onun dikkatini dağıtmamı istedi, ben de bu yüzden ona yaklaştım. Bir içki isteyip istemediğini sordum ve utandı, bu yüzden her zamanki sohbet cümlelerimi biliyordum."

"Neden olmasın?"

"Çünkü güçlü bir şekilde ortaya çıktım ve onu sadece korkutabilirdim. Onunla skor yapmak istediğimden değil; o daha sonra geldi."

"Yani onun tavrını ölçmek için biraz zaman ayırdınız, onunla arkadaş olmak için en iyi hareket tarzını düşündünüz ve sonra rotanızı belirlediniz."

"Uh-huh."

"Tanıdık geliyor mu?" diye sordu doktor, sesinde bir tını vardı.

"Bana öğrettiğin bazı tekniklere benziyor, evet."

"Bu hepimizin bilinçsizce sahip olduğu bir bilgidir; insanları nasıl okuyacağımız, farklı sosyal durumlarda nasıl tepki vereceğimiz gibi. Bazılarımız bu konuda diğerlerinden daha iyi. Ve sizin gibi bazı insanların bu becerileri bilinçli bir şekilde içlerinden bulmaları ve id'in direksiyona geçmesine izin vermek yerine bunları kullanmaları gerekir."

"Kimlik mi?" Trev sordu.

"Bu, insan kişiliğinin en temel parçasıdır. İd, belirli bir sonuç için çalışmak yerine anında tatmin olmak ister. Akşam yemeğinden sonraya kadar beklemek yerine şimdi dondurma istediğı için öfke nöbeti geçiren bir çocuk düşünün."

"Yeni yürümeye başlayan bir çocuk gibi olduğumu mu söylüyorsun?"

Trev şaşkınlıkla yorum yaptı. "Bir şeyleri hemen istemenin senin doğal içgüdün olduğunu söylüyorum.

Reya'yla birlikte olmak istiyorsun,
değil mi?" "Evet."

"Ve eğer doğal içgüdülerinizle hareket ederseniz, onu yakalayıp öpmeye başlayabilirsiniz."

Trev sessizce kıkırdadı. " gibi bir şey."

"Ama bunu yapsaydın, nasıl tepki verirdi?" "Pek iyi olmazdı sanırım."

"Bu yüzden, kafanızın içindeki istediğinizi alma dürtüsüne direnmeniz gerekir, sonuçları ne olursa olsun. Kalıcı bir temel inşa etmek istiyorsanız, dinlemeniz gereken ruhun bir parçası id değildir."

"O zaman hangi kısmı dinlemeliyim?" "Sen egonu dinle."

Trev ikna olmuş gibi görünmüyordu. "Beni bu karmaşanın içine sokan en başta egomdu."

"Freudyan egodan bahsediyorum, Trevor, ki bu ruhun ikinci kısmıdır. İstedikimizi hemen alırsak bunun sonuçları olacağını anlamamızı sağlar. Üzebiliriz

ya da onları incitecektir ve bu da uzun vadede bizim için faydalı olmayacaktır."

Kapı zili irkildim ve dikkatimi Trev'in terapi seansından ayırdım. Dinlemeye devam etmek istesem de yakalanmak istemiyordum. Ayrıca, gidip kapıya bakmam gerekiyordu, çünkü muhtemelen Isaac'ti.

Koridorda aceleyle ilerledim ve Isaac'i içeri aldığımda onu aşırı parlak bir gülümsemeyle karşıladım. "Günaydın. Umarım açsındır."

"On dokuz yaşındayım. Her zaman açım," diye yanıtladı gülümsememe karşılık vererek. "Neyin var senin?"

"Benimle mi? Hiçbir şey. Neden?"

"Biraz ... sarhoş gibisin. Bilmiyorum, kafan güzel."

Duyduklarım yüzünden kalbim hâlâ çarpıyor olsa da elimi sallayarak onu uzaklaştırdım. *Trev benimle birlikte olmak istiyordu. Yıllardır benimle birlikte olmak istiyordu ama beni kaybetmekten korktuğu için platonik kalmıştı.* "Uyuyakalmışım. Bruschetta sever misin?"

"Daha önce hiç ama seçici değilimdir."

"Tamam, bruschetta olsun o zaman," diye civıldadım.

"İyi olduğuna emin misin? Sesin annemin yatak odamı karıştırdığı zamanki sesine benziyor."

"Ben iyiyim. Ve beni annenle kıyaslamayı bırak. Bana kompleks veriyorsun. Şimdi git bir bıçak kap ve domatesleri doğramama yardım et."

Kıkırdadı. "Şimdi gerçekten annem gibi konuştun." Onu yanından dürttüm. "Hey! Ben o kadar yaşlı değilim."

"Kaç yaşındasın sen? Yirmi altı mı? Neredeyse yaşlı sayılırsın," diye alay etti.

Bakışlarımı kısmıştım. "Bıçağı tutan ben olmadığım için şanslısın."

Benim zihnim iş çıkış saatindeki bir otoyol kadar gürültülüyken, birlikte biraz sessiz çalıştık. Kafamı çok fazla düşünce doldurdu. I

Trev'in beni doktoruyla nasıl tartıştığını düşünmeden edemedim. Beni düzenli olarak tartışıyordu. Ve birlikte olmamızı istiyordu, birlikte olmak gibi. Sindirilmesi gereken çok şey vardı.

Elbette duyguları konusunda pek nazlanmıyordu ama gerçek boyutunu bilmiyordum. Artık biliyordum. Beni gördüğünde öpmek istiyordu. Bu düşünce bile beni ayak parmaklarıma kadar kızarttı.

Beni en çok etkileyen şey, saati geri sarmak, her şey bu kadar karmaşıklaşmadan önceki haline dönmek istediği fikriydi. Ama içimde onu geri götüreceğ güç var mıydı?

Bir yanımd öyle hissediyordu, özellikle de artık beni tutmasının nedenlerini anladığım için. Ama başka bir yanımd işleri onun için kolaylaştırmayı reddediyordu. Bu yanımd onun bunun için uğraşmasını istiyordu, çünkü her şeye rağmen onun isteklerine boyun eğdiğim ve kendi isteklerimi görmezden geldiğim çok fazla zaman olmuştu.

Trev nihayet odasından çıktığında Isaac, Neil ve ben brunch yiyorduk. Üçümüzü süzdü, ancak bana baktığında bakışları büyük ölçüde ısındı.

Beni şimdi öpmek ister misin, Trevor?

"senin için buzdolabına bir tabak bıraktım," dedim bir ısırık almadan önce.

Yumuşak bir şekilde gülümsedi ve göğsümdde sıcak bir kıvılcım çaktı. "Teşekkürler, Reyrey."

Bir süre sonra e-postalarımı kontrol etmek için koltuğa yerleştim. Marlene'den yeni bir tane görünce çok sevindim. *Bir hayranım var.* En az bir düzine ek buldum ve onları başladım. Fotoğrafları inanılmazdı, kesinlikle posterlerde ve el ilanlarında kullanılacak kadar iyiydi.

Meraklı bir ses "Bunlar striptiz direkleri mi?" diye sorduğunda kafamda planlar yaparken kaybolmuştum.

Arkamı döndüğümde Trev kanepenin üzerine eğilmiş, dikkatini dizüstü bilgisayarımın ekranına vermişti. Beni ne kadar zamandır izlediğini merak ettim ve saçımı kulağımın arkasına sıkıştırdım.

"Uh, evet. Dün gece bir burlesk kulübünde çaldım."

Trev kanepenin üzerinden atladı ve geldi. Dizüstü bilgisayarı kapı ve fotoğraflar arasında gezinmeye başladı. "Seni ketum küçük kısrak. Seninle gelmeme izin vermediğine inanamıyorum."

"Size söyledim, mürettebattan kimsenin takılmasını istemedim."

Resimleri incelerken bir iki dakika sessiz kaldı.

Sonra nefes aldı, "Bunlar çok güzel Reya. Kim aldı bunları?"

"Beni izlemeye gelen Fransız bir kız. Setimden sonra konuştuk ve bana fotoğraflarını göndermeyi teklif etti."

"Her kimse, çok iyi . Bunları kendime e-posta ile gönderebilir miyim?"

Dudağımı ısırdım ve ona meraklı bir bakış attım. "Neden?"

Dönüp bana baktı, yüzünde ciddi bir ifade vardı. "Neden olmasın?"

Bakışlarının vahşiliğine dayanamayarak gözlerini kaçırان ilk kişi ben oldum. Boğazımı temizleyerek mırıldandım. "Tabii, devam et o zaman."

Tıklamaya başladı ve sonra dizüstü bilgisayarı bana geri verdi. "Her şey tamam."

"Teşekkürler. Peki, bugün nasıl hissediyorsun?"

"Ben . İyiyim," diye cevap verdi, bana kurnazca bakarak. "Oh, bu ... iyi."

Trev beni incelemeye devam etti ve kaşları hafifçe kalktı. "Neden sorduğunun bir sebebi var mı?"

Sertleştım ama başımı salladım. "Hayır. Sadece, bilirsin, arkadaşça davranıyorum."

'Dostça' kelimesine bu kadar vurgu yapmak istememiştim ve Trev şüpheli göründü. Bana o kadar uzun süre baktı ki yıl boyunca bronzlaşmış olmama sevindim, yoksa domates gibi kıpkırmızı olurdu. Sanki bir şeyler sakladığımdan şüpheleniyor gibiydi.

"Reya, bana söylemek istediğın bir şey var mı?"

Başımı salladım ve nefesimi sakinleştirmeye çalıştım. "Hiç sanmıyorum."

Dairenin kapısı açıldı ve Leanne, Paul ve James sabah gezintilerinden dönmüş bir halde içeri daldılar. Bu kesintiden memnundum çünkü Trev bana bakmaya devam ederse kendimi kaybedecek ve gerçeğı ağızımdan kaçıracaktım. Kulak misafiri olduğum için kendimi çok kötü hissediyordum ve şimdi bunu hiç yapmamış olmayı diliyordum. Terapi seansları özeldi. Benim hakkımda konuşuyor olsa bile, yine de dinlemeye hakkım yoktu.

Günün geri kalanında aramızda garip bir gerginlik vardı. Öğleden sonraki çekim şehrin hemen dışındaki bir yerleşim alanının yanındaki halka açık bir parkta gerçekleşti. Apartmanlar yetmişli yıllarda inşa edilmiş gibi görünüyordu ve parkta çok sayıda bank ve yüksek duvarlar vardı, bloklardan birine çıkan uzun bir merdiven sırası vardı.

Trev ve Callum, konuşurken bir sürü hareketli el hareketi yapan Barry ile konuşuyorlardı. Paul'ün bir ağacın yanındaki çimlere oturmuş kitap okuduğunu gördüm. Trev'le aramız hâlâ tuhaf olduğu için, tarafsız bölge olduğunu düşünerek gidip Paul'ün yanına oturdum.

"Ne okuyorsun?"

Kafasını kaldırıp ve kitabın başlığını okumam için kitabı kaldırdı. "Dalai Lama'dan 'Mutluluk Sanatı'," dedim kaşlarını kaldırarak. "Beklediğim bu değildi."

Dudakları seğırdi. "Ne bekliyordun ki?"

Omuz silktim ve parkın diğeri tarafına baktım. Trev hâlâ Callum ve Barry ile konuşuyordu ama şimdi gözleri Paul ve benim üzerimdeydi.

yüz ifadesi okunamıyordu. "Bilmiyorum. 'Umarım Cehennemde Bira Servis Edilir' belki?" Alay ettim.

"Sanırım beni Cal ile karıştırıyorsunuz. Ben Paul, hatırladın mı? Kızıl saçın seni ele vereceğini düşünmüştüm."

Güldüm. "Doğru. Bir dahaki sefere hatırlarım."

Bir gülümsemeyi paylaştık ve dikkati kitabına döndü. "Trev aslında bunu bana ödünç verdi."

Bu beni şaşırttı. Ciltsiz kitap oldukça yıpranmış görünüyordu, sanki sahibi onu birkaç kez okumuş . "Okumuş mu?"

"Evet. Son zamanlarda çok fazla felsefe ve bunun gibi şeyler okuyor. Bence bu onun olaylara yeni bir perspektiften bakmasına yardımcı oluyor."

Bunu düşündüm ama konuşmadım, gerçi Paul sessizliği doldurmaktan çok mutluydu.

"Bir sonraki Dalai Lama bulunduğunda, onun gerçek olduğundan emin olmak için tüm bu testlerden geçmek zorunda olduklarını biliyor muydunuz? Kendisinden önceki Dalai Lama'nın reenkarnasyonu olması gerekiyor, bu yüzden testlerden birinde ona bir dizi eşya sunuyorlar, ancak bunlardan sadece bir tanesi önceki Dalai Lama'ya ait. Eğer doğru eşyayı seçerse, o olduğunu biliyorlar. Çılgınca, değil mi?"

"Evet," dedim, onun coşkusuyla eğlenerek. "Tibetli bir Budist falan mı olmayı düşünüyorsun?"

Gülümsemesi genişledi ama başını salladı ve göz kırptı, "Hayır, bunun için fazla kötüyüm."

Kıkırdadım, çünkü hiç de kötü biri değildi. Aslında bu yolculukta tanıştığım en iyi insanlardan .

"Gerçi," diye devam etti, "şu anki Dalai Lama, halefinin Çin yönetimi altında olmayan bir ülkede bulunma ihtimali olduğunu söyledi. Yani teknik olarak ben o olabilirim."

"Bu şekilde çalıştığından emin değilim. Eğer reenkarne olduysa, sen doğmadan önce ölmüş olması gerekmez mi?"

Başını salladı, yüzünde şakacı bir ifade vardı. "Şart değil. Ruhu göç edebilir."

"Ama o zaman artık sen olmazdın," diye karşı çıktım, gülümsedim çünkü sevimli davranıyordu ve her şeye bir cevabı varmış gibi görünüyordu. Ne gariptir ki Paul'ün Dalai Lama'yı andıran bir tür çocuksu şakacılık anlayışı vardı. Kötü niyet içermeyen bir yaramazlıktı bu.

"Reya," diye bir ses geldi ve başımı kaldırıp baktım. Trev başımızda dikiliyordu, ifadesi boştu. Paul'le konuşmama kızmış ? Ne kadar yakın oturduğumuzu geç fark ettim, konuşurken başlarımız birbirine eğikti.

"Hey," dedim. "Her şey yolunda mı?"

"Eczaneye gidip biraz Tiger Balm almanı istiyorum.

Az kaldı ve Cal'in omzu hâlâ onu rahatsız ediyor."

"Kayropraktör işe yaramadı mı?" diye sordum.

"Birkaç şey almak için mağazalara gidiyorum," diye girdi Neil, konuşmamıza kulak misafiri olmuştu. "Böylece Callum için Tiger Balm alabilirim."

Trev'in çenesi sinirlenerek sertleşti ama neden böyle bir ruh hali içinde olduğunu tam olarak anlayamadım. Paul'den hoşlanmadığımı biliyordu, hatta bunu kendisi de söylemişti, bu yüzden konuşuyor olmamız onu rahatsız etmemeliydi. Neil'e homurdandı ve uzaklaştı. Ekip çekim yaparken ters takla atmakta olan Leanne'e katılmasını izledim. Kameralar hemen Trev'in birkaç basamak çıktıktan sonra duvarı en yüksek noktasına kadar tırmanışını takip etti. Zirveye ulaştığında ellerinin üzerinde durdu ve tüm vücudunu baş aşağı tutarak ayaklarını havaya kaldırdı.

Atlamaya hazırlanmasını izlerken nabzım hızlandı.

On dokuz.

"TRevor! İn oradan aşağı. Çok yüksek," diye Barry.

Normalde atladığından kesinlikle daha yüksekti ve bunu gerçekten yapacağından korkarak çimlerden fırladım. Bugün ona neler oluyordu böyle?

Bacaklarım hızlı hareket ediyordu. Parkın yarısına gelmiştim ama yeterince hızlı . Trev vücudunu birkaç saniye daha yukarıda tuttu, sonra tıpkı Leanne gibi duvardan ters takla attı, sadece bu düşüş yaklaşık on fit daha yüksekti. Yere kabaca indi, her zamanki inişlerinin yarısı kadar bile parlak değildi. Spor ayakkabıları çakılların üzerinde kaydı.

"Aman Tanrım!" Barry öfkeyle bağırdı. "İlaçlarını falan mı aldın sen?"

Sertçe söylediği sözler karşısında içimdeki her şey dondu. Çeyrek mil yarıçapındaki herkes onu duymuş olmalıydı ve söyledikleri fazlasıyla kişiseldi.

"Sakin onunla konuşayım deme," diye ağzımdan kaçırdım, öfkeyle. Barry bana ters ters baktı.

"Az önce kendini ciddi şekilde yaralayabilirdi."

Trev ona doğru ilerledi, yüzündeki sert ifade müdürü yere serdi. Bakışlarını kısa bir süreliğine bana çevirdi, sonra tekrar patronuna döndü.

"Siktir git, Barry," diye tükürdü. "Ve bütün gün yaptığın ilk düzgün atış için rica ederim."

Bununla birlikte sinsice uzaklaştı. Barry ona geri dönmesi için seslendi ama o dinlemedi.

"Sen ve Trev hakkında bilmem gereken bir şey var mı?" Paul arkamdan gelip sessizce sordu.

Endişeyle ona baktım. "Hayır, ama ..."

"Onun peşinden gitmelisin. Bir konuş."

Başımı salladım ve parkın diğer tarafına baktım ama o çoktan gözden kaybolmuştu. Gittiği yönü takip ettim ama hiçbir yerde ondan bir iz yoktu. Yaklaşık yirmi dakika aradıktan sonra vazgeçtim ve bir mesaj gönderdim.

Reya: Nereye gittin?

Beş dakika sonra hala cevap yoktu, ben de bir kafeye girdim ve bir kapuçino sipariş ettim. İçimi bitirdiğimde parka geri döndüm ama ekip çoktan toparlanmıştı. İçimi çektim ve beni daireye götürmesi için bir Uber çağırdım.

Oraya gittiğimde boştu, bu yüzden herkesin yemeğe çıktığını tahmin ettim. Kendimi toparlamak için gidip üstümü değiştirdim. Tam başıma geçirdiğim sırada telefonum bir mesajla çınladı. Trev'den geliyordu ama mesaj yoktu, sadece bir konum vardı.

Telefonumdan rotayı kontrol ettim ve yürüme mesafesinde olduğu için çantamı kaptığım gibi onu bulmak üzere yola koyuldum. *Pont Alexandre* adlı köprüye yaklaştığımda onu hemen fark ettim.

III. Bacaklarını köprünün kenarından sarkıtmış, akıp giden Seine Nehri'ne bakıyordu. Köprünün kenarlarını süsleyen abartılı altın melek ve su perisi heykelleri vardı ve bir an için Trev'i onlardan biri olarak hayal ettim. Düşünceli ifadesi ve hareketsizliği de bu etkiyi artırıyordu.

Yeterince yaklaştığımda aslında nehre değil, köprünün ortasındaki siyah ve altın rengi su perisi heykeline baktığını gördüm.

"Çok güzel, değil mi?" Daha iyi görebilmek için kenara doğru eğildim.

Başını yavaşça bana çevirdi ve alnındaki stres çizgilerini fark ettim, zor bir gün geçirdiğinin işaretiydi bu. "Pek sayılmaz" diye cevap verirken heykele baktı.

"Öyle düşünmüyor musun?"

"Nasıl baktığınıza ."

Dirseğine dokunacak kadar yaklaşıp öne çıktım. "Nasıl bakıyorsun?"

Derin bir nefes verdi, duruşu biraz çökmüştü. "Ben ona bakıyorum ve muhtemelen bu köprüyü inşa etmek için parmakları kanayan tüm zavallıları görüyorum. Sen bakıyorsun ve parlak, bitmiş bir ürün görüyorsun. Bir köprü işlevsel olmalıdır. Sizi A noktasından B noktasına götürmeli. Sadece bir başkasının egosunu tatmin etmek için güzel."

"Görüyorum ki tüm bunları düşünmek için biraz zaman harcamışsın," dedim belli belirsiz eğlenerek.

Trev bir omzunu kaldırdı. "Tek bildiğim, eğer yüz yıl önce hayatta olsaydım, elleri kanayan aptalın ben olacağım."

Yumuşak bir kahkaha attım. "Ben de kırıntılarla yaşayan ve kocasının denizden dönmesini bekleyen zavallı bir balıkçı kadın olurdum."

Dudakları hafifçe kıvrıldı, bu yüzden mizahımın kırılmaya başladığını biliyordum. "Şu anda hayatta olduğum için ne kadar şanslı olduğumu hatırlamaya çalışıyorum, yani tam şu anda," diye devam etti. "Elbette zor bir çocukluk geçirdim ama en azından kendimi geliştirmek için bir şansım oldu. Bazen bunun ne kadar nadir olduğunu unutuyorum. Sahip olduklarımı tehlikeye atacak aptalca şeyler yaptığımda, kendime başka bir dönemde aynı koşullarda doğmuş olsaydım, şu anda bulunduğum yerde olamayacağımı hatırlatıyorum

bugün. Bana verilen şansı vermek isteyen insanlar olmazdı."

Uzun bir süre ona baktım, ne bilemedim. Bu günlerde derinliğiyle, bir şeyler hakkında gerçekten düşünmek için ne kadar zaman ayırdığıyla, kendisine ve hayatına analitik bir mercekten bakmasıyla beni sürekli şaşırtıyordu.

Yere baktı ve ben de bakışlarını takip ederek avuçlarının yüzüstü kucığında durduğu yere gittim, kanlı sıyrıkları gördüğümde nefesim kesildi. Onları daha önce yaptığı atlayıştan almış olmalıydı. İnişi oldukça sarsıntılı olmuştu.

"Kahretsin, Trev, bunlar kötü görünüyor. Daireye dönüp seni temizlemeliyiz."

"Oraya geri dönmeyeceğim. Barry'nin ensemde solumasına ve bugün hakkında bana dert yanmasına ihtiyacım yok."

"Eminim şimdiye kadar sakinleşmiştir," dedim ve dirseğini hafifçe sıktım.

Trev gözlerini suya dikti, sonra dönüp tekrar bana baktı. "Buraya neden geldin Reya?"

Gözlerinde öylesine çığ bir kırılganlık vardı ki, cevap vermeden önce boğazımdaki yumruyu yutmak zorunda kaldım. "Geldim çünkü seni önemsiyorum."

"Ama her şeyi ettim. Bugünkü saçmalık eski oyun kitabımdan fırlamış gibiydi. Size değiştiğimi söyleyip duruyorum ama sonra gidip yalancı olduğumu kanıtliyorum. Çok çabalıyorum ama bu çok yorucu."

Bu sabah doktoruyla yaptığı konuşmayı hatırladım, Her zaman yolunda gitmeye çalışmaktan yorulduğunu söylediğinde. Değişiyormuş gibi hissediyor ama aynı zamanda kendi iç benliğiyle mücadele ediyordu. Beni tatmin etmek için her zaman belli bir şekilde davranmak ya da gerçek benliğini saklamak zorundaymış gibi hissetmesini istemiyordum. Bu benim istediğimden daha uzak olamazdı.

Onun farklı olmasını istemiştim, evet, ama bu onun için ne kadar zor olduğunu bilmeden önceydi. Sürekli gerileme korkusu içinde yaşamak, yaşanacak bir şey değildi. Ve değişmek zorunda olduğunu hissettiği insanlardan biri olduğum için kendimden nefret ediyordum.

Onun gerçekten değişmesini istemediğimi fark ettim, en azından özünde değişmesini istemiyordum. Çünkü başlangıçta aşık olduğum kişi oydu ve ne kadar denersem deneyeyim o yaramaz mavi gözlü çocuğu asla unutamayacağımı düşünüyordum.

Onun tahmin edilemezliğini sevdim.

Onun vahşiliğinden ve doğallığından hoşlanıyordum.

Ve ağzından çıkanlarla beni her zaman şaşırtmasına bayılırdım.

Tüm bu şeylerle birlikte gelen istikrarsızlıkla yaşayamadım.

"Değişmene gerek yok," dedim elimi dirseğinden çekip kalçasına koyarken. Yüz ifadesi emin değildi, sorguluyordu. "Ben seni olduğun gibi seviyorum. Her zaman olduğun kişiyi seviyorum."

Başını iki yana salladı. "Hayır, . İki yıl önce benden nefret ediyordun. Beni hayatından sonsuza dek çıkarmak istedin."

"Bu doğru değil. Senden hiç nefret etmedim. Seninle ilgili her şeyi sevdim. Sadece seninle birlikte olamadım çünkü sana gvenemezdim. Hayatımın geri kalanını senin yanında geirebilirdim, sen binalardan atlarken ve telefon kulübelerinin tepesinde amuda kalkarken, yeter ki günün sonunda bana eve gel."

Yüz ifadesi ciddileşti, gözleri benimkiler arasında gidip geliyordu. "Ama ben eve gelmedim."

"Hayır," diye nefes aldım. "Yapmadın." *nk sen kendi mücadelelerine çok dalmıştın*, diye ekledi zihnim. Onun için yeterli olup olmadığımı, yeterince *iyi* olup olmadığımı merak ederdim. Ben sadece normal bir kızdım ve o bir kelebek gibiydi, elinize konup sizi büyülüyordu.

güzel renkleri, ama sonra tekrar uçup gidiyor. Artık her şeyin o kadar da basit olmadığını . Dışarıda güzellik olabilirdi ama içeride kargaşa vardı. İhtiyacım olan şey güvenilirlikken onu bu kadar güvenilmez yapan şey bu kargaşaydı. Benim için sabit olduğu sürece istediği kadar vahşi ve özgür olabilirdi. Duvardan inmek için hareket ettiğinde derin düşüncelere dalmış görünüyordu.

Bir adım geri çekildim ve pantolonundaki çakıl izlerine ve saçlarının nasıl baktım.

Gözlerime baktı ve ben de elimi uzattım. "Gel hadi. Acıkmış olmalısın. Gidip bir şeyler yiyelim."

Parmaklarını benimkilerle birleştirdi, derisi pürüzlü ve kabarmıştı. Yine de umursamadım. Sadece bir tür bağlantı istiyordum, herhangi bir şey. Köprü boyunca yürüyüp caddeye doğru ilerlerken hiçbir şey konuşulmadı. Trev bir an ellerimize baktı, nefes verdi, sonra tekrar önüne baktı.

Akşam yemeği için küçük bir bistro bulduk ve garson Trev'in ellerini temizleyebilmem için bana bir ilk yardım çantası getirecek kadar nazikti. Beni çalışırken izlerken alışılmadık derecede sessizdi. Sessizliğinde aramızdaki gerilimi artıran bir şey vardı ve parmaklarımı izleyişi midemin sıkışmasına neden oldu.

Sipariş vermek için oturduğumuzda ben risotto istedim, Trev ise dana bourguignon istedi. Sessizliği beni geriyordu. Trev sessiz ve hareketsiz oturan biri değildi. Bu boşluğu doldurmak istedim ama konuşacak bir şey bulamadım. Sonunda sessizliği bozan Trev oldu.

"Bugünlerde aileden hiç haber alıyor musun?"

İçime bir tuğla battı. Sessizce oturmak istemiyordum ama ailem hakkında da konuşmak istemiyordum. "Hayır. Onlar için her şey aynı," diye iç çekerek cevap verdim.

Trev'in yüz ifadesi düşünceli bir hal aldı. "Onlarla temasa geçmeye çalıştın mı?"

Gerildim, çünkü sorusu hassas bir noktayı vuruyordu. Konuştuğumda sesim . "Yaklaşık bir yıl önce kız kardeşime buluşmak isteyip istemediğini öğrenmek için e-posta gönderdim. Yeni telefon numaramı bile yazdım ama bir daha cevap alamadım."

Trev nefes verdi. "Siktir, Reya. Özür dilerim. Götün teki."

Burnumu çektim. "Korkmuyor. Sadece korkuyor. Hayatı boyunca ailem için onların restoranında çalıştı. Başka bir şey bilmiyor. Benimle iletişim kurmaya başlarsa ailemin onu dışlayacağını ve gidecek başka bir yeri olmayacağını düşünüyor."

"Hâlâ onlarla mı yaşıyor?"

"Sanırım öyle."

"Peki ya kardeşlerin?"

Başımı salladım. "İkisi de evli ve çocuklu. Hâlâ evde yaşayan bir tek Paula ama bildiğim kadarıyla o da şimdiye kadar evlenip taşınmış olabilir. Hayatlarını takip için gerçek bir yolum yok."

Trev derin bir nefes verdi, şefkatli bakışları üzerimde geziniyordu. "Muhtemelen böylesi daha iyi. Onlar senin zamanını hak etmiyorlar."

Yerimi ayarlamaya çalıştım. "*Hak* etmenin bununla hiçbir ilgisi yok. Onlardan nefret ettiğimde bile seviyorum. Bu bir şey, değil mi?"

Trev başını salladı. "Hayır, anlıyorum. Annem hayattayken ona çok kızardım, çünkü sürekli uyuşturucuyu bize tercih ederdi. Ama sonra bazı haftalar uyuşturucuyu bıraktı ve ben de anında öfkemi unuttum. Normale döndüğü için çok mutlu olurdum ve daha önce yaptığı her şey için onu affederdim."

Trev'in çocukluğunu, babasının nasıl bir hiç olduğunu ve annesinin o daha çocukken aşırı dozda uyuşturucudan öldüğünü düşündüm. Nasıl

O ve kardeşleri hayatta kalmak için hırsızlık yapmak zorunda kaldılar. En azından benim düzgün bir ailem vardı. Belki de sonunda beni hayal kırıklığına uğratmış olsalar da şanslıydım. Kesinlikle Trev'den daha iyiydim.

"Bu hiç mantıklı değil. Belki de bizi inciten insanları sevmemizi sağlayan Tanrı'nın hastalıklı bir şakasındır," dedim, sesim kasvetliydi.

Trev'in kaşları birbirine yaklaştı, dudakları çatıldı ve artık ailesini düşünmediğini geç de olsa fark ettim. Bizi düşünüyordu. Geçmişte beni çok incitmişti ama ben onu hep affetmiştim.

Ben yapmayana kadar.

Elini çenesinde gezdirerek kirli sakalını ovuşturdu ve mırıldandı: "Evet, sanırım bazen onun hastalıklı espri anlayışına seviniyorum."

Yemeğimiz geldi ama aramızdaki hava durgundu. Trev bana hüznü gözlerle bakmaktan vazgeçmiyordu, sanki ölümcül bir hastalığım varmış da bunu bana söyleyecek cesareti yokmuş gibi.

"Sorunların varsa benimle konuşabilirsin, biliyorsun," diye cüret ettim, belki açılır diye umuyordum. Köprüde bazı hayal kırıklıklarını dile getirmişti ama daha fazlası olduğunu biliyordum. Doktoruyla konuştuğu gibi benimle de rahatça konuşabileceğini hissetmesini istiyordum. Eğer her şeyi masaya yatırırsak belki yeni bir anlayış seviyesine ulaşabilirdik.

Sesi temkinliydi. "Sorunlar mı?"

"Bugün Barry ile yaşadığınız o olay ve konuşmalarınız. Bu beni sizin için endişelendiriyor."

Uzun bir nefes verdi ve yemeğiyle biraz oynadı. "O sadece bir anlık bir şeydi. Eğer fark etmediysen, bu tür şeylere yatkınım."

Uzandım ve elimi onunkinin üzerine koydum. "Peki bu patlamaya ne sebep oldu?"

Ağzının kenarları aşağı doğru kıvrıldı. "Hayal kırıklığı, sanırım."

Evet, kulübe katıl. "Neye sinirlendin?" Zaten bildiğimden şüphelendiğim halde sordum. Ne de olsa işin diğer tarafındaydım.

Bakışlarını benimkilere doğru kaldırdı. "Sen."

Verdiği cevap yanaklarımın kızarmasına neden oldu ve soğumalarını diledim. Elinin üstünde daireler çizdim ve boğazımı temizledim. "Bir şekilde yardımcı olabilir miyim?"

Trev'in bakışları büyük ölçüde karardı ve sesi kalınlaşarak, "Evet, ama ikimizin de buna henüz hazır olduğunu sanmıyorum," dedi.

Tabağıma baktım, dudaklarımda bir gülümseme belirdi. "Ne zamandan beri olgun sen oldun?"

Bakışı açıldı. "Sensiz iki yıl geçirdiğimden beri. Bir iki yıl daha geçirmeyi planlamıyorum."

Ciğerlerim coşkuyla dolarken kaşlarımı kaldırdım. Bu konuşmayı yapıyor olmak hem heyecan verici hem de sinir bozucuydu. "Ben sensiz bir iki gün daha geçirmek istemezdim" diye sessizce cevap verdiğimde bakışlarını karşılamayı başaramadım.

Trev sessiz kaldı ama yüz ifadesi çok şey anlatıyordu. Şaşkınlığı gün gibi ortadaydı ve tekrar onun yanında olmayı ne kadar sevdiğimi bilmediğini fark ettim. Derin bir nefes alarak elini yukarı doğru çevirdi ve parmaklarımızı birleştirdi. Bakışlarımı onunkilere doğru kaldırdığımda restoranın loş ışığında sıcak hissetmiştim. Elimi ağzına götürüp nazikçe öptüğünde göz temasını hiç kesmedi. Dudaklarını tenimde hissettiğimde tüylerim diken diken oldu. Trev elimi bıraktı ve ben de ağzıma bir çatal dolusu risotto atmakla meşgul oldum.

İki dirseğini masaya dayadı ve dikkati dudaklarımdan burnuma ve yanaklarıma doğru ilerlerken çenesini ellerinin üzerine koydu. "Bir soru sorabilir miyim?"

"Tabii ki," diye titreyerek cevap verdim, sesindeki boğukluktan biraz etkilenmiştim.

Bir an tereddüt etti ve ardından, "Bu öğleden sonra bir yana, bu yolculuğa çıktığımızdan beri sana karşı davranışlarımın tutarlı olduğunu düşünüyor musun?" diye sordu.

Sorusu şaşırtıcıydı ve cevap vermem bir saniye sürdü. "*Tutarsız* değildi ama belli bir dereceye kadar beklenmedikti. Bana arkadaş olmak istediğini söyledin ama benimle sürekli flört ediyorsun."

Trev kaşlarını kaldırdı, görünüşe göre bu cevapla eğlenmişti. "mi?"

Biraz gülümsedim. "Bana bunu söyleme. Yaptığını biliyorsun."

O da gülümsedi, yüzündeki ifade çok yakışıklıydı. "Evet, sanırım öyle. Bunu yapmamak biraz zor. Seninle flört etmek her zaman en sevdiğim eğlence olmuştur."

"Oh, etme. Hatırlıyorum." "Sen de flört ettin."

"Trev, ikimiz de kadınların seninle flört etmesinin yeni bir şey olmadığını biliyoruz." "Evet, ama bunu yaptığında her zaman küçük bir zafer gibi hissettim. I

İlk takılmaya başladığımız zamanları hatırlıyorum da en ufak bir imada yüzün kızarırdı. Sonra nihayet pis ağzıma alıştın ve aldığın kadar iyi vermeye başladın. Şimdiye kadar yaşadığım en iyi eğlenceydi."

"Tabii ki kızardım. Büyürken erkek kardeşlerim dışında erkeklerle nadiren vakit geçirirdim. Üniversitedeyken bile hiçbir zaman 'erkek' arkadaşları olan bir kız olmadım. Sen hayatımdaki yeni, yabancı bir tür gibiydin."

Trev buna kıkırdadı ve yemeğinden birkaç lokma yedi. Çiğnemesini ve yutkunmasını izledim, boğazının hareket edişinden büyülenmiştim. Çatalını bıraktı ve dikkatini tekrar bana verdi.

"Her neyse, ben sadece tutarlılık konusunu sormak istedim çünkü üzerinde çalıştığım bir konu. Daha fazla olmaya çalışıyorum

Davranışlarımda dengeli," dedi, neredeyse utangaç görünüyordu. Kalbim çılgınca çarparak tepki verdi. Bunun onun için önemli olduğunu anlayabiliyordum.

Tekrar elini tuttum. "Köprüde de söylediğim gibi, kim olduğunu benim için ya da bir başkası için değiştirmene gerek yok. Sadece kendin için değişmelisin. Her günün tadını çıkarmanı istiyorum. Ve bu neyi içeriyorsa, mutlu olmana ne yardım ediyorsa, senin için istediğim şey bu. Bu yüzden lütfen ne söylediğine ve ne yaptığına sürekli dikkat etmen gerektiğini düşünme. Bundan nefret ederim. Kötü bir gün geçirirsen ya da kendini kötü hissedersen alınmayacağım. Sadece ... bilirsin, önce kendine sonra da herkese iyi bak."

Elimi sıktı ve onu incelerken gözlerinin cam gibi olduğunu görmek beni şaşırttı. Nabzım atmaya başladı ama yorum yapmadım çünkü erkeklerin duygularını gösterme konusunda tuhaf olduklarını biliyordum.

Yine de tepkisinden, sözlerimin onun üzerinde derin bir etkisi olduğunu anlayabiliyordum. Onları duymaya ihtiyacı vardı. Ve belki de benim bunları söylemem gerekiyordu. Üzerimden bir yük kalkmış gibi hissettim ve yemeğimizi bitirirken aramızda karşılıklı anlayışa dayalı yeni bir atmosfer oluştuğunu hissettim. *Karşılıklı saygı.*

ERTESİ GÜN Paris'teki son günümüzdü. Plan, grubun her şehirde en az üç farklı yerde çekim yapmasıydı, böylece on beş bölüm sonunda on beş dublör için yeterli görüntü elde edeceklerdi. Bugün muhtemelen şimdiye kadarkilerin en iddialısıydı. Pompidou Centre adında son derece modern bir mimari tasarıma sahip büyük bir kompleksteydik. Neil bana içeride bir müze ve kütüphane olduğunu ama çekimlerin dışarıda yapılacağını söyledi.

Önden bakıldığında dev bir metal dikdörtgene benziyordu; üzerinde çaprazlama uzanan iskeleler ve farklı renklerde borular vardı. Ortadan aşağıya doğru zikzak şeklinde bir merdiven uzanıyordu.

Böylece içerideki yürüyen merdivenlerdeki insanlar görülebilecekti. Plan, merkezin ziyaretçileri içeride işlerine devam ederken grubun cam muhafazanın tepesinden başlayıp aşağıya doğru serbestçe koşmasıydı.

Neil'e film ekibi için bazı alanları kordon altına almasında yardımcı olduktan sonra sergilerin bazılarında biraz dolaştım. Geri dönerken Callum ve Leanne'in çıkışlardan birine yakın durduklarını gördüm. Yoğun bir tartışma yaşıyor gibiydiler ve garip bir şekilde Leanne Callum'u çalışıyor gibiydi. Callum bir şeye sinirlenmiş ve üzülmüştü, bir elini saçlarında gezdirirken omuzları çökmüştü.

Onlara yaklaştım ve çekingen bir tavırla "Her şey yolunda mı?" diye sordum.

Leanne beni gördüğüne şaşırarak başını kaldırdı ve sahte bir gülümseme takındı. "Merhaba Reya. Evet, her şey yolunda. Burası harika bir yer, değil mi?" dedi. Bunu dikkatimi dağıtmak için söylemişti. Callum yan tarafa baktı, varlığını kabul etmedi ama bunun kabalıktan mı yoksa utançtan mı olduğunu anlayamadım. İkisini de kesinlikle hazırlıksız yakalamıştım. Ayrıca, Leanne onu teselli etmeye çalışırken üzgün olanın Callum olması garip görünüyordu.

Dışarıda devam ettim ve ekibin Trev'i, merkezin karşısındaki iki dev aspiratör menfezinin yanındaki on fit yüksekliğindeki bir kutunun tepesine tırmanırken filme aldığını gördüm. Havalandırma delikleri, Loch Ness'ten başını çıkaran bir canavar gibi yerden yükseliyordu. Yoldan geçen bir grup durup onu izledi, bazıları akıllı telefonlarıyla kayıt yapıyordu. Kendini desteklerken, yarı çömelmiş bir şekilde eğilirken ve sonra yere atlarken atletik formuna hayran kaldım.

Dünün aksine, inişi ölçülü ve zahmetsizdi ve toplanan kalabalık alkışlamaya ve tezahürat yapmaya başladı. Seyircilerine sırtıttı, gözleri adrenaline parlıyordu ve komik bir reverans yaptı. Birkaç genç kız kıkırdadı ve birbirlerine fısıldadı.

tipik Trev etkisiydi. Karşı cinsi -ve aynı cinsin bazı üyelerini- küçük bir gülümsemeyle baygın hayranlar haline getirmenin bir yolunu bulmuştu.

Neil ona bir şişe su uzattı ve o da uzun bir yudum yutmadan önce kapağını çevirerek kapattı. Barry yan tarafta bir mürettebatla konuşuyordu, yüz ifadesi biraz asıktı. Sanırım Trev'le hâlâ öpüşüp barışmamışlardı.

Ben yaklaşırken Trev'in dikkati üzerimdeydi. "Hey, bu harikaydı," diye bağırdım. Dün geceki yemekten sonra yeni bir rahatlık oluşmuştu. Birbirimizi daha iyi anladığımızı hissediyordum ve her zaman tetikte olmam gerekmiyordu.

Göz kırparken ağzı bir sırıtışa dönüştü. "Memnun etmeyi amaçlıyorum."

Yanına yaklaştım ve sesimi alçalttım. "Önemli bir şey olmayabilir ama az önce Leanne ve Callum'u merkezde gördüm ve Callum üzgün görünüyordu. Bir şey mi oldu?"

Trev bir ağız dolusu su daha yuttu, yüzünde düşünceli bir ifade vardı. "Hayır, hiçbir şey olmadı. Bırakalım kendi aralarında halletsinler."

"Tamam," dedim, işin içinde başka bir şey olduğunu hissederek, ama tabii ki bu beni .

"Bu bluzu sevdim," dedi Trev sırıtarak ve uzanıp tişörtümün etek ucundaki saçakları parmakladı. "Çok eğlenceli."

"Teşekkürler. Noel için sana bir tane alacağım."

"Bana püsküllerin gözlerimin rengini ortaya çıkardığı söylendi."

"Evet, tabii." Güldüm.

"Trevor, flört etmeyi bitirdiğinde buraya gelmeni istiyorum," diye seslendi Barry huysuzca.

Kaşlarımı kaldırdım ve sessizce konuştum. "Siz ikiniz hâlâ küs müsünüz?"

Trev bir nefes verdi. "O atlayışı yapmamalıydım. Ayrıca, kelliğinin doğrudan sigorta primlerimizin bir sonucu olduğuna eminim."

Kaşları çatıldı. "Evet, bunu anlıyorum ama seninle böyle ."

"Merak etme. Düşündüğünden daha sert bir yapım var Reyrey," dedi ve Barry'nin yanına gitmeden önce göğsünü sertçe yumrukladı.

Grup ana gösteriyi çekmeye hazırlanırken ben de yemek siparişini verdim. Callum'un geçtiğini görünce, hâlâ biraz tedirgin görüldüğünü ama eskisi kadar üzgün olmadığını düşündüm.

Küçük siyah figürler çatıyı süslüyordu. Ekibin bir kısmı yerlerini almış, diğerleri ise her iki açıdan da çekim yapabilmek için yere yerleşmişti. Grup şeffaf cam tütün tepesinde toplanmış, meraklı bakışlarla neler olup bittiğini merak ediyordu. Bej renkli kamuflaj şortu ve siyah tişörtüyle Trev'in dirseklerinde ve bileklerinde koyu renkli koruyucu bantlar olduğunu fark ettim. Elleri muhtemelen dünden beri hâlâ ağrıyordu ama herhangi bir rahatsızlık belirtisi göstermiyordu.

James grubun başındaydı, Paul onun arkasındaydı, sonra Leanne, Callum ve son olarak da Trev. Güneş pırıl parlıyordu, bulutlar masmavi Paris gökyüzünde çok azdı. Etrafımda birkaç kişinin çıkardığı sesleri duyduğumda hâlâ bu güzel renge hayranlıkla bakıyordum. Dikkatim tekrar James'in yürüyen merdivenleri çevreleyen kavisli camdan aşağıya doğru koştuğu binaya yöneldi. Çeyrek yola ulaşır ulaşmaz Leanne onu takip etti ve Paul de arkasından başladı.

Callum'un başlamakta biraz geciktiğini, hareketlerinin her zamankinden daha az pratik olduğunu fark ettim. Yine de merdivenlerden aşağıya yeterince iyi koşmayı başardı ve sonunda Trev'e geldi. Camın üzerinde durduğu süre boyunca kalbim iki kat daha hızlı attı. Ayakta duran Neil

Yanımdaki adam yüksek sesle küfretti ve benim dikkatim Trev'den ayrılıp Callum'un kaydığını ve tam dibe ulaştığında düştüğünü gördüm. Hızını çoktan artırmış olan Trev'in, ona çarpmadan önce durmak için yeterli zamanı yoktu.

Yirmi.

Ne olduğunu tam olarak sindiremeden paniğe kapıldım ve binaya koştum. Sağlık görevlileri çoktan oradaydı, Callum ve Trev'le ilgileniyordu. Leanne elleriyle ağzını kapatırken, Paul ve James'in yüzlerinde benzer endişe ve kaygı ifadeleri vardı.

Damarlarımda kan dolaşıyor, Leanne'e koşarken kalbim küt küt atıyordu. "Ne oldu? Onlar iyi mi?" Titreyerek sordum.

Nefesi bir anda kesildi, gözleri korkudan sulanmıştı. "Cal kaydı. Ben Yapamam."

Onu kollarıma aldım, çünkü o da benim perişan haldeydi. Neler olduğunu göremiyordum; Callum ve Trev'in etrafında çok fazla insan vardı. Bir ambulans sireninin yaklaştığını duyduğumda, en kötüsünün olduğundan endişelendim. Ama sonra hem Callum'un hem de Trev'in aşağıya indirildiğini gördüm ve ikisi de yaralı görünmüyordu, en azından benim görebildiğim kadarıyla.

Leanne'i bıraktım ve Trev'in yanına koştum. "Bana neredeyse kalp krizi geçirtiyordun."

Sağlık görevlilerinden biri, "Sadece bileği burkulmuş ve belki de kaval kemiğinde bir şey yırtılmış," diye açıkladı. "Emin olmak için onu hastaneye götürüyoruz."

"Ben iyiyim Reya," dedi Trev ama sesi kısıktı. Acı çektiği belliydi. "Sana daha sert şeylerden yapıldığımı söylemiştim."

"Peki ya Cal?" Leanne sordu.

"Durumu iyi. Ayak bileğinde biraz zorlanma var ama hepsi bu kadar," dedi sağlık görevlisi. "Tekrar ediyorum, kontrol edilmesi için onu da hastaneye götürüyoruz."

Bir saniye sonra Barry yüzünde öfke ve endişe karışımı bir ifadeyle olay yerine fırladı. "Tanrım, Cal, orada ne oldu?"

"Ayağı kaydı," diye cevap verdi Trev, sanki onu savunuyormuş gibi. "Hepimizin başına gelir."

Barry öfkeli bakışlarını Callum'a çevirerek, "Öyle mi lan?" diye söylendi. "Ne kadar şanslı olduğunun farkında mısın, seni küçük pislik? Trevor felç olabilirdi. Sen de öyle olabilirdin."

"Hey, böyle konuşmanın kimseye faydası yok," diye araya girdi James, mantığın sesi olarak.

Barry elini uzattı. "Sakin ses tonunu bana karşı kullanmaya çalışma James. İşe yaramaz. Kızgın olmaya hakkım var."

Siren sesleri daha da yükseldi ve döndüğümde bir ambulansın olay yerinde olduğunu gördüm. Ambulansın gelişi Barry ve grup arasında çıkmak üzere olan tartışmayı kısa kesti. Trev'in yanında kalmaya çalıştım ama onu ambulansa taşımak için acele ettikleri için çabucak yoldan çekildim.

Neil, Paul, James ve ben bir taksiye binerek onları takip ederken Leanne'in ambulansa binmesine izin verildi. Sonraki birkaç saati hastanede geçirdik. İlk başta biraz dil sorunu yaşadık ama sonunda akıcı İngilizce konuşan ve çeviri yapabilen bir hemşire bulduk.

Trev'in bileğinin burkulduğu ortaya çıktı. Bileği ciddi şekilde şişmişti ve onun yaralandığını gördüğümde hissettiğim acıdan kurtulamıyordum. Hareketsiz kalması için bileği alçıya alındı ve

ağrı kesici reçete edildi. Doktor ayrıca en az kırk sekiz saat dinlenmesi talimatını verdi. Neyse ki bacağı iyiydi, sadece biraz morarmıştı.

Callum'un da ayak bileğinde zorlanma ve biraz morarma vardı ama ciddi bir şey değildi. Neil'den duyduğuma göre Barry çok sinirlenmiş çünkü çekim programını en az iki gün ertelemek zorunda kalmışlar. Ayrıca, Trev dizinin geri kalanında pek çok gösteride yer alamayacaktı. Bileğinin düzgün bir şekilde iyileşmesi haftalar alabilirdi. İki elini de kullanması gerekmediği sürece muhtemelen bazı atlayışlar yapabilirdi ama tırmanamayacaktı. Ben şahsen diğer dört yıldızla birlikte çekim yapsalar sorun olmayacağını düşünüyordum ama ne biliyordum ki?

"Hemşirecilik oynayacağın için heyecanlı mısın?" Daireye döndüğümüzde yatak odasına gitmesine yardım ederken Trev sırttı. Ağrı kesicilerin etkisiyle biraz gevşemiş olabileceğini düşündüm.

"Evet, hayatımın hayali sonunda gerçekleşiyor," diye kestirip attım.

Yatağa doğru ilerleyip otururken hafifçe topallıyordu. Kapı aralığında durmuş, dudağımı kaşıyarak onu izliyordum.

"Bir sorun mu var?" Trev kaşlarını çatarak sordu.

"Sadece yenilmez olmadığınızı fark edeceğin zamanın ne zaman geleceğini merak ediyorum."

Yumuşak bir kahkaha attı ve sonra yüzünü buruşturdu. "İnan bana, ilk kez bir kemiğimi kırdığımda bunun farkına vardım. Çok ."

Geldim ve yatağın üzerinde onun yanına oturdum. "Hmm, hala o kadar emin değilim. Sen hiç korkmaz mısın?"

Trev omzuyla beni dürttü. "Sır tutabilir misin?" Ona baktım ve gülümsedim. "Her zaman."

"Bazen" diye fısıldamak için yaklaştı.

Nefesi tenime çarptı ve bir ürperdi geçti. Gözleriyle karşılaştığımda, derinliklerinde bir duygu vardı. İstek, ihtiyaç ve şiddetli bir arzudan söz eden bir duygu.

"No me mires ası," diye mırıldandım sessizce. Bana yle bakma.

"Neden olmasın?" diye sordu, sesi fısıltı gibiydi. Nefesim kesildi. "Nasıl yaptın-"

Utangaç bir tavırla çenesini kaşıdı. "Aslında yıllar içinde biraz İspanyolca ğrendim. Sürekli senin etrafında olmak yardımcı oldu."

Kaskatı kesildim, aklım Eyfel Kulesi'ndeki gecemize gitti.

Sevişmekten başka bir seçeneğimiz olmadığına inanıyorum.

O zaman da söylediklerimi anlamış mıydı? z-bilinç içime doldu. Ona asla vermediğim, kendime saklamayı başardığım tek şey hep bu olmuştu. Birlikteyken Trev bana beni sevdiğini söylerdi ama ben ona asla onu sevdiğimi söylemedim.

Onu her şeyden çok ama bunu dile getirmekten çok korkuyordum. Ya ona söyleseydim ve yine ayrı dşseydik? Ya ona tüm kalbimi verirsem ve o da tıpkı ailemin yaptığı gibi beni bir kenara atarsa? Bir yandan bu mantıksız bir korkuydu ve bunu biliyordum çünkü Trev aileme hiç benzemiyordu. Ama diğer yandan da tamamen mantıklıydı. Beni reddetmemişti ama çekip gitmişti. Kendince nedenleri vardı, evet, ama bu ne kadar acı verdiğini değiştirmiyordu. Bu benim son g kırıntısıydı. Eğer beni tekrar hayal kırıklığına , en azından ona bu sözleri asla söylemediğimi bilecektim. En azından acının küçük bir kısmını azaltabilirdim.

"Reya, iyi misin?" Trev sordu, gözleri endişeyle kısılmıştı. "Evet," diye nefes aldım. "Sadece... uzun bir gün oldu."

Bir beni inceledi, sonra "Evet, . Orada seni korkuttuysam özür dilerim. Beni öyle düşerken görmek kolay olmamıştır."

Korkunçtu.

Korkunç olduğu gerçeği de vericiydi.

Trev'in başına kötü bir şey gelmesi fikri beni her şeyden çok korkutuyordu, benim başıma gelmesinden daha çok. Ya bugün ölseydi ve ben ona ne hissettiğimi hiç söylemeseydim? Bunu düşünmek bile midemi bulandırıyordu. Belki de korkularımı bir kenara atmam gerekiyordu, çünkü bunlar mantıklı olmaktan çok mantıksızdı. Ve eğer bir şekilde birbirimizi tekrar kaybedersek, bu yine de çok acı verecekti. Acıyı azaltmak o kadar da büyük bir fark yaratmayacaktı.

Ona söylemeliyim.

Ona söyle.

Ancak yorgunluk göz kapaklarımı çekiştirirken kelimeler boğazımda düğümlendi. Çok uzun ve stresli bir gün olmuştu. Sağlam elini sıkmak için uzandım. "Ben biraz uzanacağım. Neil akşam yemeği için paket siparişi verecek, istediğin özel bir şey varsa ona söyle. Bana ihtiyacın olursa yan odada olacağım."

Başka bir şey söylemeden kendi odama gittim. Leanne zaten oradaydı. Yatağında uzanmış, tavana bakıyordu. Genelde telefonuyla mesajlaşır ya da sosyal medya hesaplarını kontrol ederdi ama bugün öylece yatıyordu. Cal'in düştüğünü görmek, benim için Trev'i görmek kadar onun için de bir şok olmuş olmalıydı.

"Boktan bir gün, ha?" Ağır bir nefes vererek söyledim. "Evet."

"Callum nasıl?"

"O iyi. Barry'ye ona küçük bir pislik dediği için kızgın ama onun dışında yaşayacak."

Ona düşünceli bir bakış attım. "İkinizi daha önce gördüğümde üzgün görünüyordu."

Sertleşti ve gözlerinin arkasında bir duvarın yükseldiğini gördüm. "Evet, o bir şey değildi."

Daha fazlasını söyleyemeden Trev'in odamızın dışında bir yerden seslendiğini duydum. "Reya, bir saniye buraya gelebilir misin?"

Kalktım ve ne istediğine bakmaya gittim. "?" "Banyodayım."

Oh, harika. Neye ihtiyacı olduğundan şüphelenmiştim ama umuyordum. Kolu çevirerek kapıyı bir santim açtım ve gözlerimi kaçırdım. "Ne oldu?"

"Buraya gelip kapıyı kapatabilir misin?"

Derin bir nefes alıp içeri girdim ve kapıyı arkamdan kapattım. Trev sırtı bana dönük bir şekilde tuvaletin yanında duruyordu. Belli ki ya işemek üzereydi ya da işemeyi yeni bitirmişti.

Omuzları çöktü, sanki utanmış gibiydi. "Bunu iyice düşünmedim."

Yanaklarım kızardı, çünkü pantolonu açıktı ve arka tarafını zar zor örtüyordu. "Neyi düşünmedin?"

İç çekti. "Sağ elim alçıda. Fermuarımı kolayca açtım ama tekrar ilikleyemiyorum."

Sırtına baktım. Bana bakmıyordu ve kendimi garip hissederek gerildim. Sonra durumun komikliği aklıma geldi ve dudaklarımı bir sırtış kapladı. "Çocuklardan birinden sana yardım etmesini isteyemedin mi?"

Şimdi bana dönüp kaşlarını çattı. "Ve bunu önümüzdeki iki hafta boyunca benim üzerimde tutmalarına izin mi vereyim? Hayır, teşekkürler."

Dudağımı ısırdım. "Önümüzdeki iki hafta boyunca bunu senin üzerinde tutmayacağımdan emin değilim."

Bakışlarını daraltırken ağzı seğirdi. "Kaba olma." "Hadi ama, bunun komik olduğunu kabul etmelisin."

"Her neyse. Sadece fermuarımı çekmeme yardım et, olur mu?"

Yavaşça ona yaklaştım, en azından işini halletmiş olduğunu görünce bakışlarım rahatladı. "Sol elin bu kadar beceriksiz mi? Nasıl açabiliyorsun ama kapatamıyorsun anlamıyorum."

"Bu pantolonun şu telaşlı metal sürgüleri var, gördün mü?"

O haklıydı. Gereksiz yere karmaşıktılar. Gözlerine baktım, sonra bakışlarımı indirdim ve elimi uzatarak sürgüleri hızla yerine taktım. Beni dikkatle izledi, sanki açılmış gövdesinin üzerinde bıçak tutan bir cerrahmışım gibi. Bir kahkaha attım. "Bu kadar endişeli görünmene gerek yok."

"Reya, şu anda hissettiğim şey endişe değil," diye cevap verdi gergin bir sesle.

Sözcükler ağızımdan çıkar çıkmaz onun giderek büyüyen 'kişiliğini' gördüm ve elim gözlerimi kapatmak için havaya kalktı. "Aman Tanrım."

Trev kuşkulu bir iç çekti. "Özür dilerim."

Derin bir nefes aldım. "Hayır, sorun değil, sadece ... beklenmedik bir şey."

Kıkırdadı. "*O kadar* da beklenmedik değil. Yaklaşınca böyle oluyor işte."

"Peki, o zaman ben yolunuzdan çekileyim," dedim, telaşla kapıya doğru koşarken.

"Reya."

"Ne?" diye sordum. Hâlâ ona bakmadan sordum ama gülümsediğini görebiliyordum.

"Beni kurtarmaya geldiğiniz için teşekkür ederim." "Sorun değil."

Bu sözlerle birlikte sanki odaya zehirli bir gaz doluyormuş ve saat 00:01'i gösteriyormuş gibi odadan fırladım. Saatlerce hastanede kaldıktan sonra çok yorgun olduğum için gece için ayarladığım konseri iptal etmeye karar verdim. Sadece duş almak, bir şeyler yemek ve uyumak istiyordum.

Hamburgerler geldiğinde Trev odasından çıkmadı. Gidip kapısını çaldım, kafamı içeri uzattığımda onu yatağında uzanmış kitap okurken buldum. Tabii ki kitabı sadece sol eliyle tutabiliyordu.

Kafasını kaldırdı ve ben de ellerimi sürttüm. "Hey. Yemek geldi."

Trev yorgun bir iç geçirdi. "Benim için biraz ayırabilir misin? Henüz herkesin etrafında olmaya hazır değilim."

"Sana getirebilir miyim?" Kendimi onun için kötü hissederek önerdim. Hem dün hem de bugün belli ki enerji rezervlerini tüketmişti.

Bana minnettar bir bakış gönderdi. "Sen bir meleksin." "Tatlı dilli. Hemen döneceğim."

Birkaç dakika sonra ikimiz için yiyeceklerle döndüm. Trev'in yatağına bağdaş kurup oturduk ve her şeyi piknik yapar gibi yaydık, çizburger, tatlı patates kızartması ve çeşitli soslar. Trev için hamburgerin paketini açtım ve ona uzattım. Sağlam eliyle aldı. "Neden insanlar burgerlerin üzerine domates koyarak onları mahvetmekte ısrar ediyor? Bu çok kötü. Her şeyi vıcık vıcık yapıyorlar."

Onun bu küçük takıntısını unutmuştum. Dudaklarımda bir gülümseme belirdi. "Onlara bu yüzden şeytanın elması diyorlar herhalde."

Yorumum onu hazırlıksız yakaladı ve eğlenerek kıkırdadı. "Şeytanın nesi?"

"Elma," diye cevap verdim, kızartmayı sarımsak sosuna batırırken. "Bu terimi hiç duymadın mı?"

Trev'in gülümsemesi büyüdü. "Öyle olduğunu söyleyemem."

"Şey," dedim çiğneyerek. "Görünüşe göre, Orta Çağ'da Püritenler domatese bu ismi takmışlar, çünkü insanları yozlaştırdığını düşünüyorlarmış. Ne de olsa İspanyollar ve İtalyanlar gevşek ahlaklarıyla onlar için vahşiydiler, bu yüzden kötü olmalılar." Durakladım

ve kaşlarımı salladım. "Bütün o keskin sulu şeytani dürtülerimizi ortaya çıkarıyor."

"Siz İspanyollar bu yüzden mi böyle doymak bilmez iştahlara sahiptiriniz?" Trev alay etti, sesi çapkıncaydı.

"Ha! İştahlı olan sensin ve bunu ikimiz de biliyoruz. Seks yapmadan aylarca kalabilirim ve bunun farkına bile varmam."

Faiz işaretli onun Özellikler ve I
anında pişmanlık Yorum.

"Öyle mi? Ne kadar oldu?"

"Bu soruya ancak önce sen cevap verirsen cevap veririm," diye karşılık verdim.

Trev'in gözleri bu meydan okuma karşısında parladı. Hamburgerinden domates dilimini çıkarmak için acele etmedi ve sonra, "Neredeyse yedi ay oldu. Nicole'den ayrıldığımdan beri kimseyle birlikte olmadım."

Bu ilginçti. "Ondan hiç haber aldın mı?"

Başını iki yana salladı. "Hayır. Ve yapmayacağım. Uzak durması gerektiğini bilecek kadar zeki. Benden asla başka bir şey alamayacak, parasal ya da başka türlü."

Buna inanarak bir ısırık yuttum. Trev eğlenceyi seven, cana yakın bir adam gibi görünebilirdi ama karanlık bir tarafı olduğunu biliyordum. Ne de olsa ilk gençlik yıllarını Londra'nın en güçlü suç lordlarından biri için araba çalarak geçirmişti. Sanırım Nicole sahte seks kaseti numarasını yaptıktan sonra ona bu yönünü gösterseydi, Nicole bir mil kaçar ve bir daha arkasına bakmazdı.

Trev, "Bu arada konuyu değiştirmen iyi oldu," diye yorum yaptı.

Bakışlarımı daralttım, dudaklarımda bir gülümseme belirdi.

"Etkilendiğinize sevindim."

Bana dik dik baktı ve ben de iç çekerek yumuşadım. "Peki. Seni yine de yendim. Bir yıldan az bir süredir kimseyle birlikte olmadım. Hadi bakalım."

Trev kısık bir ıslık çaldı. "Bir yıl mı? Bunu nasıl başarıyorsun?"

Alaycı bir kaşımı kaldırdım. "Sen nasılsın?" Kıkırdadı. "Touché."

Birkaç dakika sessizlik içinde yemek yedik. Trev hamburgerini neredeyse bitirmişti ki bana merakla baktı. "Şu yattığın adamı hatırlıyor musun? Hani bana benzeyen?"

Tavana bir bakış attım. "Bugün cinsel yaşam utanç günü falan mı?"

"Evet, artık ulusal bir tatil," dedi Trev, eğlenerek.

Ona kaşlarımı çattım. "Komik. Ve evet, onu hatırlıyorum, neden?" "Ben de yaptım."

"Sen de mi ne yaptın?"

"Sana benzeyen biriyle yattım." Boğazını temizledi. "Aslında birkaç kişiyle."

Kalbim küt küt atıyordu. "Ne zaman?"

"Biz ayrıldıktan sonra. Sen beni diğer herkes için mahvettin. O zamandan beri sadece koyu renk saçlı, düzgün vücutlu kızları tavlayabiliyorum," dedi.

"Yalan söylüyorsun."

Sessiz bir kahkaha attı. "Neden sana iltifat ettiğimde hep yalan söylediğimi düşünüyorsun?"

"Bu bir iltifat değil. Cinsel saplantının ürpertici bir itirafı."

"Ürkütücü demezdim."

"Bana benzedikleri için kızlarla yattın. Bu birinci sınıf bir sürüngen davranışı değilse bilmiyorum."

"Sen de yaptın. Yani ikimiz de sürüngeniz."

Kıkırdadım. "Vay canına. Tebrikler bize."

Trev'in ifadesi ısındı ve yanaklarımın kızardığını hissettim. olan şey, ürkmüş hissetmememdi. Yapmam gerektiğini biliyordum ama . Belki de Trev, ikimizin de birbirimiz gibi olduğumuzu söylerken haklıydı.

birbirleri gibi saplantılı. Yiyecek paketlerini temizleyerek dikkatimi dağıttım. Trev beni izliyordu, yüz hatları derin düşüncelere dalmıştı.

"Yine de iltifatlar konusunda haklı olduğum bir nokta var. Her zaman kendine saygı sorunun vardı."

"Bana bunu yapmayan birini gösterin."

". Devam edin, bana harika olduğumu söyleyin ve ben de size yüzde yüz katılayım."

"Evet, sen kendi özel türünsün."

"Fantastikliğin, biliyorum."

"Fantastik-lik bir kelime değil."

"Her şey bir kelimedir. Sadece uydurmanız ve ona bir anlam vermeniz gerekir. Her neyse, bence ailen yüzünden kendine saygı duymakla ilgili sorunların var."

Harika, yine başladık. İçimi çektim. "Ailem bugünlerde senin en sevdiğin konulardan biri gibi görünüyor."

"Elimde değil. Seni önemsiyorum. Tüm bunlar hakkında biraz huzur bulduğunu görmek istiyorum."

"Bulabileceğim kadar huzur buldum."

"Seninki gibi şarkılar yazan insanlar huzuru bulamadı Reya."

"Eh, bu durumda en azından sanatım gelişiyor. Gidip şu çöpleri atayım," dedim, buruşturulmuş kâğıtları ve yemek artıklarını bir torbaya toplayarak. Trev onu benden aldı ve bir kenara koydu.

"Daha sonra. Konuşacağız," diye ısrar etti ve beni yatağa oturmam için geri çekti.

Uzun, mutsuz bir iç çektim ve ona huysuzca baktım. "Peki, konuş."

Trev bir süre beni düşündükten sonra, "Bence şarkı söylerken gözlerini nadiren açmanın nedenlerinden biri de ailen. Bence seni utanman için programladılar."

Şaşkınlıkla kaşlarımı kaldırdım. "Şarkı söylemekten mi?"

"Evet. Sadece enstrümantal parçalar çalmanıza izin vermiyorlar mıydı? Ve eğer şarkı söylerseniz, bu her zaman ilahiler olurdu, değil mi?"

Dudağımı ısırdım, kendi şarkılarımı, gizlice yazdıklarımı çalmadan önce herkesin evden çıkmasını nasıl beklediğimi hatırladım. Paula bir keresinde beni yakalamıştı ve ondan ailemize asla söylemeyeceğine dair söz almıştım. "Uh-huh."

"Böylece, sonunda kendi başına kaldığında, yıllardır sakladığın tüm müziği çalabilirdin. Asla onaylamayacakları şarkıları, asla giremeyecekleri barlarda ve kulüplerde söyleyerek sonunda ailene kafa tutabilirdin."

"Belki," diye izin verdim.

"Ama," diye devam etti Trev, kelimeye fazladan vurgu yaparak, "bilinçaltında hâlâ yanlış bir şey yapıyormuşsun gibi hissediyorsun. Seyirciye bakmazsınız, çünkü kapalı göz kapaklarının ardında daha güvenlidir. Şarkı söylerken insanlara bakmak cesaret ister, çünkü doğrudan onlarla konuşuyorsunuz, şarkı sözlerinizin içindeki tüm gerçeklerle onları yüzleştiriyorsunuz. Eğer gözlerinizi kapalı tutarsanız, onlarla yüzleşmek zorunda kalmazsınız. Hâlâ gerçeğinizi ortaya koyabilirsiniz ama bunun dinleyen insanlar üzerindeki etkisini görmek zorunda kalmazsınız."

Kim bu derin düşünen adam ve ne yaptı?

Sevdiğim kaygısız, risk alan çocuk mu?

Ona baktım, mantığı düşüncelerimi beslerken tüm vücudum gerildi. O haklıydı. Dostum, o kadar haklıydı ki korkutucuydu çünkü beni benim kendimi gördüğümde bile çok daha net görüyordu. Davranışlarımın nedenlerini anlamak için bu kadar kafa yorduğu için ona tapıyor muydum yoksa kendimi bu kadar açıkta hissetmeme neden olduğu için ondan nefret mi ediyordum bilemiyordum.

"Kim öldü de seni Sigmund Freud yaptı?" Savunmaya geçercesine sordum, şakam boşa gitti.

Trev bir elini saçlarında gezdirdi, yüzünde kendini küçümseyen bir ifade vardı. "Terapide çok zaman geçiriyorum. Belki de tüm o psikopatça saçmalıklar bana da bulaşmıştır."

Derin bir nefes verdim. "Hayır, yine de haklısın. Gözlerimi açmazsam kendimi daha az açıkta hissediyorum. Ve bilinçaltımda, muhtemelen ailemin bir hayat yaşadığım için bir miktar utanç da hissediyorum. Sana daha önce de söylediğim gibi, onlardan nefret ettiğimde bile onları seviyorum."

"Bence gerçekten kapanışa ihtiyacın var. Onlara yaptıklarının seni nasıl etkilediğini, bildiğin tek şey olan hayattan dışlanmanın nasıl bir his olduğunu, kendi başının çaresine bakmak zorunda kaldığını, üniversiteyi bitirmek için kredi aldığını ve kendini büyük bir borç altına soktuğunu hiç anlatmadın. Bence bunu duymaya ihtiyaçları var Reya, özür dilemeseler ya da hatalı olduklarını kabul etmeseler bile, kendi içlerindeki gerçeklerden saklanamazlar."

"Evet, . Çünkü onların gerçeği benimkinin tam tersi ve bunu değiştirmek için yapabileceğim hiçbir şey olmayacak."

Trev'in ifadesi ağırlaştı. "Yanılıyorsun."

Hüzünlü bir kahkaha attım. "Yardım etmeye çalışmanı takdir , cidden. Ama ailemle hiç tanışmadın."

Gözlerinin ardında anlaşılmasız düşünceler titreşiyordu. Sonunda mırıldandığında bir kez daha ne düşündüğü hakkında hiçbir fikrim yoktu: "Hayır, haklısın. Yapmadım."

Yirmi bir.

GEÇMİŞ.

1 Temmuz'du.

En sıcak aylardan birinin başlangıcı benim için her zaman soğuk bir zaman olmuştur. Kendimi bildim bileli ailem her yıl bu zamanlarda Madrid'e üç haftalık bir tatile giderdi. Biz teyzemi, amcamı ve diğer akrabalarımızı ziyarete giderken babam da çalışanlarına restoranla ilgilenmeleri için izin verirdi.

Bayıldım.

Kuzenlerimle sokakta oynamayı çok severdim.

Bunaltıcı sıcağı ve tuhaf, egzotik bitkileri sevdim.

İspanya'daki kedilerin İngiltere'dekilerden çok az da olsa farklı görünmesine

Ama en önemlisi, *beni* seven insanlarla çevrili olmayı seviyordum. Geriye dönüp baktığımda, çocukluğumla şimdiki durumum arasındaki fark, mutlu ve gülümseyen bir aile portresine bakıp ardından olay yerinin fotoğraflarını görmek gibiydi. Çünkü bir seri katil gelmiş ve mutlu aileyi parçalayarak öldürmüştü.

Evet, her şeyi göz önünde bulundurduğumda oldukça ürkütücü hissediyordum.

En acı verici şey, ailemin her üyesinin orada olduğunu bilmektir; annem, babam, kız kardeşim, erkek kardeşlerim ve onların

eşleri ve çocukları. Bu bir Cabrera geleneğiydi ve sürgün edilen kıza rağmen devam ettirilecekti. Aslında onlar için ölüydüm, sadece bir aile üyesinin kaybıyla ilişkili yas dönemi yoktu.

Küçük, köhne dairemde tek başıma oturmuş, dün işportacılık yaparken insanların şapkama attığı kirli bozuk paraları ve banknotları sayıyor ve bunun nasıl benim hayatım haline geldiğini merak ediyordum. Karla ve Lee'nin evinde her zaman hoş karşılandığımı biliyordum, ama bazen kendimi tecavüze uğramış, dışlanmış biri gibi hissediyordum.

Telefonumu elime aldım, Trev'e bir mesaj göndermeyi düşünürken başparmağım ekranla ilgileniyordu. Manchester'da *Running on Air* filminin çekimlerindeydi. Konuşmamızın üzerinden birkaç gün geçmişti ama her zamanki gibi meşgul olduğunu biliyordum.

Sonunda mesaj atmamaya karar verdim ve onun yerine numarasını aradım. En azından bir telefon görüşmesinde cevap verebilir ya da vermeyebilirdi. Mesaj atsaydım oturup acı çekmem ve cevap beklemem gerekecekti.

Telefon çaldı ve açmayacağını düşündüm, ama tam 'son' tuşuna basacakken sesi hattı doldurdu.

"Reya, hey," diye cevap verdi, sesi nefes nefese çıkıyordu.

"Trev," diye cevap verdim, içim rahatlamıştı. Onun sesini duymak bile çok iyi hissettiriyordu. Bir anda yalnızlığım o kadar da ezici gelmemeye başladı. "Orada her şey nasıl gidiyor?"

Her neredeyse, sesi gürültülü geliyordu. Arka planda biri onunla konuşuyordu ve Trev soruma hemen cevap vermedi, bunun yerine elini hoparlörün üzerine koyarak diğer kişiyle ilgilendi. Boğuk konuşmayı duyabiliyordum.

"Bir saniye içinde orada olacağım."

"Bu akşamki koşunun planını aldın mı?"

"Evet, Barry bana daha önce özeti verdi."

"Beş dakika içinde aşağıda olman gerekiyor."

"Tamam, orada olacağım."

"Bekle, akşam yemeği için sipariş verdin mi? Burrito yiyeceğiz."

"Evet, Jo'ya söyledim. Bana biraz hindistan cevizi suyu getirebilir misin?"

Uzun ve sinirli bir iç çektim, sesini duyduğumda hissettiğim mutluluk, şimdi bekletildiğim için hızla kayboluyordu. Benimle konuşmayı planlamadığı halde neden cevap verme zahmetine girmişti ki? İşini bitirmesini beklerken dairemin etrafına bakındım. Orta boy yatağım pencereye yaslanmıştı, arkasında lacivert kanepem ve televizyonum, sonra da köşedeki küçük mutfağım vardı. Trev'in Manchester'da nerede kaldığını merak ettim. Eminim güzel bir yerdedir. Muhtemelen Mısır pamuğundan çarşaflar ve yatak açma servisi vardır.

Trev'in sesi tekrar hatta belirdi. "Reyrey, sesini duymak çok güzel."

Gülümsedim. "Ben de tam aynı şeyi düşünüyordum. Seni özledim."

Arka planda biraz daha gürültü ve itiş kakış vardı. Sonra bir kapının kapandığını duydum ve ortalık sessizleşti. "Ben de seni özledim. İşler çok yoğundu." Sesi alçaldı. "Keşke burada olsaydın."

"Ben de," dedim ve ilk kez beni neden ziyaretine davet etmediğini merak etmedim. Menajerlik şirketinin etrafta bir kız arkadaş istemediğine dair içimde sinsi bir şüphe vardı. Trev'in bekar görünmesini istiyorlardı çünkü bu kadın izleyicilerin daha çok hoşuna gidecekti.

"?" Trev sordu ve bir tuğla düştü.

Gerçeği söyleyerek onun moralini bozmak istemedim, bu yüzden sadece "İyi. Her gibi."

"Emin
misin?"

"Mm-hmm."

Uzun bir duraklama oldu ve tuhaflaştı. Neden bugünlerde birbirimize söyleyecek çok az şeyimiz varmış gibi hissediyorduk? Eskiden

Bütün gece oturup konuşmak ve asla kelimelerin tükenmemesi için.

"Bugün 1 Temmuz" diye ağızımdan kaçırmadan önce bir duraksama oldu.

Sessizlik. *Hatırlamıyor muydu?* Öğleden sonra olmuştu ve hâlâ hiçbir fikri yoktu. Her yıl bu günde birlikte akşam yemeği yerdik ve bu acıdan kurtulmama yardımcı olurdu. Ama şimdi-

"Kahretsin," diye
küfretti Trev. "Ne?"

"Tarihi yeni fark ettim. İyi misin?"

Bu randevuda ne zaman iyi oldum ki? "Pek sayılmaz. Bugün zor geçti."

"Reya, ben-"

Aniden, bir ses "Trev!" demeden önce yüksek sesle kapı çalındı. Toplantı için sana aşağıda ihtiyacımız var."

"Evet, tamam, geliyorum," diye huysuzca cevap verdi ve sonra benimle konuştu. "Reya, bunun için çok üzgünüm ama gitmek zorundayım. Seni bu akşam arayabilir miyim?"

Göğsüm daraldı. "Elbette," dedim, bu gece beni arama olasılığının zayıf olduğunu bilmeme rağmen. "Git yap."

"Konuşacağım. Sonra konuşuruz," dedi ve kapatmak
üzereydi. "Trev."

"Öyle mi?"

Yutkundum ve haftalardır aklımı kurcalayan soruyu sordum. "Neden beni hiç seni görmeye davet etmiyorsun? İstesen bir çırpıda her şeyi bırakırdım."

Uzun bir sessizlik oldu ve onu yakaladığımı anladım. Derin nefes veriş kulağımı doldurdu. "Beni görmeye gelmek ister misin?"

"Tabii ki biliyorum."

Daha fazla sessizlik. konuşmaya başlar başlamaz bana bir bahane sunacağını biliyordum. "Bak, senin gelmeni çok isterdim, ama

her şey çok yoğun ve ben-"

"Evet, bunu zaten söyledin. Merak etme, anlıyorum."

"Lütfen böyle yapma," dedi iç çekerek.

Lütfen böyle yapma? Ne gibi? Erkek arkadaşını görmek isteyen biri gibi mi?

Göğüs kafesimi ovuşturdum ve aramızdaki hiçbir şeyin yürümeyeceğini aniden fark ettim. Ben hep onu bekleyecektim ve onun da bir kız arkadaşına ayıracak zamanı olmayacaktı. *Benim için.* Anlık bir karar verdiğimde acı ciğerlerimi yaktı, ama aslında bu karar bir süredir aklımın bir köşesindeydi.

"Bak Trev, bence bu kadar yeter. Bu iş yürümüyor." "Ne?" diye neredeyse çığlık atacaktı. "Reya, sakın buna cüret etme." "Böylesi daha kolay. Her gün telefonun oturup gece, ararsın umuduyla. Artık bu şekilde yaşayamam."

Biri yine toplantı konusunda başının etini yemeye başlayınca, sesi stresli geliyordu: "Reya, seni bu akşam ararım ve bir şeyler ayarlarız. Bunu yapma."

Kalbimde bir çatlak oluştu ve gözlerim sulandı. "Çoktan bitti," diye fısıldadım ve kapattım. O kadar üzgündüm ki telefonumu odanın diğer ucuna fırlattım ve duvara çarptığında büyük bir çatırtı duydum. Gözyaşlarım yanaklarımdan aşağı süzüldü. Bu kadar dengesiz hissetmekten nefret ediyordum.

Sürünerek yatağa girdim, yorganı başıma çektim, gözlerimi kapattım ve gün ortasında ağlayarak uyudum.

Hayatım hep böyle mi ?

Trev gibi birinin bana istediğim sevgi ve tutarlılığı verebileceğini düşündüğüm için aptal mıydım? İhtiyacım mı vardı?

Belki de öyleydin. Belki de sadece onun mükemmel bir erkek arkadaş olduğu hayalinden kurtulmam ve bunun asla gerçekleşmeyeceğini anlamam gerekiyordu.

oldu. Trev, senin varlığının farkına varmayan sevdiğin çocuktur. Beni tüm dünyası yapacak bir çocuğu sevmeye ihtiyacım vardı.

Ertesi sabah telefonumu tamirciye götürdüm ama tamir edilmesi birkaç gün sürecekti. Bu süre zarfında kullan-at telefon almaya param yetmediği için onsuz idare etmek zorundaydım. Trev'in beni aramaya çalışıp çalışmadığını merak etmek beni deli ediyordu ama belki de . Ona işimizin bittiğini söyledim. Belki de işleri olurlarına bırakıp onun için gerçekten önemli olan şeye odaklanmasını kolaylaştırmıştım. Kariyerine. Artık ben ortadan kaybolabilirdim ve o da yeni hayatını tamamen kucaklayabilirdi.

Belki de en iyisi buydu.

"Ne yazık ki SIM hasar görmüş, bu yüzden size yenisini vermek zorundayız," dedi tamirci adam telefonumu doğru kaydırıp ücreti hesaplarken. "Ama eski numaranızı kullanmaya devam edebilirsiniz."

Gözlerimi kırptım ve yutkundum. "Ah, doğru ya. Bu, bu iyi."

Ama bir parçam hayal kırıklığına uğramıştı, çünkü artık Trev'in arayıp aramadığını görebilecektim. Mesajlarını dinleyebilecektim. Eğer bir mesaj bırakmaya zahmet ettiyse. Bilmemek daha az acı verici olabilirdi. Kalbimdeki damarlar kıvrıldı, çünkü beni istemesini istesem de, tekrar deneyecek gücü kendimde bulduğumdan emin değildim. *Umut etmek için.*

Eve gidip telefonumu açtığımda, parmaklarımı masanın üstüne vurdum, endişeliydim. Birkaç saniye sonra canlandı, cevapsız aramalar ve mesajlarla uğuldamaya başladı. Panik atağın yaklaştığını hissederek gözlerimi sıkıca kapattım. Birkaç derin nefes aldıktan sonra atağı savuşturmayı başardım. Cevapsız çağrılarımın çoğu Trev'den geliyordu. Onlara son birkaç güne yayılmış bir dizi mesaj eşlik ediyordu.

Telefonuna cevap ver. Lütfen. xxx.

Konuşmamız gerek Reya. Beni dışlama.

Seni çok seviyorum.

Lütfen telefonuna cevap verir misin? Reya,

sana yalvarıyorum. Yapma bunu.

Eğer sesli mesajını bir kez daha dinlemek zorunda kalırsam kendimi kaybedeceğim.

Gerçekten mi? GERÇEKTEN MI? İşleri böyle mi bitireceksin? Seni asla bir korkak olarak görmedim.

Mesajları arasında gezindikçe kalp atışlarım daha da hızlandı. Son mesaja ulaştığımda ise kalbim küt küt atmaya başladı.

Tamam. Eğer istediğin buysa seni yalnız bırakacağım. İyi bir hayatın olsun.

Sözlerinin kesinliği beni çok . Son birkaç gündür telefonum yanımda olsaydı, o cevapsız aramalardan birine cevap vereceğimi biliyordum. Cevap kadar güçlü değildim. Ama belki *de* bu en iyisiydi. Onunla konuşmak sadece beni tekrar içine çekerdi. Trev söz konusu olduğunda mantıklı düşünmek için kendime güvenemezdim. Bu temiz ayrılık, inancımın gücünü test etmek zorunda kalmayacağım anlamına geliyordu. Onu görmemek ya da onunla konuşmamak güçlü kalmamı kolaylaştıracaktı.

Bu kararlılığa rağmen, kendimi neredeyse on sekiz yaşında ailemin evinden ayrıldığım zamanki kadar düşük hissediyordum; dışlanmış, reddedilmiş, değersiz. Ama yuvarlanıp gitme lüksüm yoktu. Dışarı çıkıp para kazanmak zorundaydım, aksi takdirde hayatım gerçekten dibe vuracaktı. Günlerce yatakta kalıp yaralı kalbime bakacak param yoktu.

Oraya gitmeli ve yaşamalıydım. Ne *de* olsa daha kötülerini atlatmıştım.

Yaklaşık iki hafta sonra Soho'da turist kalabalığından faydalanarak kalp ağrısı hakkında şarkı üstüne şarkı söylüyordum. Son zamanlardaki tek tamam buydu. Muhtemelen içimi karartıyordum.

Ama yine de şapkamda bir miktar para vardı. Sanırım herkes bir şekilde üzüntüyle bağ kurabilir.

Sia'nın "Elastic Heart" şarkısının cover'ının yarısına gelmişim ki kalabalığın içinde tanıdık bir yüz gördüm. Trev caddenin diğer tarafındaki bir dükkânın önünde durmuş, kalabalık geçerken mavi gözleri bana kilitlenmişti. Şarkı tuhaf bir şekilde uygundu.

Ateş damarlarımı yaktı.

Havasızlık ciğerlerimi boğdu. Acı
kalbimi tüketti.

Ama hiç duraksamadım. Tuşlara kuvvetle vurdum, dik oturdum ve ona doğru baktım. Sonra gözlerimi kapattım ve içimdeki her şeyle şarkı söyledim. Gözlerimi tekrar açtığımda, o gitmişti.

Kendi kendime düşündüm, *sanırım bu kadar.*

İşimiz bitti.

Yirmi iki.

İki yıl sonra ilk kez Trev'in kollarına sarılmış olarak uyandım ve bu biraz sarsıcıydı. Dün geceki kalp kalbe konuşmamızdan sonra, Dizüstü bilgisayarında film izlemek için uzandık ve sonunda uyuyakaldık. Kokusu burnuma doldu ve önü sırtıma aynı hizada bastırdı. Kollarında biraz döndüğümde çoktan uyanmış olduğunu gördüm.

"Hey," diye mırıldandım, odaklanmış ifadesi karşısında gerildim. Dikkatle bir şey düşünüyor gibi görünüyordu. Tüylerim diken diken oldu.

"Günaydın," diye cevap verdi, sesi yorgun, boğuk bir törpüydü.

Kolunu ortama dolamış, yaralı elini başının üzerine kaldırmıştı. "Elin nasıl?"

"Ağrım var."

"Evet, muhtemelen daha iyi hissetmeye başlamam biraz zaman alacak." Ayağa kalkmak için hamle yaptım ama sağlam eli beni yerimde tuttu.

"Henüz gitme," diye fısıldadı ve ben hareketsiz kaldım. Ne diyeceğimi bilemedim ve öylece uzandım. Dün gece onunla yatmak muhtemelen kötü bir fikirdi ama nasıl yapamazdım? O benim kalbimin sahibiydi. Onun kollarında olmayı seviyordum. Eli karnımda düzleşti ve içimde kelebekler uçuşmaya başladı. Kalçalarımı hafifçe hareket ettirdim ve keskin bir nefes alış veriş duydum.

"Trev! Barry bir toplantı için geliyor. On dakika içinde burada olacak, o yüzden kışını kaldır," diye seslendi Paul kapıya vururken.

Hemen değiştirdim. Odanın diğer ucuna baktığımda Callum'un yatağının boş olduğunu górdümDün gece gelip Trev'le beni birlikte uyurken bulduğunu düşününce yüzüm kızardı.

Trev doğrulup oturdu, saçları her yöne doğru uzanıyordu. "Evet, evet, tamam."

Yorganı üzerime çektim ve onun kot pantolon ve temiz bir tişört giymesini izledim. O koltuk altlarına deodorant sıkarak dikkatini dağıtırken ben de odadan çıktım. Neyse ki odam boştu. Lavaboya yöneldim ve duşu açtım, yorgun vücudumdaki sıcak spreyin tadını çıkardım. Temizlenip birkaç tayt ve hafif, çiçek desenli bir yazlık elbise giydiğimde, oturma alanındaki herkese katıldım.

Barry bir koltuğa oturmuş grupla konuşuyordu. Birkaç ekip üyesi de oradaydı ama çekim yapmıyorlardı. Isaac'in mutfakta çay yaptığını fark ettim ve ona başımla selam verdim. Dairedeki hava gergindi ve stres Barry'den elle tutulur bir güç gibi yayılıyordu.

Dolaplarda yiyecek bir şeyler ararken bir yandan da Barry'yi dinliyordum. "Programı ertelememeye karar verdim. Callum'un sağlığı sahneye çıkacak kadar iyi ve Trevor da gösteriler sırasında onu denetlemek için hazır bulunabilir. Eğer kendini iyi hissederse bazı çekimlere onu da dahil edebiliriz. Öyle bile olsa, sakatlığı bizi düşündüğümüz kadar engellemeyecek. Kaza ve beraberindeki dram şov için iyi bir yem olacak. İzleyicilerimizi kesinlikle ekran başına kilitleyecektir."

Isaac ile göz göze geldik ve o da bana sıırıttı. Her şeyi dinlerken ikimiz de dikkat etmiyormuş gibi davranıyorduk.

kelime. Bir kutu mısır gevreği uzattım ve o da başını salladı, ben de ikimize birer kase doldurdum.

Kafamı kaldırdığımda Trev'in bizi incelediğini fark ettim. Bir an için geçen gün Paul'le konuşurken olduğu gibi kıskanmış olabileceğini düşündüm. Ama sonra konuştu ve yanıldığımı kanıtladı.

"Bileğim iyileşene kadar neden Isaac benim yerime bakmıyor?" diye önerdi. Isaac bir kaşık mısır gevreğini yarısına kadar ağzına götürmüştü ki, büyük bir gürültüyle kaseye geri bıraktı.

"Ben mi?" diye sordu, inanamayarak.

"Evet, sen," dedi Trev. "Hepimiz senin koştuğunu gördük. Senin için bir şey ifade etmez."

"Ama-"

"Serbest mi koşuyorsun?" Barry sordu, Isaac'i daha önce hiç fark etmemiş gibi incelerken ifadesi değişiyordu ve muhtemelen fark etmemişti de. Yönetmen onu ölçtü biçti, omuzlarının ve güçlü bacaklarının tonlanmış hatlarına baktı. Muhtemelen onu kullanabileceği sonucuna vardığı için yüz hatlarında ilgi belirgindi.

"Sana bir deneme süresi vereceğiz. Eğer yaptığınız işi beğenirsem, Trevor tekrar koşabilecek kadar iyileşene kadar onun yerine geçebilirsiniz. Geri kalanınız, bugün sokak çekimleri yapacağız, bu yüzden on ikide gitmeye hazır olun." Durdu ve Isaac'e bir bakış attı. "Buna sen de dahilsin, ufaklık."

Bununla birlikte ayağa kalktı ve diğer mürettebata takip etmeleri için el salladı. Isaac ağzı açık bir şekilde onların gidişini izledi. Gülümsedim ve çenesine doğru uzandım. "Ağzını böyle açık tutarsan bir şeyler uçup gidecek."

"Bu gerçekten oldu mu?" "Evet."

Ellerini yanaklarına götürdü. "Aman Tanrım."

Trev koltuktaki yerinden kalktı ve bize doğru yürüdü. "Şimdi senin parlama zamanın çekirge. Beni hayal kırıklığına uğratma."

"Ne diyeceğimi bilemiyorum."

Trev yakışıklı bir gülümsemeyle parladı. "Bir şey söylemek zorunda değilsin.

Barry'nin memelerini etkileyin ve sonra bana teşekkür edin."

"Bebeklerimizin neye benzeyeceğini hiç merak ettin mi?" Trev sanki dünyadaki en normal soru buymuş gibi rahatça sordu.

Paris konserimden sonra tanıştığım Marlene ile anlık mesajlaşıyordum. Sosyal medya uzmanı olarak çalışıyordu ve beni daha fazla çevrimiçi varlık göstermeye ikna etmeye çalışıyordu; bir web sitesi kurmak, iTunes'da satmak için şarkılarımı kaydetmek gibi şeyler. Tam olarak ikna olmamıştım ama onun fikirlerine de açtım. Bana konserimin fotoğraflarını e-postayla gönderdiğinden beri bol bol sohbet ediyorduk.

Dikkatimi dizüstü bilgisayarımın ayırıp Trev'e baktım. Kanepeye uzanmış, elma yiyor ve televizyon izliyordu. Hâlâ dinleniyor olması gerektiği için grupta birlikte çekim yapmaya gitmemişti. Bir şeye ihtiyacı olursa diye geride kalmayı teklif etmişim ama şimdi pişman olmuşum. Mavi gözleri, rahatsız edici sorular sorduğunda sık sık yaptığı gibi parlıyordu. İnsanları kıvrandırmaktan zevk alıyordu ya da belki de sadece *beni* zevk alıyordu.

Nefesimi tuttum ve sakince cevap verdim: "Hayır, hiç aklımdan geçtiğini söyleyemem."

Bir ısırik elma yuttu. "Bazen yapıyorum." "Bu çok hoş." Dikkatimi tekrar dizüstü bilgisayarıma verdim.

"Mavi gözlü ve bronz tenli küçük güzeller olurlardı." Bir kahkaha attım. "Sen delisin."

Kumandayı bana doğrulturken ağzı sırıtarak kıvrıldı. "Bunu düşündün. Bunu gözlerinde görebiliyorum."

Şimdi daha yüksek sesle güldüm. "Gülmedim ve gülmeyeceğim. Sadece zihnimi boş bir tuval olarak düşünün."

"Hadi ama, itiraf et Reya. Çocuklarıma sahip olmayı çok isterdin," diye şakacı bir şekilde dürtüklledi.

"Çok tuhaf davranıyorsun, kes şunu," dedim ve kafasına atmak için bir yastık kaldırdım. Yastık yüzüne çarptığında kıkırdadı. Boğazımı temizledim, Marlene'e bir cevap yazarken nefesimin altında devam ettim, "Ayrıca, kahverengi gözlü soluk benizli olmaları daha olası."

Ona bir bakış attım ve o kadar geniş gülümsüyordu ki kalbim hızlı ve sert bir şekilde çarptı.

"Her iki durumda da çok sevimli olurlar."

Başımı salladım. "Bazen sana katlanamıyorum."

Bundan sonra dostça bir sessizliğe büründük, ama aklımda ağır basan bir şey vardı. İki yıl önce aramızdaki şeylerin nasıl sona erdiğini ve belki de işleri nasıl farklı yapabileceğimi düşünmeden edemiyordum.

"Trev, bir soru sorabilir miyim?"

Gözlerini televizyondan ayırıp bana baktı. "Bana her şeyi sorabilirsin." "Bu biraz ağır bir konu."

"Ağır işlerde iyiyimdir."

Ellerimi tozluklarıma sürttüm, bakışlarıyla karşılaştığımda boğazım düğümlendi. "Ben de tam zaman yaptığımız son görüşmeyi düşünüyordum, bilirsin, *daha önce*."

Yüz ifadesi karardı ve omuzları gergin bir şekilde dik oturdu. "Ne olmuş ona?"

"Şey," diye başladım, "bunu bilmiyorsun ama telefonu kapattıktan sonra telefonumu parçaladım ve tamire götürmek zorunda kaldım."

Yüklü bir sessizlik çöktü. Trev tek kelime etmedi ve her nasılsa normalde parlak olan gözleri bulutlu görünüyordu. O zamanı hatırlıyordu, muhtemelen bu yüzden sesinde böyle bir gerginlik vardı. "Bununla nereye varmak istediğini tam olarak anlamıyorum Reya."

Boğazımı temizledim, kelimeleri çıkarmam gerekiyordu. "Tamir edilmesi birkaç gün sürdü, bu yüzden arayıp tüm o mesajları bıraktığınızda, onları uzun süre sonra görebildim."

Aramıza uzun ve sağır edici bir sessizlik daha girdi. Trev'in yüzünde pişmanlıktan öfkeye, hayal kırıklığına ve sonra da en ufak bir boyun belirtisine kadar bir dizi duygu belirdi. Gerçeğin onu nasıl etkilediğini görmek göğsümü gerdi. Sonunda sessizliği bozdu.

"Buraya gel."

Verdiği basit emir beni şaşırttı. Kızmasını bekliyordum ama bilgisayarımı kucağımdan indirip ona yaklaştığımda Trev kollarını uzattı ve ben de onun kucağına uzandım. Yüzü saçlarımdaydı ve mırıldanmadan önce derin bir nefes aldı: "Neden bana bunu söyleme ihtiyacı hissettin?"

"Emin değilim. Sanırım dün gece rüyamda gördüm. Bütün gün aklımı kurcalayıp durdu. Sanırım telefonlarını bilerek görmezden gelmediğimi bilmeni istedim. Onları gördüğümde, ilişkimizin bittiği gerçeğini kabullenmiştin. İşleri ikimiz için de daha kolay olacağını düşündüm."

"iki yıl önce söyleseydin, seninle dış mücadele ederdim."

"Biliyorum," diye fısıldadım.

"Ama o zaman muhtemelen seni yine hayal kırıklığına uğrattırdım." "Bunu ben de biliyorum."

"Kaybettiğimiz zamandan nefret etsem de bunun gerekli bir kötülük olduğunu biliyorum. Seni hiç kaybetmemiş olsaydım, muhtemelen asla tedavi arayışına girmezdim. Her şey olduğundan daha kötü sonuçlanabilirdi. Seni sonsuza dek kaybedebilirdim."

Ona bakmak için yer değiştirdim ve yüz ifadem şaşkınlığımı göstermiş olmalıydı çünkü sesinde biraz mizah vardı. "Senin gibi değil

söylememi mi bekliyordunuz?"

"Sonunda o mesajları aldığımda seni aramadığım için benden nefret edeceğini düşünmüştüm. Gerçekten içim içimi yiyordu."

Saçlarımı okşadı ve bana içten bir bakış attı. "Reya, senden asla ama asla nefret edemem. Milyon yıl geçse bile. O zamanlar sana karşı ne kadar dikkatsiz olduğumu düşünmek bana acı veriyor. Eğer bu kadar berbat olmasaydım, yemin ederim sana bir prenses gibi davranırdım. Ayrılmak için her türlü hakka sahiptin."

Şefkatle söylediği sözleri duyunca duygusallaştım ve da sokuldum. Saçlarımı okşamaya devam etti, eli aşağıya inerek aralıklı olarak sırtımı ovdu. Ellerim omuzlarında dolaştı ve omurgasının dibinde dinlenmek için aşağı indi. Titrediğini hissettiğimi sandım ama emin olamadım. Sonsuza kadar böyle kalacaktıymış gibi geldi ve sadece sarılmak güzeldi. *Dokunulmak*.

"Son zamanlarda yeni şarkılar yazıyor musun?" Trev, yaralanmamış elini dalgalı saçlarımın arasında dolaştırarak sordu.

"Bir ya da iki."

"Bir şey duyabilir miyim?"

Nabzım hızlandı, çünkü bu yolculuğa çıktığımdan beri yazmayı yarıda tek şarkı onun hakkındaydı. Yine de, paylaştığımız o anda içimi açmak istememe neden olan bir şey vardı.

"Klavyemi kurmam gerekecek," dedim ve onun elinden .

Gülümsedi, yanaklarındaki seksi gamzeler derinleşti. "Hiçbir yere gitmiyorum."

Birkaç dakika sonra Leanne'in ve benim yatak odamdaydık. Trev yastıklarını kendi zevkine göre düzenlerken ben klavyemin başına oturdum. Rahatladığında küçük bir melodi çaldım ama niyetlendiğim şarkı bu değildi. Belli nedenlerden dolayı oyalanıyordum.

"Bu şarkı henüz bitmedi. Hâlâ birkaç dizeye daha ihtiyacı var ama aslında seninle ilgili."

"Adı ne?" diye sordu, biraz boğuk bir sesle.

Dudaklarımı büzdüm ve "Hearts on Air" diye cevap verdim.

Yastıklara yaslanıp duruşu gevşerken yüzünde ufak bir şaşkınlık ifadesi belirdi. Bu kadar güzel olması gerçekten adil değildi. "Benim için söyle."

Gözlerimi kapattım, derin bir nefes aldım ve açılış akorlarını çaldım. O kadar gergindim ki onları karıştırdım ve baştan başlamak zorunda kaldım. Trev'in cesaretlendirici, şefkatli gülümsemesini hayal edebiliyordum, bu beni daha da telaşlıyordu. Sonunda kendimi toparladım ve şarkı söyledim.

*Eğer keman bir ses ise
O zaman davullar bir kalptir
Ve piyano benim bedenim ve ruhum*

*HAVA bir sokak ise
O zaman bulutlar bir yoldur
Ve ayakların mesafeyi kolayca kapatıyor*

*Beton gibi havada yürüyorsun.
Kalbim yarım kalmış gibi havada
Sonra sığıyorsun ve sanki nefesim kesiliyor*

İlk nakaratı bitirdiğimde gözlerimi açmak gibi bir hata yaptım. Trev dik oturuyordu, dikkat kesilmişti, bakışları acımasız ve ateş doluydu. Nefesim kesildi ve kalbim güm güm attı. Onu öpmek istedim. Kollarına atılmak, teninin tadına bakmak, ellerimi her gezdirmek istiyordum. *İstiyordum. Onu.* Arzu o kadar güçlüydü ki sarsıcıydı. Aniden oynamayı bıraktım ve ayağa kalktım, neredeyse

Bu sırada klavye sehpasını devirmiştim. Ellerimi saçlarımin arasında gezdirirken titriyordum.

"Trev, ben ... " Yüz ifadesindeki umudu gördüm, bu da kafamı daha da karıştırdı. *Kalbim yarım kalmış gibi havada kaldı.* Ona bu sözleri söylemek aptallık ? İlk seferde hayatta kalamamışken aramızda kalıcı bir şeyler olabileceğini düşünmek aptallık mıydı?

Beni şeyin bu olduğunu sanıyordum. Ama o odamdayken, mahremiyetimiz güvence altındayken, kollarına düşmemek ve beni orada tutması için yalvarmamak konusunda kendime güvenmiyordum. Bu ne bana ne de ona haksızlıktı. İkimiz de bundan daha fazlasını hak ediyorduk.

"Reya," Trev yataktan kalktı ve bileğimi tuttu. "Neyin var?"

"Bir süre yürüyüşe çıkmamın sakıncası var mı?" Gözlerine bakmadan sordum, aslında izne de ihtiyacım yoktu. "Sen yanlış bir şey yapmadın, Trev. Sadece biraz dışarı çıkmam gerekiyor."

Yoksa ellerimi senden uzak tutamam.

Bir nefes verdi, yüz ifadesi anlayışlıydı. "Hayır, elbette. Devam edin."

Sonunda kafamı kaldırdım. Yüzümde bir şey görmüş olmalı ki elimi bıraktı. Giderken başka bir şey söylemesini beklemedim. Kaçmadığımı, bir şeyler düşündüğümü anlamasını umuyordum. Düşünüyordum. *Umut etmeye cesaret ediyordum.*

Saatlerce yürüdüm. Şehir çok güzeldi ve aptal ayaklarım su toplamasa sonsuza kadar keşfedebilirdim. Kalbim sanki bir dağa tırmanmışım gibi çarpıyordu, ama bu yürümekten değil, kafamın içindeki çelişkili düşüncelerden kaynaklanıyordu.

Trev'le birlikte olmak istedim.

Onu o kadar çok istiyordum ki benim bedenime dar geliyordu ve ciğerlerim sürekli ağrıyordu.

Nasıl bu kadar isteyerek kendimi en başa döndürmüştüm? At gözlüklerimin takılı olduğunu bile söyleyemezdim, çünkü Trev'le daha önce birçok kez yaşamıştım ve neye bulaştığımı çok iyi biliyordum. Onunla düşmek her zaman o kadar zevkli, o kadar heyecan vericiydi ki karşı koymak neredeyse imkânsızdı. İğneyi kolunuza batırırken yok ettiğiniz tüm değerli damarları umursamıyordunuz, çünkü yüksek çok iyiydi, riskler çok büyüktü. *Yine de artık farkındaydı. "Eğer bu kadar berbat olmasaydım, yemin ederim sana bir prenses gibi davranırdım."* Dikkatsiz davrandığını anlamıştı ve geçen gün doktoruyla yaptığı Skype görüşmesini dinledikten sonra aynı alışkanlıklara düşmemeye kararlıydı. Olgunlaşıyor, büyüyordu.

Onun için şarkı söylerken, bir akor ve bir sonraki akor arasında, yaptığım tüm aynı hataları dehşetle gördüm. Aynı zamanda umurumda da değildi. Yaşadığımız bu yeni dünyaya inanmak istiyordum, onun benim etrafımda değil de benim etrafımda döndüğü bir dünyaya. Artık tüm güç bendeydi. Parmağımın tek bir kıvrımıyla ona sahip olabilirdim, bunu yapabileceğimi biliyordum ama yine de bu adımı atmaktan korkuyordum.

Dehşete düşmüştüm çünkü belki, muhtemelen, bir ihtimal mutlu . Mutluluk bir yabancıydı ama sefalet eski bir dosttu.

Yirmi üç.

Fya da sonraki birkaç gün, geceleri konser vermek ve gündüzleri Neil ile çalışmak arasında pek yalnız zamanım olmadı.

Trev ile. Bu küçük bir rahatlamaydı, çünkü bana her şeyi enine boyuna düşünmek için zaman tanıdı. Yoğunlukta frene basmak ikimizin de ihtiyacı olan şeydi. Yeni bir dostluk ve güven kuruyorduk ama bu geçici bir şeydi. Eğer acele edersek yine aynı eski duvara çarpacaktık, ikimiz de bunun farkındaydık.

Trev sakat bileğiyle fazla bir şey yapamadığından, onun yerine kendini genç Güney Afrikalı arkadaşımızı eğitmeye adanmıştı. Her akşam birlikte koşmaya gittiler ve tomurcuklanan arkadaşlıklarının geliştiğini görmek kalbimi ısıttı.

Madrid'e giden trenimizin öğleden sonrasında kendimi biraz dengesiz hissediyordum. Trev yüzünden değil, hafıza şeridinde yapacağım yolculuk yüzünden. Çocukluk anılarımla dolu bir şehri ziyaret edecektim ve hazır olduğumdan emin değildim.

trene taşırken Trev, "otur," dedi. Beni birinci sınıf vagona götürürken eli sırtımın alt kısmına geldi.

"Bu on bir saatlik bir yolculuk. Tüm bu süre boyunca olmamı istediğine emin misin? Toplu taşıma araçlarında uyuyakaldığımda oldukça gürültülü horlarım," diye şaka yaptım ve yüz ifadesinin ısındığını gördüm.

"Omzuma salya akıtman umurumda değil, sadece yanıma otur. Günlerdir neredeyse hiç konuşmadık."

Ben cevap veremeden beni pencere kenarındaki koltuğa götürdü. Trev bavulumu tek koluyla kaldırdı ki bu oldukça etkileyiciydi ve baş üstü bölmesine bıraktı. Sonra yanımdaki koltuğa kaydı ve sırtıttı.

"Gördün mü, o kadar da zor değilmiş."

Kaşlarımı kaldırdım. "Başka seçeneğim var mıydı?" Sırtışı genişledi. "Hayır."

Callum ve Paul bizimkilerin karşısındaki iki koltuğa, James, Leanne ve Isaac ise koridorun tam karşısına oturdular. Kulaklığımı ve tren istasyondan ayrılırken müzik dinledim. Yolculuğun birkaç dakikasında Trev omzuyla beni dürttü ve yaralı bileğini uzattı.

"Herkesin buraya bir şeyler yazmasını istiyorum. İlk sen yazmak ister misin?"

Alçısına bakarken genişçe gülümsedim ve bir elimi kalbime götürdüm. "Trevor, seni katmaktan onur duyarım."

Bana mavi bir Sharpie uzatırken ifadesi şakacı bir hal aldı. Kapağını açtım ve bir an ne yazacağımı düşündüm, sonra aklıma komik bir fikir geldi. Elini göremeyeceği bir açıyla tuttum, bir şeyler karaladım ve Sharpie'yi ona geri uzattım. Yazdıklarını görünce gözleri zevkle parladı, yüksek sesle okurken ağzı yavaş bir gülümsemeyle kıvrıldı.

"Bu senin sağ eline oldu çünkü Tanrı seni izliyordu. seni duşta. Bu bir ders olsun."

Ben Trev'e meydan okuyan bir gülümseme atarken herkes güldü. "Bu ve 'Umursamayacak kadar çekici' arasında gidip geliyordum."

Bakışlarını daralttı, gülümsememeye çalışırken ağzı seğiriyordu. "Elbette öyleydi." Alçısına tekrar bakarken bir an durakladı, sonra kırılgan bir ifade takındı. "Tanrı bir sapık."

"Evet, tam bir röntgenci," dedi Paul. "Din kısmı sadece bir paravan."

Leanne, "Yolculuğun geri kalanında banyoyu sadece Reya ile paylaşacağım için bu yüzden mutluyum," diye araya girdi. "Sizlerin duşta neler yaptığınızı çok iyi biliyorum."

Paul esprili bir şekilde, "Bu konuda asla konuşmayacağımız konusunda anlaştığınızı sanıyordum," diye ekledi.

Leanne kıkırdadı. "Doğru, benim hatam."

"Duş bunu yapmak için en hijyenik yer," diye akıl yürüttü James ağırbaşlı bir gülümsemeyle.

Leanne elini uzattı. "Detayları anlatma." "Konuyu açan sensin."

"Aslında öyleydim," diye itiraf ettim. "Bunun için üzgünüm."

"Bu sadece erkeklere özgü bir şey değil ki," dedi Cal, Leanne'e meydan okurcasına bakarak. "Gözlerimin içine bak ve bana evindeki duş başlığının masaj özelliğinden 'hoşlanmadığını' söyle."

Kışkırtıcı bir bakışla onu hizaya getirirken omuzları dikleşti. "Bu işi yapacak bir sürü vibratörüm varken neden zahmet edeyim ki?"

James bir kahkaha attı. "Bu konuda seni iyi kandırmış Cal."

Callum'un yeşil gözleri parlayarak tekrar Leanne'e baktı. "Az önce herkese bir dildo koleksiyonun olduğunu itiraf ettiğinin farkındasın, değil mi?"

Leanne'in gülümsemesi kesiciydi. "Sadece senden çaldığım için. "Erkek arkadaşın üzerine eğilme" olayına gireceğini hiç düşünmemiştim. I

Sanırım insanlar sürprizlerle dolu."

Callum yüksek sesle güldü ve ellerini havaya kaldırdı. "Tamam, sen kazandın. Benim hiçbir şeyim yok."

"Bir saniye, insanlar dildo koleksiyonlarını mı *çalıyor*?" Paul teatral bir ürpertiyle sordu. "Bu hiç hijyenik değil."

"Benim için ona bir tokat at, olur mu Reya?" Leanne sordu. "Buradan uzanamıyorum."

Paul kıkırdadı. "Callum'un dildolarını *çal*diğını söyleyen sendin. Ben sadece kendi itirafınız üzerine yorum yapıyorum."

"Lütfen konuyu seks oyuncağı hırsızlığından *deği*ştirebilir miyiz?" James, komşularımızın dinlemediğinden emin olmak için omzunun üzerinden bakarak yalvardı.

"Neden?" Paul sordu. "Bu seni rahatsız mı ediyor?"

"*Evet*," diye cevap verdi James hemen ve ben bir kahkaha attım. Bu grubun etkileşimini izlemek çok . Isaac'in eğlenen yüz hatları da aynı şeyi söylüyordu. Trev'e baktığımda onun da bana baktığını gördüm, yüzünde sevgi dolu bir ifade vardı.

"Hırsızlık hakkında konuşmaktan hoşlanmıyor," diye araya girdi Callum, Paul ile güçlerini birleştirerek. "Çünkü bu ona bir torba elma bonbonu almak için büyükannesinin çantasından bir sterlin aşırđı zamanı hatırlatıyor. Hâlâ biraz suçluluk duygusu taşıyor."

James gözlerini devirdi. "Çok komiksin Cal."

"Ve sen bir azizesin. Seni lazım. Bahse girerim daha önce hiç telefon yapmamışsındır."

Trev şakayla karışık, "Hey, bu ciddi bir suç," dedi.

"Çok konuşuyorsun," dedi Callum. "Çiğnediğiniz tüm yasalarla bir ansiklopediyi doldurabiliriz."

Trev onu tersledi.

"Kıskanıyorsun çünkü Trev gerçek, sen ise sahte bir kötü çocuksun. Dövmeler kimseyi kandıramaz," dedi James ve bir

Kaş.

Callum ona kısık gözlerle baktı ve cebinden bir paket sakız çıkardı.

"Merakımdan soruyorum," dedi Leanne, dikkati Trev'in üzerindeydi, "tam olarak hangi yasaları çiğnediniz? James ve Cal geçmişiniz hakkında her şeyi biliyor ama siz Paul ve beni karanlıkta bırakıyorsunuz."

"Ah, duyguların incinmesin. Gizemli havamı bir şekilde korumam gerekiyor," dedi Trev.

Onu inceledim, Leanne ve Paul'ün bilmemesine şaşırdım. Hiçbir zaman sır saklayan bir tip olmamıştı, bundan çok uzaktı. Trev, yüzünüzdeki şoku görmenin basit zevki için aklından geçen her utanç verici düşünceyi size anlatmaya daha meyilliydi.

"Saçmalık. , anlat bize. Birlikte televizyona çıktık. Eğer bu bizi senin güven çemberine girmeye hak kazandırmıyorsa, ne kazandırır bilmiyorum," dedi Paul.

Trev ona bıkkın bir bakış fırlattı ve bir an pencereden dışarı baktı. Paul'e tekrar baktığında yüz ifadesi ciddiye. "Çoğunlukla araba çalarım."

"Çoğunlukla mı?" Leanne tek kaşını kaldırarak sordu.

"Ayrıca bilet parası ödememek için metro istasyonlarındaki bariyerlerden atlardı," dedim ortamı yumuşatmak için. "Ben Oyster kartımı okuturken o çoktan peronu yarılmış olurdu."

Paul elini sallayarak, "Bunlar çocuk işi," dedi. "Bir arabayı nasıl çaldığınızı duymak istiyorum."

"Neden? Bir şey çalmana gerek yok ki," diye karşı çıktı Trev, ses tonunda biraz düşmanlık vardı. Bunun onun için biraz hassas bir konu olduğunu biliyordum. Hiç düşünmeden rahatlaması için parmaklarımı kalçasına dokundurdum. Şaşkınlıkla gözlerini kırptırdı.

Paul omuz silkti. "Hastalıklı bir merak sanırım."

Trev derin bir nefes verdi. Bakışlarını tekrar bana çevirdiğinde onu şımartmaya karar verdiğini hissettim. Gözlerinin arkasında sanki bir fikir oluşuyormuş gibi bir hınzırlık vardı. "Tamam, ama biraz yardıma ihtiyacım olacak. Reya?"

"Elbette," dedim kolayca, ama neden yardımına ihtiyacı olduğundan emin değildim. Onu sorgulamama fırsat vermeden elimi tuttu ve beni yerimden kaldırdı. Beni koridora götürdü ve yüzüm ona dönük olacak şekilde konumlandırdı. "Pekâlâ, sevgili Reya'mızın bir araba olduğunu farz edelim."

Bir kahkaha attım. "Vay canına, gururum okşandı." Trev'in dudakları kıpırdadı. "Beni eğlendir."

"Ne tür?" Callum sordu.

Trev çenesini ovuşturarak bir an düşündü. "Pahalı ve egzotik bir şey. Bir Lexus mu?"

Gözlerimi devirdim. Vagonda bize meraklı bakışlar atan birkaç kişi de dahil olmak üzere herkes bizi izliyordu.

"Yani," dedi Trev. "Önce ona biraz çarpmak istiyorsun, bak bakalım alarmı var mı?" Vücudunu benimkine doğru hareket ettirdi, omzu köprücük kemiğime temas etti. Beni sarstı ama sert değildi. "Yeni arabaların çoğunda var. Eskiden çok fazla Mercedes ve BMW çalardım çünkü yüksek fiyatlara satılırlardı. Sorun şu ki, bu modellerdeki alarm sistemleri birinci sınıf, bu da işimi daha da zorlaştırıyor."

Leanne, "şeyler söylediğini duymak çok tuhaf," diye yorum yaptı.

Trev rahatça bir omzunu kaldırdı, "Eskiden benim hayatım buydu," derken sesi gerçekçiydi. Dikkatini tekrar bana verdi ve gözlerindeki hesapçı, odaklanmış bakışta yanaklarımı ısıtan bir şey vardı. Beni yüksek sınıf bir motorlu araçmışım gibi inceliyordu ve bunda tuhaf bir şekilde tahrik edici bir şey vardı.

Evet, sorunlarım vardı.

"Eğer bir alarm çalarsa ya şansınızı denersiniz ya da yolunuza devam edersiniz. Genellikle ben şansımı denerdim. Ayrıca, çoğu insan camlara alarm üreticisinin adının yazılı olduğu etiketler bırakacak kadar aptaldır. O yüzden sen etrafa bir bak," dedi, gözleri yine vücudumda bir aşağı bir yukarı gezinirken. Omzumun üzerinden kıcıma grup güldü ve ben de göğsüne bir şaplak attım.

Sırıttı ve konuşmaya devam etti. "Bir çıkartma bulursanız, ne tür bir alarmla karşı karşıya olduğunuzu bilirsiniz. Pislikler camı kırar ama kilidi açmak benim uzmanlık alanımdı. Yemin ederim her marka ve model için tekniklerim vardı. İçeri girdiğinizde direksiyon simidinin kilidini kesmeniz gerekebilir." Elini uzattı ve göğsümün üzerinde bir kesme hareketi yaptı. Parmakları çıplak tenime değdiğinde bir arzu yumağını yuttum. Göğsümden sadece bir santim uzaktaydı ve arsız herif bunu biliyordu.

"Eğer bir alarm , kabloları keserek devre dışı bırakırsınız. Dediğim gibi, her şey üreticiye bağlı." Göğsümün üzerinde bir kesme hareketi daha yaptı ve ona küçük bir bakış attım. Artık zorluyordu ama omurgamdan aşağı süzülen ürpertiye engel olamıyordum. Araba hırsızlığının bu kadar tahrik edici olabileceğini kim bilebilirdi?

Oh bekle. Tahrik olan Trev'di.

"Bazen, eğer şanslıysanız, sahibi bir yere yedek bir anahtar saklamış olabilir, bu yüzden küçük bir arama yaparsınız." Omuzlarımdan başlayarak ellerini yanlarımda gezdirdi, sanki bulunması zor gizli anahtarı arıyormuş gibi. Bu beni ellemek için bir bahaneydi ama yaratıcılığından rahatsız mı olmuştum yoksa etkilenmiş miydim karar veremiyordum. Parmakları kalçalarımı arka tarafıma doğru inmeye başladığında onları ittim. "Tamam," diye . "Sanırım ne demek istediğimi anladılar."

"Başka tahrik olan var mı?" Leanne biraz esprili bir şekilde sordu.

Ona şakacı bir kaş çatma hareketi yaptıktan sonra Trev'e döndüm. Eğlenerek bana bakıyordu, belli ki bu küçük gösterinin her saniyesinden hoşlanıyordu. Birkaç sıra aşağıda oturan bir kadın bize onaylamayan bakışlar fırlatıyordu ama ben Trev'e o kadar odaklanmışım ki onun tarafından rahatsız edilmek .

Trev boğazını temizledi ve o anda onun da benim kadar etkilenip etkilenmediğini merak ettim. Elbette, neredeyse bir yıldır seks yapmamıştım ama onun için de uzun bir süre olmuştu, özellikle de onun standartlarına göre. "Eğer yedek anahtarı bulamazsan, arabayı açıp motoru düz kontak yapman gerekecek."

"Oraya gitme bile," diye uyardım ve güldü, sıcak ses içimi ısıttı.

Fısıldamak için yaklaştı, "Yapmayacağım. Bence ikimiz de yeterince eğlendik. . . şimdilik."

Paul'e bakarken tüylerim diken diken oldu. "Alarm sistemi gibi, marka ve modele bağlı olarak, düz kontak yapmak zor bir iş olabilir."

"Bahse girerim tekniklerin vardı," diye mırıldandım nefesimin altında, yanından geçip koltuğuma geri oturdum. Bir bardak buzlu suya ihtiyacım vardı ya da belki biraz soğuk kırmızı şarap daha iyi olurdu. Sinirlerim yıpranmıştı, vajinam ise başka bir demo yapması için çılgılık atıyordu.

Tam bir ilgi orospusuydu.

"Hiç yakalandın mı?" Paul merakla sordu.

"Birkaç kez hapse girdim, birkaç geceyi nezarethanede geçirdim ama asla hapse girmedim."

"Karla seni bir keresinde tutuklamadı mı?" Merakla sordum.

Başını iki yana salladı. "Hayır, o Liam'dı, hatırladın mı? Gerçi bir keresinde beni neredeyse yakalıyordu. Küçük, mat siyah bir Honda'da gözüm vardı ve beni sokağın aşağısından fark etti. İyi kovaladı ama beni yakalamak neredeyse imkânsız. En azından o zamanlar öyleydim."

"Hayatınız çok tuhaf," dedi Leanne, inanamayarak başını sallayarak.

"Serbest koşmayı nasıl öğrendiğimi sanıyorsun?" Trev yanıtladı. "Zorunluluktan dolayı. Karla gibi polisler hızlıdır ama on beş metrelik bir duvardan ya da daha kötüsü çatıdan atlamak için boyunlarını kırmayı göze almazlar."

"Senin hikayen benimkinden çok daha etkileyici. Serbest koşuya kızları etkilemek için başladım," diyor Paul.

"Hepimiz bunu kızları etkilemek için yaptık," diye araya girdi Callum. "Sadece Trev'in durumunda bu ek bir bonus oldu."

"Ben değil," dedi Isaac. "Joburg'dayken okula gitmek için bazı tehlikeli bölgelerden geçmek zorundaydım. Bir arkadaşım bana çatılardan atlamayı öğrenirsem o kaçabileceğimi gösterdi."

"Gördün mü?" dedi Leanne, Callum'a bakarak. "Bütün erkekler penisleriyle düşünmez. Yerel parkımda bunu yapan bazı çocuklar gördüm ve anında bunun benim sporum olduğunu anladım. Erkek ya da kadın, herhangi birini etkilemek umurumda bile değildi."

"Bazılarımız o kadar harika olamıyor," diye karşılık verdi Callum. Bu bir iltifat değildi, çünkü sözlerinde çok fazla ısırık vardı. Bir kadın kızının elini tutarak koridordan aşağı indiğinde, göz göze gelmişlerdi. Küçük kız muhtemelen üç ya da dört yaşlarındaydı ve dikkati Callum'a yöneldiğinde kocaman dostça bir gülümseme takınmıştı.

"¡Mami mira, tiene dibujos en sus brazos! ¿Por qué tiene dibujos en sus brazos?" diye sordu, yüzü merakla parlıyordu.

"Porque hay gente a la que le gusta dibujarse," diye açıkladı anne gülümseyerek.

Küçük kızın iri kahverengi gözleri hayranlıkla açılmış, bakışları Callum'dan hiç ayrılmamıştı. Callum onun ilgisinden rahatsız oldu ve tüm vücudu kaskatı kesildi. Çelişkili görünüyordu. Düşmanca. Sadece küçük bir İspanyol çocuktı. Bazı insanların çocukların yanında tuhaf davrandığını tahmin ediyordum.

"Ven y deja al hombre en paz," dedi anne, kızına yol gösterirken Kızım koridorun ilerisinde.

Callum bana baktı. Birisi ona İspanyolca konuştuğumu söylemiş olmalıydı çünkü "Ne dedi?" diye sordu.

Hem soracak kadar önemsemesine hem de cevabı bilmenin onun için ne kadar önemli görüldüğüne şaşırdım. Gülümsedim ve açıkta kalan kollarına başımı salladım. "Annesine kollarında neden resim olduğunu sormuş."

"Oh," dedi, tedirgin görünüyordu. Leanne nedense onun koltuğuna doğru uzandı ve dirseğini yumuşak bir şekilde sıktı. Bir şeyleri kaçırıyor olmalıydım, çünkü o anda Leanne'in yüzü neredeyse Callum'un ki kadar kasvetliydi. Önceki irade savaşları tamamen unutulmuştu. Sonra aniden kolunu çekti yerinden kalkarak tek kelime etmeden koridorda ilerlemeye başladı. Bir kez daha ne yapacağımı şaşırmıştım ama gruptaki gerginliği hissediyordum ve soru sormanın akıllıca olmayacağını biliyordum.

"Trev, git onunla konuş. Lütfen," diye yalvardı Leanne, gözleri yalvarıyordu.

Trev elini gezdirdi ve başını sallayarak koltuğundan kalktı. Callum'un peşinden koridorda ilerleyişini izledim, sonra dikkatimi pencereden dışarı verdim. Ortam boğucuydu ve merakıma engel olamıyordum. Aralarında ne olduğunu bilmek istiyordum.

Yaklaşık yirmi dakika sonra Trev ve Callum hiçbir şey olmamış gibi yerlerine döndüler. Trev kulaklıklarından birini çıkarıp kendi kulağına taktığında dikkatimi telefonumda izlediğim *Black Books*'un eski bölümüne vermiştim. Ona meraklı bir bakış attım.

"Bu diziye bayılıyorum. Bir klasik," dedi benimle birlikte izlemek için yaklaşırken.

Gökyüzü kararmaya başladığında birkaç bölüm ilerlemiştik. Dikkatimi dağıtmak için geçen manzaraya baktım. Her bölüm boyunca bana dokunmanın ince yollarını buldu; elini kalçama koyuyor ya da dizimi hafifçe okşamak için aşağı indiriyordu.

Tüm duyularım yüksek alarmdaydı.

Diğerleri onun beni nasıl nazikçe baştan çıkardığını, benim de ona dokunma ihtiyacıyla nasıl patlamaya hazır hissettiğimi bilmiyorlardı. Ona durmasını söyleyebilirdim. Gidip Isaac'ın yanındaki boş koltuğa oturabilirdim ama yapmadım. İtiraf etmekten ne kadar nefret etsem de, yaptığı şey hoşuma gitmişti. *Dokunmayı özlemiştim*. Nereye emin olmasam da yaptığımız sessiz dansın tadını çıkarıyordum.

Yemek arabasını ziyaret etme zamanı geldiğinde rahatlamıştım. Çorba ve sandviçimi neredeyse mideye indirdim, ardından vagonlarda bir aşağı bir yukarı yürüyerek bacaklarımı esnetmeye gittim.

En son vagonun sonuna ulaştım ve nefes alabileceğim küçük, boş bir depo alanı buldum. Burası sessizdi ve sırtımı duvara yaslayarak tek başıma geçirdiğim anın tadını çıkardım.

Bu trende olmak, cinsel gerilimle dolu bir ayartma balonunun içine hapsolmek gibiydi.

Gözlerimi kapattım ama tek gördüğüm Trev'di. Onun dokunuşuna karşı o kadar hassastım ki, elinin dizimdeki hayali izini hâlâ hissedebiliyordum.

Dikkatimi dağıtmak için telefonumu çıkardım ve Karla'dan yeni bir mesaj buldum. Her şeyin nasıl gittiğini soruyordu ve ben de bir cevap yazmaya başlamıştım ki sürgülü kapı tıklayarak açıldı. Birinin tuvaleti aradığını düşünerek yolumdan çekildim, tanıdık parmaklar telefonumu elimden aldığı anda dikkatim telefonuma odaklanmıştı.

"Kiminle mesajlaşıyorsun?" Trev sordu. Sesinde gırtlaktan gelen bir kalite vardı. O da benim kadar heyecanlı mıydı? O kadar kayalık bir bölgede yaşıyorduk ki, tek bir yanlış hareketle ikimizin de kontrolü elimizde tutma çabası kırılabilirdi.

Kafamı kaldırdım ve telefonumu geri aldım. "Sadece Karla." Çok yakınımda duruyordu, kolonyasının baş döndürücü kokusu beni bıçak sırtında bırakıyordu.

"Ah," dedi, bana bakarken parlak gözleri parlıyordu.

"Ne ?" Kendimi iyi hissetmediğim için beceriksizce . Burası çok sessizdi, çok özeldi ve Trev'in yakınlığı tüm oksijeni emiyor gibiydi.

Başını kalbimi çarptıracak şekilde eğdi. "Sadece nereye kaybolduğunu merak ediyordum."

Ellerimle bir jest yaptım. "İşte "

Beklenti havayı çok sıcak hissedene kadar doldurdu, neredeyse boğuluyordum. Bir inilti neredeyse benden kaçıyor, ama tutmayı başardım. Aramızda neredeyse bir santim boşluk vardı. En ufak bir hareket etsem, göğüslerim ona sürtünecekti. Vücudum sürtünme için çılgın atıyordu.

Trev'in ifadesi yumuşadı, dikkati ağızma odaklanmıştı ki, "İşte buradasın," diye mırıldandı.

"Ne yaptın-"

Boynumu kavrayıp beni kendine çektiğinde ve dudaklarını yapıştırdığında sözlerim kısa kesildi. Nefesim kesildi, ağızım açıldı

Sürpriz oldu ve dilini içeri sokmak için o andan faydalandı. Vücudumdaki her gözenek kasıldı, her küçük tüy diken oldu, gözlerimin arkasında bir renk cümbüşü parladı.

Öpücüğü ultraviyolede kızılötesine kadar uzanıyordu. İhtiyaçtı ve baskıyı serbest bıraktı.

Geçen ay hissettiğim arzuyu ve çok daha fazlasını tatmin etti.

Trev, yontulmuş vücudu tüm yumuşak kıvrımlarıma oturana kadar beni duvara doğru itti. Şiddetliydi, neredeyse öfkeliydi ama hiç bilmediğim bir şekilde baş döndürücüydü. Bastırılmış arzu, bir ağdan kaçan kelebekler gibi serbest kaldı.

Yarı homurtu, yarı iniltiyle saf, katıksız bir erkek arzusu sesi çıkardı. Eğer bunu bir kayda alabilseydim, Nicki Minaj'ın bunu parçalarından birinde kullanmak isteyeceğinden emindim.

Eli boynumdan göğsüme indi ve kalbimin üzerine bastırdı. Kalbimin bir saniyeliğine durduğuna yemin edebilirim. Kafamın içinde koca bir senfoni duydum: yaylılar, üflemeliler, vurmaları ve nefesliler vardı ve sonra hepsinin ortasında tek bir kuyruklu piyano, bu çılgın, güzel, karmakarışık harika karşı hissettiğim her duyguyu yakalayan bir melodi çalıyordu.

Dili acımasızdı, dudakları açlıktan ölüyormuş gibi beni yutuyordu. Vücudum sıcaktan karıncalandı ve ağzını benimkinden çekip kulağıma, "Bunu haftalardır yapmak istiyordum," dediğinde, kemiksiz bir yapışkan yığının dönüşüm.

İki elimi boynuna götürdüm ve onu kendime çektim. Bu sefer onu öpen bendim. Artık tadını almıştım, geri dönüşü yoktu. Bunu yüzde yüz yapıyordum ve bin kişilik bir ordu bile beni durduramazdı.

Eli kıcımlı sıkamak için aşağı indiğinde inledim. Diğer eli de bana katılmaya çalıştı ama alçı yüzünden pek bir şey yapamadı.

Trev hayal kırıklığıyla inledi ama öpüşmeyi kesmedi. Bunun yerine bizi görünmeyeceğimiz özel bir köşeye götürdü.

Serbest eli omurgamdan yukarı kaydı. Parmakları enseme sonra aşağı doğru indi. Titredim ve güçlü, kaslı omuzlarını kavradım, ellerim yavaşça sırtı boyunca ilerledi, parmak uçlarım atletik formunun her sert çukurunu ve girintisini keşfetti.

Yine yaralı elini beceriksizce yan tarafıma bastırdı. Tekrar üzerime gelmeden önce nefesinin altında küfredecek kadar uzun süre ara verdi. Diğer eli ön tarafımı keşfediyor, karnımdan yukarı çıkıp göğüslerime masaj yapıyordu. Fransa ve İspanya arasında bir yerde, halka açık lanet bir tren dışında başka bir yerde olmayı hiç bu kadar istememiştim.

İhtiyacı beni ateşe verdi, açlığı o kadar büyüktü ki çaresiz bir korkuyla neredeyse titriyordum. Parmakları kot pantolonumun kemerinin içine girip ıslaklığıma bastırduğunda, yüksek sesli, erotik bir inilti çıkardım. Trev homurdandı ve eli iç çamaşırımın lastiğini geçti. Parmakları ıslaklığımı bulduğunda gözlerim kapandı. Başım vagonun duvarına yaslanırken ağzım onunkinden ayrıldı.

"Aman Tanrım," diye nefes nefese kaldım ve gözlerimi açtım. O kadar sert bir bakışla karşılaştım ki gözlerimi tekrar kapatmak zorunda kaldım. Trev beni izliyor, her tepkimi içine çekiyordu. Parmakları seksime karşı kışkırtıcı bir ritimle hareket etti. Başparmağını klitorisimin üzerinde gezdirdiğinde tüm vücudum titredi.

Kalçalarım sıkıştı ve omurgamı dikleştirdim, ona doğru ittim, yeterince yaklaşmadığımı hissettim. Beni tekrar öpmeye başladı, ama bu sefer daha az çılgınca, daha yavaş-duygusaldı. Klitorisimin üzerinde yaptığı daireler öpücüğünün temposuyla eşleşiyor, ben bir saniye daha kendimi tutamayana kadar zevki artırıyordu.

Keskin, nefessiz bir çığlıkla boşaldım ve yüzümü boynuna gömdüm. Trev elini hareket ettirmedi, onun yerine derin, tatmin olmuş bir ses çıkardı

Parmaklarını içime daldırırken boğazının arkasından bir uğultu yükseldi. Bu enfes istila karşısında inledim ve ona daha iyi erişim sağlamak için sırtımı tekrar kamburlaştırdım.

"İnanılmaz hissediyorsun," diye nefes aldı ben boynunun çukuruna sokulurken.

Hoparlörlerden bir sonraki durağı işaret eden bir anons geldi.

"Bu trende sıkışıp kalmaktan nefret ediyorum," diye mırıldandı Trev. "Burada inip bir otel bulmak ister misin?"

Yumuşak, şaşırtıcı derecede nefesli bir kahkaha attım. "Bence bu oldukça açık olurdu. Muhtemelen herkes şimdiden nereye kaybolduğumuzu merak ediyordur."

"Siktir et onları. Bırak ne istiyorlarsa düşünsünler. Sana şimdi ihtiyacım var."

Huysuz, erkeksi sesi beni tahrik etti. Ben de aynı şeyi istiyordum ama bu fazlaydı. Beni ne kadar çabuk boşaltabildiği, ona karşı kendimi ne kadar hızlı kaybettiğim ile eşleşiyor gibiydi. Hissettiğim açlığı bastırmak için her şeyi yapardım ama şimdilik kendimi dizginlemem gerekiyordu.

"Trev, seninle rastgele bir otelde seks yapmak için bu trenden inmeyeceğim" diye cevap verirken ses tonum çapkıncaydı - durduğumuz istasyonun penceresinden dışarı bakmak için durakladım - "Burgos. Hem zaten birazdan tren değiştirmek için inmemiz gerekecek."

"Sen zalim bir metresin."

Dudaklarım kıvrıldı. "En zalimi."

Bir öpücük daha almak için eğildi. "Ama yine de seni seviyorum."

Yirmi dört.

M Bu açıklama karşısında vücudum hareketsiz kaldı ama cevap beklemek yerine beni tekrar öptü.

Ona sıkıca sarıldım, duygularımı henüz sözlü olarak ifade edemediğim için fiziksel olarak aktarmaya çalıştım. Hava almak için ayrıldığımızda birbirimize sarılarak öylece durduk. Elleri vücudumda geziniyordu, sanki uzun zamandır bana hasret kalmış gibiydi.

Yine de koltuklarımıza dönerken kendimi garip hissediyordum. Beni sevdiğini söylediğinde neden bu kadar çelişkili hissetmiştim? Neden karşılık vermekten bu kadar korkuyordum?

Paul dönüşümüzde ikimize bilmiş bir sırıtış attı ama diğer herkes kendi faaliyetlerine dalmış görünüyordu. Leanne, James ve Isaac seyahat Scrabble'ı oynarken Callum kulaklıklarını takmış, kollarını kavuşturmuş ve gözlerini kapatmıştı. Uyuyor muydu yoksa herkesi görmezden gelmeye mi çalışıyordu anlayamadım.

Koltuğuma yerleştim ve sessizce telefonumdan bölümleri izlemeye devam ettim. Trev bu sefer kulaklığı almadı ama ben onun dikkatinin fazlasıyla farkındaydım. Yan tarafa bakarak onu uyardım ama o sadece sırıttı ve kalçamı avuçladı. Parmakları kotumun kumaşı üzerinde ileri geri hareket ediyordu ve ben aynı parmakların beni nasıl orgazma ulaştırdığını düşünmeden edemiyordum.

Sanırım niyeti buydu.

Konsantre olmak için elimden geleni yaptım ama eğilip "Seni tekrar öpmem gerek" diye fısıldadığında biraz zorlandım. Ve sonra sanki dünyadaki en normal şeymiş gibi boynumu yaladı. Uyarılma hissi tenimin altında alevlendi. Hızla etrafıma bakındım, kimsenin görmediğini fark edince rahatladım.

Gözlerimde bir varil dolusu uyarı vardı ama bu onu caydırmadı.

"Benimle banyoda buluş," diye devam etti.

Kaşlarımı kaldırdım ve fısıldayarak cevap verdim, "Birincisi, hayır, tren tuvaletleri iğrençtir ve ikincisi, beni yalnız bırak. Bugün benden alacağın her şeyi aldın."

"*Benden* alacağın her şeyi aldın mı demek istiyorsun?"

Gözlerimi kıstım ve gülümsememi engelledim. "Acımasızsın." "Sadece sana karşı."

"Bu bir iltifat değildi."

Cevap gülümsemesi . "Evet, ."

Başımı salladım ve onu görmezden gelmeye çalıştım. *Ukala piç.*

Sevdiğim biri.

Yolculuğun geri kalanında Trev'den daha fazla flört görmeden hayatta kalmayı başardım. Yine de tüm bu süre boyunca kaymağı yiyen kedi gibi sırtıtmayı bırakmadı. Bu kadar sevimli olmasaydı beni rahatsız ederdi.

Bu ?

Trev ve ben sonunda kendi zamanımızı yaşayacak mıydık?

Yolculuğumuzun geri kalanında kendimi havada süzülüyormuş gibi hissettim. Madrid'e vardığımızda, çırpınan kalbimle o kadar meşguldüm ki anılarıma veya takvimdeki tarihe odaklanacak zamanım olmadı.

Dairemiz şehrin tam ortasında, etkileyici bir şekilde yenilenmiş dönemsel bir binanın en üst katındaydı. Orada bir

Çatı bahçesinde şehrin muhteşem manzarasının yanı sıra son teknoloji ürünü bir spa küveti bulunuyordu.

Saat geç olduğundan ve grubun sabah erken kalkması gerektiğinden, içeri girer girmez hepimiz hemen yattık.

Telefonum yatağıma yeni yerleşmiştim.

Seni düşünmeden duramıyorum.

Nabzım kulaklarımda gümbürdüyordu. Koridorun hemen sonundaydı. İstesem ona gidebilirdim ama yine de Callum'la aynı odayı paylaşıyordu. Dairede çok fazla insan vardı ve mahremiyet için gidilecek hiçbir yer yoktu. Telefonum başka bir mesajla çaldı.

Sana ihtiyacım var.

Benimle çatıda buluş.

Kıpırdamadım, çatıyı unutmuştum. Ve jakuziyi. Gitmeli miydim? Çatıdaki bahçe bize biraz mahremiyet sağlayacaktı ama istediğim bu muydu? Bu adımı attıktan sonra geri dönüşü yoktu. Zaten geri dönüşü yoktu ama seks yapmak bunu mühürleyecekti. Onun için kaybolmuş olacaktım, gerçekliğe geri dönme umudum olmayacaktı.

Yapamam.

Yapabilirsin. Sadece sana sarılmak istiyorum. Hepsi bu.

Telefonum elimde titrerken onun bariz yalanına bir kahkaha attım.

Trev: Ayrıca buzdolabında şampanya ve çilek buldum ;-) Trev:

Tamam, yalan söyledim. Onları almak için Neil'i dışarı çıkardım.

Reya: Ona bunu yaptırdığına inanamıyorum. Saat gecenin on biri.

Hey! Bu onun işi.

Telefonumu yere bıraktım ve odanın diğer ucuna baktım. Leanne yatağında derin bir uykundaydı, vücudunu sadece ince bir çarşaf örtüyordu. Bavulumu kaldırdım ve bir hırka bulmak için karıştırdım, çünkü

Çatıda serin olur. Yarın amaşır yıkamak için gerçekten zaman bulmam gerekiyordu çünkü kıyafetlerimin çoğu giyilemeyecek kadar kirliydi.

Sonunda uzun lacivert bir hırka buldum. Onu üzerime geçirerek sessizce odadan çıktım. Çatıya çıkan merdivenleri tırmandım ve Trev'i geniş bir veranda kanepesinde otururken buldum. Parıldayan ışıklar ve sivri atılarla dolu şehir manzarasına bakıyordu. Uzun bir süre orada durup onu izledim.

Kalbim çok dolu hissediyordum. Onu o kadar çok seviyordum ki tüm vücudum ağrıyordu. Aşkın daha zevkli olması gerekmez mi? İnsanın iini neşeli bir umut ve olasılık duygusuyla doldurması gerekmez mi? Çünkü bu daha çok bağımlılık gibi hissettiriyordu. Ama belki de yanılıyordum. Belki de geçmiş deneyimlerim yüzünden iyi bir şeyler olduğunu, Trev'le ilişkimizde yeni bir döneme girdiğimizi fark edemeyecek kadar yara almıştım.

"Hey," diye selam verdim sonunda ve o da kalbimi durduran bir gülümsemeyle arkasını döndü, sevdiğim gamzelerini gösterdi. şampanya bir kova buzun soğutulmuştu, yanında da bir karton ilek vardı. Arkamda sıcak küvetin fokurdadığını duyabiliyordum. Tüm sahne o kadar sevimsizdi ki neredeyse romantikti.

"şimdi de Hugh Hefner mı oldun?"

Trev kıkırdadı. "Hugh Hefner olsaydım, pijama ve ev ceketini giyerdim."

Kollarımı kendime sararken bir kahkaha attım. "Kaptan şapkasını unutma." Kaşlarını çatarak durakladım. "Neden hep pijama giyiyor ki?"

Trev her şey çok aıkmış gibi bana baktı. "nk ya sahte memeli bir sarışına çaktı ya da sahte memeli bir sarışına akmak *zere*."

Dudaklarım bir gülümsemeyle seğirdi. "Ah, şimdi ."

Trev'in yüz hatları ısındı. "ok . Buraya gel." Gözlerinde karşı koyulması zor seksi bir parıltı vardı, ama ben

yerimi koruyacağım.

"Bu özel salona girmek isteyip istemediğime hâlâ karar veremedim."

Alınmış gibi yaptı. "İyi bir müessese işlettiğimi bilmenizi isterim. Neredeyse hiç fahişe yok."

Benden bir kıkırdama kaçtı. "Oh iyi, bu durumda."

"Reya, o seksi kışını buraya getir."

Sesindeki davetkâr ritim karşısında yutkundum ve çatıda biraz daha ilerledim. Sudan buhar yükselirken jakuzinin etrafında yürüdüm. Sokağın aşağısında, barların ve gece geç saatlere kadar açık olan restoranların önünde insanlar sosyalleşiyordu ama sesleri kısık ve uzaktı. Buz kovaşından şampanya şişesini aldım. Etiketini okumak için ışığa tuttuğumda çıplak ayağıma bir su sıçradı. "Beni kandırdılar. Bu Prosecco."

Trev omuz silkti. "Aynı şey."

Alaycı bir şekilde nefesim kesildi. "Bunu Fransızlara söyleme. Kellen gider."

Derin ve samimi bir sesle güldü ve elimi tutmak için uzandı. Beni yanına oturtmak için aşağı çekti, iki bardağı aldı ve şişeyi açtı. Bana bir flüt uzatırken kabarcıkların tepeye yükselmesini izledim. Flütü havaya kaldırdım.

"Neye kadeh kaldıralım?"

Trev göz kırptı. "Biz, tabii ki."

"Bize," diye ilan ettim. "Bir şekilde Madrid'de bir çatı bahçesinin yolunu bulan bir çift İngiliz serseri."

"Bize," diye yineledi Trev ve kadehlerimizi tokuşturduk. Bir yudum almamı izlerken bakışları karardı, hilal gece gökyüzünde parlıyordu.

Trev bir çilek almak için eğildi. Dudaklarımdan biraz uzakta tuttu. Burnumu kıvırdım. "Beni beslemeye çalışmayı aklından bile geçirme."

Gözleri şeytani bir parıltıyla parlıyordu. "Oyuna devam et Reyrey, ben de bunu senin için değerli kılayım."

"Benim için değerli olmasının jakuziyle bir ilgisi varsa bir daha düşünebilirsin. Mayo getirmedim."

"Bunun bir önemi yok," diye .

"Oh, evet öyle. Seninle oraya girmeyeceğim." Yine gamzeler. "Göreceğiz bakalım."

Onunla tartışmaya zahmet etmedim, çünkü bu sadece kaybedilmiş bir savaş olacaktı. Trev her şeye bir cevabı olan bir insandı. Eğer profesyonel bir serbest koşucu olmasaydı mükemmel bir politikacı olurdu. İçkilerimizi yudumlayıp manzaranın tadını çıkarırken aramıza sessizlik çöktü. Aklım tren yolculuğuna, Callum ve küçük kızla yaşadığım olaya gitti.

"Callum bugün neden bu kadar üzgündü? O çocuk yanına geldikten sonra neredeyse tek kelime etmedi."

Trev uzun bir süre sessiz kaldı, o kadar uzun süre ki sorumu duyup duymadığını merak ettim. Hâlâ Callum'u anlamaya çalışıyordum. Grubun bir çözemediğim tek üyesi oydu.

Trev nihayet konuştuğunda sesi kısılmıştı. "İlk sezonumuzun çekimlerinin ortalarına doğru Callum ve Leanne birlikte yatmaya başladılar."

"Ah," dedim, gerçi bu haber beni şaşırtmamıştı. romantik bir şeyler olduğu belliydi. Bir yudum daha almak için bardağı ağzıma götürdüm. Neil'in bunu gece geç saatlerde açık bir likör dükkanından almış olması gerektiği düşünülüşünde şaşırtıcı derecede iyiydi.

"İkisi arasında oldukça gergin bir ilişki vardı ama bunu hepimizden saklamayı başardılar. Sonra bir gün rıhtımda çekim yapıyorduk. Tehlikeliydi ve alışık olmadığımız bir şey olmamasına rağmen Leanne düştü ve ağır yaralandı."

Kaşlarımı çattım, diziden bunların hiçbirini hatırlamıyordum. Her bölümü izlemiştim ve kesinlikle Londra limanlarını içeren bir bölüm hatırlamıyordum.

Trev, anısı hâlâ tazeymiş gibi kaşlarını çattı. "Kanı gördüğümüzde hepimiz panikledik. Bir ambulans geldi ve acilen hastaneye kaldırıldı. Üç aylık hamile olduğu ortaya çıktı. Bebeğini kaybetti."

Nefes alışım o kadar yüksekti ki sokaktan bile duyulabilirdi. Trev'in ne söylemesini bekliyorsam, değildi. Leanne için şiddetli bir üzüntü ve acı hissettim, ama sonra Callum'u ve o küçük kız için ne kadar korktuğunu düşündüm.

"Bebeğin cinsiyetini hiç öğrenemediler ama nedense Cal onu hep kız olarak düşündü. Küçük çocukların etrafında olmak onun için zor. Kaybettiklerini hatırlatan çok fazla şey var."

"Aman Tanrım, Trev. Bu çok korkunç," dedim üzüntüyle. "Ama bunların hiçbirini diziye koymadılar, değil mi?"

Trev başını salladı. "İster inanın ister inanmayın, yapmak istediler ama Cal küplere bindi. O günkü görüntülerin tek bir saniyesini bile kullanırlarsa işi bırakacağını söyledi. Hepimiz onun arkasındaydık, bu yüzden başka seçenekleri yoktu. Eğer hepimiz işi bırakırsak, ellerinde hiç gösteri kalmazdı."

Vay canına. Bu kesinlikle cesurcaydı, özellikle de programın henüz yayına girmediği düşünülduğünde. Seyircileri ya da hayranları yoktu, hiçbir nüfuzları yoktu ama yine de birleşik bir cephe olarak durdular.

Trev yaklaştı ve kolunu omuzlarıma doladı. "Cal'in bazen şımarık bir velet gibi görüldüğünü biliyorum ama daha önce de söylediğim gibi, kendine göre nedenleri var."

"Evet, bunu şimdi görebiliyorum," diye nefes aldım, onun davranışlarını yepyeni bir ışık altında görüyordum.

Şimdi Leanne ile aralarındaki sürekli gerilimi, artan duyguları ve üstü örtülü kızgınlığı anlıyordum. Yine de

Bu kaybın Callum'u Leanne'den daha fazla etkilediğini düşünmek tuhaf. En azından dışarıdan öyle görünüyordu. İçeride her türlü şeyi hissediyor olabilirdi.

Trev düşüncelerimi okumuş gibi, "Cal babasız büyüdü. Hayatı boyunca, eğer bir çocuğu olursa, babasının ona yaptığı gibi onu terk etmeyeceği konusunda kararlıydı. Sonra baba olma şansı, o daha bu şansa sahip olduğunu bile bilmeden elinden alındı."

"Onun için çok üzülüyorum," dedim ama bir yandan da Leanne'in önünde kadınları teşhir ederken neden bu kadar küstah olduğunu anlamıyordum. Onunla alay ediyordu. Bir keresinde bana onun tekliflerini nasıl reddettiğini anlatmıştı. Belki de bu, ondan intikam almak için kullandığı yanlış bir yoldu.

Trev başını salladı ve bir yudum Prosecco içti. "Hayat bazen çok boktan olabiliyor."

Elimi göğsüme götürüp ovuşturarak, "Kalbim ikisi için de gerçekten acıyor," dedim.

Trev'in ifadesi yumuşadı, gözleri yüzümde gezinmeye başladı. "Hepimizin katlanması gereken çarmıhları var."

Ciddi ifadesi ve empatik tonu düşüncelerinin nereye gittiğini gösteriyordu. Bana olanları, kendi travmatik deneyimimi düşünüyordu.

Duruşum sertleşti. "Yine de benim için durum farklı. Hâlâ o travmayı yaşamıyorum. Bir yıl önce olmuş olabilir ama Callum ve Leanne hâlâ yaşadıkları trajedinin içinde." Her gün birbirlerini görmek sürekli bir hatırlatıcıydı.

Trev'in bakışları anlayışlı bir hal aldı. "Bazen ne kadar birlikte olduğunuza gerçekten hayran oluyorum. Bunu nasıl yapıyorsunuz bilmiyorum."

kaçırdım, kendimden utanıyordum. Konuştuğumda sesim . "Karla çok yardımcı oldu. O hala berbat durumdaydım.

Callum ve Leanne gibi. Ama sonra beni kendini savunmayı öğrenmeye ve danışmanlık almaya teşvik etti. Onun arkadaşlığı hayatımı değiştirdi."

"Ablam çok özel biri, değil mi?"

Başımı salladım. "Eğer o olmasaydı, bugün nerede olurum emin değilim."

Bana samimi bir bakış attı ve gözlerindeki vahşet beni biraz şaşırttı. "Eğer o olmasaydı, asla tanışamazdık. Ona lanet olası bir Lamborghini almalıyım."

Güldüm ama sonra Trev uzanıp hırkamı omzumdan aşağı çekerek altındaki ince atletimi ortaya çıkardığında gülümsemem soldu. Parmağını köprücük kemiğimin üzerinde gezdirdi ve dokunuşuyla ürperdim. Elini göğüs kafesime doğru uzattı ve bir sanat eserini inceler gibi başını eğdi. "Tenimiz birbirine çok yakışıyor."

Basit bir dokunuşla tahrik olduğumu hissettim. Trev jakuziyi işaret etti, sesi baştan çıkarıcı, boğuk bir sükûnetle çıkıyordu. "Hadi ."

Koltuktan kalkıp kıyafetlerini çıkarmaya başladığında başımı salladım. "Uygun kıyafetimiz yok," diye mırıldandım ve kemerini dikkatle çözmesini izledim.

"Bunu zaten söylemiştin," diye cevap verdi karanlık bir sesle.

Yutkundum, boğazım aniden kurudu. "İnsanlar bizi görebilir."

Gözleri karanlıkta hınzırca parlıyordu. "Çok yukarıdayız. Kimse görmez. Haydi, Reyrey. Benimle cesur ol."

O zaman hiçbir şey söylemedim, sadece boxer'ına kadar ve küvete tırmanmasını izledim, alçılı kolunun suya girmemesine dikkat ettim. "Su mükemmel." diye baştan çıkarıcı bir şekilde mırıldanırken bakışları benimkileri yakaladı.

Gergin bir kıkırdama çıkardım ve küvete yaklaştım. Suyu temkinli bir şekilde bakarken Trev'in dikkati üzerimden hiç ayrılmadı, ellerim hırkamın eteklerine gitti.

"Gülmeyeceğine söz veriyor musun?" "Neden güleyim ki?"

"İç çamaşırım uymuyor," diye itiraf ettim.

Bana kemerli bir bakış fırlattı. "Reya, iki haftadır yoldayız. Şu anda hepimiz uyumsuz iç çamaşır ları giyiyoruz."

Burnumu kıvırdım. "Bu hiç mantıklı değil." Erkeklerin eşleştirecek hiçbir şeyi yoktu.

Sadece dişlerini göstererek sırtıttı. Hırkamı yavaşça çekiştirdim, ardından leopar desenli ve siyah dantelli sütyenimi ortaya çıkarmak için atletimi başımın üzerinden kaldırdım. Pantolonumu kalçalarım dan aşağı indirirken Trev her hareketimi izledi, ta ki sütyenim ve parlak mavi külotumdan başka bir şeyim kalmayana kadar.

Beni içine çekerken sırtışı genişledi, sonra bakışları ısındı. "Hayatımda gördüğüm en seksi şeysin."

İltifatı kendimi tam da öyle hissettirdi; seksi, güçlü, bir tür Bond Kızı ya da Victoria's Secret modeli gibi. Sert ve cinsel çekiciliğimin kontrolünü tamamen elimde tutuyordum.

Trev'in gözleri bacaklarımda dolaştı, karnımı sıyırdıktan sonra göğüs dekolteme geldi. Küvetin kenarına yaklaştım ve deneysel olarak bir parmağımı suya daldırdım. Su nefis bir şekilde ılıktı. Tedbiri elden bırakmayıp küvetin karşı tarafında durmama rağmen suya girdim. Trev'in bakışları günahkârca parlıyordu, sanki benim mesafem onun memnuniyetle kabul edeceği bir meydan okumaydı.

Köpükler köpürerek günün tüm seyahat ve stresini kaslarıma ve kemiklerime masaj yaptı. Gözlerimi kapattım ve başımı geriye doğru eğerek bu zevkli hissin tadını çıkardım. Derin bir nefes aldım ve anın tadını çıkardım, sonra boynumda bir ağız hissettiğimde nefesim kesildi.

"Kendime engel olamadım," diye mırıldandı Trev ısırırken ve yalarken. "Burada oturmak bile bir hediye gibi."

Kulak mememi ağızına aldığında inledim, eli göğsüme masaj yapmak için yukarı çıktı. Aleti sudan çıktığında, diğer elinin neredeyse üzülyordum. Tek eliyle beni bu kadar tahrik edebiliyorsa, iki eliyle neler yapabileceğini hayal edin. Aslında iki eliyle ne kadar iyi olduğunu çok iyi biliyordum.

Ustaca uzanıp sütyenimin klipslerini açtı ve yüzünü göğüslerime doğru indirmeden önce kanepenin üzerine fırlattı. Dudaklarını meme ucuma götürüp sertçe emmeden önce önce birini, sonra diğerini ağızına aldı. Küçük bir ısırık verdi ve ben de keskin bir zevk ılığı attım.

Trev meme ucumun etrafında gülümsedi. Aşağıya baktım ve bakışlarıyla buluştum, o mavi gözleri seksi bir yaramazlıkla parıldıyordu. Sırtımı dikleştirdim ve eliyle diğer göğsüme masaj yaparken, o da meme ucumu inanılmaz bir çırpınma tekniğıyle dilledi.

Suyun içinden onu yakaladım, boxer'ının lastiğini buldum ve elimi içine sokarak sikini kavradım. Onu avuçladığımda yüksek sesle inledi, dili meme ucumda hızlandı. Ben onu yavaşça sarsarken, eli külotumun içine kaydı ve parmakları doğrudan içime girdi.

Nefes nefese kaldım ve onu daha sert çektim. Homurdanarak parmaklarıyla daha hızlı pompalamaya başladı. Elim taşaklarını avuçlamak için aşağı kaydığında, alçak sesle bir dizi küfür ve saniyeler sonra beni küvetten kaldırdı. Bunu tek koluyla nasıl yaptığına dair hiçbir fikrim yoktu ama ben farkına bile varmadan Trev iç çamaşırlarımı çıkarıp boxer'ını yırtarcasına çıkarırken kanepede dümdüz yatıyordum.

Cüzdanını bulmak için kotunu karıştırdı ve parlak bir folyo paket çıkardı. Prezervatifi takarken bakışlarımla karşılaştı ve ben azgın, ıslak bir halde, beklentimi zar zor zapt ederek orada uzandım. Bir yıl olmuştu, evet, ama bu Trev'di. Onunla seks yapmak, başka biriyle seks yapmaktan çok farklıydı.

"Tanrım, sana bakarken bile boşalacağım," diye homurdandı ve bacaklarımın arasına tırmandı.

Başımı yastığa koyup gözlerimi kapattığımda siki beni dürttü. Trev şakaklarımı, yanaklarımı, burnumu, ağzımı ve çenemi öperken kendini girişime yerleştirdi. Bir koluyla kendini yukarı kaldırdı ve "Gözlerini aç" diye nefes aldı.

Onları açtım ve içeri itti, kalın boyu beni doldurdu.
Yukarı.

Ağzını ıslak, erotik bir öpücükle kendime çektim, dillerimiz girip çıkmaya başladığında birleştik. Tutkulu iniltileri beni çılgına çevirirken kolunu belime doladı ve etkileyici bir şekilde bizi çevirdi, böylece ben üstteydim. Kısa, titrek bir öz-bilinç anı beni vurdu ama sonra onun bakışlarında sevgi ve şefkatle bana baktığını gördüm ve eriyip .

Ben ona binmeye başladığımda göğüslerime masaj yaptı. Trev elimi kavradı ve iç içe geçmiş parmaklarımızı kalbinin üzerine getirdi. Bana öyle bir şevkle ki neredeyse parçalanacaktım.

"Sen bir tanrıçasın. Seni seviyorum. Seni sevmekten asla vazgeçmeyeceğim." *Yemin etmiş gibi hissettim.*

Onun tutkusu beni boğuyordu. Kendimi ona karşı en şiddetli, en mantıksız, ilahi şefkat ve sevgiyle dolu hissediyordum. Benimkini kavrayan elini sıktım, "Ben de seni seviyorum" derken kalbim neredeyse göğsümden fırlayacakmış gibi çarpıyordu.

Kelimeler ağızımdan çıkar çıkmaz Trev'in gözleri bir cehennem gibi parladı. Kendimi aynı anda hem bu kadar savunmasız hem de bu kadar bütün hissetmemiştim. Onu sevdiğimi söylemenin beni hapsedeceğini düşünmüştüm ama bunun yerine beni özgür bıraktı. Vücudumdaki her gözenek canlandı. Sadece nasıl hissettiğim değil, sevgimin ona nasıl hissettirdiğini de görüyordum. Onu hiç bu kadar mutlu ve kabullenmiş görmemişim. Sanki hayatı boyunca onu sevdiğimi söylememi gibiydi.

Bakışları beni esir alırken titrek, zevk dolu bir inilti çıkardım, elimi bir kez bile bırakmadı. Üzerimizde sadece ay ve yıldızlar varken, bedenlerimizi o kadar yüksek bir zevke çıkardık ki bir daha asla geri inmek istemedim.

Yirmi beş.

W Ertesi sabah uyandığımda kaslarımın en harika şekilde ağrıdığını hissettim. Güneş çatı bahçesinde parlıyordu, ince bir battaniyeye sarılmış yatıyorduk. Dün gece Trev beni nasıl aldığına dair cezalandırıcıydı. Dudakları, dişleri ve diliyle vücudumda tatmadığı tek bir kaldığını sanmıyordum.

dolanmış halde yatarken eli karnımı okşadı. "Günü benimle geçir," diye mırıldandı.

"Sette olman gerekmiyor mu?"

"Var. Ama sadece denetlemek için. Bir günlüğüne bensiz de yapabilirler."

"Barry'nin bunu böyle göreceğinden emin değilim." "Görmek zorunda kalacak."

"Neil'in muhtemelen benim yardımına ihtiyacı olacak."

"Neil bir güç merkezi. başaracaktır."

Bunun üzerine ona gülümsemek için yer değiştirdim. "Günü birlikte geçirmemiz konusunda gerçekten kararlısın."

Yüz ifadesi şefkat doluydu. "Dün gece bana beni sevdiğini söyledin. Bu yakın zamanda unutacağım bir şey değil. Bu yüzden bir süreliğine seni kendime istersem beni dava et."

Konuşma şekli içimi ısıttı ve duygusallaştırdı. Yanağını okşadım ve dudaklarına yumuşak bir öpücük kondurdum. "Seni gerçekten seviyorum. Ve bunu söylemem bu kadar uzun sürdüğü için özür dilerim."

"Özür dileme," diye mırıldandı. "Ben mutluyum."

Birkaç dakika bu şekilde kaldık, tatlı öpücükler ve kalıcı dokunuşlar paylaştık. Sonunda kendimi ondan uzaklaştırmayı başardığımda kıyafetlerimi toplamaya gittim. Trev koltukta kaldı ve ben giyinirken beni şefkatle izledi. Saat henüz erkendi ama kimsenin buraya gelme ihtimalini göze almak istemedim.

"Sen de üzerine bir şeyler giysen iyi olur," diye önerdim ama bana sadece tembel bir sırıtış fırlattı.

"Sanırım beni tercih ediyorsun."

Bir yastık aldım ve yüzüne fırlattım.

Aşağıya indiğimizde, Trev neyse ki üzerine bir şeyler giymeye karar vermişti. Neyse ki diyorum çünkü herkes mutfakta toplanmış kahvaltı ediyordu. Ve herkes derken, *herkesi* kastediyorum. Isaac bile bir şeyler atıştırmak için gelmişti. Paul ısıklık çalarken ve Callum yüksek sesle ulurken, diğerleri kıkırdayarak eğlenirken donup kaldım. O kadar utanmışım ki hemen odama koştum ama James'in hepsine büyümelerini söylediğini hala duyuyordum.

O haklıydı. Bazen bir grup ergenle aynı evi paylaşmak gibiydi. Trev'in utangaç bir yapısı yoktu elbette. Geldi ve odamın kapısında durdu, kollarını kavuşturdu ve kendinden kesinlikle memnun görünüyordu, "Sanırım bir araba kiralayacağım, böylece arabayla gezebiliriz. Alışılmışın dışına çıkarız. Direksiyon başına geçmeyeli çok uzun zaman oldu. Yoksunluk çekiyorum."

Buna sıırıttım, çünkü diğer kardeşleri gibi Trev için de araba kullanmak neredeyse nefes almak kadar önemliydi. "Elbette," diye başımı salladım. "Kulağa eğlenceli geliyor."

Geldi ve hazırlanmam için yanımdan ayrılmadan önce bana ateşli bir öpücük verdi. Duş aldım, sonra son temiz giysimi buldum. Üzerinde küçük bulutlar olan açık mavi bir çay elbisesiydi. Birkaç ay önce memleketteki şirin bir vintage tarzı butikten almıştım. Göğüs dekoltesini biraz fazla gösterdiği için nadiren giyiyordum, ancak eteği dizlerimin üzerinden geçiyordu, bu yüzden çok açık değildi. Birkaç babetle eşleştirdim ve ardından kirli kıyafetlerimi yıkamak için bavulumu çamaşır odasına sürükledim.

Trev lacivert gömleği ve bej rengi chino pantolonuyla odasından çıktığında grup çoktan ayrılmıştı, Ray Bans gözlüklerini kafasına geçirmişti. Zahmetsizce şık ve seksi görünüyordu ve ben şimdiden onu yatağa sürüklemek istiyordum. Ya da çatıya. Her neyse işte.

Bana çok cazip bir dilim pastaymışım gibi baktı ve sonra "Bu elbiseyi neden daha önce hiç görmedim?" diye sordu.

Ellerimi kumaşın üzerinde gezdirdim, omuz silkerken sergilendiğimi hissettim. "Çok sık giymiyorum."

Trev'in sesi . "Öyle *yapmalısın*."

Küçük tonu gözeneklerimi sıkılaştırdı ve telefonumdaki mesajları kontrol ederek dikkatimi dağıttım. Bugün burada olamayacağım için Neil'den özür dilemeye gittiğimde, Trev'in onu çoktan bilgilendirdiğini söyleyerek beni başından savdı. Ona üzgün olduğumu ve yarın izin almak isterse yerine bakabileceğimi söyledim, o da memnuniyetle kabul etti.

Trev spor bir araba kiralamıştı ve camlar açık, saçlarımda esintiyle yolda ilerlerken gülümsedim. Beni güzel bir açık hava kafesinde kahvaltıya götürmüştü ve şimdi şehri ve çevresini keşfedecektik. Bu Trev'in fikriydi ama ben akışına bırakmaktan mutluydum. Günü onunla geçirebildiğim sürece ne yaptığımızı umursamıyordum. Ancak, bölge tanıdık gelmeye başladığında

Gergindi. Trev gözlerini dikmiş, elleri direksiyona biraz fazla sıkı yapışmıştı.

"Nereye gidiyoruz?" Göğsüm daralarak sordum. Trev yavaş bir nefes verdi. "Benden nefret etme."

Şimdi daha da endişeliydim. "Neden senden nefret edeyim ki?"

Bakışlarını benimkilere çevirdi, hem kararlılık hem de özür bir aradaydı. Yüksek sesle, panikle nefes aldım ve kollarımı göğsümde kavuşturdum. Harika bir sabah geçiriyorduk. Neden bunu böyle mahvetmeye çalışsın ki?

"Daha büyük bir iyilik için kendimi feda ediyorum."

"Bu daha iyi bir şey değil, Trev. Öyle olduğunu düşündüğünü biliyorum ama değil. Daireme geri dönmek istiyorum."

"Sadece beni dinle."

Histerik bir kahkaha attım. "Nasıl bir mantık yürütebilirsin ki? Beni teyzemin evine götürüyorsun. Temmuz'un ortasındayız. Tüm ailemin orada olacağını biliyorsun."

Bir anda ona Madrid'deki yazlarımı anlatmak için harcadığım onca saat için pişman . Kuzenlerimin isimlerinden teyzemin adresine ve Pazar günleri ayine katıldığımız kiliseye kadar her ayrıntıyı biliyordu.

Trev ağzından kaçırarak "Bir e-posta yeterli değil" dediğinde boğazımın düğümlendiğini hissettim.

Ona ters ters baktım. "Sen neden ?"

"Kız kardeşinize bir e-posta gönderdiğinizizi ama onun yanıt vermediğini söylediniz. E-postaları görmezden gelmek çok kolay. Sizi şahsen görmesi gerekiyor. Sizin gerçek, yaşayan, nefes alan ve acı hisseden bir insan olduğunuzu bilmesi gerekiyor, aksi takdirde asla size ulaşamayacaktır. Bir keskin nişancı ya da uzaktan kumandalı bir insansız hava aracını kontrol eden biri gibi. Öldürdüğünüz insanlar hakkında kötü hissetmemek kolaydır, çünkü siz millerce uzaktasınız.

Bütün ülkeler uzakta. Mesafe rahatlık yaratır. Kız kardeşiniz gözlerinizdeki acıyı görürse, ona katlandığınız tüm zorlukları anlatırsanız, o zaman hayatınızda olmak isteyecektir. Ve eğer , o zaman zaten kalp acısına değmez."

Ona baktım, çünkü belli ki bunu düşünmek için çok zaman harcamıştı. Duygulandım ama aynı zamanda öfkelendim. Bunu benim üzerime yıkmaya hakkı yoktu, müdahale etmeye, beni tuzağa düşürmeye hakkı yoktu.

Pencereden dışarı baktığımda Trev arabayı banliyödeki bir konut sokağında durdurmuştu. Halamın evinin birkaç ev aşağısındaydık. Ön bahçedeki tanıdık pembe hibiskus çalıları göğsümü ağrıtıyordu.

"Burada ne yapmamı bekliyorsun, Trev? Beni kollarını açarak karşılamayacaklar. Beni görürlerse ailem çok kızar."

"Ailen umurumda bile değil. Bana kalırsa, gidip bir uçurumun kenarından atlasınlar. Kız kardeşinle ve belki de erkek kardeşinle konuşmanı istiyorum. Seni sıkık olanla değil, . Görmediğimi sanıyorsun Reya, ama görüyorum. Kalbinin onlar için kanadığını görebiliyorum. Onları hayatında istiyorsun."

"O kadar kolay değil," diye fısıldadım gözlerimden yaşlar süzülürken.

Sonra sessizlik içinde oturduk. Pişmiş toprak tuğlalı eve baktım, güneş çatıyı dövüyordu ve mutlu çocukluk anıları içime doldu. Beni buraya getirdiği için Trev'e kızgın mıydım yoksa burayı tekrar görme şansı bulduğum için minnettar mıydım bilemiyordum çünkü burası benim bir parçamdı. Eğer o bu riski almasaydı, asla geri dönemeyebilirdim.

Arabada öylece otururken uzun bir süre geçti, klima kadar açıldı. Hiç düşünmeden elimi kapı koluna götürdüm ve iterek açtım. Öğle sığağında dışarı çıktım ve ter içinde kaldım.

Anında alnımda noktalar oluştu. Saçlarım her zaman biraz evcilleştirilemezdi, ama bugün nem saçlarımı inanılmaz derecede kıvrıcık yapmıştı.

Trev beni takip etmedi. Onun yerine arabada kaldı ve ben sokakta yürürken beni izledi. Komşu evlere bakarken, ne kadar az değiştiklerine hayret ettim. Buraya en son geldiğimde on yedi yaşımdaydım. Bu neredeyse on yıl önceydi ama yine de daha uzunmuş gibi geliyordu. Sanki başka bir hayat gibiydi. Burayı bir yetişkinin gözünden görmek tuhaftı. Değişmiştim. Yaşlanmıştım. Ama burası aynı .

Kuşlar cıvıldıyor ve bahçelerden birinden birinin köpeği havlıyordu. Bir çiçek fidanının hoş kokusunu içime çekmek için eğildiğimde şok olmuş bir sesin adımı söylediğini duydum.

"Reya?"

Olduğum yerde donup kaldım, sonra doğruldum ve yavaşça arkamı döndüm. Kız kardeşim Paula, elinde bir fincan kahveyle teyzemin bahçesinde duruyordu. Yüzünde şok dolu bir ifadeyle bana bakıyordu. İkimiz de ne söyleyeceğimizi bilmiyorduk ama sonunda sesimi buldum.

"Paula, ben-"

"¿Qué carajos crees que estás haciendo aquí?"

Annem bir kasırga gibi evden dışarı fırladı. Ufak tefek bir kadındı ama o anda rakibini alt etmek üzere olan bir sumo güreşçisinin tüm öfkesini taşıyordu.

Kız kardeşim ona döndü. "Anne, yapma."

Annem ona doğru bakmadı bile. Onun yerine yüz hatları öfkeyle çizilmiş bir halde bana doğru geldi. Uzakta bir araba kapısının açılıp kapandığını duydum, ardından Trev'e ait olduğundan emin olduğum ayak sesleri yaklaştı. Çok yaklaşmadı ama varlığının yakınımda olduğunu ve beni kolladığını hissettim.

Teyzemin evinin yanındaki evde yaşayan bir adam çiçeklerini sulamak için dışarı çıktığında annem ona hoşnutsuz bir bakış fırlattı. O da

İngilizceye geçti. Tanrı korusun, kızının ne dediğini anlamamıştı bile.

"Şimdi git, baban seni görmeden önce. Burada istenmiyorsun."

Yutkundum ve sert bakışlarına karşılık vererek dik durdum. "Paula ve Samuel'i görmeye geldim."

"Seni görmek istemiyorlar, o yüzden git," diye tükürdü, her kelimesinden küçümseme damlıyordu. Kapısını para isteyen bir keş olduğuma yemin edebilirdiniz.

Paula'ya baktım, beni savunmasını istiyordum ama tek kelime bile etmedi.

Bir an için solup gitmek, bir acı ve ıstırap yumağına dönüşmek ve burayı terk etmek istedim. Ama sonra onun ne kadar önemsiz olduğunu hatırladım. Annemin ne kadar kusurlu, korkak, berbat bir insan olduğunu hatırladım ve bundan güç aldım.

Mükemmel olmaktan çok uzaktım ama iyi bir insandım. Onun inanmak istediği gibi bir yalancı değildim. Benim saklayacak hiçbir şeyim yoktu, oysa onun tüm hayatı bir şeyleri saklamak, insanların görmesi için sahte ve mükemmel bir cephe oluşturmak üzerine kuruluydu.

Bakışlarıyla yüz yüze . "Paula ile konuşana kadar gitmiyorum. Yalnız."

Annemin gözleri kısıldı ve sonra dikkatini kız kardeşime yöneltti. "Onunla konuşmak ister misin?"

Paula dudağını ısırırken uzun, acı verici bir duraklama oldu. Yüzünde hayal kırıklığının yanı sıra korku da vardı. Sonunda gözleri kısa bir an için benimkilere kaydı ve özür dileyerek fısıldadı: "Hayır, istemiyorum."

Onun bu basit reddi karşısında göğsüm daraldı. Annem hışımla çıkıp gelmeseydi bana bir şans verir miydi? O gün ilk kez gözlerim yaşarmıyordu. Kapı açıldı ve kardeşim Lucas dışarı çıktı, onu babam ve diğer kardeşim Samuel izledi. Lucas'ın karısı da dışarı çıktı.

aşağılanmama ve reddedilmeme seyirci kaldılar. Bunu bana bir kez yapmaları yeterli değildi; beni ikinci kez de uzaklaştırmaları gerekiyordu.

Herhangi bir zayıflık belirtisi göstermeme izin vermayerek gözyaşlarımı içime çektim ve yerimde durdum. Her birinin gözlerine bir kez baktım ve sonra şöyle dedim: "Kurban bendim. Yalan söylemedim. Ne kadar kötü olduğunuzu asla göremeyeceksiniz ama Tanrı her şeyi görüyor ve bu asla kaçamayacağınız bir şey."

Bununla birlikte döndüm ve uzaklaştım. Trev benden sadece birkaç metre ötede duruyordu, yüzünde sert bir ifade vardı. Ona ulaştığımda elimi tuttu ve birlikte arabaya doğru yürüdük. Onlara Tanrı'yı fırlatmanın alçakça bir darbe olduğunu biliyordum ama bildikleri tek karşılaştırma buydu. Benimki gibi bir aileye bir şey anlatmanın tek yolu buydu. Kendilerini her zaman çok dindar, çok kutsal görüyorlardı ama içten içe bunun bir yalan olduğunu bilmeleri gerekiyordu. Ve belki, sadece belki, kasvetli, yalnız bir gecede sözlerimi hatırlar ve yanlış yaptıklarını anarlardı.

Yolcu koltuğuna tırmanırken sessizdim. Trev motoru çalıştırdı ama biz uzaklaşırken hiçbir şey söylemedi. Birkaç dakika sürdü ama sonunda gözyaşlarımın akmasına izin verdim. Yüzümü ellerimin arasına alırken boğuk bir acı çığlığı attım. Hıçkırıklar bedenimi sarstı ve Trev uzanıp dizimi sıkarak beni rahatlattı. Hemen elini ittim ve arabanın diğer tarafına olabildiğince yaklaştım.

Endişeli bir yerden geldiğini anlıyordum ama beni asla buraya getirmemeliydi. Bu işe hiç bulaşmamalıydı. *Hazır değildim.*

"Reya," diye fısıldadı, önce bana sonra da yola baktı. "Lütfen beni dışarıda bırakma."

"Beni bırak," diye mırıldandım, başımı ondan yana çevirerek.

Hırçın bir nefes verdi. "Seni yalnız bırakmak istemiyorum. Benimle konuşmanı istiyorum."

"Az önce aşağılandım!" Tersledim. "Konuşmak isteyip istememen umurumda değil. *Umurumda* değil. O yüzden hayatında bir kez olsun çeneni kapa."

Trev patlamam karşısında şaşırılmış görünüyordu. Dikkatini tekrar yola verirken boğazı düğümlendi ve çenesi titredi. Elleri direksiyon simidinde refleks olarak sıkılıp gevşedi. Tekrar konuşmadan önce birkaç dakika sessizlik oldu, sesi sessizdi ama altında çelik bir katman vardı.

"Sana olanları düşündüğümde ne kadar çaresiz hissettiğimi biliyor musun? O şeytan herifi düşünüyorum ve ona ulaşamayacağımı bile biliyorum. Bir daha başka bir kıza dokunamayacak kadar şekli bozulana kadar canına okumak istiyorum."

"Peki ya ben, Trev?" diye cevap verdiğimde sesim kısıktı. Olanlar benim başıma geldi. Hatırlamak zorunda olan benim. Beni ailemin yanına getirerek yaraya tuz basmaktan başka bir şey yapmıyorsun."

Uzun bir süre konuşmadı, sonra elini yüzünde gezdirip tekrar direksiyona koydu. "Kardeşlerinle aranda bir çözüm bulmana yardım edebilirsem belki kendini daha iyi hissedersin diye düşündüm. En azından bu şekilde *bir şey* yapmış olurum."

"Sana bunun boş bir çaba olduğunu defalarca söyledim. Beni dinlemeliydin."

Buna verecek bir cevabı yoktu, çünkü sessiz kaldı. Daireye dönüş yolu boyunca hiç konuşmadık. Trev binanın dışındaki sokağa park etti ve ben de arabadan atladım. İçeri girmek yerine sokağa yöneldim. Arkamdan seslendi ama cevap vermedim.

Eğer o daireye girersem onunla birlikte kapana kısılmış ve yaralarımı sarmak için biraz yalnız kalmaya ihtiyacım vardı. Çok iyi gidiyordum.

Ailemi düşünmüyordum, ama şimdi her bir yüz kafamın içindeydi, bana bakıyorlardı, bazıları acıyarak, bazıları iğrenerek. *Çoğunlukla iğrenerek. Nasıl yapabildiler? Beni nasıl bu kadar acımasızca yargılayabiliyorlardı? Nasıl olur da beni sevdiklerini iddia edip sonra da küçümseyerek ve hor görerek sırtlarını dönerlerdi?*

Ben kurbandım.

Trev beni takip etmeye karar vermediği için rahatlamış bir şekilde bir kafeye girdim ve bir kahve ile sandviç sipariş ettim. Pencereden dışarı bakarken, boş boş sağa sola gidip gelen insanları izlerken masanın üzerinde el değmeden duruyordu. Garson kız gelip her şeyin yolunda olup olmadığını sorduğunda orada ne kadar oturduğuma dair hiçbir fikrim yoktu. Sessizce başımı salladım, ona biraz avro uzattım ve oradan ayrıldım.

Ondan sonra kilometrelerce yürüdüm. Şehre kaybolmayacak kadar aşınaydım ve günlerimi altı kişiyle birlikte tıklıp kalarak geçirdikten sonra kendimi biraz boğulmuş hissediyordum.

Sonunda daireye döndüğümde akşam olmuştu. Herkes oradaydı, uzun bir çekim gününün ardından dinleniyorlardı. İçeri girdiğimi fark etmediler bile ve ben de doğruca odama gittim. Kapımın açılması ve Trev'in içeri dalması sadece bir dakika sürdü.

"Reya, senin için çok endişelendim," dedi ve beni kollarına alacakmış gibi öne doğru adım attı ama ben kenara çekildim.

"Ben iyiyim. Sadece kafamı toplamak için biraz zamana ihtiyacım vardı."

Gözleri pişmanlıkla parlıyordu. "Bugün için çok üzgünüm. Sen haklıydın. Seni oraya getirmemeliydim."

Bir elimi kaldırdım. "Bak, olan oldu. Gidip giysilerimi kurutucuya koymam gerekiyor."

Yanından geçip gittim ama beni çamaşır odasına kadar takip etti. Diz çöktüm ve çamaşır makinesinden giysilerimi çıkarıp kurutucuya yerleştirmeye başladım. Trev kapının yanında duruyordu, kollarını kavuşturmuş, yüzü muhtemelen üzgün bir köpek yavrusu gibiydi.

Yaptığı şeyi ona karşı kullanmıyordum, çünkü kalbinin doğru yerde olduğunu biliyordum, ama henüz seilmeye geri dönmeye de hazır değildim. Bana böyle bir şey yapamayacağını bilmesi gerekiyordu. Beni uyardan ailevi durumuma ya da eksikliğime karışamazdı. İstedğim ilişki bu değildi. Bu bana doktorunun ona id hakkında söylediklerini hatırlattı. *"İd, belli bir sonuç için çalışmak yerine anında tatmin olmak ister."* Belki de Trevor her zaman bununla mücadele edecekti.

Bugünün bunun için tek gün *olduğunu* görebiliyordum. İçeride olmazdık.

Madrid uzun sürecekti ve yarından ikimiz de meşgul olacaktık. Yine de dün gece bir dönüm noktası olmuştu. Bu sabah uyandığımda kendimi daha farklı, daha özgür ve *aşık* hissediyordum ama sonra onun seçimi yeni başlangıcımıza zarar verdi. Beni eski şeytanları tekrar ziyaret etmeye zorladı.

Kurutma makinesinin kapağını kapattığımda gerginliğe daha fazla dayanamadım. "Bak, Trev, şu anda seninle konuşamam. Bugün olanlar, kalbim göğsümden yeniden sökülmiş gibi hissetmeme neden oldu ve hâlâ acı çekiyorum."

"Yardım etmeme izin ver-"

"Yapamazsın. Bu benim kendi başıma halletmem gereken bir şey. Sadece.

. . bana zaman ver."

Trev'in gözleri benimkiler arasında gidip geliyordu ve korkmuş görünüyordu. Arkamı döndüm ve kurutucunun düğmelerine basmaya başladım. Bir saniye sonra iki kol beni sımsıkı sararak ciğerlerimdeki havayı boşalttı. Trev bana hayatı buna bağlıymış gibi sarılınca donakaldım ve kalbim göğsümde hızlı, sert bir çarpıntı yaptı. Yüzünü saçlarıma gömdü ve mırıldandı, "Özür dilerim. Bir daha asla böyle bir şey yapmayacağım. Seni seviyorum."

Beni kucakladığı gibi bıraktı, arkasını döndü ve odadan çıktı. Kurutma makinesinin üzerine yığıldım.

gürleyerek canlandı ve uzun bir nefes verdi. Her yıl Temmuz'un yasını tuttum. Ailemi kaybetmenin ve bana duydukları nefretin yasını tuttum. Ama Madrid'de olmak, ailemin dili olan İspanyolca konuşan insanların arasında olmak ve sonra tekrar bir kenara atılmak, kalbim bu kadar kolay iyileşemezdi.

Acı, sanki kalbimde onarılmaz bir delik açıyormuş gibi yakıyordu. Belki de bu işi kabul ettiğimde Madrid'in yolculuğun en zor kısmı olacağını tahmin etmeliydim. Mayın tarlasına dönüşeceğini ya da yol boyunca yaşayacağım çok sayıda değişken duyguyu asla hayal etmemiştim.

Yirmi altı.

W Odama döndüğümde Leanne yatağında oturmuş telefonla konuşuyordu. Kendi telefonumu kontrol etmeye gittim. mesajlar ya da cevapsız çağrılar, parmaklarım bu sırada katlanmış bir kâğıt parçasına sürtünüyordu. Bu, Karla'nın benim için bir araya getirdiği Escrima derslerinin listesiydi. Kâğıdı açarak listeyi taradım ve bu akşam Madrid'de bir ders olduğunu gördüm.

Kararımı verdikten sonra yoga pantolonumu ve tişörtümü giyip dışarı çıktım. Ders bittiğinde kendimi milyonlarca kez daha iyi hissediyordum ve o listeyi daha önce kontrol etmediğim için kendimi azarladım. Pratik yapmanın her zaman kontrolün bende olduğunu hissettiren bir yolu vardı.

Ertesi sabah grup *El Retiro*'da çekim yapıyordu. şehrin ortasında muhteşem bir halka açık park. İnsanların tekne kiralayıp kürek çekebileceği büyük, insan yapımı bir gölete sahipti. Ben de bu teknelerden iki tane temin etmekle meşguldüm çünkü Barry bölüme eklemek için grubun gölette birkaç fotoğrafını çekmek istiyordu. Trev, Callum ve Paul bir bota binerken, Leanne, James ve Isaac diğerine binerken ben kenardan izledim.

Göletteki çekimler bittiğinde Barry mola istedi ve ben de meşrubat ve sandviç dağıttım. Oturduğumda

Kendiminkini yemek için bir basamağa indiğimde üzerime bir gölge düştü. Yan tarafa baktığımda Trev'in tereddütlü bir ifadeyle bana baktığını gördüm.

"Oturabilir miyim?"

Ona sıcak bir gülümseme verdim ve yanımdaki boşluğa bir el salladım. Her nasılsa duygularım dünkü kadar ham değildi. Her şeyi sindirmek ve zihinsel olarak ilerlemek için geceyi geçirmek yardımcı olmuştu. Her ne kadar bir karmaşaya dönüşmüş olsa da kalbinin doğru yerde olduğunu biliyordum. Ve onu hâlâ seviyordum. Bu değişmemişti. "Devam et."

Oturdu ve konuşmadan önce bir an sessizlik oldu. "Burası oldukça havalı, ha?"

Sandviçimden bir ısırık aldım ve başımı salladım. "Evet, daha önce bahçelere biraz göz attım. Gerçekten çok güzeller."

"Çok güzelsin," diye ağzından kaçırdı Trev, sanki kelimeleri tutamıyormuş gibiydi. Yüz ifadesi o kadar hayranlık doluydu ki göğsüm daraldı.

Kızardım ve saçlarımın bir kısmını kulağımın arkasına sıkıştırdım. Hareketimi dikkatle izledi, parlak gözleri öğle güneşinde yarı saydamdı. "Teşekkürler," diye cevap verdim, sesim biraz nefes nefese çıkmıştı.

Trev turistlerin kayıklarla suda kürek çektiği gölete bir göz attı. Dikkatini tekrar bana verdiğinde sesi yumuşaktı. "Bu gece bir konserin var, değil mi?"

"Evet, istersen gelebilirsin," dedim umutla. Daha önce beni izlemeye hep temkinli yaklaşmıştım ama şimdi bunu istiyordum. Dünden sonra yeniden bağlantı kurmamız gerektiğini hissediyordum. Belki onun için yazmaya başladığım şarkıyı bitirebilirdim.

Yüz ifadesi pişmanlık doluydu. "Isaac'e koşuya çıkacağımıza söz verdim ama iptal edebilirim."

"Hayır, bunu yapma. Sadece bir düşünceydi."

Trev'in yüzü sanki bir Şey hatırlamıő gibi aydınlandı: "Sana söylemeyi tamamen unuttum, Barselona'ya gittiğimizde Karla ve Lee bizi görmeye gelecek. Alexis ve King de. Lee ve King bir süredir bu sürprizi planlıyorlardı."

"Gerçekten mi?" Bu haber üzerine haykırdım. Arkadaőlarımı göreceğimi bilmek keyfimi yerine getirmişti. Özellikle Karla'yı çok özlemiştim. Her zaman duygularımı anlattığım kişiydi, bu yüzden onu düőündüėümden daha erken göreceğimi bilmek beni mutlu etti. "Bu harika. Sabırsızlanıyorum."

Trev'in gözleri sevecen bir gülümsemeyle kırıőtı. "Evet, ben de öyle düşünmüştüm. Görünüşe göre King ve Alexis'in orada bir sirkte gösteri yapan arkadaşları varmış, yani bir taőla iki kuő vuruyorlar."

Başımı salladım. "Doğru, evet. Alexis bana o yerden bahsetti. King'in ablası oranın müdürü gibi bir ."

Bunun zerine Trev'in kaşları havaya kalktı. "Hadi canım? Şimdi kesinlikle peőine takılmam gerekiyor."

Kıkırdadım. "Evet, aslında birkaç yıl boyunca onunla seyahat etti."

"Her gün yeni bir Şey öğreniyorsun," dedi Trev, tam da Barry'nin asistanı gelip yönetmenin bir sonraki çekim için ona ihtiyaı olduğunu söylerken. Dudaklarıma yumuşak, sevgi dolu bir öpücük kondurduktan sonra işinin başına döndüğünde beni şaşırttı.

Sandviimden bir ısırık aldım ve Callum'un yakınlarda durduğunu, sanki davet edilmeyi bekliyormuş gibi bana yan bakışlar attığını fark ettim. Neyin peşinde olduğunu merak ederek gülümsedim ve "Bana katılmak ister misin Cal?" diye seslendim.

Güneş gözlüklerini çıkardı ve rahat bir tavırla başını salladı. "Evet, tabii. Seni orada görmedim."

Benimkinin hemen altındaki basamağa çıkarken ona tuhaf bir bakış attım. "Burası muhteşem bir yer."

"Evet, öyle. Bizimle tekneye gelmeliydin. Paul yüzme bilmediği için sudan korktu."

I oldu Tabii ki benim ifade gösterdi Sürpriz. "O olabilir binaların arasından atlayabiliyor ama yüzemiyor mu? Bu çılgınlık."

Callum kıkırdadı. "Gölete düşeceğini düşünüp duruyordu."

"Ve eminim bu yüzden onunla acımasızca dalga geçmişsinizdir."

"Hey, ben tam bir pislik değilim," diyerek kendini savundu ve sonra göz kırptı. "Sadece biraz dalga geçtim."

Onu incelerken yüz ifadem ciddileşti. "Senin hakkında böyle düşünmüyorum, biliyorsun."

Kaşlarını kaldırdı. "Hayır mı?"

"Artık değil," diye izin verdim. "Ne değişti?"

Omuz silktim, Trev'in anlattığı her şeye girmeye niyetim yoktu. "Bilmiyorum. Sanırım bir süre sonra insanları daha net görmeye başlıyorsun."

Callum bir süre bana baktıktan sonra güneş gözlüklerini tekrar taktı. Boğazını temizleyerek, "Leanne sana hiç benden bahsetti mi?" diye sordu.

Sırıtmamak için kendimi zor tuttum. Bilgi mi istiyordu? "Pek sayılmaz." Dudakları kaşlarını çatarak düzleşti. "Oh."

"Hayal kırıklığına uğramış gibisin."

"Sadece bana biraz fikir verebileceğini düşündüm."

"İçine mi?"

"Bugünlerde benim hakkımda ne hissediyor?" diye cevap verdi ve dikkatinin parkta Leanne'in Trev ve James ile birlikte çekildiği yere kaydığını gördüm.

"Ah, anlıyorum," dedim yerimde kıpırdanarak. "Şey, benimle kişisel hakkında pek konuşmaz, o yüzden sana konuda yardımcı olabileceğimden emin değilim."

"Onu seviyorum, biliyorsun," diye ağzından kaçırdı, omuzları çökmüştü. Koyu renk güneş gözlükleri gözlerini kapattığı için gözlerini okuyamadım ama çenesinin gergin çizgisine bakarak bunu tam olarak söylemek istemediğini tahmin ettim.

"Hayır, bilmiyordum," dedim usulca, omzuna dokunmak için uzandım. Teması beklemediği için hafifçe irkildi. "Belki ona söyleseydin..."

Alay ederek sözümü kesti. "Ona söyledim. Bana inanmıyor."

Bir an duraksadım ve bunun doğru olduğunu düşündüm. Leanne'in yerinde olsaydım, muhtemelen ben de ona inanmazdım. "Belki de mesele söylemek değil, daha çok *göstermektir*. Eğer onu sevdiğini bilmesini istiyorsan, farklı davranmaya başlamalısın. Ve kesinlikle rastgele ilişkilerini onun yüzüne vurmaya bırakmalısın."

"Brüksel'den beri bunu yapmadım."

Kıkırdadım. "Brüksel sadece iki hafta önceydi. Bundan daha uzun süre dayanman gerekecek. Ona güvenilir olduğunu göster. Bazen sevgiyi sözlerden çok eylemlerle gösterebilirsin."

Söylediklerimi düşünüyormuş gibi görünüyordu. Sessizce otururken sandviçimin son birkaç lokmasını yedim. Sessizliği bozan Callum oldu ve şöyle dedi: "Paris'te olanlar için kendimi çok kötü hissediyorum. Düştüğüm zaman."

Açık sözlülüğü beni hazırlıksız yakaladı. Yutkundum ve onu rahatlatmaya çalıştım. "En azından ciddi bir zarar ."

"Evet, sadece üzgün olduğumu bilmeni istedim. Trev'in düştüğünü görmek senin için kolay olmamıştır."

Yaşadığım korkuyu hatırladıkça boğazım düğümlendi. "Hayır, değildi." "O gün kendimde değildim."

"Dediğim gibi, zarar yok, faul yok."

"Cal! Haydi, bir sonraki çekim için herkese ihtiyacımız var," diye seslendi Trev, ikimizin birlikte oturduğunu görünce şaşırılmış görünüyordu. Ona bir bakış attım

Bunu en az onun kadar tuhaf söylemeliyim. Callum başkalarını bir tip değildi ve genel olarak benimle de pek .

Bir nefes verdi ve pantolonunun tozunu alarak ayağa kalktı. "İyi konuşmaydı. Oraya gitsem iyi olacak."

"Elbette. Ve söylediklerimi düşün, tamam mı?" Nazik bir ifadeyle ona bakarak cevap verdim.

Başını salladı ve parkta ilerlemeye başladı. Bir süre düşüncelere daldım ve Leanne ile aralarındaki ilişkinin yürüyüp yürümeyeceğini merak ettim. Her iki tarafta da çok fazla duygu olduğu kesindi ama onlar bir anlaşmaya varmaktansa kendilerini yok etmeye daha meyilli görünen bir çiftti.

Birkaç dakika sonra telefonum çaldı ve çantamdan çıkarıp Karla'nın aradığını ve yaklaşan seyahatle ilgili iyi haberler verdiğini düşündüm. Ama ekrana baktığımda numarayı tanıyamadım. Temkinli bir şekilde cevap verdim.

"Alo?"

"Reya?"

Sesi tanıdığımda derin ve şok edici bir nefes aldım. "Paula?"

Uzun bir sessizlik oldu ve bir kapının tıkırdayarak kapandığını duydum. Sesi kısılmıştı, "Tanrım, dün için çok üzgünüm. Bunca yolu geldin ve annem seninle nasıl konuştu . . ." Dalıp gitti ve vücudumdaki tüm kaslar gerildi. Yıllardır ilk kez konuşuyorduk ve bu gerçeküstü bir duyguydu.

"Bunca yolu sadece senin için gelmedim. Seyahat ediyordum ve tesadüfen Madrid'deydim ..."

"Oh," diye nefes aldı Paula. "Tekrar söylüyorum, kendimi gerçekten çok kötü hissediyorum. Bazen onun mantıklı düşünmesini sağlamak mümkün olmuyor."

Bununla alay ettim. "Hiç denedin mi? Yemin ederim Paula, ailemizden o kadar korkuyorsun ki, bir çift *culebre* bile olabilirler."

Sesi pişmanlık doluydu. " olduklarını biliyorsun."

"Onlar zayıf," diye tükürdüm. "Ve sen de onların hayatını yönetmesine izin verdiğin için daha da zayıfsın. Annem benimle konuşmak isteyip istemediğini sorduğunda, evet demek istediğini biliyordum ama sen ona sadece duymak istediklerini söyledin."

Birden dışlanmış olmaktan memnun olduğumu fark ettim. Kendi hayatımla Paula'nın arasında bir seçim yapma şansım olsaydı, çektiğim onca acıya rağmen her seferinde kendi hayatımı seçerdim. Bu düşünce tuhaf bir şekilde özgürleştiriciydi. Ailemi mutlu için gereken türden bir evlat olmayı hiç istememiştim. Onlara sahip olup zincirlenmektense, özgür olup ailesiz kalmayı tercih ederdim.

"Bu yüzden seni şimdi arıyorum, bunu telafi etmek için. Samuel de bütün bu olanlar yüzünden kendini çok kötü hissediyor," diye cevap verdi Paula. *Vay canına, sonunda omurgası mı çıkıyordu?* Sonra kapının kapanma hatırladım ve zihinsel olarak gözlerimi devirdim.

"Yani kapalı bir kapının ardına saklanıp biri duyar diye fısıldamıyor musun?" Meydan okudum.

Birkaç metre ötede öğle yemeği yiyen birkaç mürettebat bana meraklı bakışlar fırlattığında çok yüksek sesle konuştuğumu anladım. Paula bir şey söylemedi ama hattın diğer ucundan endişeli nefes alışını duyabiliyordum.

Tartışmanın bir anlamı olmadığına karar verdim. Ne de olsa bunu yıllardır istiyordum. Cesaretsizliğini, doğru olanı savunamamasını son derece tiksindirici bulmama rağmen onunla temasa geçmesini istiyordum. "Bak, bu gece *La Cortina*'da bir konser vereceğim. Eğer gerçekten konuşmak , gel beni dinle."

"Emin değilim-"

"Paula, ya gel ya da gelme, ama bu eline geçecek tek şans."

Telefonu kapattığımda kalbim göğsümde çılgınca çarpıyordu. Güzel bir konuşma yapmıştım ama içten içe gelmesini çok istiyordum. Konu ailelerimize geldiğinde korkak olsa bile kız kardeşimi yeniden tanımak istiyordum. Belki ona kendi ayakları üzerinde durmayı öğretebilirdim.

Yolun karşısında, grubun yeniden çekime başladığını gördüm. Isaac bir sokak lambasının tepesine tırmandı ve sonra zahmetsizce yere doğru döndü. Bu kadar kısa sürede ne kadar ilerlediğini düşünerek gülümsedim. Barry ona gelecek sezon dizide tam zamanlı bir rol teklif etmezse şapkamı yedim. Gençti, yakışıklıydı, yetenekli bir serbest koşucuydu, harika bir aksanı olduğundan bahsetmiyorum bile. Onu aptallık olurdu. Ayrıca gruptaki herkes onu seviyor gibiydi.

Günün geri kalanında neredeyse hiçbir şey yemedim. Paula ve onun konserime gelip gelmeyeceği konusunda endişelenmeyi bırakamıyordum. Çaldığım küçük kulübün sahnesinde klavyemin başına oturdum ve her şarkıda beceriksizce ilerledim, o kadar çok hata yaptım ki menajerin beni dışarı atmamasına şaşırdım. Setim boyunca gözlerimi girişten ayıramadım, Paula'nın girdiğini görmek için sabırsızlanıyordum.

Ama hiç .

Gecenin son şarkısını söylediğimde onun gelmeyeceği gerçeğine kendimi teslim etmiştim. Gözlerimi kapattım ve o kadar yumuşak çaldım ki, piyano tuşlarına vuran bir tüyü taklit çalıştığıma yemin edebilirdiniz. Sonra bir şey duyularımı harekete geçirdi. Birinin dikkatini çektiğimi hissettim ve gözlerimi açtığımda hem Paula'nın hem de kardeşim Samuel'in mekânın hemen içinde durduğunu gördüm. beni sayısız kez şarkı söylerken ve piyano çalarken görmüşlerdi ama şimdi bana ilk kez görüyormuş gibi bakıyorlardı. *Huşu içinde.*

Daha yüksek sesle şarkı söyledim. Gözlerimi kapattım ve her zamankinden daha iyi çaldım. Son kez söyleyecekmişim gibi söyledim. Bunun ben olduğumu görmelerini istedim. Dışladıkları, soğukta bıraktıkları, yalancı dedikleri, değersiz hissettirdikleri kız kardeşleri bendim. *Suçlu hissettirdikleri.*

Gözlerimi açtım, daha fazla kapatmayı reddediyordum. Trev haklıydı. Yanlış bir şey yaptığımı hissederek utanç içinde gözlerimi kapattım. Şimdi mi? Artık böyle hissetmeyi reddediyordum. Saklanmayı reddettim. Ailemin var olmadığına inanmasına izin vermeyi reddettim.

Paula ve Samuel sahneden sadece birkaç adım ötedeki bir masaya . Setimi bitirdiğimde seyircilere teşekkür ettim ve yanlarına gitmek için aşağı indim. Yaklaştığımda ikisi de ayağa kalktı ama ben masanın diğer tarafına otururken onlara geri oturmalarını işaret ettim.

"Geldiniz," dedim, sadece Paula'nın değil, Samuel'in burada olduğuna inanmakta hâlâ zorlanıyordum.

"Evet, gelmek istedik. İkimiz de," dedi Paula, elleri kucağında sinirli sinirli kıpırdanırken.

"Dün için çok üzgünüm," diye ekledi Samuel. "Ortaya çıkmanız hepimiz için sürpriz oldu."

Kaşlarımı kaldırdım. "Eminim."

"Az önce harika şarkı söyledin. Büyürken kendi şarkılarını yazdığını hatırlıyorum ama seni bir seyirci için çalarken görmek çok farklıydı. Çok yeteneklisin," dedi Paula ve ben bu iltifattan büyük bir memnuniyet duydum.

"Teşekkür ," diye cevap verdim sessizce.

"Reya," dedi Samuel, elimi tutacakmış gibi uzanarak. Sertleştim ve o da geri çekildi. Geldikleri için mutluydum ama bu el ele tutuşmaya hazır olduğum anlamına gelmiyordu. Boğazını temizleyerek devam etti, "Ailelerimizin ellerinde çektikleriniz için özür dilemek istiyoruz... hayır, özür dilememiz gerekiyor. Sana karşı durduğumuz için utanıyoruz."

ve sessiz kaldık. Telafi etmek için bir şans istiyoruz, ancak bunu kabul etmezseniz anlayışla karşılarız. Biz."

Kıpırdamadan oturdum, duyduklarımı anlamakta güçlük çekiyordum. Uzun yıllar boyunca bu anı hayal etmişim. Burada olmaları tamamen gerçeküstü geliyordu ve bunun küçük bir şey olmadığını biliyordum. Onların varlığı bir duruş sergiledikleri anlamına geliyordu. Sonunda vicdanlarının sesini dinledikleri ve ailemizin demir yumruğu yerine beni seçtikleri anlamına geliyordu. Sekiz yıl çok geç olsa da, içimde bir onaylanma dalgası oluştu.

"Peki ya annem ve babam?" En önemli konuya değinmem gerektiği için sordum. "Burada olduğunu biliyorlar mı?"

Paula ve Samuel bakıştılar, sonra Paula cevap verdi: "Bugün telefon görüşmemizi bitirdikten sonra de yüzleştim. Onlara seni görmek istediğimi söyledim ve söylememe gerek yok, kavga ettik. Samuel beni savundu ve sonunda eğer seni görmek istiyorsak bizi durdurmak için yapabilecekleri bir şey olmadığını ama bunu asla onaylamayacaklarını söylediler."

Bu benim annemle babamın sesine benziyordu. "Ve bahse girerim bu gece kapıdan çıktığında altlarına işemişlerdir," dedim alaycı bir şekilde.

Paula şaşkın bir kahkaha atarken ağzını kapattı. Benden neredeyse yedi yaş büyüktü, ancak ailem onu çok korunaklı tuttuğu için hala bazı çocuksu özelliklere sahipti. Mesela, az önce onlara altlarına işediklerini söylemem onun için oldukça skandal olurdu.

Samuel'in dudakları bir gülümsemeyle kıpırdadı. " gibi bir şey."

İkisine de gülümsedim. "O halde yeniden tanışmaya başlayalım, olur mu? Bu hafta annemi baygın koltuğuna çekilirken görmek istiyorum."

Neredeyse iki saat boyunca o masada oturup konuştuk. Samuel'in karısının üçüncü oğullarını yeni doğurduğunu ve Paula'nın

Şehirde bir sekreterlik kursu. Beni eve geri götürmeyi teklif ettiler ve iletişimde kalma sözü vererek ayrıldık. Paula ve ben Londra'ya döndüğümüzde manikür yaptırmaya bile gidecektik.

Hayat çok *garipti*.

Binaya keyifle girdim ve bu sırada kendi kendime gülümsedim. Ailemi görmem için beni kandırdığı için Trev'e çok kızmıştım ama haklı olduğu ortaya çıkmıştı. Eğer özverili davranmasaydı ve belli ki özlemini çektiği geçici kavuşmamızı riske atmasaydı, bu gece asla gerçekleşmeyecekti. Kardeşlerimle barışmak için ilk adımı asla atamazdım.

Dikkatsiz davrandığını düşünmüştüm ama gerçek bundan daha farklı olamazdı. Bu riski alarak beni kaybedebilirdi ama yine de bunu yaptı çünkü benim huzur bulmamı kendi mutluluğundan daha çok önemsiyordu.

İçeri girdiğimde herkes uyuyordu ve ben de sessizce yatağa girdim. Bir yanımda sevincimi Trev ile paylaşamadığım için hayal kırıklığına uğramıştı ama onu uyandırmak da istemiyordum.

Ertesi gün üç haftalık son durağı olan Barselona'ya doğru yola çıktık. Her şey çok aceleye geldiği için Trev ile konuşma ve ona iyi haberi verme fırsatım olmadı. Tren tam kapasite doluydu, bu yüzden Neil ve ben ayrı bir vagonda yer almak zorunda kaldık.

Şehre varır varmaz grup çekime başladı. Çılgın, gerçeküstü renk patlaması ve alışılmadık şekilleriyle Park Güell'e doğru yol aldık. Burayı resimlerde ve filmlerde görmüştüm ama gerçek hayatta orada olmak sanki uykuya dalmış ve güneşli bir rüya aleminde uyanmışım gibi hissettirdi.

Grubun koşup gösteriş yapabileceği o kadar çok yer vardı ki Trev için biraz üzüldüm çünkü bileği nedeniyle bundan tam olarak yararlanamıyordu. Kenardan izledim, eğilerek

Mozaik bir duvarın kenarında, sađ eliyle işaret ederek Isaac'e dev bir kertenkele heykeline tırmanmasını ve ters takla atarak yere dūřmesini istediğini anlattı.

Biri beni arkamdan yakaladığında şaşkınlıkla nefesim kesildi, Alexis'in bana gülümsediğini görmek için arkamı döndüğümde kalbim küt küt atıyordu. Yüzünde kocaman bir gülümseme vardı ve onu kucağıma çekerken çığlık attım. Lee, Karla ve King sadece birkaç metre arkamdaydı.

"Çocuklar. Aman Tanrım, sizi görmek çok güzel."

"Ve sen," diye cevap Alexis baş döndürücü bir şekilde, Karla da bana sarılırken Lee'nin kıkırdadığını duydum.

"Bir kişilik daha yeriniz var mı hanımlar?" sordu yanımıza gelip grup kucaklaşmamıza katılırken. King bir kenarda duruyordu, yakışıklı yüz hatlarına eğlenceli bir gülümseme yayılmıştı, güneş uzun sarı saçlarında parıldıyordu. Grup kucaklaşması biri değildi. Bir dakika sonra geri çekildim ve kalbim sevinçle doldu. Gözlerim yaşardı ama onları kırpıştırarak uzaklaştırmaya çalıştım.

"Gerçekten," diye devam ettim. "Tanıdık yüzler görmenin ne kadar iyi hissettirdiğini tahmin bile edemezsin."

Karla, her zamanki gibi anlayışlı biri olarak, kaşlarını endişeyle birbirine yaklaştırdı. "Her şey yolunda mı?"

"Her şey yolunda, sadece ... bu uzun bir hikaye, şişe şarap ve iyi bir yemek gerektiren bir hikaye."

"şey, akşam yemeği için bir restorana gitmeyi planlıyorduk," dedi Lee. "Kim aperol spritz içmek ister?"

Karla gözlerini devirdi. "Sana daha kaç kere söylemem gerekiyor? Bunları sadece İtalya'da bulabilirsin."

Lee'nin hayal kırıklığına uğramış kaşları komikti. "Ama ben bunların Akdeniz'e özgü olduğunu sanıyordum. Lanet olsun, o içkiler bu geziyi planlamamın yarı sebebiydi."

King bana kızgın bir bakış fırlattı. "Şaka yaptığını sanıyorsun ama gerçek bu. O iğrenç kokteyllere kafayı takmış durumda."

"Katılıyorum. Onlar şeytanın nektarı," dedi Karla.

"Neden herkes bana karşı birleşiyor?" Lee dramatik bir surat ifadesiyle yakındı. O anda bana Trev'i o kadar çok hatırlatmıştı ki ürkütücüydü.

King, "Üzüm bağı turlarımızda bir kadeh içki isterseniz, sizi tanımıyormuş gibi yaparım," dedi. Sesi ciddi geliyordu.

Alexis inledi. "Tanrım, neden bana işkence etmeye bu kadar niyetlisiniz? Hamile bir kadını üzüm bağına götürmek iğrenç bir şaka."

Şok içinde ağızım açık kaldı. "Dur . Hamile misin?"

Kocaman bir gülümsemeyle bana döndü. "Evet. Yine dibe vurdum. Bu sürtük yumurtalıkları durdurmak mümkün değil. Tek istedikleri bebek yapmak gibi görünüyor."

Onu bir kez daha kucaklayıp King ona eğlenen bir bakış attı. "Bu harika Lexie. Tebrikler," King'e baktım, "ikinize de."

"Teşekkürler," dedi King. " mutluyuz."

"Bu bebek doğmadan önceki tek molamız olacak, o yüzden King'in annesi biz yokken Oliver'a bakmayı teklif etti," diye devam etti Alexis.

"Oh, bu harika. Yine de bu hafta onu göremeyeceğim için üzgünüm. Çok tatlı bir çocuk."

Lee ellerini birbirine sürttü. "Planımız şu. Gidip Trev'e merhaba diyeceğiz, sonra da yemeğe gideceğiz. Var mısın?"

Trev'in hâlâ Isaac'i yönlendirdiği yere baktım. Henüz ziyaretçilerimizi fark etmemişti. "Henüz ayrılabilceğimizden emin değilim. Çekimlerin bitmesine daha iki saat var."

"Sorun değil, bekleyebiliriz."

"Hayır, yapamayız," diye karşı çıktı Alexis, şimdi normalden biraz daha yuvarlak olduğunu fark ettiğim karnını ovuşturarak.

Lee, "Devam etmen için sana bir dondurma alacağız," dedi.

Alexis tiksintiyle burnunu kıvırdı. "Şekerli bir şey olmasın lütfen. Bugünlerde canımın çektiği tek şey tuz. Bütün gün peynirli ve zeytinli kraker yiyebilirim ve hiç bıkmam."

"Buraya gelirken küçük bir şarküteri gördüm. İstersen seni oyalamak için gidip biraz yiyecek alabiliriz?" Ben önerdim.

"Onu ben alırım," dedi King, elini kızın sırtının küçük kısmına koyarak.

Alexis bana memnun bir bakış attı. "İlk seferinde yanımda olmadığından beri mükemmel bir bebek babası olmaya kararlı. Gecenin bir yarısı canım sandviç istese, yataktan kalkıp benim için hazırlıyor."

Kıkırdadım. "Rüyayı yaşıyorsun, ha?"

Baygın bir iç geçirdi. "Oldukça fazla."

Lee bir çırpınma sesi çıkardı, ama King ona sadece bunu kaldıramayacağını söyleyen bir bakış fırlattı. Bu tür bir sataşmayla sinirlenmeyecek kadar Zen'di.

"Sizin yarına kadar gelmeyeceğinizi sanıyordum," diye bağırdı bir ses ve ben de dönüp Trev'in yanıma geldiğini gördüm.

Karla, "Sana sürpriz yapmak istedik," derken Lee'nin dikkati kardeşinin yaralı bileğine odaklanmıştı ve yüzünde endişeli bir ebeveyn ifadesi vardı.

"Sana ne oldu?" diye sordu Trev'in alçısına bakarak.

"Düştüm. Ciddi bir şey değil."

"Göreceğiz bakalım. İyileşmesi ne kadar sürer?"

Trev omuz silkti. "Birkaç hafta." Dikkatini kardeşinden ayırarak Karla ve Alexis'e sarıldı, ardından King'le tokalaştı. Hepimiz birkaç dakika sohbet ettikten sonra King

Alexis'i yemek bulmaya götürdü. Lee ve Karla çekimleri izlemek için kaldılar, ben de işe geri döndüm.

"Reya!" Buzlu kahvelerle dolu bir karton tutucu taşıyarak geçerken Isaac fısıltıyla seslendi. "Bir saniye buraya gel."

Bir bankta oturmuş, tişörtünün etekleriyle oynuyordu ve oldukça dağınık görünüyordu. "Isaac, ne oldu sana?"

Bir elini başının üstünde gezdirdi ve paniklemiş bir ifadeyle bana baktı. "Az önce Barry ile ilginç bir konuşma yaptım."

"Öyle mi?" Kaşlarımı çatarak ve bir gülümsemeyi bastırarak söyledim. Neden bu kadar bildiğime dair bir his vardı içimde.

"Dizide rol almam için bana bir yıllık sözleşme teklif etmeyi düşünüyorlar. Bir sonraki diziyi Johannesburg'da çekmek gibi bir fikirleri var."

Bunun üzerine ağzım açık kaldı. Ona bir rol teklif edeceklerinden şüpheleniyordum ama dördüncü sezonu Güney Afrika'da çekmek istediklerinden haberim yoktu. "Öyle mi?"

Biraz telaşlı bir şekilde başını salladı. "Bu kısmen Trevor'ın fikriydi. Joburg'un onun yapılacaklar listesinde olduğunu söylediğinde haklıydın."

Yaklaştım, tepsiyi bir elime aldım ve omzunu sıktım. "Bu harika bir haber Isaac. Senin adına çok mutluyum."

Yarı gülümsedi, yarı yüzünü buruşturdu. "Beni henüz tebrik etmeyin. Barry'nin nasıl bir meydan okumayla karşı karşıya olduğunu anladığından emin değilim. Büyüdüğüm kasabanın çatılarında çekim yapmak istiyor. Cesur estetiğin izleyicilerin ilgisini çekeceğini söyledi, her ne demekse. İlk günün sonunda ekipmanı çalınmazsa şanslı sayılır."

Bunun üzerine kıkırdadım. "Eğer orada çekim yapacaksanız, bırakın bu konuda Barry endişelensin. Hiçbir şey , onun ekipmanına sahip olmak

alınması karakter geliştirici bir egzersiz olacaktır."

İfadesi tekrar ayılmadan önce küçük bir glmsemi aldı. "Annem çılgına dönecek. G ettiğimizde geri dönmemi hiç istemedi. Arkamızda bir sürü Şeytan bıraktık."

Bununla ne demek istediğini merak ederek kaşlarını çattım. Bunun yerine ona empatik bir bakış attım. "Eminim anlamak için bir yol bulacaktır. Bu senin için büyük bir fırsat Isaac. Bir daha eline geçmeyebilir."

Nefesini dışarı üfledi. "Biliyorum. Sanırım bu yüzden sana teşekkür etmek istiyorum."

Kaşlarım kalktı. "Ben mi?"

"İlk tanıştığımızda bana karşı nazik olmasaydın, burada bile olamazdım. Başkası olsa beni o çatıdan aşağı attırırdı. Ama sen öyle yapmadın, kaldın ve benimle konuştun, ilgilendin. Sen iyi bir insansın Reya."

Onun basit minnettarlık ifadesinde beni duygulandıran bir Şey vardı. "Sen de iyi bir insansın Isaac. Dünyayı ele geçirdiğinde beni hatırla yeter."

Kendini küçümseyen bir kahkaha attı. "Doğru. Eğer bir ödül kazanırsam, kabul konuşmasına seni de dahil edeceğimden emin olabilirsin."

Gülümsedim. "Bu sözünü tutacağım."

Yirmi yedi.

AÇekimler biter bitmez yemek için yola koyulduk. Restorana doğru yürürken Karla ile kol kola girdim ve ona Son birkaç hafta ve Paula ve Samuel ile yeniden bir araya gelmem hakkında her şeyi anlattım. Olayların bu şekilde gelişmesine hem şaşırdığını hem de şok olduğunu ifade etti. Ayrıca ona Trev'le barıştığımızı söylediğimde beklenmedik bir şekilde destek oldu. Sanırım birlikte bu kadar çok zaman geçirdiğimiz için bir şeylerin olmasının kaçınılmaz olduğunu biliyordu.

Trev'in restoranda benim için yerimi çekmesi beni çok duygulandırdı, böyle erkek arkadaş jestlerine alışık değildim. Geçtiğimiz yıl, birinin benim için kapıyı açık tutması ya da çantalarımı taşımayı teklif etmesi gibi şeyleri kaçırmıştım. Gerçekten de fark yaratan küçük şeylerdi. Bana böylesine sevgi ve hayranlıkla bakması bir şekilde kendimi daha rahat hissetmemi sağlıyordu.

Kabul edildiğimi hissettim ve bu yeni ve hoş bir duyguydu.

Trev'in ve benim yeniden bir araya gelmemiz, erkek ve kız kardeşlerimin bir araya gelmesiyle birlikte, benden her zaman kaçan çok temel bir şeyi fark etmemi sağladı. Bilinçaltımda kendimi değersiz hissediyordum. Sevgiyi aramama rağmen, bir yanımda bunu hak etmediğimi düşünüyordu. Sonuçta, beni dünyaya getiren insanlar beni istemediyse, o zaman neden

başkası yapar mıydı? Aynı şekilde, beni bir kenara atabilselerdi, beni reddedebilselerdi .

. . Şimdi daha iyi bir bakış açısına sahibim.

Trev beni bu geziye davet etti çünkü beni geri kazanmak için bir şans istiyordu. *Bana* bir şansı daha hak ettiğimizi kanıtlamak için elinden geleni . Bana bu yeni öz-değer duygusunu veren şey onun sevgisine sahip olmam değildi. Bunun için çalışmış, çaba göstermiş olmasıydı. Israr etti.

Lee ile konuşmasını izledim, kalbim o kadar sevgi doluydu ki patlayacakmış gibi hissettim. Trev'in gözleri gelişmekte olan bronz tenine inat canlı bir maviydi. Dışarıda çok zaman geçiriyorduk ve doğuştan solgun olmasına rağmen yanmayan şanslı insanlardan biriydi.

Yemek boyunca gözlerimi ondan alamadım, orman yeşili gömleğinin biçimli omuzlarına nasıl mükemmel bir şekilde döküldüğünü, kemerinin ince beline nasıl oturduğunu. Her yönüyle benim tam zıttımdı ve bu her zaman ondan bu kadar etkilenmemin ana nedenlerinden biri olmuştu.

"Yani," dedi King. "Bu geceki sirk için hepimize ring kenarı koltukları ayarladım."

Bunu duyunca neşelendim, çünkü Trev'e olan saplantım yüzünden sirkle ilgili her şeyi unutmuştum. İçimde sirkle ilgili her şey için heyecanlanan beş yaşında bir çocuk vardı, çünkü filleri görme şansım vardı.

"Hızlı bir duş almak ve kıyafetlerimizi değiştirmek için zamanımız var mı?" Trev kolunu omuzlarıma dolayarak sordu.

"Elbette," diye yanıtladı King. "Seni ve Reya'yı sekiz gibi alırız. Kulağa hoş geliyor mu?"

"Mükemmel," dedi Trev.

Daireye döndüğümde günün sıcağından kurtulmak için duş aldım, giyindim ve buzdolabından bir şişe su almak için dışarı çıktım. Biri gelip arkamdan kollarını bana doladığında irkildim ama Trev'in baharatlı kolonyasının kokusunu alır almaz rahatladım.

"Günlerdir baş başa bir saniye bile geçirmemişiz gibi hissediyorum," diye mırıldandı huysuzca, ağzını boynuma götürüp emerken.

Bir iniltiyi bastırdım ve ona doğru kaydım. "Muhtemelen içindir."

Eli kalçama gitti, sonra göbeğime doğru ilerledi ve bluzumun kumaşı üzerinden göğsümü avuçlamak için yukarı çıktı. Ondan uzaklaştım, çünkü devam etmesine izin verirsem buzdolabının karşısında seks yapacağımızı biliyordum. Herkes dairenin dışındaydı ama ben yine de girme riskini almak istemedim.

Tezgâhın karşı tarafına geçip aramıza bir bariyer koyduğumda Trev sıırttı. Karla ve diğlerleri birazdan bizi almak için burada olacaklardı. Ona bakmak bile kıyafetlerini yırtma isteğı uyandırorsa da seks için zamanımız yoktu. Ayrıca, nihayet baş başa kalabildiğimiz şu anda ona Paula ve Samuel'den bahsetmek istiyordum.

"Bir saniye konuşabilir miyiz?"

Trev'in dikkati kıyafetime yöneldi ve normalden bir saniye daha uzun süre kaldı. Sonra gözleri yüzümde ve saçlarımda gezindi ve ifadesi şehvetle büyüdü. "İnanılmaz görünüyorsun," diye nefes aldı, sanki soruyu duymamış gibiydi.

Yumuşak bir şekilde güldüm. "Şu anda her şeyi söyleyebilirim ve sen tek kelimesini bile duymazsın."

"Çünkü cinsel açıdan yetersiz besleniyorum," diye karşılık verdi seksi bir gülümsemeyle. "Acı bana."

Gülümseme isteğıme karşı koydum ve bir tabureye oturarak ona da aynısını yapmasını işaret ettim. "Bu ciddi bir mesele, Trev. Bu ciddi, Trev."

Geçen gün olanlar hakkında konuşalım."

Bir kalp atışı içinde yüzü mizahını kaybetti, yerini pişmanlık ifadesi aldı. Bir elini saçlarında gezdirdi ve derin bir nefes verdi.

"Çizgiyi aştım, bunu biliyorum. Doğru şeyi yaptığımı sanıyordum ama çuvalladım. Ne kadar uğraşırsam uğraşayım her zaman her şeyi berbat ediyorum."

Kaşlarımı çatarak elini kaldırdım ve parmaklarını kendiminkilerle birleştirdim. Elini ağzıma götürüp usulca öptüğümde nefes alış verışı düzensizleşti. Sıkıntılı bakışlarıyla karşılaştım ve sonra şöyle dedim: "Yanlış bir şey yapmadın. Aslında yaptığın şey inanılmaz derecede cesurcaydı. Benim mutluluğumu bulmama yardım etmek için kendi mutluluğunu feda ettin. Beni teyzemin evine götürmen muhtemelen şimdiye kadar yaptığın en özverili şeydi."

Gözleri benimkiler arasında gidip geliyordu, yüz hatları şaşkınlıkla çizilmişti, sanki duyduklarına inanamıyordu. "Ama sana çok kötü davrandılar. Çok üzgündün ve hepsi benim hatamdı-"

"Evet, üzgündüm ama ertesi gün Paula'dan bir telefon aldım."

Trev'in kaşları alnına doğru kalktı. "Kız kardeşin mi?"

Başımı salladım. "Her şey o kadar yoğundu ki sana söylemeye fırsat bulamadım. Benim için ayağa kalkmadığı için özür dilemek istedi. O gece konserimden sonra onu beni görmeye davet ettim ve o da geldi. Samuel'i de getirdi."

"Peki ne oldu?" Trev sordu, gözleri ilgiyle parlıyordu. Gittiği yıllar boyunca özlediğim şey buydu. Odaklanmış dikkat. En iyi arkadaşımın beni dinlemesini engelleyen hiçbir dikkat dağıtıcı şey yoktu.

"Konuştuk. Saatlerce konuştuk. Ve sen olmasaydın bu asla gerçekleşmezdi."

Yüzü geniş bir gülümsemeyle değişti. "Bu harika, Reya. Senin adına çok mutluyum."

Ben hemen gülümsedim. "Bunun için sana teşekkür borçluyum. İlk tanıştığımızda, tek önemsendiğin şeyin kendin olduğunu düşünürdüm ama bu doğru değilmiş. Artık beni de önemsendiğini biliyorum. Beni sevdiğini söylediğinde bunun sadece boş bir söz olmadığını biliyorum. Onları gerçekten kastediyorsun."

Küfretti ve parmaklarımı sıkıca kavradı. "Lanet olsun Reya, tabii ki onları kastediyorum."

Paris'te kulak misafiri olduğum terapi seansını hatırlayarak ona baktım. "Beni hep sevdin, değil mi?" , tam olarak farkına varmıştım.

Trev bana meraklı bir bakış attı. "Ne demek istiyorsun?"

Nasıl açıklayacağımı bilemediğim için bakışlarımı kaçırdım. Gizlice dinlediğimi söylersem kendini kızgın ya da ihlal endişelendim ki buna hakkı vardı. Bu bana onun düşünceleri ve duyguları hakkında büyük bir içgörü kazandırmış olsa da, yine de asla dinlememem gerektiğini biliyordum.

Bakışlarımı onunkilere yaklaştırırken dudağımı çiğnedim. "Bir itirafım var ve kızsarsan seni tamamen anlarım."

Kasları bir an için gerildi, yüz ifadesi endişeliydi. "Neden kızgın olayım ki?"

Sesimde geldiğince özür dilemeye çalıştım. "özür dilerim, bunu asla yapmamalıydım ama Paris'teyken doktorunuzla yaptığınız Skype görüşmesinin bir kısmına kulak misafiri oldum."

Bir tepki vermesi için yüzünü inceledim ama kıpırdamadan duruyordu. "Ne duydun?"

"Beni bu kadar uzun süre arkadaş bölgesinde tutmanın nedeni hakkında konuştuğunu duydum. Romantik bir ilişkiyi sürdüremeyeceğini biliyordun."

ve beni kaybetmek istemedin, bu yüzden sadece arkadaş kalmamızı sağladın."

Trev'in gözleri benimkiler arasında gidip geliyordu. Ne düşündüğü hakkında hiçbir fikrim yoktu ama sonra "Demek seni her zaman sevdiğimi böyle anlıyorsun" diyerek beni şaşırttı.

"Mantıklı."

Uzandı ve çenemi avuçlamadan önce bir tutam saçımı kulağımın arkasına sıkıştırdı. Bana bakışı kadar ateşliydi ki tüylerim diken diken oldu. "Sen beni mutlu ettin. Ve evet, seni kaybetme fikri beni korkutuyordu. Ayrıca, evet, seni her zaman sevdim. En azından hissediyorum. Mantıklı gelmediğini biliyorum ama bir zamanı hatırlamıyorum. Bu başka bir hayat gibi görünüyor."

Uzun, titrek bir nefes verdim, "Yani kızgın değil misin?" diye sorarken kalbim küt küt atıyordu.

Trev'in bakışları yumuşadı. "Hayır, bunu itiraf etmekten nefret ediyorum ama muhtemelen ben de aynı şeyi yapardım. Her zaman ne düşündüğünü bilmek isterim. Küçük bir bakış bile atabilseydim bunu anında kabul ederdim."

"Dostum, bunu çıkardığıma çok sevindim. Suçluluk duygum beni alt üst ediyordu," diye nefes aldım.

Trev öne doğru eğildi ve dudakları benimkilerin üzerinde fısıldadı. "Eğer durum buysa, bu suçluluk duygusunu hafifletmenin bir yolunu biliyorum."

Kocaman gülümsedim. "Can kulağıyla dinliyorum."

Üzerine yürünmesini siktir et. Belki de seks için zamanımız vardı. Hepsi.

Çete bizi sirke götürmek için geldiğinde biraz dağılmıştım ama biz ayrılmadan önce saçımı düzeltmeyi ve kıyafetlerimi düzeltmeyi başardım. King'in kız kardeşinin sirkinin adı The Circus idi.

Spektakulär ve şehrin hemen dışındaki ormanlık bir alanda faaliyet gösteriyordu. Uzun ağaçlar ve gece gökyüzüyle çevrili çadıra giden peri ışıklı patikada yürürken neredeyse büyüğü hissediyorduk. King bilet gişesindeki adı Lola olan kızla selamlaştı ve kız onu gördüğüne çok sevinmiş görünüyordu. Yemin ederim, eğer izin verilseydi onu kucaklamak için pencereden içeri çekebilirdi.

Çadır tıklım tıklım doluydu ve King'in bağlantıları sayesinde ring kenarında harika koltuklarımız vardı. Trev tüm bu süre boyunca gözlerini benden ayırmadı ve ben de apartmandaki kısa sevişmemizi düşünmeden edemedim. Bir tür temasa ihtiyaç duyarak elini elime aldım ve kalçamın üzerine koydum. Gösterinin başladığını işaret eden ışıklar söndüğünde dikkati iyice hararetlendi.

Palyaçolar, akrobatlar, aslan terbiyecileri ve dublörlerle karşılaştık. *Running on Air* kadrosunun bu gruba tam olarak uyacağını düşündüm, çünkü hepsi benzer bir ilgi alanını paylaşıyordu: tutkuları uğruna hayatlarını riske atmak.

Diğer yanımda oturan Alexis'e doğru eğildim ve "Arkadaşların hangileri?" diye sordum.

"King hepsini tanıyor ama sırada en iyi arkadaşlarından biri var. O bir ateş nefesli," dedi ve baş döndürücü bir heyecanla göz kırptı. "Görene kadar bekleyin."

King, "Bunu duydum," diye homurdanırken kaşlarım havaya kalktı. Alexis mutlulukla sırıttı. "Duyduğunu biliyorum."

Sirk yöneticisi King'in üvey kız kardeşiydi. Tuhaftı çünkü altmışlı yaşlarındaydı, parlak, boyalı kızıl saçları ve kalın bir cockney aksanı vardı. Oliver King gibi, iyi konuşan ve üst sınıftan olduğu belli olan biriyle akraba olmasını beklediğim son kişiydi

"*Damas y caballeros*, size Jack McCabe'i takdim ediyorum," diye anons etti,

ve yavaş bir rock şarkısı çalmaya başladı. Kalın, ağır bir bas hattı vardı.

Ringe çıkan uzun boylu, kaslı adamı tamamlıyor gibiydi. Uzun saçları, ruhunuzun derinliklerini grebildiğine yemin edebileceğiniz kadar karanlık gözleri ve intikam meleği gibi bir vücudu vardı. Alexis'in baş döndürücü heyecanını şimdi anlıyordum. Ona bakarken bile içimi bir ürperti kapladı.

Ağzından hava üfler gibi ateş üfledi. Yükselen alevler karşısında titredim ve omzunun ve sırtının bir bölümünü kaplayan yara izini fark ettim. Her iki elinde birer meşale tutuyor, onları vücudunun etrafında hünerli bir şekilde hareket ettirerek havada sekiz şekilli figürler oluşturuyordu. Sonra meşaleyi kolunun üzerinde gezdirerek derisinde bir alev izi oluşturdu. Yutkundum ve Trev'in elini biraz daha sıkı tuttum.

Nefesinin altından küfretti, "Lanet olsun. Bu acıtmış olmalı." Başımı salladım. "Derisini korumak için bir şey kullanıyor olmalı."

"Bu yanmaz bir jel," diye bilgilendirdi King bizi. "Filmlerde dublrlerin kullandığıyla aynı."

"Ah, mantıklı," dedim. "Arkadaşın inanılmaz biri."

King'in dudakları kıpırdadı. "yle, ama bunu yüzüne karşı söyleme. Jack'in iltifatlarla arası pek iyi değildir."

Alexis güldü. "Evet, alacağın en iyi yanıt mağara adamı homurtusu olur."

Dikkatimi tekrar sahneye verdim, gözlerimi dönen alevlerden alamıyordum. Sadece Trev başparmağını bileğimin iç kısmına srttğnde dikkatim dağıldı, bu küçük hareket kaslarımın gerilmesine neden oldu. Son birkaç günün bu kadar telaşlı geçmesinden nefret ediyordum. Tamamen yalnız kalabilmek için ikimizi de gizli bir odaya kilitlemek istediğimi . Onu ne kadar özlediğimi göstermek için bir şans istiyordum.

Son iki yıldır kalbimin bir parçası kayıptı ve şimdi onu geri aldığıma göre bir daha asla bırakmayacağımı biliyordum.

Ateş soluyan adam konuşmaya başladığında dikkatim tekrar ringe döndü. Onun derin ve erkeksi sesini duymazdan gelmek imkânsızdı. Belirgin bir İrlanda aksanı vardı ve çakıllı tonu gözeneklerimin karıncalanmasına neden oldu.

Trev fısıldamak için yaklaştığında ürperdim, "Erkekliğim şu anda biraz tehdit altında hissediyor."

Ona eğlenen bir bakış attım. "Senin erkekliğin grafenden yapılmış ve bunu ikimiz de biliyoruz."

Kıkırdadı ve şaka yaptı, "O kadar emin değilim. Muhtemelen King'in en iyi arkadaşı için eşcinsel olabilirim."

"Lütfen bunu onun yüzüne karşı söylemeyin," diye ekledi King, öne doğru eğilip komik bir şekilde vurdumduymaz bir ifadeyle bize bakarak.

"Kardeşıme sahnede bana katılması için hoş geldin demek istiyorum," dedi ateş püskürten Jack "Kendisi sirkimizin en yeni üyesi ve bazılarınıza tanıdık gelebilir. Lütfen Jay Fields için bir alkış alalım."

"Dur bakalım. Jay Fields?" Trev, King'e sorgulayan bir bakış fırlatarak sordu.

"Söylediği buydu, değil mi?" King kaşlarını rahatça kaldırarak cevap verdi.

"Şu anda dünyanın en ünlü illüzyonistlerinden birinin bu sirkte olduğunu bize mi?"

King omuz silkti. "Şöhret ne burada ne de orada."

"Hiç etkilenmedi," diye araya girdi Alexis. "Bunu kişisel algılama. Ayrıca, sen de Jay kadar ünlüsün, yani-"

"Amerika'da değil," dedi Trev.

"Sen çalışkan bir genç adamsın. Bir gün Amerika'yı fethedeceksin," dedi King ona, oğluna çenesini kaldırmasını söyleyen bir baba edasıyla. Trev eğlenmiş görünmüyordu, ki bu benim için son derece eğlenceliydi.

Işıklar beyazdan kırmızıya döndü ve Rihanna ile Eminem'in "The Monster" şarkısı çalmaya başlayarak konuşmamızı yarıda kesti. Uzun boylu, siyah saçlı bir adam - Jack kadar olmasa da - ringe doğru yürüdü ve ben onu hemen tanıdım.

Jay'in ünü çabuk yayılmıştı. Son birkaç yıl içinde David Blaine ya da ne Penn ve Teller kadar tanınır hale gelmişti. Sadece daha havalıydı. Her iki kolunu da kaplayan dövmeleri vardı ve siz daha söylemeden ne söyleyeceğinizi bildiğine inandıran bir bilgeliğe sahipti.

Ringin girişinde asılı duran perdeler, sadece bir performans sanatı olarak tanımlayabileceğim şey için boş bir tuval görevi gördü. Gölge tiyatrosu ya da gölge tiyatrosunun uzak kuzeni gibiydi. Jack ringin ortasında durduğu yerden alevler üfledi ve bu alevler bir projektör ekranından yansıyarak perdelerin üzerinde gölgeli bir cehennem yarattı. Jay onlarca ve düzinelerce kartı havaya fırlatırken etkilenmiş bir nefes verdim. Kâğıtlar alevlerle temas ettiğinde kül oluyor ve gökyüzünden düşen karın gölge görüntüsünü oluşturuyordu.

Jack bir alev daha fırlattı ve elinin projektöre vuran gölgesi, tıpkı şarkı sözlerindeki canavar gibi ateş püskürten bir ejderhaya benzedi. Sonra Jay mucizevi bir şekilde havadan iki beyaz güvercin üretti. Güvercinler uçarken Jack alevlerini söndürdü, tüylü kanatları canavarı ezmek için bir umut sembolüydü.

Parçanın güzelliği beni hayrete ve Trev'e baktığımda dikkati dağılmıştı. Onu bu kadar etkilenmiş görmek gerçeküstü bir şeydi, çünkü genelde hayranlık uyandıran kişi o olurdu. O anda yüzünde inanılmaz derecede açık bir şey vardı ve kendimi tutamadım. Hiç düşünmeden onu omuzlarından yakaladım, ağzını kendime çektim ve içimde hissettiğim her şeyle onu öptüm.

Müzik etrafımızda gürlüyor, seyirciler alkışlıyor ve kardeşlerin gösterisinden duydukları memnuniyeti ifade ediyorlardı ama benim tek düşünebildiğim Trev'di. İniltisinin göğsümde titreştiğini hissettim ve kollarımı ona sıkıca sardım.

Ayrıldığımızda ikimiz de nefes nefese kalmıştık ve sıramızın en sonunda oturan Lee gürültülü bir ıslık çaldı. Trev ona parmağını gösterince yüzüm kızardı.

Trev beni kollarına çekti ve kulağıma fısıldadı, "Düz yürüyemeyecek kadar sert sikilmek istemiyorsan, bu gece kapını kilitlesen iyi olur."

"Leanne ile paylaşıyorum, mu?" diye fısıldamak için kollarının dönerken, onun alçak ve seksi tehdidiyle midem titredi.

Trev'in hayal kırıklığı aşikârdı. "Ne yazık ki çatı bahçesi yok." "Bir balkon var."

Gözleri hınzırca parlıyordu. "Bu durumda, senin teşhirci yönünü keşfetmekten mutluluk duyarım."

Trev'in eli üzerimde gezinirken konsantre olmak zor olsa da gösterinin geri kalanını izlemek için ondan uzaklaştım. Omurgamın eğimini, kalçamın kıvrımını ve uyluğumun kabarıklığını keşfetti.

Gösteri sona erdiğinde, Karla ve Lee ' bulmaya' gittiler, ki bunun seksi zamanlar için bir örtmece olduğundan oldukça emindim. Seks hayatlarını halka açık yerlerde yaparak renklendirmekten hoşlandıklarına dair içimde sinsi bir şüphe vardı ama beni yargılamayın. Herkes kendi yoluna.

King geri kalanımızı sahne arkasındaki alandan geçirerek yaklaşık bir düzine karavanın kamp kurduğu açık, çimenlik bir alana götürdü. Alanın sonunda bir grup insan toplanmıştı ve çoğunu bu geceki gösteriden tanıdım. Hepsi şezlonglara ve battaniyelere oturmuş, bira içiyor ve barbekü yemekleri yiyordu.

"Parti mi veriyorlar?" Yanımda duran Alexis'sordum.

"Evet, Jack'in kız arkadaşının doğum günü. Adı Lille, güzel kız.

Onun için sürpriz bir havai fişek gösterisi düzenliyor."

Bunun üzerine kaşlarım havaya kalktı. "Yok artık! Bu çok havalı." "Evet ve sinir bozucu derecede romantik," diye ekledi Alexis.

Kıkırdadım. "O da var."

Trev diğer tarafımda durmuş, elimi bırakmak istemiyormuş gibi tutarken, iki kadın geniş gülümsemelerle bize yaklaştı. Biri uzun boylu ve sarışın, diğeri kısa boylu ve esmerdi.

"Alexis! King!" diye seslendi esmer kadın. "İkinizi de görmek çok güzel."

"Siz de," dedi King. "Sizi bazı arkadaşlarımızla tanıştırebilir miyim? Matilda, Lille, bunlar Trevor ve Reya. Trevor, Reya, bu Matilda, Jay'in karısı ve Lille, Jack'in kız arkadaşı."

"Merhaba," dedim ve ikisine de küçük birer el salladım. "Bu gece her ikinizin de muhteşem olduğunu söyleyebilir miyim? Bu performans daha önce gördüğüm hiçbir şeye benzemiyordu."

"Evet, sorun şu ki ne kadar iyi olduklarını biliyorlar," diye şaka yapan Matilda'nın dikkati Trev'e kaydı. Parmağını dudaklarına götürürken gözleri düşünceli bir şekilde kısıldı. "Sanki seni daha önce bir yerde görmüş gibiyim."

"Endişelenmeli miyim?" Trev şaka yollu sordu, yüzünde büyüleyici bir gülümseme vardı.

Matilda sıırttı. "Umarım öyle değildir."

"Hayır, televizyon programım *Running on Air'i izlemiş* olabilirsin." Trev devam etti.

"Ah evet!" Lille, Matilda'yı kolundan dırterken haykırdı. "Onu görmüştük. Hani şu parkur yapan adamların olduğu, hatırladın mı?"

"Doğru," dedi Matilda başını sallayarak. "İşte seni böyle tanıyorum. Gösteriniz harika. Koltuğun kenarındaki şeyler. Jay de bayılıyor."

Trev'in büyüleyici özgüveni bu haber karşısında kısa bir an için sarsıldı, sanki idolünün adını bildiğini yeni öğrenmiş gibiydi. "Gerçekten mi?"

"Gerçekten. Şu anda televizyondaki en iyi şeylerden biri olduğunu söylüyor."

Trev'e baktığımda kıkırdadım çünkü son nefesini vermek üzereydi. Sonra, işleri daha da kötüleştirmek için, günün adamı bize katılmaya geldi.

"King, uğrayacağını duydum," dedi Jay'in gür sesi yaklaşırken. İki adam el sıkıştı, dövmesiz ve nazik olanın yanında yoğun ve etkileyici bir şekilde mürekkeplenmişti. Arkadaş olmalarını bekleyeceğiniz son iki kişiydiler.

King, "Kız kardeşim ziyaret etmemin üzerinden çok uzun zaman geçtiğinden yakınıyordu," diye açıkladı.

"Bu kadın her zaman istediğini alır," diye kıkırdadı Jay, Alexis'i selamlamak için dönüp ona kısa bir sarılma hareketi yaparken. Dikkati Trev ve benim üzerimdeyken, hiçbir şeyi kaçırmadı. Karısının aksine, Trev'i nereden tanıdığını hatırlamak için beynini zorlaması gerekmedi.

"Trevor Cross, yaşadığım ve nefes aldığım gibi, nasılsın?" dedi, sanki eski dostlarmış gibi. Sonra Trev'i bir erkek kucaklamasına çektiğinde herkesi şaşırttı. Trev o kadar şaşırmıştı ki gülmemek için ağzımı kapatmak zorunda kaldım. Jay onu yıllardır tanıdığı bir arkadaşımıymış gibi selamladı, gerçi televizyonda olmanın da böyle bir etkisi vardı. İnsanlar sizi tanıyormuş gibi hissediyordu.

"Seyirciler arasında gördüğümün senin çirkin suratın olduğunu sanmıştım," diye devam etti Jay. "Sonunda seninle tanışmak harika."

Sanki bir gün karşılaşacaklarını bir şekilde biliyormuş gibi söyledi ve bu benim gerçekten kafamı karıştırdı. Trev'in de kafası karışmış gibiydi.

Bir elini çenesinde gezdirdi ve "Evet, ben de sizinle tanıştığıma memnun oldum" dedi.

"Araya girdiğim için özür dilerim, ama *sonunda* söylediğin gibi ..." Kendime engel olamayarak araya girdim.

Jay'in dikkati benim üzerimdeydi ve bu biraz bunaltıcıydı. Bana bir bakış attığında bir an sessizlik oldu ve cevap vermesini beklerken herkes aynı şeyi merak ediyor gibiydi.

Alexis'i işaret etti. "Buradaki sevimli Lexie, restoran sahibi Lee Cross'un karısı ve Trevor Cross'un kardeşi Karla Cross ile kanka. Kevin Bacon'ın altı derecesi gibi. Bir gün yollarımızın kesişeceğini biliyordum... kelime oyununu mazur görün."

Herkes "*doğru, bu her şeyi açıklıyor*" der gibi bir nefes aldı, çünkü bir an için onun gerçekten medyum olup olmadığını ve televizyonda yaptığı gibi zihinsel numaralarla numara yapmadığını merak ettim.

"Bir saniye bekle," diye araya girdi Matilda, kocasına şüpheyle bakarak. "Alexis'le senin konuştuğundan çok daha fazla zaman geçirdim ve bunu ben bile bilmiyordum. Peki sen nasıl öğrendin?"

Ona kurnazca bir gülümseme fırlattı. "Alınma Watson ama bilmediklerin bir telefon rehberini doldurabilir."

Onun koluna vurdu. "Seni arsız küçük-"

Onu bir öpücükle susturduktan sonra, "Arsız *büyük* Matilda, asla küçük değil," dedi.

Ona çapkınca bir kaş çattı, sonra arkamızda bir şey fark etmiş olacak ki irkilerek bir çığlık attı. Hızla Lille'i kolundan yakaladı. "Lille, doğum günü sürprizin için seni yerleştirmem gerek."

"Ne, hemen şimdi mi?" diye sordu Lille şaşkınlıkla. "Evet," dedi Matilda, kararlı bir şekilde. "*Hemen şimdi.*"

Matilda onu sürükleyerek götürürken Lille bize, "Sizinle tanışmak harikaydı," diye seslendi.

"Sen de," diye karşılık verdim. "Ve mutlu yıllar!"

Onlar gittikten sonra Jay bize göz kırptı. "Merak ediyorsanız diye söylüyorum, tüm bunları Facebook'tan biliyordum."

Alexis "Facebook varken kimin dedektifliğe ihtiyacı var ki, haksız mıyım?" diye şaka yaparken hepimiz güldük.

Matilda'nın baktığı yerden gürültülü bir tartışma sesi geldi ve Jack'in kızıl saçlı bir adamla sert bir şekilde konuştuğunu görmek için döndüm. Ayaklarının dibinde bir kutu havai fişek vardı.

"O kutuyu düşürmenin neden lanet olası ayaklarınızı havaya uçurmakla sonuçlanabileceğini açıklamayacağım, çünkü kimyasal bileşenlerin kalın kafanızı aşacağını biliyorum, ama sadece barut dolu bir kutu tuttuğunuzu hayal edin. Yap. Yapmayın. Düşürme. Düşürme. Düşürme. Yine."

Vay canına. Ateş püskürten Jack sinirlendiğinde çok korkutucuydu. Mesajı alan adam ağlamak üzereymiş gibi başını salladı. Sonra kutuyu geri aldı, hayatı buna bağılıymış gibi tuttu ve koşarak uzaklaştı.

"Sakin ol, kardeşim. Sakin olmazsan Çirkin Sue'yu patlatacaksın," dedi Jay, bize dönmeden önce kardeşine takılarak. "Çirkin Sue, kızdığı anda alnında şişkinleşen damara verdiği isim."

Sanırım hepimiz gülmek istedik ama Jack yaklaştığında kahkahalarımız söndü. Üzerinden kalın gerilim dalgaları yayılıyordu ve hiçbirimiz diğer adam gibi bu gerilime maruz kalmak istemiyorduk.

"Çocuk tam bir aptal," diye homurdandı. "Az önce onu havai fişekleri depoladığım yerin hemen yanında yanan sigara izmaritini yere atarken yakaladım. Ve şimdi onları düşürüyor. Eğer kendini

IQ'sunu suçluyorum." Elini sıkmak için uzanan King'in varlığını fark edince durakladı. "Selam dostum. Seni gördüğüme sevindim."

"Sen de. Sana bir Valium vereyim mi?" King eğlenen bir kaşını kaldırarak sordu.

"Ha, çok komik," dedi Jack, Trev ve bana dönüp hızlıca başını sallayarak onaylamadan önce. Bu, Jay'in laf kalabalığıyla yaptığı selamlamanın tam tersiydi ve kardeş oldukları için bana tuhaf gelmişti. Jack dikkatini tekrar King'e yöneltti, o anda konuşmak istediği tek kişi oymuş gibi görünüyordu.

"Lille'in doğum günü için aylardır bu sürpriz üzerinde çalışıyorum. Gelecek yıl bir demet çiçek ve bir kutu çikolata alacak."

King, "Çikolatalarla uzuvların patlaması ihtimali kesinlikle daha az," diyerek aynı fikirdeydi.

Jack bir elini uzun saçlarının arasında gezdirdi. "Pekâlâ, biri Lille'e sürprizinin ne olduğunu söylemeden önce gitsem iyi olacak."

"Git, sonra konuşuruz," dedi

King. "Sonra," diye kabul etti

Jack.

Gitmesini izledim, sonra başımı kaldırıp Jay'in beni dikkatle incelediğini görünce irkildim. "Reyaydı, değil mi?" diye sordu.

"Evet, benim adım bu," diye aptalca cevap verdim.

"Piyano, değil mi?"

Kaşlarımı çatmıştım. "Ha?"

Ellerime bakarak başını salladı. "Gitar olabilir ama ben ilk tahminimde ısrar ediyorum."

"Doğru ya," dedim, kalbim küt küt atıyordu. Bunu nereden biliyordu? "Evet, piyano çalıyorum. Aslında bir şarkıcı-söz yazarıyım, ama sen nasıl-"

"Şarkıcı mısın?" Jay söyledi. "Hiç şarkılarını dinledim mi?"

I verdi a kendini küçümseyen Omuz silk. "Değil
sürece sen var YouTube videolarına
meraklı."

Jay başını salladı ve bir an sessiz kaldı, dikkati benden Trev'e ve sonra tekrar bana yöneldi. "Bu senin kızın mı?" diye sordu Trev'e.

Trev'in elimi tutuşu sıkılaştı, duruşu dikleşti ve "Evet, o benim her şeyim." derken sesi içten geldi. Yüzünü buruşturdu, sonra devam etti, "Özür dilerim, yani-"

"Yakın zamanda tekrar bir araya geldiğimizi kastediyor, bu yüzden biraz karışık ama evet, ben onun kız arkadaşayım."

Bana bakarken Trev'in gözlerinde şiddetli bir aşk parlıyordu.

"Bunu duyduğuma sevindim," dedi Jay, Trev'e ciddi bir bakış atarak. "Bu sende kalsın. Senin için iyi olacak," dikkatini tekrar bana vermek için durakladı, "ve Reya, şansım yaver giderse bugünlerde senin şarkılarını radyoda duyacağım."

Söyledikleri karşısında kaşlarımı çattım, tam şöhretin arzuladığım bir şey olmadığını açıklayacaktım ki Alexis kesti. "Haydi millet, Jack'in havai fişek gösterisini kaçırmak istemiyorsak gidip bir yer kapsak iyi olur." Jay römorklardan birinden birkaç battaniye aldı ve oturmak için onları çimlerin üzerine . Sonra Matilda geldi ve bize şişe bira ve patlamış mısır ikram etti. Battaniyenin üzerinde Trev'in yanına oturdum, biraz üşümeye başlamıştım. Titrediğimi fark etmiş olmalı ki kolunu omuzlarıma doladı ve beni kendine çekti.

Yaklaştım.

Etrafımızdan hoş sohbetler geliyordu ama ben sessiz kaldım, biramı yudumladım ve yıldızları seyrettim. Oturmak için pek sık zaman ayırmazdım. Hareketsiz kalmak. Karla ve Lee sonunda bize katıldılar ve eğer yanılmıyorsam Karla'nın saçında bir dal ve poposunda birkaç çimen lekesi vardı.

"Beş yıl birlikte olduğumuzda dışarıda mi düşünüyorsun?" Trev , benimle aynı şeyi fark etmişti.

Sesi karnıma ılık bir sıcaklık yaydı, kelebekler sorusu karşısında çılginlar gibi çırpındı, çünkü bu onun

uzun vadeli düşünmek. Ve Trev gibi altın bir ispiyoncu kadar zor yakalanabilen birinden *bunu* duymak çok büyük bir şeydi.

Jack sahanın karanlık ucundan çıktığında bazı tezahüratlar oldu. Lille'in Matilda'nın yanındaki şezlongda oturduğu yere doğru koştu, onu kaldırdı ve ağzına kocaman bir öpücük kondurdu. "Mutlu yıllar çiçeğim," dedi. "Umarım sürprizini beğenirsin."

Sonra tekrar gitti ve bir dakika sonra gökyüzü bir renk patlamasıyla aydınlandı. Havai fişekler daha önce gördüğüm hiçbir şeye benzemiyordu. Tipik kayan yıldızlar değildi. Jack bunun yerine gezegen şekilleri, aşk kalpleri ve patlayan daireler yarattı. Işıқта bir senfoniydi ve kelimenin tam anlamıyla nefesimi kesti. Son havai fişek patladığında "Mutlu Yıllar, Lille" yazıyordu.

Ona doğru baktım. Elini ağzına götürmüştü ve Jack'in yarattığı sanat eserine bakarken gözleri mutluluk gözyaşlarıyla parlıyordu.

Trev beni Lille'i izlerken, "Ne kadar da duygusal bir romantiksin," diye alay etti.

"Sadece güzel olduğunu düşünüyorum," diye cevap verdim, biraz burnumu çekerek. "Bunu onun için aylarca planladığını söyledi. Bu senin için aşk."

Trev çenemi tuttu ve yüzümü kendine doğru çekerek gözlerimizin buluşmasını sağladı. "Ağlıyor musun?"

Gözlerimi kırıştırdım ve duygularımı geri çektim, cevabım zayıftı.

"Hayır." "Aman Tanrım, öylesin. Seni çok seviyorum."

Başka tarafa baktım. "Kapa çeneni." "Ama bu doğru."

"Bunu biliyorum."

"Ve sen de beni seviyorsun."

"Gözlerimi oydurmaya mı çalışıyorsun? Kalbim bir gecede bu kadar romantizmi kaldıramaz. Önce Jack, şimdi de sen."

Trev yaklaştı ve dudaklarımı yumuşak, kalıcı bir öpücükle yakaladı. Uzaklaştığında nefesim kesildi.

"Demek büyük jestlerden hoşlanıyorsun?" Trev sordu.

"Sadece başkalarının başına geldiğinde, o yüzden aklınıza bir şey gelmesin."

"Çok geç. Bende zaten en az beş tane var. Belki beş buçuk," diye alay etti Trev.

Ona meraklı bir bakış attım. "Yarısı nereden geliyor?" "Henüz tam olarak formüle edilmedi."

"Peki, öyle kalsın. İlgiden hoşlanmadığımı biliyorsun. Karla geçen yıl doğum günümde garsonun bana şarkı söylemesini organize ettiğinde neredeyse utancımdan ölüyordum."

Trev yumuşak bir kahkaha attı. "Kaçırdığım için üzgünüm."

Başımı salladım ve tekrar gökyüzüne baktım. Havai fişekler kaybolmuş, geriye sadece belli belirsiz bir ışık kalmıştı. Dikkatimi Trev'e verdiğimde yüz ifadesi ciddiye.

"Artık hiçbir doğum gününü kaçırmayacağım. Tek bir tane bile," dedi, ses tonu kararlıydı.

"Ben de seninkilerden birini bile kaçırmayacağım," diye cevap verdim.

Trev'in yüzü kalp durduran bir gülümsemeyle ikiye ayrıldı. "Anlaştık, Bayan Cabrera."

Ben de ona gülümsedim. "Sizinle iş yapmak bir zevkti, Bay Cross."

Ona elimi uzattım ve o da elimi tuttu ama titremek yerine ağzımı kendine çekti ve beni son öpüşmemiz olabilirmiş gibi öptü. Yüzümü kavradı ve battaniyenin üzerine düşerken kollarımı omuzlarına doladım. Kendimi elektrikli, sıcak, bulanık ve hayatın verebileceği her iyi şeyle dolu hissediyordum.

Gözlerim kapalı olabilirdi ama öpüşmemiz derinleştikçe, kapalı göz kapaklarımın ardında yıldızlarla dolu koca bir evren gördüm.

Yirmi sekiz.

BEŞ AY SONRA. LONDRA.

"T Rev! Bu fiyakalı dairende bataklık rulosunu nerede saklıyorsun?" Lee koridorun sonundan seslendi.

Erkek arkadaşım kucağında oturduğum kanepenin üzerinden boynunu uzattı. "Lavabonun üzerindeki dolapta," diye geri seslendi.

"Kim bunu bir dolapta saklar ki?" Lee homurdandı. "Buraya taşındığından beri çok fazla havan ve zarafetin oldu."

Trev boynumu öpmek için eğilmeden önce mutlulukla, "Sen sadece benim gafımın ne kadar harika olduğunu kıskanıyorsun," diye bağırdı. Titredim ve dikkatimi televizyona verdim; aksi takdirde onu misafirlerinden uzaklaştırıp yatak odasına sürüklemek isteyecektim. *Bizim* yatak odamıza. Londra'ya döndüğümüzde, Trev ve beni aşk ya da para için ayıramazdınız. Sonunda, ikimiz de benim dairemle onunki arasında gidip gelmekten o kadar sıkıldık ki, yanına taşınmam için bana yalvardı.

Tüm aile *Running on Air'in* üçüncü sezonunun ilk bölümünü izlemek için toplanmıştık. Gergindim çünkü bazı sahnelerde yer alacağımı biliyordum ve kendimi kamera karşısında görmekten hiç hoşlanmamıştım. Garip hissediyordum, sanki sadece benim gördüğüm kusurlara takılmadan duramıyordum.

Trev mesajlarını kontrol etmek için telefonunu cebinden çıkardı. Omzunun üzerinden okudum, geldiğini görünce şaşırmadım. Sirkteki gecemizden beri o ve Jay Fields durmaksızın iletişim kuruyorlardı. İkisi de diğerinin mesleğinden etkilenmiş görünüyordu.

Jay: İlk bölümü izlemek için internete girmek üzereyiz.

Trev: Sen Vegas'ta değil misin? Orada saat kaç?

Daha yeni beş oldu ama biz erken . Bacağını kır. Harika olacağını biliyorum.

Onların küçük kankalığını sevimli bularak gülümsedim. Karla kucağında kocaman bir kase patlamış mısırla televizyonun yanındaki yerini almak için acele etti.

"Lexie ve King evde izlediklerini haber vermek için aradılar," dedi heyecandan başı dönerek.

"Ne kadar kaldı?" Trev'in en küçük kardeşi Liam sordu. O ve kız arkadaşı Iris yerde oturuyordu çünkü herkes için yeterli koltuk yoktu.

Stu ona, "Beş dakika daha," diye cevap verdi. "Hemen heyecanlanmayın, memur bey."

"Lütfen yapma. Lee bana hep böyle seslenirdi." Karla yüzünü buruşturdu. "Sinirime dokunurdu."

Banyodan yeni dönmüş olan Lee, Karla'nın yanına kaydı ve kolunu omuzlarına doladı. "Seni kızdırmak çok kolaydı." Sırıttı. "Çok eğlenceliydi."

Stu'nun ortağı Andie, "İlk tanışmanız hakkında daha fazla şey duymak istiyorum," diye araya girdi. "Kulağa çok etkileyici geliyor.

"Lafı açılmışken," dedi Trev, Lee ve Karla'ya bakarak. "Bence siz ikiniz bana aracı olduğum için teşekkür etmelisiniz. Eğer benim iletişim yönetimim olmasaydı muhtemelen asla bir araya gelemezsiniz."

Lee alay etti. "Bunu kendine söyleyip duruyorsun, kardeşim."

"Sus, başlamak üzere," diye araya girdi Sophie, sesi açmak için kumandaya uzanırken. Tanıdık *Running on Air* açılış jeneriği çalmaya başladığında kalbim küt küt atmaya başladı. Hızlı tempolu rock şarkısı kulaklarımı doldurdu ve oyuncu kadrosunun her bir üyesinin görüntüleriyle iç içe geçti. Isaac'i en sona yerleştirdiklerinde ve onu en yeni yıldızları olarak duyurduklarında çok sevindim. Onun Bordeaux'da bir köprünün dar kenarı boyunca koştuğu, ardından yakındaki bir sokak lambasına sıçradığı ve yere doğru sallandığı görüntüleri kullandılar.

Ona hızlı bir mesaj göndermek için sehpadan telefonumu aldım. Annesi ve kız kardeşleriyle birlikte eve döndüğünü, dördüncü sezon çekimlerine başlamadan önce biraz kaliteli zaman geçirdiğini biliyordum.

Omg! Gördün mü? Harika görünüyordun :-D

Cevabı anında geldi.

Ölüyorum! Kız kardeşlerim heyecandan avazları çıktığı kadar bağıyorlar.

Kendi kendime gülümsedim ve telefonumu sehpanın üzerine koydum. Trev kollarını ortama doladı ve beni sıktı.

Bölüm, Brüksel'e yaptığımız tren yolculuğunun görüntüleriyle başladı ve Callum'un sesi, birkaç şehri ziyaret etmeyi ve çeşitli halka açık yerlerde gösteriler yapmayı nasıl planladıklarını anlattı. Trev'in elini kendi elime aldım ve parmaklarımızı birbirine geçirdim. Onun için çok heyecanlıydım. İlk kez birlikte bir bölüm izliyorduk ve bu harika bir duyguydu.

Genellikle Karla ve Lee'yle ya da evimde, bensiz sürdürdüğü yeni ve heyecan verici hayatı yarı heyecanla yarı kıskanarak izlerdim. Şimdi ise sadece gurur duyuyordum. O ve diğerleri vücutlarını gerçekten zorladılar; TV şovlarını olabildiğince etkileyici ve eğlenceli hale getirmek için durmadan çalıştılar ve antrenman yaptılar. Nasıl gurur duymayabilirdim ki?

Program Brüksel'deki o çatılarda geçen güne doğru ilerledi. Leanne ve Paul kamerayla konuşuyorlardı ama arka planda Trev ve beni görebiliyordunuz. Biz sohbet ederken birinci şahıs kameranın takılı olduğu gömleğini çekiştirdim. Beden dilimin bu kadar çapkın olması beni şaşırtmıştı çünkü kendimi hiçbir zaman çapkın biri olarak görmemiştim. Ama söz konusu Trev olunca, farkında olmasam da öyleydim.

"Bakın! İşte ikiniz de buradasınız," dedi Stu, bizi göstererek. "Kameranın Reya'nın kışını biraz fazla yakınlaştırdığını fark eden var mı?"

İçimi çektim. "Bahse girerim Jimbo'ydu."

"Onu bir daha gördüğümde tüm kameralarına çizikler atacağım," diye homurdandı Trev.

Sahne, çatının kenarına dizilmiş gruba ilerledi. İlk atlayan Trev oldu ve kalbim onunla birlikte yerinden fırladı. Onun böyle düşüşünü izlerken ne kadar gergin olduğumu hatırladım. Bulunduğum açıdan, bitişikte başka bir çatı olduğunu göremiyordunuz.

Çekim Trev'in birinci şahıs kamerasına kesildi. Her şeyin onun bakış açısından nasıl görüldüğünü görebilmek gerçek dışıydı. Binalar arasındaki düşüşün boyutunu gösterdiğinde midem komik bir takla attı.

Bir sonraki sahne, yolculuktan sonra Londra'da stüdyoda çektikleri bir günlük kamerasıydı. Trev'in bir koltukta otururken meçhul bir röportajcının ona sorular sorduğunu gösteriyordu. Sesi Barry'ninki olarak tanıdım.

"Eski bir arkadaşınızı asistan olarak getirmeye karar verdiniz. Bilmemiz gereken bir geçmişi var mı?"

Trev rahat bir omuz silkti. "Reya'yı birkaç yıldır tanıyorum ama hayatıma yeni girdi. Birine ihtiyacımız vardı."

Jo'nun yerini doldurdu ve gemiye gelmekten mutlu oldu." "Peki ya tarih?" Barry zorladı.

Trev'in sorulara aylar sonra değil de gerçek zamanlı soruluyormuş gibi cevap vermek zorunda kalması garipti. İlişkimizin programda yer alacağı konusunda beni önceden uyarmıştı, bundan kaçış yoktu ama ben bu gerçeği kabullenmiştim. Paula, Samuel ve ben artık birkaç haftada bir görüşüyorduk, ailemin hoşuna gitmese de konuda yapabilecekleri bir şey yoktu. Çok az gerçek güçleri olduğunu fark etmeye başlamıştım. Ve eğer basın geçmişimi araştırmaya kalkarsa en azından hazırlıklı olurum.

Trev ve ben ilişkimizde çok güçlü bir yerdeydik. Onun şöhretinin birlikte olmamızın bir parçası olduğunu biliyordum. Hakkımdaki bazı gerçekler kamuoyuna açıklanırsa, onlarla yüzleşmek için birleşik bir cephe olarak birlikte dururduk. Kimsenin bizi utandırmaya çalışmasına ya da beni hayatta kalmaktan başka bir şeymişim gibi hissettirmesine izin vermeyecektim. Bu bizim gücümüzü sınayacaktı ama üstesinden emindim.

Trev nihayet soruyu cevapladığında düşüncelerimden koptum. Doğrudan kameraya baktı, yüz ifadesi sertti ve "Geçmişimiz karmaşık" diye cevap verdi.

"Karmaşık mı?" "Ona aşığım."

Nefesimi tutmak zorunda kaldım. Bunu günlük kameralarında itiraf ettiğini bilmiyordum. Stu yüksek sesle küfrederken Lee Trev'e bilmiş bir bakış fırlattı. "Sen zeki bir piçsin, bunu biliyor muydun?"

Trev genişçe sırıttı, beni tutuşu sıkılaştı. "Seyirciyi etkilemenin bir yolunun da bu olduğunu düşündüm."

Dikkatimi televizyona verirken ne diyeceğimi bilemedim. "Peki o bunu biliyor mu?" Barry sordu.

"Dürüst olmak gerekirse, hiçbir fikrim yok."

"Onu kazanmak için mi asistan olarak işe ?"

Şimdi gözleri Trevor Cross'un alametifarikası olan muziplikle parlıyordu. "Bunu sadece zaman gösterecek."

Karla, "Aman Tanrım, izleyiciler bunun için çıldıracak," diye haykırdı.

"Görüntülerimizi göstereceklerini, ilişkimizi bir hikaye olarak kullanacaklarını biliyordum, bu yüzden anlatıyı kontrol etmeye karar verdim. Bu şekilde olayları çarpıtmaları daha zor olacak."

Kollarında döndüm ve ona baktım. Bizi korumaya çalıştığını, etkileşimlerimizin mümkün olan en iyi şekilde görünmesini sağlamaya çalıştığını biliyordum ve bunun için onu seviyordum. Kalbimde hissettiğim tüm hayranlıkla ona gülümsedim. *O çok iyi bir adamdı ve ne kadar şanslı olduğumu biliyordum.*

Daha sonra, herkes evine gittikten sonra, soyunmak için yatak odasına doğru ilerledim. Kapının eşiğine geldiğimde donup kaldım ve yatağın üzerinde asılı duran resme baktım. Bu sabah uyandığımda kesinlikle orada . Ben dışarıdayken asmış olmalıydı.

Söyleyecek söz bulamayınca daha yakından bakmak için içeri bir adım attım. Trev, Marlene'in fotoğraflarından birini çekmişti. Siyah beyaz çekilmişti ve sahne ışıkları beni özellikle tamamlayıcı bir açıdan yakalamıştı. Sahnede çekilen fotoğraflarımın çoğunun aksine, bu fotoğrafta seyircilerin arasında bir noktaya bakarken gözlerim fal taşı gibi açılmıştı. Parmaklarım tuşların üzerinde çılgınca koşarken saçlarım vahşi, yüz hiddetliydi.

"Bu benim favorim," dedi Trev, beni resmi alıkoyarak. "Umarım sakıncası yoktur."

Bana arkamdan yaklaştı ve kollarını belime doladı. Eğilerek boynuma sıcak, ıslak bir öpücük kondurdu ve tüylerim diken diken oldu.

"İçinde çok vahşî görünüyorsun," diye devam etti benimle birlikte fotoğrafa hayranlıkla bakarken.

Hafifçe kıkırdadım. "Beyoncé gibi mi?" "Hayır, daha çok ... gibi. Athena gibi."

"Daha önce hiç savaştı bir tanrıçaya benzetildiğimi sanmıyorum," diye düşündüm.

"Öyle olmalısın. Şu haline bak," diye mırıldandı Trev. "Daha cesur bir şey görmedim."

Kollarında kıvrıldım ve ağzımı onunkine yaklaştırdım. "En iyisinden öğrendim."

Öpüşmemiz ben nefessiz kalana kadar derinleşti ve o beni yatağa atıp kıyafetlerimi çıkarmak istercesine inledi. Oturma odasında unuttuğum telefonumdan bir civıltı geldi.

Gidip kontrol etmek için isteksizce Trev'den ayrıldım. Son birkaç ay benim için telaşlı bir dönem olmuştu. Marlene birikimlerimin bir kısmını kullanarak bir kayıt stüdyosunda birkaç saat geçirmem için beni ikna etti. Artık sekiz orijinal şarkım iTunes'da bir EP olarak mevcuttu ve oldukça iyi satıyordu. EP'ye, seyahatlerimiz sırasında Trev için yazdığım *Hearts on Air* adlı şarkının adını verdim. Sonunda tamamlanmıştı.

Her neyse, tüm bunlar ve Marlene'in bir web sitesi ve birkaç sosyal medya hesabı kurmama yardımcı olması nedeniyle, internette çok daha fazla zaman geçiriyordum.

Trev beni dışarı kadar takip etti, omuzlarımda öpücükler bıraktı ve elbisemin fermuarını açarken işkolik olduğum konusunda benimle dalga geçti. Parmak uçlarını omurgamda hafifçe gezdirip sonra ağzıyla değiştirdiğinde titredim.

"Sen bir şeytansın. Konsantre olmama izin ver. Bu önemli olabilir," dedim, biraz sinirlenmiş ama çoğunlukla tahrik olmuş bir halde.

Telefonumu elime aldım ve mesajı taradım. Tanıdığım bir göndericiden gelmiyordu ve okudukça belirgin bir şekilde terlemeye ve nefes nefese kalmaya başladım.

Sevgili Bayan Cabrera,

Size, Hearts on Air adlı şarkınızın kayıt haklarını satın almak isteyen müvekkilim adına yazıyorum.

"Aman Tanrım," diye soluklandım, elim şaşkınlıkla ağzıma gitti.

Trev ayartmasına ara verip merakla telefonuma baktı. "Ne oldu?"

"Birisi 'Hearts on Air'in kayıt haklarını satın almak istiyor," dedim ona, tamamen şaşkına dönmüş bir halde.

"Bu harika bir haber. Neden hayalet görmüş gibi görünüyorsun?"

Telefonumu ona doğru tutarak, "Bunu kaydetmek isteyen kişi yüzünden hayalet görmüş gibi görünüyorum," dedim.

Trev e-postanın içeriğini hızla taradı, sanatçının adını okurken birkaç kez gözlerini kırıştırdı. Bana baktığında o da en az benim kadar .

Sonunda, sesi inançsızlıkla dolu bir şekilde konuştu: "Reyrey, bu *çok büyük*."

O kadar geniş gülümsedim ki neredeyse yüzüm ikiye bölünecekti.

"Sonunda o yatağı satın alabileceğim."

Trev'in kaşları şaşkınlıkla çatıldı. "Bunun ne anlama geldiği hakkında hiçbir fikrim yok."

Yüksek ve neşeli bir sesle güldüm ve ağzını kendime çektim. "Oh, sadece çeneni kapa ve benimle seviş."

Sonsöz

Grammy Ödülleri (CANLI), 2018.

L *Vegas, Nevada, ABD. 20:17.*
"Aman Tanrım, elbisesi harika. Bak nasıl da parlıyor."
dedi Matilda.

"Eminim daha iyisini yapabilirsin." Jay sırtıttı ve karısının yanağına bir öpücük kondurmak için eğildi.

"Çok tatlı konuşuyorsun." Jay
göz kırptı. "Bunu biliyorsun."

Matilda hülyalı bir iç geçirdi. "Şarkısı Grammy ödülllerinde söylenecek birini tanıdığımıza inanamıyorum. Bu çok heyecan verici."

Jay alaycı bir ifadeyle kaşlarını çattı. "Geçtiğimiz iki hafta boyunca Billboard listelerinde bir numaraydı."

"Hâlâ Reya'nın versiyonunun daha iyi olduğunu düşünüyorum."

"Ben de, ama bunun onun ideal düzeni olduğunu biliyorsun. Bu kızın egosu yok. Şarkıyı başkasının söylemesi umurunda değil, yeter ki mesaj duyulsun."

"Ayrıca, muhtemelen bir sürü para kazanmıştır."

"Ah, işte benim küçük kapitalistim," diye alay etti Jay ve onu kalçasından çimdikledi.

"Ben sadece bariz olanı söylüyorum. Sence Trev'le evlendiklerinde bizi düğüne davet ederler mi?"

"Öyle olsa iyi olur. En iyi adam statüsünü hedefliyorum."

Matilda alay etti. "Onun üç erkek kardeşi var, Jay. Senden sağdıçı olmanı isteyecek değil ya. Ayrıca, birbirinizi sadece bir yıldır tanıyorsunuz."

Jay nefesini verirken aşırı dramatik ve üzgün bir yüz ifadesi takındı. "Sanırım Jack ve Lille için umut beslemem gerekecek. Gerçi bunun ne zaman gerçekleşeceğini kim bilebilir ki?"

"Aman Tanrım, torunu olmadığı için yakınan bir anne gibisin. Jack ve Lille iyi ve hazır olduklarında evlenecekler."

"Bak," diye araya girdi Jay. "Şarkı söylemek üzere."

"Gah! Tamam, kapa çenenin. Önümüzdeki üç dakika boyunca kimse tek kelime etmesin."

Jay ona şaşkın bir bakış fırlattı. "Burada bir tek ben varım."

"Pfft, ne demek istediğimi biliyorsun."

"Bazen tuhaflığının sana bulaşıp bulaşmadığını merak ediyorum."

"Jay, ciddi, seni seviyorum, ama bir dahaki sefere konuşmayı kesmezsen

Beş saniye içinde seni bayıltacağım."

Jay onu yakaladı ve çekti. "Seksi tehditlerini nasıl da seviyorum."

Dublin, İrlanda, 04:7

"Çok yorgunum. Bana bunun için neden ayakta kalmayı kabul ettiğimi tekrar söyler misin?" Jack yatakta Lille'in yanında otururken şikayet etti, bir dizüstü bilgisayar açıktı.

"Çünkü şarkıyı kaçırmak istemiyorum. Bu şarkı tüm gösterinin en önemli parçası olacak," diye savundu Lille.

"Ama yarın akşam tekrarını izleyemez miyiz?"

"Bu aynı şey değil. Bunun canlı olarak gerçekleştiğini görmek istiyorum. Böylesi çok daha heyecan verici."

"Sabah ikimiz de yorgun olduğumuzda heyecan verici olmayacak." " bırak. Yakışık almıyor," dedi Lille ve ona şakacı bir şekilde.

Jack onu belinden kavrayıp vücudunu kendi vücudunun altına çektiğinde onu gafil avladı. Ağzını onun boynuna götürdü ve kulak memesine kadar yalayarak onun altında erimesine neden oldu. Kadın kısık bir inilti çıkararak onun arkasından dizüstü bilgisayarın ekranını görmeye çalıştı.

"Dikkatimi dağıtmaya çalışıyorsun," diye yakındı, aynı zamanda elini bacaklarının arasına götürdüğünde titriyordu.

Öpücüğünü kızın ağzına doğru götürürken gülümsedi. "İşe yarıyor mu?" "Neredeyse," diye yanıtladı nefes nefese bir kıkırdamayla.

Jack dudak büktü. "O zaman oyunumu geliştirsem iyi olur."

"Bekle. Dur. Şimdi sahneye çıkıyor," diye hevesle çılgılık atan Lille, sesi açmak için Jack'in elinden kurtuldu.

İçini çekti ve yastıklara yaslandı. "Üç dakikan var ve sonra seni cırılçıplak soyacağım."

Lille ona bir sırtıfış fırlattı. "öyle."

Londra, İngiltere, 04:17

"Biraz sessiz olabilir misiniz? Küçük Tessa'yı uyandıracaksınız," diye yakındı King, bebek telsizini elinde tutarak.

"Bu partiyi neden bizim evde yapamadığımızı anlamıyorum," dedi Lee. "Orada uyanacak bebek yok."

"Çünkü bebek bakıcısı ayarlamak için çok geç kaldık," dedi Alexis ona. "Ayrıca, Oliver ile futbol oynayamazdın."

bugün seninkine gitseydik. Bahçeniz çok küçük. Daha büyük bir yere taşınmayı gerçekten düşünmelisin."

"Yolun sonunda satılık bir ev var," dedi Karla, arkadaşına bilmiş bir bakış atarak. "Haftalardır orayı satın almamız için uğraşıyor."

Alexis, "Komşu olursak harika olur diye düşünüyorum," dedi. "Her zaman çay içmek için uğrayabiliriz."

Karla, "Bunu yapıyoruz," diye cevap verdi.

"Ama bu şekilde sonsuza kadar senin gelmeni beklemek zorunda kalmam," diye karşı Alexis.

Lee, Alexis'e baktı. "İstenen fiyat nedir?" "Emin değilim ama sabah kontrol ederim."

"Bunu gerçekten düşünüyor musun?" Stu, Andie'nin yanındaki kanepenin bir ucuna oturarak sordu. "Hackney'den ayrıldığın günü göreceğimi hiç sanmıyordum."

"Evet, küllerini yerel futbol sahasına savuracağını düşünmüştüm hep," diye takıldı Liam.

"İşte bu klas bir fikir," diye ekledi Iris.

Lee ellerini büktü ve sonra başının arkasında birleştirdi. "Bilmiyorum. Dünyada yükselme fikri hoşuma gidiyor. Ayrıca, bizim taşındığımızı gördüklerinde komşuları tedirgin etmek eğlenceli olacak."

"Görüyorsunuz ya," diye haykırdı Alexis, Karla'ya yalvaran gözlerle bakarak. "Kaçırdığımız onca şamatayı bir düşünsene."

"Tamam. Bunu düşüneceğim. Şimdi hepimiz televizyona odaklanabilir miyiz? Reya'nın şarkısını söylemek üzere."

Sunucu bir sonraki performansı anons edince herkes sessizleşti.

STAPLES CENTER, Los Angeles, Kaliforniya, 20:17

"Beni gerçekten davet ettiklerine inanamıyorum," dedi Reya ellerini gergin bir şekilde elbisesinin üzerinde gezdirirken.

"Tabii ki seni davet ettiler. Şarkın bir ödüle aday," dedi Trev, moral desteği için bir kolunu onun omuzlarına dolayarak.

"Evet, ama kimse bunu *benim* şarkım olarak düşünmüyor. Şarkıyı söyleyen o."

"Ben onu senin olarak görüyorum ve önemli olan da bu."

Reya öne doğru eğildi ve onun dudaklarına bir öpücük kondurdu. Sunucu bir sonraki gösteriyi anons ederken şampanya kadehini kaldırdı ve uzun bir yudum aldı.

"Ellerime bak. Titriyorlar."

Trev onun elini avucunun içine aldı ve başparmağını avucunun üzerinde ileri geri ovuşturdu. Sinirlerini yatıştırmak için kulağına tatlı sözler fısıldadı. "İnanılmazsın. Seninle çok gurur duyuyorum. Senin yanında oturduğum için dünyanın en şanslı adamıyım."

Elini geri sıktı ve tam salonun ışıkları sönüp kuyruklu piyanonun açılış akorları çalınırken ona teşekkür eden bir bakış attı. Tüm gözler sahnede idi, sadece mekânın içinde değil, dünyanın dört bir yanındaki milyonlarca evde de. Hepsi Reya'nın şarkısını dinliyordu. Çoğuna yabancıydı ama yine de sözlerinde bir anlam bulmalarını umuyordu. Sadece birkaç kısa an için bile olsa, anlattığı hikâye kadar gerçek bir şeyler hissetmelerini diledi.

*Eğer keman bir ses ise
O zaman davullar bir kalptir
Ve piyano benim bedenim ve*

ruhumdur Eğer hava bir sokaksa

*O zaman bulutlar bir yoldur
Ve ayakların mesafeyi kolayca kapatıyor*

*Beton gibi havada yürüyorsun
Kalbim eksik gibi havada
Sonra sıçırıyorsun ve sanki nefesim kesiliyor*

*Bana gülümsediğinde kalbim canlanıyor
Dudaklarımız buluştuğunda hava
elektrikleniyor
Ve senin dokunuşun güneşi aydınlatan bir kıvılcım*

*Eğer söylediğin sözler
gerçekse O zaman
hissettiğim bu aşk geçici bir
şey değil*

*Eğer bugün bana Ve
kalacağına söz verirsen
Kalbimi asla kırmayacağına inanacağım*

*Beton gibi havada yürüyorsun
Kalbim eksik gibi havada
Sonra sıçırıyorsun ve sanki nefesim kesiliyor*

*Bana gülümsediğinde kalbim canlanıyor
Dudaklarımız buluştuğunda hava
elektrikleniyor
Ve senin dokunuşun güneşi aydınlatan bir kıvılcım*

BITTI.

Yazar Hakkında

L.H. Cosway Dublin, İrlanda'da yaşıyor. Yazmak için ilhamını müzikten alıyor. Hayatta en sevdiği şeyler arasında hikâye yazmak, vintage kıyafetler, karanlık kabare müziği, yemek, müzikal komedi ve tabii ki kitaplar yer alıyor. Kusurlu insanların en ilginç tür olduğunu düşünüyor. En iyi hikâyeleri onlar anlatır.

L.H. Cosway'i çevrimiçi bulun!

[Facebook](#)

[Twitter](#)

[Instagram](#)

[Pinterest](#)

[Web Sitesi](#)

[Bülten](#)

Havadaki Kalpler'i okuduğunuz için teşekkür ederiz. Lütfen bağımsız bir yazarı desteklemeyi ve yorum bırakmayı düşünün <3

Okumaya devam edin:

L.H. Cosway'den Yepyeni Bir Seriyeye Kısa Bir Bakış

L.H. Cosway'in Kitap Listesi

L.H. Cosway'in Kalp Serisi

L.H. Cosway tarafından
yazılan kitaplar

**Çağdaş Romantizm *Boyalı*
Yüzler Katil Kraliçe
Zalimliğin Doğası Dizelerle
*Natürmort Showmance***

Kalpler	Serisi
<i>Kalplerin Altısı</i>	<i>(#1)</i>
<i>Ateşin Kalpleri</i>	<i>#2)</i>
<i>Kalplerin Kralı</i>	<i>(#3)</i>
<i>Mavinin Kalpleri</i>	
<i>(#4)</i>	<i>Kalplerin</i>
<i>Hırsızı</i>	<i>(#5)</i>
<i>Havadaki Kalpler</i>	
<i>(#6)</i>	

**Penny Reid ile Rugby Serisi *Fahişe*
ve Ermiş (#1) *Oyuncu ve Peri* (#2)
Cad ve Kızlı Erkekli (#3)**

Kentsel Fantezi

*Tegan'ın Kanı (Nihai Güç Serisi #1) Tegan'ın
Dönüşü (Nihai Güç Serisi #2) Tegan'ın Büyüsü
(Nihai Güç Serisi #3) Tegan'ın Gücü (Nihai Güç
Serisi #4)*

Sneak Peek: Yeni Dizi!

2018'de gelecek yeni seri, artı ücretsiz bonus hikaye!

L.H. Cosway'in yepyeni spin-off dizisi *Running on Air*, TV'deki en iyi serbest koşu reality şovunun yıldızları hakkında hikayeler içerecek!

Çalışma başlıkları:

Yayın Dışı (#1) *Callum & Leanne*

Floating on Air (#2) *Paul*

Castles in the Air (#3) *James*

Airs and Graces (#4) *Isaac*

Callum ve Leanne'in hikayesine bir göz atmak isterseniz, L.H. Cosway'in haber bültenine [BURADAN](#) kaydolmayı unutmayın. 30 Haziran 2017 tarihinde, özel kısa öykü *Hava Öpücüğü* tüm abonelere gönderilecektir. Eğer 30 Haziran'dan sonra kaydolursanız, hikayeyi ayrı bir e-posta olarak alacaksınız.

Tanıtım için okumaya devam edin!

Leanne Simmons ve Callum Davidson birbirlerinin tamamen zıttıdır. Tanıştıkları anda anlaşılamayacaklarını anlarlar. Ancak, TV şovları uğruna farklılıklarını bir kenara bırakmayı kabul ederler, ancak bu düşündükleri kadar kolay değildir.

Birincisi, açıklayamadıkları bir fiziksel çekim var. Ve ikincisi, ağızlarından çıkan her şey diğerini yanlış yola sürüklüyor gibi görünüyor.

Leanne böylesine umursamaz, narsist bir playboydan nasıl etkilenebildiğini merak eder.

Callum, erkek gibi giyinen bir kızı neden aklından çıkaramadığını merak eder.

Hava Öpücüğü'nde okuyucular, *Running on Air*'in ilk günlerinde ikilinin yaşadığı zorlukları ve sıkıntıları ilk elden tecrübe edecekler.

L.H. Cosway'in KALPLER Serisi

Six of Hearts (1. Kitap) için Övgüler

"Bu kitap çok seksiydi. Çok ateşliydi! Cosway cinsel gerilimi öyle bir yazıyor ki sayfalardan adeta cızırdıyor." - A. Meredith Walters, New York Times & USA Today Çok Satan Yazarı.

"Kalplerin Altısı, elektrikli ve her şeyi tüketen atmosferiyle sizi içine çekecek bir kitap." - Lucia, Okumak Benim Nefesimdir.

"Bu sayfalarda o kadar çok "baygınlık" var ki, romantizm okurları bu kitabı ellerinden bırakmak istemeyecekler." - Katie, Babbling Kitaplar hakkında.

Ateşten Kalpler (2. Kitap) için Övgüler

"Bu hikâye çok yoğun ve alev alev yanıyor. İçimde bir duygu cehennemi yarattı." - Patrycja, Smokin' Hot Kitap Blogu.

*"Sanırım bu benim bugüne kadarki en sevdiğim LH Cosway romanı.
Kesinlikle muhteşem." - Angela, Fiction Vixen.*

*"Tamam, biz sadece aşık olduk. Tam ve mutlak güzel kitap aşkı.
Bilirsiniz, bir kitabın bitmesini istemediğiniz türden bir aşk.
Bitirmek. Sonunu getirmeye çalışırsınız; siz okurken dünyanın
duraklamasını istersiniz ve hikayenin devam etmesini istersiniz
çünkü siz
hazırım." - Jenny & Gitte, Totally Booked.*

Kalplerin Kralı (3. Kitap) için Övgüler

*"Bağımlılık yapıcı. Tüketen. Zekice. Yürek parçalayıcı. Zekice--Kalplerin
Kralı 2015'in en sevdiğim kitaplarından biri!" - Samantha Young, New
York Times, USA Today ve Wall Street Journal çoksatan yazarı.*

*"Mükemmel bir kitap arıyordum ve bir şekilde epik bir kitaba rastladım." -
Natasha bir kitap bağımlısı.*

*"5+++++++ Nefes kesici yıldızlar! Olağanüstü. İnanılmaz.
Destansı. Son derece romantik ve dokunaklı. Kitap aşkı vardır ve bu
durumda KİTAP AŞKI vardır." - Jenny & Gitte, Totally Booked.*

Mavi Kalpler için Övgüler (Kitap #4)

*"İlgi çekici karakterlerinden, bizi baştan sona sürükleyen yetkin
düzyazısına kadar elimden bırakamadığım bir kitap." - Natasha bir kitap
bağımlısı.*

*"Bir oturuşta yuttum. Seksi, esprili ve taze. Aşkları olması gerektiği gibi
değildi, aşkları asla yürümemeliydi ama Lee ve Karla*

*Kalplerinde çok derin ve güçlü bir şekilde yanan şeyi inkar edin.
Kesinlikle bir TRSoR tavsiyesi ve favorisi!"- The Rock Stars of Romance.*

*"VAY CANINA!!! Şu anda kelime bulmak çok zor, AŞK
kelimesinin bile bu romana ne kadar bayıldığımı anlatmaya
yeteceğini sanmıyorum. Karla duygularımı kelepçeledi ve Lee
kalbimi çaldı."- Dee, Wrapped Up In Reading*

Kalp Hırsızı (5. Kitap) için Övgüler

*"Bu, L.H. Cosway'in en sevdiğimiz aşk romanlarından biri. Zapt edilemez,
patlayıcı ham duygular ve gerçek kalp katmanları ile yavaş yavaş
yanan ve için için yanan öğrenci/öğretmen yasak hikayesi tarafından
tüketildik." - Romantizmin Rock Yıldızları.*

*"Bu çifte aşık olmuştum ve ilişkilerini en başından beri
destekliyordum." - Kitap Aşkını Seviyorum*

*"Bu yılın en sevdiğim kitaplarından biri. Akıllara durgunluk veren ve
heyecan verici bu hikâyenin ayaklarınızı yerden kesmesine izin verin!"
- Aaly ve Kitaplar.*

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirikitaplarsohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
<https://t.me/cevirigilleryorum>

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi.

